

Giới thiệu Ngọc Lâu Xuân

Truyện Ngọc Lâu Xuân là một truyện mới được giới thiệu với bạn đọc trên trang đọc truyện online, một truyện không phải quá lạ lẫm về chủ đề tình yêu, cũng chẳng phải thuộc kiểu nhảm chán, truyện mang một nét riêng đến đặc sắc. Đọc truyện đọc giả như bị cuốn vào từng chương, từng chương truyện. Sơ Niệm đã chết một chết vô cùng nhục nhã. Bất luận là bên nhà chồng hay nhà mẹ ruột đều giữ kín như bưng chuyện này, thậm chí cả việc nhắc đến tên nàng cũng bị cho là một loại sỉ nhục. Chỉ một khắc trước khi chết, nàng mới hiểu ra, người từng ở trên giường, phía sau màn trướng luôn miệng gọi nàng là tiểu yêu tinh, Từ Nhược Lân, tên cáo già đó, bất quá chỉ mê luyện thân thể tươi như hoa của nàng cùng với đoạn tình bất chính có thể kích thích y mà thôi. Không phải là truyện báo thù. Nam chính và nữ chính có mối quan hệ em dâu anh chồng, nếu mâu thuẫn với vấn đề này, xin quay ra. Kim Lăng đế đô huy hoàng, cuộc sống xa hoa thế gia. Ân xương tước phủ bắt đầu suy tàn, Từ Sơ Niệm là cháu gái đích tôn, vì lợi ích của gia tộc phải gả vào Ngụy quốc công phủ Từ gia, trở thành vợ con trai trưởng luôn ôm yếu của Từ gia. Vận mệnh ngang trái, nửa tháng sau, trượng phu nàng liền qua đời. Quả phụ trẻ tuổi mới vào hào môn, một khi gặp con trai lớn Từ gia – Từ Nhược Lân, người quanh năm luôn trú tại biên cảnh phương bắc, nghiệt duyên liền nảy sinh. Nửa bị ép buộc nửa bị hấp dẫn, nàng lỡ làm mang thai, mà lúc này, người nam tử từng lời thề son sắt cũng không ở bên người. Sau khi mất cả danh dự cùng tính mệnh, Sơ Niệm sống lại cùng với người bội tình bạc nghĩa luôn đuổi theo nàng, trong cuộc đời này có thể phá bỏ xiềng xích trời buộc thân phận mà nối lại duyên xưa, cùng nhau đi đến đỉnh vinh hoa hay không? Mời bạn theo dõi truyện ngôn tình đầy những tình tiết đặc sắc này.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Lâu Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Mùng tám tháng bảy năm đầu Kiến Sơ, ngày này, chính là đại thọ bảy mươi của Ngụy quốc công Từ phủ – Từ quốc thái nước Đại Sở.

Mà năm này, cũng vừa đúng chấm dứt ba năm loạn thế giằng co. Nguyên Khang đế vốn là thái tử Triệu Khâm trước đây, chỉ sau ba năm ngồi trên ngai vàng đã vội vã tháo chạy khỏi đế đô Kim Lăng, sau đó không rõ tung tích. Bình vương Triệu Cự đăng cơ, quốc thể đại định. Một đời vua một đời thần. Tần đế vừa mới đăng cơ, đương nhiên một bên trấn áp thế lực phản nghịch trong triều còn sót lại, một bên luận công ban thưởng soi sáng hoàng ân. Trưởng tôn Từ Nhược Lân của phủ Ngụy quốc công, trước giờ vốn là tâm phúc của Triệu Cự. Trong quá khứ ba năm chiến sự với Nguyên Khang đế, y đã lập được không ít công lao hân mã, ngày nay hiển nhiên là quyền thế hơn người. Y chẳng những được thụ phong tước nhất đẳng trung dũng bá, còn kèm thêm chức nhất phẩm thái tử thái bảo. Chưa đầy ba mươi tuổi, y đã được đề cử vào nội các, cùng các đại thần tư lịch hơn người, trọng thần nồng cốt của triều đình bản bạc triều chính, trở thành đại thần trẻ tuổi nhất nhập chủ nội các trong hơn một trăm năm trở lại nay của Đại Sở.

Từ Nhược Lân quyền thế hơn người, nên phủ Ngụy quốc công vốn đã suy vi trong thời loạn vì bị Nguyên Khang đế ghét bỏ tự nhiên cũng nước lên thì thuyền lên, nhảy vọt trở thành hào môn thế gia hưng thịnh nhất đế đô Kim Lăng hiện giờ, trăm năm thế gia, lại huy sinh hoa đường, quế khai nguyệt điện (*), phồn thịnh quang vinh kể đâu cho hết. Hôm nay, ngày đại thọ bảy mươi Từ quốc thái, chẳng những con cháu Từ gia tề tụ, ngay cả trong cung cũng ban thưởng cho một đôi kim lân như ý nam vàng cùng một đôi hạ liên do chính hoàng đế ngự bút. Từ gia cho mời những người thợ lành nghề nhất, dùng gỗ trầm hương lâu năm chạm trở thành bức hoành phi thẳng đứng, phủ một lớp sơn nhũ vàng, hiện đang treo cao cao hai bên trái phải phía trên hai cây cột lớn trong thọ phòng. Trái đề “Nhật nguyệt song huy duy nhân giả thọ”, phải đáp “Âm dương hợp đức thực xưa nay hĩ”, hoành phi “Vụ túc đăng huy”. Tần khách lui tới đều tất cung tất kính tán thưởng một phen, thật sự không sao tả xiết phú quý vinh hoa, khí thế bùng bùng.

(*) 辉生华堂,桂开月殿: *huy sinh hoa đường, quế khai nguyệt điện* (trong nhà bùng lên ánh sáng rực rỡ, hoa nguyệt quế nở trong điện) chỉ sự may mắn, vinh hoa phú quý, điềm tốt lành...

Từ Sơ Niệm giờ phút này chỉ đứng lặng yên tại vị trí của nàng, theo dòng người tiến về phía Từ Quốc thái người đang ngồi uy nghi chính giữa hoa đường, để hành lễ mừng thọ.

Cả hoa đường rực rỡ ánh nến, bình phong tơ lụa, nam đông nữ tây, đều theo trật tự tôn ti lớn nhỏ mà xếp hàng. Mọi người nghe xướng lễ đồng loạt quỳ xuống, khiến cho hoa đường vốn được coi nói từ năm gian đại sảnh, ba gian mái hiên, thêm trong thêm ngoài, đều đứng đầy người đặng đặng không một tấc trống.

Chỗ Sơ Niệm đứng đúng là ngay sát phía trên, vị trí trung tâm gần bên cạnh Từ quốc thái, chỉ cách sau mẹ chồng của nàng – hiện giờ là đại quốc công phu nhân đời thứ tám Liêu thị, nên có thể thấy được nàng ở quốc công phủ cũng có địa vị hơn người.

Kể ra thì rất đơn giản, nàng kỳ thật chính là cháu dâu đích tôn của thế gia hào môn này. Nói cách khác, nếu nàng mệnh tốt, mệnh cũng đủ dài, có một ngày, nàng sẽ trở thành đại quốc công phu nhân đời thứ chín, giống như bà cô Từ quốc thái của nàng bây giờ vậy, nhận quý lạy của đám con cháu tôn tử —— Nhưng sự thật là, từ năm nàng mười lăm tuổi, nửa tháng sau khi bước chân vào quốc công phủ thì con trai trưởng Từ gia – con ma ốm – Từ Bang Đạt – trượng phu của nàng, đã chết. Nay nàng chỉ mới mười tám tuổi đã bị vây giữa chốn tường cao này, nghe theo lời đại phòng nhận Từ Thuyên làm con thừa tự, làm quả phụ trẻ thủ tiết suốt ba năm.

Đa số thời điểm, Sơ Niệm cảm thấy chính mình kỳ thật chỉ là một cái bài vị sống thay trượng phu nàng trong Quốc công phủ. Khi nào cần nàng thì cháu dâu đích tôn này sẽ xuất hiện, nàng sẽ bị đưa ra triển lãm cho mọi người xem, để họ biết rằng cháu đích tôn của Từ gia mặc dù đã mất, nhưng vẫn còn nàng – người chưa mất này sẽ vĩnh viễn dùng một loại thái độ cung kính, nhún nhường mà cam tâm này, tồn tại vì Từ gia, vì người quá cố mà chống đỡ như một bảng hiệu sống, cho hân mãi mãi hưởng thụ tể bái cùng hương khói đến từ chính nhân gian này.

Sơ Niệm đứng dậy sau ba lần quỳ lạy, hơi hơi giương mắt, nhìn về dáng người đứng hàng đầu đang dẫn dắt những người phía sau hành lễ. Đó là cha chồng của nàng, Đại Ngụy quốc công đời thứ tám – Từ Diệu Tổ. Nhưng vào trường hợp như ngày hôm nay, ông lại mặc một thân áo choàng đen thêu chỉ vàng, đầu đội mũ đạo sĩ, cùng với chiếc trường bào tím đỏ, kết hợp lại, dường như cực kỳ quái dị. Nhưng chẳng có ai quay đầu ghé mắt nhìn ông, chỉ tập trung vào mẫu thân của ông là Tư quốc thái. Ai ai đều biết, Từ Diệu Tổ thời tuổi trẻ cũng mặc giáp trụ chiến bào thay Đại Sở nam chinh bắc chiến, được xưng là Ngọc Diện tướng quân, từng lập được nhiều chiến công hiển hách. Nhưng khi tới tuổi trung niên, bỗng nhiên ông lại bắt đầu luyện đan tu tiên. Mười mấy năm gần đây lại càng trầm mê vào đó, không thể rút ra, còn lấy hiệu là Vô Lượng chân nhân, hàng năm tại vị bế quan tu hành trong Huyền Diệu Quán ở núi Nam. Nếu không có chuyện đại sự long trọng như hôm nay, thì đừng mơ tưởng đến chuyện thấy bóng dáng ông xuất hiện trong quốc công phủ.

Giọng trầm bổng du dương của quan ti lễ còn tại bên tai, ánh mắt Sơ Niệm rời khỏi cha chồng của nàng, từ từ dời xuống lưng một nam nhân khác đứng sau ông. Đôi mắt đẹp vốn dĩ trong suốt bỗng dung bao phủ một tầng bóng tối, khóe môi hơi mím chặt, vẻ mặt lại lạnh lùng.

Mặc chính phục bằng lụa xanh ngọc, thắt lưng đeo miếng ngọc đời Lương chỉ có trong bảo khố, dáng người cao ngất thẳng tắp, không vũ hữu lực (có sức có lực), xem ra đang lúc tráng niên. Không phải ai khác, chính là con trai cả – Từ Nhượng Lân của Đại Ngụy quốc công đời thứ tám Từ Diệu Tổ. Thế lực Từ gia, trong lúc hoàng quyền thay đổi chẳng những không bị tước phế, ngược lại còn cao hơn một tầng, chính là nhờ vinh quang của vị trưởng tôn này.

Từ Nhượng Lân so với Sơ Niệm thì lớn hơn mười hai tuổi. Sơ Niệm xưng hô với y, hẳn phải là đại bá (anh chồng). Chẳng qua, y không phải do Quốc công phu nhân Liễu thị sinh ra, khi lên bảy tuổi mới được phụ thân mang về Quốc công phủ, mẹ đẻ của y thậm chí ngay cả cái thiệp thất cũng không bằng. Cho nên nghiêm khắc mà nói, thì địa vị của y chẳng bằng con vợ kế, đây chính là lí do vì sao những cháu trai đồng lứa của Từ gia đều lút chữ “Bang” làm tên đệm, chỉ mình y là ngoại lệ, tên là Nhượng Lân. Mà hôm nay, sở dĩ y có thể tách khỏi mọi người đứng sau Từ Diệu Tổ, cũng bởi vì tại đây, trong thời đại tân hoàng quyền, gia tộc họ Từ cần đến gương mặt mà cả dòng tộc từng không dung đó, thậm chí khi một ai đó nhắc tới tên y thôi cũng khiến cho mọi hơi thở phải đề nén, ai cũng nhìn theo ánh mắt y mà hành động.

Cái gọi là lễ nghĩa liêm sỉ, kỳ thật chỉ như cái khó mà thôi. Khi cần thì treo, khi không cần thì, ngay cả miếng giấy chùi đít cũng không bằng.

Suốt ba năm sống góa bụa trong Quốc công phủ, Sơ Niệm đối với những chuyện này sớm đã lĩnh ngộ sâu sắc. Khóe môi mím chặt, nàng nhanh chóng thu hồi ánh mắt, bộ dạng phục tùng thu liễm, mắt nhìn chăm chú vào mẹ chồng – Liễu thị đang đứng trước người. Bà ấy mặc một bộ váy gấm vàng nhạt, sau lưng chỉ chít những hoa văn tối màu vốn là những chữ vạn được thêu nối tiếp bằng chỉ màu xanh đen, nhìn lâu, cũng có chút hoa mắt, nhưng nàng vẫn không dám ngược mắt nhìn lên.

Nàng có cảm giác, Từ Nhượng Lân từ lúc bước vào gian hoa đường này, tầm mắt của y như có như không mấy lần vô tình xẹt qua chính mình, thậm chí còn có chút trắng trợn không kiêng dè gì. Nàng đương nhiên hiểu được trong ánh mắt y có ẩn ý gì, nhưng trước sau vẫn nghiêm mặt trở ra không biểu cảm gì, trong ánh mắt còn lạnh lùng và trầm tĩnh hơn —— đây là dáng vẻ mà nàng nên có. Về điểm này, trong ba năm nay, đa số thời gian, nàng, người chưa-mất trong Quốc công phủ này vẫn làm rất tốt.

~~~~~ <http://greenhousenovels.com> ~~~~~

Nghi lễ chúc thọ dài dòng rốt cuộc cũng gần kết thúc. Sau khi mọi người quỳ lạy một lần cuối cùng, đứng dậy trong tiếng đập gậy xột xoạt, cùng nhìn về phía Tư quốc thái lúc này đang ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế gỗ đàn hương, nín thở chờ bà lên tiếng. Tiếng nhạc dừng lại, cả hoa đường đứng đầy chật người như vậy, giờ phút này lại yên tĩnh không một tiếng động, ngay cả một tiếng ho khan cũng không có.

Tư quốc thái năm nay bảy mươi, tóc trắng như tuyết, tướng mạo tròn tròn phúc hậu, sắc mặt cũng hồng nhuận. Lúc này, bà đảo mắt liếc qua một đám con cháu trong dòng tộc đang chen chúc xếp hàng trước mặt, thoáng gật đầu xong, bà cất lời nói: “Ngụy quốc công phủ, từ đời thứ nhất năm Tín Đức vương, truyền thừa cho đến hôm nay, đã là tám đời. Nhân sinh thất thập cô lai hy, may nhờ phước đức của tổ tiên, ta sống đến ngày nay, có thể nhìn đến quốc công phủ lại được ban phát thánh ân, con cháu cũng có tiền đồ bất phàm, hôm nay còn có thể tụ họp như vậy, trong lòng tự nhiên cảm thấy an ủi vô cùng. Cách đối nhân xử thế của Tổ tiên ông bà cha mẹ như thế nào, cũng đều phải nghĩ cho con cháu. Hôm nay ta cũng không nói nhiều, chỉ mong các người đều có thể nhớ kỹ lời dạy của tổ tiên Từ gia, thành người tài năng hiền đức, phải biết làm người con tận hiếu đạo, không chỉ phụng dưỡng áo cơm, mà còn phải giữ gìn thiện tâm, hành xử hợp đạo lý, như thế mới là người con hiếu thực sự. Càng phải ghi nhớ không được kiêu căng mà gây họa, không làm bôi nhọ danh dự của gia đình.”

Mọi người cùng hô lên dạ vâng, rồi lại quỳ lạy tạ ơn dạy bảo.

Tư quốc thái mỉm cười gật đầu, nói: “Như thế ta cũng bớt được sầu lo.” ☆ Chương 1.2

Chuyển ngữ: Hiểu Văn

Tư quốc thái mỉm cười gật đầu, nói: “Như thế ta cũng bớt được sầu lo.”

Dù sao cũng đã cao tuổi, mặc dù tinh thần nhìn còn vững vàng mạnh mẽ, nhưng phải chống đỡ suốt cả buổi lễ như vậy, bà đã sớm có chút mệt mỏi. Quốc công phu nhân Liễu thị cai quản việc trong nhà hoàn tất việc chào hỏi, liền dùng mắt ra hiệu cho đại a đầu Kim Châm bên người Quốc thái, Kim Châm hiểu ý, tiến đến nâng Quốc thái đi vào thay quần áo.

Tư quốc thái vừa đi, người Từ gia tụ tập ở đại đường cũng liền đứng dậy, đều chiếu theo thứ tự mà tán đi. Qua mấy canh giờ nữa, chờ trời sập tối, tiệc chúc thọ sẽ đúng hạn mà khai, đến lúc đó tự nhiên lại là một phen cảnh tượng linh đình khác.

Sơ Niệm đứng dậy theo Liễu thị, vừa mới nhắc mắt, liền nhìn thấy đứng ở bên trái phía trước cách nàng không xa, Từ Nhượng Lân xoay người lại, trên khuôn mặt quen thuộc kia mang theo nụ cười như có như không, một đôi mắt trong veo đen như mực tàu rơi xuống trên mặt y, hai người bốn mắt nhìn

nhau, nàng lập tức kín đáo dời mắt, nhìn về phía Liêu thị đang quay lại nói chuyện với mình.

Liêu thị tuổi hơn bốn mươi, gương mặt dài nhọn, gò má hơi cao, nhưng nhờ bảo dưỡng rất tốt cho nên thoát nhìn cũng không thấy già. Hiện giờ đang nhìn vào Sơ Niệm thì thầm: “Quả nhi hôm nay đi theo lão thái thái, đến tối muộn thì đến đưa về viện của con đi.”

Quả nhi là con gái của Từ Nhượng Lân, năm nay tám tuổi, từ nhỏ đã mồ côi mẹ, vì Từ Nhượng Lân vẫn chưa tái giá, nên lúc trước vẫn đi theo Liêu thị. Hai năm đầu khi Từ Nhượng Lân đi theo Bình vương tạo phản ở phương bắc, Quốc công phủ sợ bị liên lụy, nên trực xuất y khỏi từ đường. Lúc ấy Quả nhi mới có năm tuổi liền thành củ khoai lang phổng tay, trong Quốc công phủ cũng không ai muốn dính dáng đến. Thậm chí Liêu thị còn tính toán định gửi nàng cho am ni cô nuôi nấng, cuối cùng bị Từ quốc thái ngăn cản, cho ở lại bên cạnh chính mình. Nhưng bà tuổi đã cao, nếu muốn tự mình nuôi dưỡng dạy dỗ, tinh lực dù sao cũng hữu hạn, còn giao cho nhà đầu bà từ bên người trông coi, lại sợ trong nhà to lớn bên dưới có nhiều người hỗn tạp sẽ tạo ảnh hưởng xấu cho nàng. Thế là Sơ Niệm đón nàng đến bên cạnh mình, vẫn nuôi cho tới hiện tại. Trong tháng tư Bình vương tiến vào chiếm giữ Kim Lăng xưng đế, đủ loại quan lại run run rẩy rẩy nấp phủ phục tại chỗ để nghênh đón. Từ Nhượng Lân cách xa Từ gia mấy năm cũng trở về nhận tước quy tông. Liêu thị liền muốn đón Quả nhi về, không ngờ Từ Nhượng Lân lại nói một câu: “Quả nhi cùng với nhị thẩm của nó tình như mẹ con, được dạy dỗ cũng tốt vô cùng. Trước đó đã giao cho nàng, hiện giờ cũng cứ như vậy đi.” Đúng là vì một câu nhẹ nhàng như vậy của y, Quả nhi liền không dọn đi, vẫn đi theo Sơ Niệm.

Nghe thấy tên Quả nhi, trong mắt Sơ Niệm rớt cục cũng hiện vẻ dịu dàng, nàng nhỏ giọng nói: “Dạ rồi. Nếu không còn chuyện gì khác, con dâu xin quay trở về.”

Liêu thị khẽ gật đầu, thấy nàng xoay người muốn đi, như bỗng nhiên nghĩ tới, lại nói: “Tiệc chúc thọ buổi tối, nếu con muốn đi, thì dẫn cả Thuyên nhi cùng theo, cả ngày buồn chán ở trong phòng cũng không nên.”

Sơ Niệm dừng bước, cung kính nói: “Con cảm ơn ý tốt của mẹ. Nhưng Thuyên nhi một khoảng thời gian trước vì bệnh mà chuyện học hành bị rớt lại, hiện giờ đã khỏe lại, con nghĩ nên đốc thúc nhiều mới tốt. Và lại nếu con đến, nhóm tiểu cô bọn họ nói chuyện cũng câu thúc, nên không đi thì hơn.”

Liêu thị trong lòng vừa ý, nói: “Như thế cũng tốt, con cố gắng dạy dỗ Thuyên nhi thật tốt, sau này tiền đồ của nó, cũng là phúc khí của con. Ngày hôm trước trong cung có ban xuống vài món đồ, để ta cho người lấy một ít đưa qua đó.”

Sơ Niệm nói tạ ơn, xoay người đi ra hoa đường.

~~~~~

Đường đệ Từ Bang Hanh của chi thứ hai Từ gia muốn tranh thủ cơ hội đến gần trước mặt Từ Nhượng Lân lời kéo làm quen. Từ Nhượng Lân không để ý tới hắn nói gì, khỏe mắt thế nhưng vẫn chú ý đến nàng đứng giữa đám người cho đến khi bóng dáng nàng rời đi, thấy nàng từ đầu đến cuối lại không hề liếc mắt nhìn mình một cái, trong lòng khó chịu, mày hơi hơi nhíu lại. Từ Bang Hanh thấy thần sắc của y không tốt, tưởng rằng chính mình đã chọc tới y, không dám nói nữa, ngượng ngùng ngậm miệng.

Đại a đầu Xích Tổ cùng Vân Bình đang đứng chờ bên dưới bậc thềm bên ngoài, nhìn thấy Sơ Niệm đi ra, vội vàng tiến lên nghênh đón, cùng theo con đường quen thuộc thường ngày đi về phía Trạc cảm viện. Trên đường đi Sơ Niệm lên tiếng hỏi chuyện Từ Thuyên, Xích Tổ nói: “Nhị thiếu phu nhân, mới vừa rồi Thuyên nhi quý lay xong đi ra, khóc nháo không chịu quay về, bỏ chạy một mạch, nô tỳ sợ hấn va chạm đầu đó, nên đã nói Đình ma ma đi theo rồi.”

Từ Thuyên là ba năm trước đây, khi lên bốn tuổi được cho tới làm con thừa tự, giờ rất khá, nay bệnh nặng mới khỏi, bản tính tàn mạn dần dần bộc lộ. Ngày thường đã không nể nghe lời, hôm nay đương nhiên hắn lại càng không chịu nghe lời Sơ Niệm đi về sớm.

Sơ Niệm ừ một tiếng, nói: “Tiểu hài tử khó tránh khỏi mê chơi, khó được hôm nay lại là ngày náo nhiệt như vậy, cứ để hắn đi thôi, chi là đến khi trời tối, các người nhớ đưa hắn trở về.”

Mấy người họ đi xuyên qua hành lang có mái hiên giăng đèn kết hoa trùng trùng lớp lớp, một nhóm các nha hoàn vú già ăn mặc lòe loẹt ở phía đối diện nhìn thấy Sơ Niệm, đồng thanh chào “Nhị thiếu phu nhân”. Đến khi đi vào Trạc Cảm viện, chái nhà hướng đông phía sau của quốc công phủ, bầu không khí liền trở nên yên ắng vắng vẻ, tường trong tường ngoài, tựa như hai thế giới khác.

Trạc cảm viện là lúc trước Quốc công phủ chuẩn bị đại hôn cho trưởng tử đích tôn Từ Bang Đạt mà cố ý dành ra, diện tích rất lớn, bên trong cũng có hoa và cây cảnh um tùm, con đường nhỏ cong cong uốn lượn, cũng không khác gì những trạch viện khác trong quốc công phủ, chỉ là thiếu nam chủ nhân, tự nhiên tựa như một cái đầm nước tĩnh lặng, nhìn chẳng thấy chút sức sống. Trong viện, lúc này một nha đầu thô sử đang quét dọn dẹp mớ lá cây rơi đầy đường nhỏ, Đình Hương nghe thấy động tĩnh biết đoàn người Sơ Niệm đã trở về, cuống quýt vứt cái chổi chạy ra nghênh đón.

Sơ Niệm vào phòng, vì tiết trời khô nóng, Xích Tổ, Vân Bình trước tiên là hầu hạ nàng thay ra bộ chính phục mặc vào lúc sáng sớm, rửa mặt rửa tay sạch sẽ xong, thay cho nàng chiếc áo xanh lam bên trong lót lụa trắng nàng từng mặc, nửa mới nhưng chưa cũ, nhất thời liền mát mẻ rất nhiều. Vân Bình một bên đứng gấp kiện xiêm y gấm vóc màu rắng chiều, một bên nói: “Nhiều năm không thấy phu nhân mặc màu sắc đẹp như vậy. Đáng tiếc chưa được một ngày, lại phải áp vào đáy hòm.”

Sơ Niệm mặc dù đã qua kì chịu tang, nhưng ngày thường mặc quần áo, cũng chỉ hai ba loại màu sắc mộc mạc như vậy. Hôm nay vẫn là do Từ quốc thái cố ý phái nha đầu đến truyền lời, nên nàng mới ăn mặc tươi sáng hơn một chút.

Xích Tổ nhìn Sơ Niệm, thấy nàng mi dài nhàn lại, thần sắc mệt mỏi, hiểu rõ chuyện trong lòng nàng, muốn khuyên giải vài câu, liền cười nói: “Coi người nói đó, một bộ xiêm y thì tính cái gì. Nhị thiếu phu nhân trời sinh đã có dung mạo như vậy, chớ nói trong phủ, đó là toàn thành Kim Lăng sợ cũng không có cô nương nhà ai có thể lấn lướt được...” Nói còn chưa dứt lời, bỗng nhiên nàng nhớ đến tình cảnh hiện giờ của phu nhân, như hoa thì sao, bây giờ chỉ

sống một mình trong thâm viện thủ tiết, giống như nhánh hoa đơn độc không người thưởng thức, dù đẹp cũng để làm gì? Vợ ngầm miệng không nói tiếp.

Cả hai người các nàng đều là nhà đầu hồi môn do chính mình mang theo từ Tư gia, trước nay cũng chỉ hầu hạ mình mình. Mấy năm nay cũng may có các nàng ở bên người bầu bạn, cũng thiết tình đối đãi. Sơ Niệm tự nhiên sẽ không trách cứ các nàng lắm miệng, quay về qua thân nhân, thoáng cười.

Vân Bình chờ tiểu nha đầu đem chậu đồng rửa mặt thu dọn đi khỏi, quay đầu lại nhìn cửa, thấy không có người ở gần, nhin không được liền nhẹ giọng nói: “Nhị thiếu phu nhân, Từ đại gia lâu ngày không thấy, lần này trở về thật sự càng có vẻ anh hùng khí khái hơn. Những người trong phủ này, hiện giờ người nào thấy hấn mà không cung kính đâu? Liền ngay cả thái thái, cho dù trong lòng hận đến cắn răng cắn lợi, nhưng trên mặt cũng. . . .”

Sắc mặt Xích Tô khẽ biến, cuống quýt nhìn về phía Sơ Niệm, thấy đôi mày nàng vừa giãn ra giờ lại nhíu lại, lập tức lên tiếng ngắt lời nói: “Đang tốt đẹp nói chuyện người ta làm cái gì! Chúng ta thì cứ qua ngày tháng của chính mình là được rồi!”

Vân Bình mặc dù có chút không cam lòng, nhưng cũng đành phải ngừng lại, lên tiếng trách chính mình lắm miệng, rồi vội đi pha trà không để cập tới.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Lâm Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Chuyển ngữ: Hiểu Văn

Chập tối, mặt trời vừa mới lặn, tiếng nhạc và âm thanh huyền ảo ở đằng trước đã loáng thoáng truyền tới Trạc Cẩm viện, chắc là tiệc chúc thọ đã bắt đầu rồi, càng khiến trong viện này thêm quạnh hiu lạnh lẽo.

“Mợ hai, người xem, đây là cống phẩm mới từ Vân Châu, nguyệt hoa cầm, sắc trắng thuần, dùng để may quần áo thì vô cùng quý giá; còn đây là hoa quả tươi từ phương nam chuyển đến, vừa lấy từ hộp băng ra, chạm vào còn thấy cả lớp phấn lạnh này...”

Trong phòng, Xích Tô đang cùng mấy nha đầu vừa lục xem số đồ Liêu thị cho người mang tới vừa nói.

Có lẽ vì nàng thủ tiết cho trượng phu, cũng có lẽ Tư quốc thái là bà cô ruột của Sơ Niệm mới chính là duyên cớ. Ở Quốc công phủ ba năm, về phương diện chi phí, ăn mặc, thật sự cho tới bây giờ Liêu thị chưa từng để Trạc Cẩm viện bị thiếu hụt.

Xích Tô cuối cùng lại lấy ra một cái hộp tròn bạc to cỡ lòng bàn tay, mở ra, thấy bên trong là một khối tròn tròn màu trắng, cười nói. “Đây là hương đậu diện, nha đầu tặng đồ miệng mồm lạnh lợi, nói là trong hoàng cung mới vừa tạo ra. Ta ngốc, không hiểu biết nhiều như vậy, chỉ nghe nàng ta nói để làm khối hương đậu diện này, cần tới mấy loại mùi hương, bảy tám loài hoa, còn phải có ngọc trai, ngọc tiết và các thứ vân vân...”

“Hương là đinh hương, trầm hương, thanh mộc hương; hoa là hoa nhài, hoa lê, hoa đào, hoa sen hồng, hoa anh đào, hoa thực quỳ trắng cộng thêm toàn phúc hoa tổng cộng là bảy thứ; còn có một chung nhũ phấn, bột ngọc trai, ngọc tiết, cuối cùng thêm xạ hương lên trên cùng.”

Tiểu nha đầu Tiểu Hồng chen vào tranh nói, hé miệng nói một hơi, giọng vang giòn. Mọi người đều ngẩn ra, đều nở nụ cười, ngay cả Sơ Niệm cũng buồn cười, lắc đầu nói: “Người linh hoạt như ngươi, ở chỗ của ta nơi này, thật sự rất là uống phí.”

Tiểu Hồng thấy chính mình được khen, có chút đắc ý, lại nói: “Mợ hai cũng không đánh chửi người, con đã nghĩ phải ở bên cạnh mợ ở chỗ này. Viện khác cho dù có tốt, con cũng không muốn đi. Con không giống những người trong phủ này, vừa nghe nói đại gia sẽ đón dâu, mỗi ngày đều không còn lòng dạ nào mà làm việc, đều đang ra sức gọt nhọn đầu để chui vào cái viện kia bằng được đâu! Trước đây tại sao không thấy các nàng quan tâm ngó ngang đến Quả cô nương một cái? Đúng rồi, con còn nghe nói người đại gia muốn cưới không phải ai khác, chính là muội muội ruột của mợ cả, đó chẳng phải cũng là muội muội bên nhà mẹ của mợ hai hay sao? Chuyện này thật sự quá tốt, chờ nàng ấy được gả đến, mợ hai cũng có thêm người để bầu bạn...”

Tiểu Hồng lạnh mồm lạnh miệng, dậm dậm một chút liền học ra cả đồng chuyện. Xích Tô muốn ngăn cũng không ngăn kịp, vất vả chờ nàng ta dừng lại thở lấy hơi, bất an ngó chừng Sơ Niệm, vội vàng lên tiếng cắt ngang: “Đủ rồi, đủ rồi, khen người một tiếng người liền bay lên trời. Không còn sớm nữa, đều giải tán hết đi.”

Tiểu Hồng còn chưa nói hết, trong bụng còn muốn hỏi thăm Sơ Niệm một chút chuyện về muội muội bên nhà mẹ đẻ của nàng, nhưng thấy Xích Tô nghiêm mặt, đành phải ngưng lại.

Sơ Niệm nhìn sang Vân Bình, cười nói: “Tặng chút trái cây sang chỗ Thuyên nhi đi. Nhưng tí khí của nó luôn luôn nhược, dặn dò Đình ma ma một tiếng, kêu chờ hơi lạnh tan hết rồi hãy cho nó ăn.”

Vân Bình vội ứng dạ, kêu tiểu nha đầu mang cái mâm quả đến, nhanh nhẹn lựa vài thứ, thuận miệng nói: “Tiểu tử tông này, mới vừa rồi ta đi tìm hấn trở về, quây âm ỉ như cái gì luôn, nói không biết bao nhiêu lời mới dụ được hấn...” Vừa thì thầm vừa đi.

Người trong phòng đều tản đi hết, chỉ còn lại Xích Tố. Xích Tố hầu hạ nàng lên tháp, thấy nàng tóc dài đen xõa ngồi tựa một bên tháp đọc sách, nhìn không được đi qua cầm lấy sách trên tay nàng, nói: “Hôm nay mẹ hẳn đã rất mệt rồi, còn đốt đèn xem sách cũng chỉ phí ánh mắt, vẫn nên đi nghỉ ngơi sớm mới tốt, ta sẽ chờ Quả nhi về.”

Sơ Niệm thì thầm: “Ta không ngủ được, người cho ta xem thêm chút nữa thôi.”

Xích Tố đành phải trả sách cho nàng, thấp giọng nói: “Mẹ phải để cho lòng phóng khoáng mới tốt, chớ nghe, tin vào những lời người ta nói, đại gia mới trở về có bao lâu, nghĩ chắc không đến mức...”

Sơ Niệm nhìn nàng, nói: “Thời điểm khi ta xuất giá, Sơ Âm còn chưa đến mười hai, mười ba tuổi. Tỷ Tỷ ruột của nàng ấy là mẹ của Quả nhi, hiện giờ nếu y cưới, cưới nàng ấy thì không còn gì tốt hơn, ta có cái gì phải buồn chứ.”

Xích Tố đưa mắt nhìn kỹ nàng, thấy nàng vẻ mặt bình tĩnh, lời này không giống lời trái lương tâm, hơi hơi nhẹ nhàng thờ ra, nói: “Mẹ người có thể nghĩ được như vậy là tốt rồi, ta cũng yên tâm.”

Sơ Niệm mỉm cười, cúi đầu tiếp tục đọc sách.

Xích Tố và Vân Bình cùng nhau theo Sơ Niệm từ khi còn ở Tư phủ, sau đó theo làm của hồi môn đến đây. Chuyện ở Tư gia, nàng đương nhiên biết rõ. Mới vừa nói những lời kia, cũng là có căn nguyên. Vốn là Ngụy Quốc công phủ – Tư gia cùng Ân xuong bá tước phủ – Tư gia mấy đời thông hôn. Mặc dù bây giờ Bá tước phủ suy tàn xuống dốc, nhưng lạc đà gãy còn lớn hơn ngựa, dù sao vẫn là thế gia nổi danh ở Kim Lăng. Tư quốc thái ở Quốc công phủ hiện giờ chính là bà cô của Tư gia, cũng chính là tỷ tỷ ruột của tổ phụ của Sơ Niệm.

Sơ Niệm là đích nữ đích tôn, mười năm trước khi nàng mới tám tuổi, một đường tỷ thứ nữ (con của thiếp thất) bên chi thứ hai của Tư gia là Tư Sơ Hương được làm chủ gả cho Từ Nhựt Lâm. Chỉ là Từ Nhựt Lâm không ở Kim Lăng, vợ chồng gần ít xa nhiều. Sau khi Tư Sơ Hương sinh hạ Quả nhi không bao lâu thì bệnh rồi mất. Từ Nhựt Lâm mãi vẫn chưa tái hôn, cho đến bây giờ. Tháng trước, trong Quốc công phủ có tin đồn rằng, Tư gia cố ý đem chi thứ hai đích nữ – Sơ Âm gả cho Từ Nhựt Lâm làm vợ kế. Thứ nhất, muội muội thay tỷ tỷ tục thân, thiên kinh địa nghĩa; thứ hai, Sơ Âm là di mẫu ruột thịt của Quả nhi, nếu như gả qua đây, đối với Quả nhi cũng tốt. Việc này mặc dù còn chưa nghe người nào trong Quốc công phủ chính thức lên tiếng, chỉ có bọn hạ nhân bàn tán âm ỹ, nghĩ chắc cũng không phải bịa đặt.

Vốn là, Từ Nhựt Lâm nếu muốn tái hôn cùng với đích nữ chi thứ hai của Tư gia, như vậy chuyện cùng với mẹ hai tự nhiên cũng sẽ không còn nữa. Nhưng mà...

Xích Tố lại liếc nhìn người lúc này đang có vẻ giống như tập trung tinh thần đọc sách – Tư Sơ Niệm, dưới đáy lòng lặng lẽ thờ dài, chính ngọn đèn sáng hơn một chút, rồi mới nhẹ chân nhẹ tay đi ra ngoài.

Xích Tố vừa đi, quyển sách trên tay Sơ Niệm rốt cuộc không sang trang được nữa, ánh mắt sợ sệt, giữa đôi mày cũng lặng lẽ hiện lên vẻ ưu sầu nan giải.

~~~~~

Chiếc đồng hồ nước bằng ngọc hình ốc giác nhỏ đến khoảng giờ Tuất (khoảng từ 19h ~ 21h), Sơ Niệm vẫn không hề buồn ngủ, trong lòng càng thêm phiền muộn, nàng bước xuống tính mở cửa sổ phía nam lớn hơn một chút, chợt nghe thấy tiếng bước chân trên hành lang. Quay đầu nhìn lại, nàng thấy Xích Tố cùng với Vân Bình đang dẫn Quả nhi đẩy cửa vào.

Quả nhi bây giờ đang trong giai đoạn trưởng thành, bộ dáng như ngọc tuyết, dung mạo đã nhìn ra vài phần giống với phụ thân. Hôm nay nàng mặc trang phục gấm hoa rực rỡ, càng khiến người ta yêu thương, nàng vừa đi vào, Sơ Niệm liền cảm thấy cả căn phòng đều sáng lên hẳn.

Xích Tố nói: “Quả nhi thấy đèn trong phòng người vẫn còn sáng, nhất định đòi đến đây, ta không khuyên được...”

Quả nhi cười hi hi đến bên cạnh Sơ Niệm, đưa tay ôm lấy chân nàng, ngưỡng mặt nói: “Nhị thẩm thẩm, hôm nay Quả nhi thật sự rất vui vẻ. Nếu mỗi ngày đều như vậy thì tốt rồi!” (*thẩm thẩm: như thím*)

Đứa nhỏ này bởi vì mất mẹ từ nhỏ, Từ Nhựt Lâm cũng không ở bên cạnh nhiều, tình cảnh như vậy trong suốt mấy năm, nàng càng giống như không cha không mẹ, cho nên luôn nhất gan hướng nội. Sau này nàng đến ở với Sơ Niệm, dần dần mới khá lên một chút. Nhưng thấy nàng vui vẻ như hôm nay thì cực kỳ hiếm.

Sơ Niệm tò mò cười hỏi: “Hôm nay con gặp được chuyện gì, mà vui như vậy?”

Quả nhi nói: “Vừa rồi khi con quay về, cha đã đưa con về, người còn ôm con suốt cho đến cửa viện mới buông. Nhị thẩm thẩm, có phải vì hôm nay là ngày mừng thọ của thái tổ mẫu, cha vui vẻ nên mới đối tốt với con như vậy? Con ước gì ngày nào cũng là ngày mừng thọ của Thái tổ mẫu.”

Xích Tố Vân Bình đều cười, trong lòng Sơ Niệm đối với nàng lại càng thương tiếc, vuốt mái tóc mềm mại của nàng, dịu dàng dàng nói: “Thái tổ mẫu không thể mỗi ngày đều mừng thọ được, có điều sau này cha con sẽ không đi nữa, hẳn sẽ ở lại sẽ thường xuyên bên cạnh con.”

Ánh mắt Sơ Niệm lấp lánh ánh sáng, gắng sức gật đầu nói: “Cha con cũng nói như vậy đó. Mới rồi người còn nói, nói con phải biết nghe lời nhị thẩm thẩm.”

Sơ Niệm cười nói: “Quả nhi vốn là đứa trẻ biết nghe lời mà. Muộn rồi, thím đưa con về ngủ.”

Quả nhi văng một tiếng. Sơ Niệm nắm tay đất nài trở về chính phòng nài ở bên cạnh, rồi mới quay về phòng, đã thấy Vân Bình vẫn còn đứng ở trước mặt mình về ngập ngừng muốn nói, nhân tiện nói: “Chỗ ta không có việc gì nữa. Ngươi cũng đi nghỉ ngơi đi.”

Vân Bình ngơ ngẩn đầu nhìn quanh, thấy trong phòng chỉ có chính mình cùng với nài, liền bước nhanh đến trước mặt Sơ Niệm, từ trong tay áo lấy ra một phong thư được gấp lại, thấp giọng nói: “Mợ, mới vừa rồi khi ta ra cửa viện đón Quả nhi, đại gia lệnh con giao cho mợ cái này.”

Sắc mặt Sơ Niệm khẽ biến, bất động nhìn chằm chằm vào phong thư trên tay nài ta. Vân Bình liền đem thư nhét vào trong tay nài, dè thấp giọng nói: “Mợ yên tâm, không có người nào khác nhìn thấy...”

Phong thư chạm vào ngón tay Sơ Niệm, nài giống như bị lửa đốt tới, bất ngờ tỉnh táo trở lại, lùi về sau một bước, sắc mặt nhất thời vô cùng khó coi, nài cũng dè thấp giọng nói: “Sau này không được phép thay người đó đưa bất cứ thứ gì nữa!”

Vân Bình không hiểu, chần chờ rồi cuộc nói: “Mợ hai, đại gia vừa đi hai ba năm, giờ đã trở lại, vẫn còn để tâm đến người như vậy, đây không phải chuyện tốt hay sao...”

“Vân Bình, nhớ kỹ lời ta nói!”

Sơ Niệm nói xong, không hề nhìn nài, tự mình xoay người lên giường nằm xuống.

Vân Bình sợ run một lát, cuối cùng lấy thư về, cúi đầu hô dạ, rồi giúp nài buông màn trướng, thổi tắt đèn dầu, lúc này mới vội vàng ra khỏi phòng.

Xích Tố thu xếp ổn thỏa cho Quả nhi xong, vì tối nay đến phiên nài ngủ ở gian ngoài phòng Sơ Niệm, nên đi rửa mặt thay đổi xiêm y rồi đến trước phòng nài, thấy trong phòng đã tắt hết đèn, liền nhẹ chân nhẹ tay đi vào, đến trước cái sạp của mình thì nằm xuống ngủ. Không biết qua bao lâu, nài đang mơ màng bỗng nhiên bị một trận âm thanh gì đó làm bừng tỉnh, liền mở mắt ra, nghe thấy rõ là tiếng nước nổ truyền đến từ phòng trong. Mặc dù âm thanh đã bị dè nên đến cực nhỏ, nhưng cũng lọt vào tai nài, từng hồi từng hồi, vô cùng rõ ràng.

Tim Xích Tố đập thành thịch.

Nài hầu hạ Sơ Niệm nhiều năm, biết mợ hai là đích nữ của đại phòng Bá tước phủ, từ khi còn nhỏ tính khí đã cao ngạo, ngoại trừ khi vừa vào Quốc công phủ nửa tháng sau trượng phu đã chết, đoạn thời gian đó mợ ở trước mặt người khác khóc vài lần, từ đó về sau chưa bao giờ rơi lệ nữa. Còn giống như giờ phút này, nửa đêm nước mắt rùng rùng, lại càng chưa bao giờ. Do dự trong chốc lát, nghe thấy tiếng nước nổ còn đang dứt quãng, nài rút cuộc mang giấy, sờ soạn đi đến trước giường của mợ, xúc màn lên nhẹ giọng an ủi: “Mợ...” Nhất thời nài không biết nên nói cái gì, cái mũi chua xót, cả cổ họng cũng nghẹn ngào.

Nửa đêm Sơ Niệm tỉnh dậy từ cơn ác mộng, thấy một màn tối đen, nài nhớ lại cảnh tượng trong mộng, nhất thời không thể kiềm chế mà khóc lên. Ban đầu nài còn cố nén vì sợ đánh thức Xích Tố, giờ thấy nài ấy đã tỉnh, nên dứt khoát tuôn ra, một bên thút tha thút thít, một bên nước nổ nói: “Xích Tố, ngươi có hiểu rằng ta rất hối hận hay không? Hối hận không nên vì một thoáng mềm yếu mà đi sai một bước, rồi từ bước sai, từng bước từng bước lại sai. Cả cuộc đời này ta cũng không thể quay đầu lại...”

Xích Tố nói: “Mợ đừng như vậy. Không trách người, muốn trách, thì trách những người đó, biết rõ nhị gia nhà này là cái ma ốm, lại còn đẩy người vào cái hố lửa này...”

Sơ Niệm đợi bản thân dần dần ổn định lại, hít hít cái mũi, cuối cùng từ từ nói: “Ngươi sai rồi, ta không trách họ. Tự gia từ từ suy tàn, ta thân là đích nữ của gia trưởng, họ muốn đưa ta đến chỗ nào, ta chỉ có thể đến chỗ đó, đây là mệnh của ta, không thể sửa đổi. Ta hối hận chính là, lúc trước ta không nên bị người kia cảm dỗ mà làm chuyện sai trái, khiến bản thân mình vốn dĩ thanh thanh bạch bạch bị vấy bẩn. Hiện giờ hân còn không chịu buông tha cho ta, ngươi có hiểu được ta sợ biết bao nhiêu không? Ta thật sự là tự làm bậy không thể sống...”

Xích Tố cầm bàn tay mềm mại của nài, sửa cách xưng hô như lúc còn ở Tự gia, rồi nhẹ nói: “Cô nương đừng nghĩ như vậy... Đại gia là nhân vật thế nào chứ, nếu hân có tâm tư, ai có thể ngăn được? Huống chi hân đối với người vẫn còn để tâm, không phải lâu như vậy cũng chưa tái hôn hay sao...”

Sơ Niệm nói: “Sao ngươi so với ta càng hồ đồ? Người như hân, trong lòng có thể có ai được? Đối với ta chẳng qua là muốn chiếm cho riêng mình mà thôi. Hôm nay hân không cưới, chẳng lẽ sẽ vì ta mà cả đời không cưới, cứ kéo dài tiếp tục như thế này? Ta cũng nói, ta hiện giờ cũng không muốn cái gì, chỉ mong hân có thể buông tha ta, để ta có thể an an tĩnh tĩnh sống trong cái viện này qua một ngày tính một ngày, vậy đã xem như ông trời chiếu cố đến ta...”

Xích Tố lấy một chiếc khăn đưa cho nài. Sơ Niệm lau qua loa hàng lệ lạnh giá trên mặt, hít vào một hơi thật sâu, khàn giọng nói: “Được rồi, ta không khóc nữa, ngươi cũng đi ngủ đi, mai còn phải dậy sớm”

Xích Tố cố nén nước mắt, dò dẫm thay nài đắp lại cái chăn lúc này bị đạp rớt, lại thấp giọng an ủi khuyên giải vài câu, nghe thấy hơi thở của nài dần dần ổn định trở lại, lúc này mới xong việc quay ra gian ngoài.

~~~~~

Hôm sau Sơ Niệm thức dậy, sau khi trang điểm xong, ngoại trừ mí mắt có hơi sưng phù, thì không nhìn ra được điểm nào khác lạ. Như thường lệ, nài dắt Quả nhi và Thuyền nhi cùng đi đến Cần Đức viện thỉnh an Tự quốc thái. Khi đến, thấy nơi đó đã tề tụ không ít người, tiểu cô Thanh Oanh chưa xuất giá; các tiểu thư của chi thứ hai Tự gia là Thanh Quyên, Thanh Uyên; biểu tiểu thư Ngô Mộng Nhi là một người bên họ hàng xa của Liêu thị, tất cả đều có mặt, đang vây quanh Tự quốc thái nói nói cười cười rất là náo nhiệt.

Tư quốc thái thấy Sơ Niệm, cười ngoác nằng đến, nói: “Bọn muội muội này của con thừa dịp ta vừa mừng thọ xong vẫn còn vui vẻ, đều giục đến Kim Đài viên vui chơi, ta không lay chuyển được nên đã đồng ý rồi, con cũng cùng đi đi!”

Sơ Niệm theo thói quen tính từ chối, lão thái thái lại nói: “Ta hiểu con là đứa cháu ngoan, làm khó con tuổi còn trẻ đã phải hiểu chuyện như vậy, cũng không cần phải tất cả mọi ngày đều canh giữ ở cái tứ phương viện kia cho người ta xem, cùng đi thôi! Đưa cả Quả nhi và Thuyền nhi cùng theo.”

Sơ Niệm hiềm khi thấy Tư quốc thái nói như vậy, lại nhìn thấy bộ dáng rục rịch, hai mắt tỏa sáng của hai tiểu hài tử kia, một tiếng “không” liền không thể thốt nên lời, liền cười gật đầu.

Tư quốc thái rất vừa lòng, cười nói: “Quyết định như vậy rồi, trở về chuẩn bị đi, ngày mai liền khởi hành.”

~~~~~

Kim Đài viên là một biệt viện của Quốc công phủ, ở Nam Giao ngoại thành Kim Lăng, xây tựa vào núi, cây xanh um tùm, trong vườn còn có một cái hồ thật lớn để trữ nước, trong hồ có một đầm sen rất rộng. Vài năm trước khi Quốc công phủ bị Nguyên Khang đế lạnh nhạt, người nhà Từ gia cũng không có tâm tư tu tu bổ, nên khu vườn bắt đầu suy tàn. Hiện tại một lần nữa thảng thệ, nên đã sớm chỉnh sửa lại cả trong ngoài. Ngay giữa hè tháng bảy, đó là nơi vô cùng thích hợp để đến nghỉ hè.

Sáng sớm, nữ quyến Quốc công phủ liền vây quanh lão thái thái, đồng loạt phân ghế ngồi lên xe đi đến Kim Đài viên. Sau khi đến nơi, Liều thị diu lão thái thái đi nghỉ chân, còn lại nhóm con gái đều ngay lập tức tìm chỗ cảnh đẹp chơi đùa. Tới sau giờ Ngọ, Quả nhi và Thuyền nhi chơi đùa suốt nửa ngày cũng đi ngủ trưa, Sơ Niệm ngủ không được, xuyên qua cửa sổ nằng nhìn thấy ở bên hồ cách đó không xa là một ao sen nhìn không tới bờ. Lá sen thân sen có cái cao gần nửa người, ở giữa điểm xuyết đóa hoa sen đang nở rộ. Gió thổi đến, nơi này dường như đều có thể ngửi được hương sen. Nhất thời hứng khởi, nằng bảo Văn Bình trông đứa nhỏ, tự mình thì cầm theo kéo, cùng Xích Tố đi qua đó cắt sen. Hai người thấp giọng nói nhỏ, khi đi ngang qua một con đường nhỏ rậm rạp bóng cây, Xích Tố bỗng dừng dừng bước. Sơ Niệm cười nói: “Làm sao vậy, ngại...” Đang nói chuyện, ngược mắt lên, nằng liền thấy một người nam nhân đứng ở đối diện, nhất thời tươi cười cứng lại, sắc mặt đại biến, nằng xoay người bỏ đi. Đi được vài bước, như nghe thấy tiếng bước chân đuổi theo của nam nhân phía sau, da đầu cũng run lên một hồi, nằng nhấc váy cất bước bỏ chạy. Mới được hai bước, một bàn tay to đã từ phía sau vươn đến, ôm lấy cánh tay của nằng.

Người bắt giữ nằng, chính là Từ Nhựt Lân.

Sơ Niệm nghiêm mặt, liều mạng giãy giụa, nhưng làm sao cũng không thoát được. Từ Nhựt Lân bắt lấy nằng, tùy ý nằng giãy giụa, nhìn về phía Xích Tố đang hoang mang rồi loạn muốn tiến tới, thản nhiên nói: “Ta có mấy lời muốn nói với nằng ấy.” Dứt lời không phân trần gì, hần ôm Sơ Niệm như xách con gà con đi nhanh về phía hồ nước.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Lâu Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Chuyển ngữ: Hiểu Văn Đang sau giờ Ngọ nóng như thiêu đốt, các chủ tử phần lớn đều đang nghỉ ngơi hay ngủ trưa. Lúc này, bọn hạ nhân trong vườn nếu không mệt mỏi trốn đi ngủ thì nhất định cũng tìm chỗ râm mát mà lười nhát, phụ cận có lẽ chẳng còn ai khác. Nhưng cho dù là có người, lúc này Sơ Niệm cũng không dám gọi cầu cứu. Khi bị Từ Nhựt Lân ôm đến bên hồ, thấy bên cạnh có một gốc cây liễu già to cỡ cánh tay nam nhân, quá kinh hoàng, nằng vội vàng vươn tay níu lại.

Từ Nhựt Lân thấy nằng ôm chặt lấy thân cây không buông. Nét mặt phù dung, bởi vì lo lắng hoảng loạn mà sắc mặt trắng bệch, trên chiếc mũi đẹp thanh tú cũng tẩm mồ hôi, đôi mắt nhắm chặt, hàng mi đen dài run lên nhẹ nhẹ. Bộ dáng này của nằng nhìn vừa buồn cười, lại vừa đáng yêu. Trong lòng vốn tức giận vì mấy ngày nay nằng nhiều lần đối với chính mình làm như không thấy cũng giảm đi vài phần, liền buông tay đang tóm chặt cánh tay nằng ra, không nhanh không chậm nói: “Rất lâu rồi không thân mật với nằng, trách không được lại nhớ đến như vậy. Nếu nằng không buông tay, ta dứt khoát sẽ thân thiết với nằng ngay tại đây.”

Sơ Niệm giống như bị sâu cắn một ngụm, người run lên, mồ hôi đổ ra, nằng tròn mắt nhìn hần, đề thấp giọng trách mắng: “Ngươi còn không biết xấu hổ? Ngươi đi nhanh, đừng tiếp tục dây dưa ta!”

Từ Nhựt Lân cười với nằng, chẳng chút để ý đến lời nằng nói, nhưng lại từ từ đến gần nằng. Mắt thấy khuôn mặt kia sắp áp tới trên đầu, Sơ Niệm luống cuống vội vàng buông tay, xoay người chạy ngược trở về. Đáng tiếc, mới vừa dịch người, cái eo liền bị tóm chặt, cả người bị y khiêng lên trên vai. Nằng còn ra sức vịn vịn, cái móng liền đau đớn, bị hần vỗ nguyên bàn tay một tiếng bốp, y thấp giọng quát: “Nghe lời một chút, còn lộn xộn nữa, ta lại đánh tiếp!”

Sơ Niệm vừa thẹn vừa tức, nằng biết có liều mạng cũng không địch nổi sức của y, lại biết rõ tính tình của y, còn vùng vẫy nữa, chẳng những không có tác dụng gì, chỉ sợ lại tự rước lấy nhục. Nằng chỉ có thể cắn răng nhắm mắt, cảm giác bị y khiêng đi chưa được mấy bước, lưng đã chạm xuống nền. Mở

to mắt ra nhìn, thấy mình đã bị đưa xuống một cái xuống nhỏ neo ở bờ hồ.

Đây là xuống mà hạ nhân trong vườn thường chèo để làm sạch mặt nước hoặc đi ngắt củ sen, chiều dài chưa đến một trượng, chiều rộng chỉ có ba thước. Chiếc xuống dường như vừa mới được cọ rửa qua, có mùi tanh thoang thoang của nước hồ, lại còn sạch sẽ. Nhưng mà giờ phút này Sơ Niệm cũng chẳng tâm trí đâu mà để ý đến những chuyện đó. Thấy nam nhân đối diện nhanh chóng tháo dây thừng vứt đi, nhấc cây sào trúc dễ dàng đẩy xuống nhỏ cách xa khỏi bờ, nàng lo lắng vạn phần, chống vào mạn xuống đứng lên, xông lên giẫm vào chân hắn kêu gào: “Ngươi mau dừng lại! Dừng lại! Ta muốn quay về!”

Thân xuống vốn nhỏ, lắc lư lắc lư ở trên mặt nước, gặp nàng làm như vậy, chòng chành càng dữ dội hơn. Chân nàng đứng không vững, lao đảo một cái sắp thấy sẽ rơi ra ngoài, Từ Nhựt Lân đã nhanh hơn một bước, kịp thời đỡ lấy nàng, y thấp giọng quát: “Nàng ngoan ngoãn ngồi yên đó!”

Sơ Niệm nghe giọng y nghiêm khắc, không ghim được gương mặt nhìn y một chút, thấy y nhíu chặt đôi mày rậm nhìn chằm chằm chính mình. Lại quay sang nhìn phía bờ hồ, thấy đã muốn cách xa mấy trượng. Nàng biết tính khí của nam nhân này, nếu y muốn làm gì, tuyệt đối sẽ không vì nàng quấy phá mà từ bỏ. Còn nếu cứ vậy mà thuận theo y, thì trong lòng nàng vạn phần không muốn. Nàng còn đang giằng co, ánh mắt Từ Nhựt Lân dần dịu lại, y nhìn nàng nói nhẹ nhàng: “Kiều Kiều, xin nàng đừng náo loạn. Chúng ta tìm một chỗ nào đó, ta có chuyện muốn hỏi nàng.”

Sơ Niệm cắn môi dưới, vẫn bất động trừng mắt với y như vậy, nhưng dù sao cũng không náo loạn như vừa rồi. Từ Nhựt Lân tận tay ấn nàng ngồi xuống dưới, xong mới quay lại đuôi xuống tiếp tục chèo chống. Chiếc xuống nhỏ trên mặt nước như có bàn tay nâng đỡ rẽ nước lướt nhanh về phía trước, nhanh chóng tiến vào đầm sen, len lỏi qua những tầng tầng lớp lớp cành, lá, củ sen.

Sơ Niệm ngồi ở đầu xuống, thoáng cúi người xuống dưới, cả người sẽ bị lá sen ở hai bên che lấp cả đỉnh đầu. Trong không khí tràn ngập mùi hương hòa lẫn vào nhau của nước ao và hoa sen. Bên cạnh không ngừng có hoa sen lá sen nhô ra phất qua người nàng, âm thanh sột sột soạt soạt khi chúng va vào thân xuống không ngừng vang lên. Thỉnh thoảng lại nhìn thấy rất nhiều chuồn chuồn bay lượn trên đỉnh đầu, éch nhái bị kinh động nhảy búng lên. Giờ phút này nếu đối diện không có cái người khiến nàng vừa sợ vừa hận, thì khung cảnh như vậy, thật sự tươi đẹp mới mẻ, chỉ là quá kín kẽ bí gió, mặt hồ lại bốc lên hơi nóng, chẳng mấy chốc liền đổ mồ hôi, áo cũng dán chặt vào lưng.

Nàng xoay xoay mặt, vẫn không thèm nhìn tới người nam nhân đối diện, bỗng nhiên trên đầu râm mát, quay đầu nhìn lại, thì ra y vừa ngắt một tán lá sen to xanh biếc đem tới đây, chăm sóc che cho mình, trong mắt đầy ý cười nói: “Nắng gắt, lấy cái này che cho mát.”

Sơ Niệm không thèm nhìn. Từ Nhựt Lân cũng không để ý, chỉ xem như đồ hải từ mà đem tán lá cài lên vai nàng, rồi tự mình lại quay về đuôi xuống chống xuống. Đi thêm một lúc nữa, Sơ Niệm thấy đã bị y đưa đi rất xa, mà y vẫn chưa có ý muốn dừng lại, không khỏi ngẩng đầu lên nhìn, thấy y đứng ở đuôi xuống phoi mình dưới ánh nắng mặt trời chói chang, đôi mắt lấp lánh phát sáng, giờ phút này đang nhìn chằm chằm chính mình không chớp mắt, tựa như mắt sói. Nàng không tránh khỏi hoảng hốt hoang mang, ré lên: “Đủ rồi, đủ rồi, ngươi muốn đưa ta đi đâu? Có chuyện gì ngươi nói mau!”

Từ Nhựt Lân mặc cho nàng kêu, tiếp tục chống xuống qua thêm bảy tám khúc quanh co nữa. Ngay khi Sơ Niệm không nhìn được nữa muốn đứng lên, chiếc xuống rốt cuộc cũng dừng lại. Sơ Niệm nhìn xung quanh, thấy xuống đã đến chỗ sâu nhất bên trong đầm sen, hương sen càng thêm ngào ngạt. Bên tai chỉ còn tiếng chuồn chuồn vỗ cánh ong ong rất nhỏ, trừ cái đó ra, một cảnh im ắng.

Tìm Sơ Niệm thỉnh thỉnh thỉnh đập dữ dội, một tay nàng nắm chặt lấy mép xuống, căng thẳng nhìn Từ Nhựt Lân đi về phía mình. Thân xuống hơi lắc lư, y đã tới bên cạnh, ngồi xổm trước mặt nàng, chậm rãi hỏi: “Tại sao liên tiếp tránh mặt ta, ngay cả thư của ta cũng không nhận?”

Sơ Niệm nghe y hỏi chuyện này, nhẹ thở ra một hơi dài, chờ tim đập bình tĩnh lại một chút, nàng lạnh lùng nghiêm túc nói: “Nam nữ thụ thụ bất thân. Ta vì sao phải nhận thư của ngươi? Sau này, ngươi cũng đừng tiếp tục dây dưa bám ta không dứt nữa!”

Từ Nhựt Lân một đôi mày rậm lại nhướng lên. Nhíu mày nhìn nàng một lát, bỗng nhiên y nở nụ cười, nhẹ giọng nói: “Trên người nàng có chỗ nào mà ta chưa từng chạm qua? Người đã sớm là của ta, sao bây giờ ngay cả một câu cũng không thể nói?”

Sơ Niệm như bị kim châm, sắc mặt nhất thời trắng như tuyết, hai má lại vì xấu hổ và giận dữ mà đỏ lên như hai quả đào, mắt mở to giận dữ nói: “Là ngươi, đều tại ngươi! Là do ngươi ép ta! Ta chưa từng cam tâm...” Nói chưa hết lời, một đôi thu thủy trong mắt đã ngân ngấn ánh lệ, hai bên bả vai cũng hơi hơi run lên.

Từ Nhựt Lân không dự đoán được nàng sẽ phản ứng mạnh như vậy, ngẩn ra, rồi vội thuận theo nàng nói: “Đừng, đừng, đều do ta ép nàng! Nhưng mà lòng ta thật sự yêu nàng, rất yêu. Lúc trước, mấy năm đầu ở bên ngoài, ta thường xuyên nhớ đến nàng. Hiện giờ khó khăn lắm mới quay về được, nàng lại lạnh lùng như băng như vậy, thật sự là hành hạ người mà. Kiều Kiều – tiểu tâm can, nàng xưa nay rất mềm lòng mà, đối với Quả nhi tốt như vậy, sao chỉ riêng ta lại đối xử nhẫn tâm như vậy?” Vừa nói, một bàn tay to sạm đen của y đã nắm lấy vai của nàng.

Mặt Sơ Niệm trường đỏ bừng lên, cực lực tránh né.

Từ Nhựt Lân đang lúc tráng niên, cũng như chính lời y vừa nói, trong lòng đối với nữ tử này mong nhớ đã lâu. Giờ phút này bên cạnh không có ai, nàng đối với y như thịt nằm trên thớt, sao còn nhẫn nại được nữa? Y chỉ dùng một chút lực đã kéo được nàng vào lòng ôm thật chặt, hít một hơi thật sâu hương thơm ngọt dịu của nàng, y càng thêm động tình, liền cúi đầu xuống muốn hôn môi. Không ngờ nàng lại giãy giụa không ngừng, cắn chặt hàm răng không mở, không hề nhu thuận. Trong lòng y cũng không muốn ép nàng quá mức, nôn nóng một hồi, rốt cuộc cũng buông miệng nàng ra, thở hào hển nói: “Kiều Kiều, rốt cuộc nàng muốn như thế nào mới bằng lòng ở bên ta?”

Sơ Niệm cất giọng căm hận nói: “Cho dù có kiếp sau, ta cũng sẽ không ở bên ngươi!”

Từ Nhựt Lân không ngờ nàng lại tuyệt tình như vậy. Với tính khí của y, nguyên ý đối đãi với một nữ tử như thế đã là vô cùng nhẫn nại. Nghe thấy lời đó trong lòng y hoàn toàn tức giận, sắc mặt cũng liền u ám, hừ một tiếng, nói: “Ta đây trước hết cứ cố đòi này!” Dứt lời y liền không nhân nhượng, một bàn

tay tóm lấy hai má nàng, bóp mạnh, nàng liền không tự chủ được mà há miệng, bị y một ngậm mút lấy, vang tiếng tằm tấc; tay còn lại cũng bắt đầu cời áo trên đầu vai nàng.

Sơ Niệm sao chịu thuận theo, ô ô dùng sức lắc đầu, hai tay vô lực đẩy vào ngực y, bị y xiết chặt. Trong tình thế cấp bách, nàng rút một chiếc trâm cài tóc trên đầu xuống, vung tay lên, một tiếng rẹt nhỏ vang lên, đầu trâm bén nhọn vừa xẹt qua từ ngực đến cổ y, trên cổ lập tức hiện ra một vết máu thật sâu, theo vết máu chảy xuống tới vạt áo cũng bị rách một đường dài, chắc là bên trong cũng đã bị thương.

Từ Nhục Lân đang ý loạn tình mê, không đề phòng nàng còn có một chiêu như vậy. Rốt cuộc y cũng buông tay, cúi đầu sờ soạn vết máu trên cổ, đau nhói. Hử một tiếng, y ngẩng đầu thấy nàng một tay còn nắm chặt chiếc trâm cài, hai mắt thì tròn lên nhìn chính mình, trong ánh mắt y nhất thời xẹt qua một tia hung ác. Một phen kéo chính mình vạt áo, y nhìn nàng đang ra sức xiết lại phần ngực áo bị lóa lỏ, giọng lạnh lùng: “Xuống thật đúng là không nhẹ! Nàng đã hận ta như vậy, ta liền thỏa mãn ý nguyện trong lòng nàng, nàng cứ việc đâm vào nơi này của ta đi, xem ta có tránh hay không!” Chỉ vào chính mình ngực, y càng áp sát nàng.

Sơ Niệm mới rồi do tình thế cấp bách mới vung lung tung, không ngờ tới lại làm y bị thương không nhẹ. Thấy một vết máu dài trên cổ y, máu nhỏ giọt từ ngực xuống như những hạt châu, tình trạng dữ tợn, tay chân nhất thời nhũn ra, lại thấy y như hung thần át sát đang tới gần, sao còn dám đâm vào. Y ép tới một bước, nàng liền lui về phía sau một bước, cho đến khi không còn đường lui. Nàng nhẹ buông tay, trâm cài rớt xuống bên chân, trong lòng nghĩ chỉ phải nhảy xuống hồ thôi. Thân mình vừa mới chuyển qua, liền nghe y lạnh lùng nói: “Nàng nhảy một lần, ta lại vớt một lần. Ta ngược lại muốn xem, nàng có thể nhảy được mấy lần?”

Sơ Niệm quay mạnh đầu lại, thấy y vẫn nhìn chằm chằm chính mình, nàng biết bản thân hôm nay không thể đào thoát khỏi tay y, nhất thời cảm thấy bi ai, ánh mắt đỏ lên, từng giọt nước mắt to như hạt đậu liên rơi xuống, nàng nghẹn ngào nói: “Ngươi biết rõ ta không dám đâm ngươi! Ngươi vẫn luôn ép ta khi dễ ta! Rốt cuộc muốn như thế nào, ngươi mới bằng lòng buông tha ta...” Càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng tủi thân, nàng dứt khoát ngồi xuống đấy xuống, che mặt khóc không ngừng.

Từ Nhục Lân thấy nàng trong nháy mắt từ tròn mắt biến thành khóc đến “lê hoa đái vũ” (hoa lê dính mưa), tưởng là do mình hung tợn hù dọa đến nàng, nhìn trong chốc lát, trước ngực dường như bị nước mắt nàng thấm ướt. Y thờ dãi, lại ngồi xổm trước nàng, nói mềm mỏng: “Nàng nói ta thúc ép khi dễ nàng, nàng có từng thấy ta thúc ép khi dễ qua các nữ tử khác? Ta là thật sự yêu nàng đến khắc cốt ghi tâm, chỉ hận không thể nuốt nàng vào trong bụng để thời khắc nào cũng mang theo trong người. Chỉ cần nàng vui, đừng nói cho nàng vùng một nhát, dù là mất mạng trên tay nàng ta cũng không oán!”

Sơ Niệm nghe y một bên dỗ dành, một bên kéo ra bàn tay đang che mặt của mình, áp lực cùng với ám ức trong lòng bấy lâu nay lại càng không thể thu về, thút tha thút thít khóc càng dữ dội hơn, nước mắt từng chuỗi từng chuỗi một rơi xuống.

“Kiều Kiều, tiểu tâm can, đừng khóc. Còn khóc nữa, lòng ta đều bị nàng khóc nát.”

Từ Nhục Lân ôm nàng vào lòng, dùng ống tay áo lau mặt cho nàng, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng an ủi.

Sơ Niệm không giẫy giụa nữa, chỉ quay đầu tránh tay y, thút thít đáp lời: “Ngươi không cần phải dùng những lời này để dỗ ngọt ta... Dù sao ngươi cũng phải cưới thì từ. Sau này ngươi đừng nên lại đến trên chộc ta nữa, chúng ta nhất đao lưỡng đoạn, đã qua đã...”

Từ Nhục Lân bỗng nhiên như đã hiểu ra mọi chuyện, nhin cười, y giơ tay xoay mặt nàng lại, nói: “Thì ra nàng gây với ta cả nửa ngày, chính là bởi vì nghe nói ta muốn cưới thì từ sao? Không phải nàng còn nghe nói người ta muốn cưới chính là đường muội ở Tư gia nàng? Ta nói nàng biết, bên phía nhà mẹ của nàng xưa nay đều rất giỏi tính toán, thật sự là đã có ý như vậy, chỉ là ta không có chút xú húng thú nào. Những chuyện ta không muốn, ai cũng đừng mơ ép buộc ta!”

Sơ Niệm ngờ ngác nhìn y, cuối cùng hút hít cái mũi, hỏi: “Thật chứ?”

Từ Nhục Lân chau mày: “Ta đã khi nào gạt nàng chưa?”

Sơ Niệm chậm rãi rũ mắt.

Nàng còn ở trong ngực y. Bởi vì y mới rồi đã cời quần áo của nàng, dù chưa thực hiện được, nhưng giờ phút này bờ vai bán lộ, thấp thoáng hở ra có thể nhìn thấy được trước ngực một mảng tuyết trắng. Nhất thời cảm thấy miệng khô lưỡi khô, y nhìn không được cúi đầu xuống, cách quần áo cắn vào đỉnh nhọn kia. Một ngậm đi xuống, y chỉ cảm thấy so với trong trí nhớ mềm mại ôn hương càng thêm đầy đặn chắc chắn, nhất thời mê say chìm đắm, tay cũng theo đó tiến vào dò xét.

Sơ Niệm phát giác trước ngực thất thủ, cả kinh, lại giẫy giụa vỗ vào lưng y, nói: “Mau dừng lại! Dừng lại!”

Từ Nhục Lân hàm hồ nói: “Kiều Kiều, ta đã nhớ nàng lâu như vậy. Ngoan ngoan...” Trong lúc nói chuyện, y vươn tay rút tán lá sen to bên cạnh để dưới đấy xuống, thuận thế đặt nàng nằm lên trên lá sen, lột quần áo của nàng. Cảnh đẹp trước mắt, như đôi tình oánh tuyết giữa một mầm bích ngọc, y thấy cả người nhiệt lưu tán loạn, nhào lên liền tùy ý quần quýt.

Sơ Niệm cảm thấy cả người như bị núi đè, chỉ còn chân là có thể cử động, nàng đá chân lung tung phản kháng, đột nhiên nặng nề, ngay cả chân cũng bị chân y ghim chặt. Nàng lại cảm thấy một bàn tay y đã tìm đến mép váy, cả người nhất thời toát mồ hôi. Nước mắt mới nãy còn chưa khô, giờ lại tiếp tục chảy xuống, nàng khóc nói: “Ngươi chỉ cho rằng ta bởi vì ngươi sắp tái hôn mà mới như vậy thôi sao? Căn bản không phải thế! Ngươi sớm hay muộn nhất định sẽ phải tái hôn, ta sao lại có thể không rõ điểm này chứ? Lúc trước ta hồ đồ thì thôi đi, nhưng bây giờ ta không muốn lại cùng ngươi vướng mắc không rõ, lén lút lút lút, vĩnh viễn không thể công khai. Tư gia nay đã suy tàn như mặt trời xuống núi. Ta mặc dù hiện giờ thân phận không có gì cao quý, nhưng cũng không phải cái loại không có nam nhân liền không sống nổi, ngươi và ta có quan hệ như thế nào, lại đối với ta như vậy, ngươi xem ta là cái gì? Cho dù ta sống tạm bợ qua ngày, còn có ý nghĩa gì...”

Từ Nhực lần bỗng nhiên chặn miệng nàng, trong tiếng ô ô của nàng, y tách chân nàng ra, phóng thích khối nhiệt huyết dưới thân tìm đường đến nơi mềm mại của nàng. Cảm thấy cơ thể nàng đột nhiên cứng đờ, lúc này y mới thả miệng nàng ra, ghé vào bên tai nàng thờ dốc nói: “Nàng yên tâm, từ trước đến nay ta cũng không muốn làm đôi đã yên ương với nàng. Nàng cho... ta thêm chút thời gian nữa, sớm hay muộn gì ta nhất định sẽ cưới nàng, cùng nàng làm phu thê chính thức.” (“*đã*” nghĩa ở đây là không dùng khuôn phép)

Sơ Niệm cảm giác được y đã xuyên qua thân thể của chính mình, đau buốt không chịu nổi, mảy nhú chặt, nước mắt tuôn càng dữ dội, nàng nức nở: “Còn cho ta là đứa trẻ không hiểu chuyện sẽ tin lời người hay sao, người và ta, hoàn cảnh như vậy, người làm sao có thể cưới ta...”

“Nàng cho rằng ta vì muốn chiếm đoạt cơ thể nàng mới nói như vậy ư nàng hay sao?”

Khi Từ Nhực Lần tiến vào, cảm thấy nhỏ hẹp đến không di chuyển được, y biết nàng đã rất lâu ngày mới lại hoan ái, sợ chính mình mạnh mẽ tiến vào sẽ khiến nàng bị thương, chỉ có thể cắn răng tạm thời dừng lại, một bên hôn lên những giọt lệ đang tuôn ra không ngừng, một bên an ủi: “Sớm hay muộn ta nhất định sẽ cưới nàng. Nếu nàng lo lắng, ta liền phát lời thề độc. Nếu ta phụ nàng, cho ta vạn tiễn xuyên tâm mà chết trên chiến trường!”

Sơ Niệm mở mi mắt đã khóc đến sưng đỏ, kinh hoàng nói: “Người vẫn không rõ lời ta nói! Không phải ta ép người cưới ta! Ta chỉ là không thể cùng người tiếp tục như thế này!”

Từ Nhực Lần không vui hừ một tiếng, nhún người, ngay tức khắc phá vỡ tầng tầng trở ngại. Trogn tiếng kêu rên đau đớn của nàng, y cắn răng nói: “Dù nàng không chịu gả cho ta, thì đời này cũng đừng mơ tưởng ta buông tha cho nàng!”

Sơ Niệm nhắm mắt, hai hàng nhiệt lệ lại tuôn rơi.

Từ Nhực Lần thông thả đẩy đưa vài lần, đợi cho chỗ sát hợp có xuân thủy tròn nhuận một chút. Y thấy nàng thần sắc sợ hãi tuyệt vọng, cuối cùng không đành lòng, đành phải nhẫn nại dè dặt ý niệm phát tiết trong đầu mình, lại nói: “Ta biết trong lòng nàng sợ hãi, sợ miệng lưỡi thề nhân. Nàng yên tâm, Từ Nhực Lần ta làm việc, từ trước đến nay để đạt được mục đích đều không tiếc đại giới, ta sẽ nghĩ được một kế sách ôn hòa tốt đẹp. Chỉ là hiện giờ tân hoàng vừa mới đăng cơ chưa lâu, triều đình còn chưa yên ổn, qua hai ngày nữa ta phải đi Yến Kinh, ước chừng hai ba tháng sau mới có thể quay về...” (*dại giới: trả giá đắt*)

Sơ Niệm lại tròn mắt, hút hút nói: “Người... lại phải đi?”

“Ừ.” Từ Nhực Lần hôn lên khóe môi nàng. “Hoàng thượng quyết ý dời đô đến Yến Kinh, nhằm củng cố vùng bình định biên giới phía Bắc, uy hiếp Bắc Nhung Đẳng quốc. Ta được phái đi trước thăm dò, tuyển định nơi kiến tạo cung thành. Việc này còn chưa đưa ra nghị triều, chờ sau khi ta trở lại, sẽ hạ thánh chỉ. Ta đi rồi, nàng đừng nghĩ nhiều, cứ yên tâm ở nhà là được, nên nhớ về sau mọi chuyện đã có ta rồi.”

Từ Nhực Lần nói xong, không chống cự nổi sức hấp dẫn dưới thân, giống như khi vào sa trường tiến vào hồn ngã chỉ cảnh, ra sức tấn công trận địa. Sơ Niệm dưới thân y như mở lục bình không gốc rễ, dù lòng không cam, cũng vô lực kháng cự, chỉ có thể mặc y thỏa sức đòi hỏi. Nước mắt trên mặt chảy dài, rơi xuống, sau đó hòa vào cùng với lớp mồ hôi bên dưới, rốt cuộc không thể phân biệt đâu là lệ đâu là mồ hôi. Một chiếc xuống con giữa trời xanh biếc cùng muôn vạn chiếc lá sen vây quanh, lác lác lúc lúc, khi thì kịch liệt, khi thì nhẹ nhàng. Âm thanh sóng nước vang lên không dứt hòa cùng tiếng ngâm nga, hơi thở phập phồng, kinh động đến đám chuồn chuồn bên cạnh cùng mấy con cóc xanh ngồi trên lá sen đều lẫn mất, vây xem mà chỉ.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Lâu Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Chuyển ngữ: Hiểu Vân Sơ Niệm nín rồi khóc, khóc rồi lại nín. Tầm thân dù sao cũng đã từng nếm trải chuyện gió trăng, bị nam nhân này ra sức lay động thành tư thái hợp với tâm ý của y, dần dần trên chọc, dần dần khó thở, chỉ còn hai má ửng hồng cùng với mồ hôi nước mắt khắp mặt khắp người. Chiếc lá sen dưới thân không chịu nổi đè ép đã sớm nát vụn, chảy ra nước hòa cùng với mồ hôi trên người Sơ Niệm, thậm chí khiến cả tấm lưng tuyết trắng, bờ mông và lòng bàn tay nàng bị nhuộm sang một màu xanh nhạt. Trong không khí ẩm ướt nóng hầm hập dập dềnh mùi của cỏ cây thối rữa, hỗn hợp mùi hương của hoa sen, lá sen và nước hồ. Tất cả cùng xông lên khiến mấy lần Sơ Niệm xém ngất, nhắm mắt rồi thì lại bị nam nhân kia dùng một loại chiêu thức càng phóng túng buộc phải tỉnh, ép nàng hầu hạ dưới thân.

Xế chiều ngày hè cực nóng này, dài dằng dặc như mãi không kết thúc...

Sơ Niệm rốt cuộc bị y va chạm một trận mãnh liệt cuối cùng, đầu óc đột nhiên bừng tỉnh, trong lòng biết y sắp tới, nàng hoảng sợ, cuống quýt mở to mắt kêu lên: “Mau ra đây! Đi ra! Không thể ở bên trong!”

Từ Nhực Lần cắn chặt răng rút ra, cùng với một loạt cảm xúc thăng thiên cực hạn, y đem thứ khiến nàng run sợ – thứ bạch dịch đó, đều phóng lên trên bụng nàng. Cả người y đổ nhào lên trên người nàng, một lát sau rốt cuộc cũng thở ra một hơi thật dài, hai tay chống dậy nhìn nàng, khàn giọng lâm bẩm: “Kiều Kiều, chờ ta có được thiên định phải cùng với nàng chơi đến thỏa chí, còn muốn phóng ở bên trong nàng, để nàng sinh cho ta đứa con trai.” Đang

nói, một giọt mồ hôi nóng bỏng trên cái trán anh ánh của y lăn đi, bụp một cái roi trên mí mắt Sơ Niệm. Mắt Sơ Niệm đỏ lên, một giọt lệ lại lẳng lẳng chảy ra, nàng hữu khí vô lực nói: “Đưa ta trở về. Muộn hơn nữa, các nàng ấy hỏi, ta không biết phải ứng phó như thế nào...”

Đương nhiên Từ Nhượng Lân còn chưa miễn nguyên, nhưng y vẫn ôm lấy Sơ Niệm, từ trong mớ quần áo của nàng bị lột ra lúc nãy tìm ra một chiếc khăn tay, nhúng vào nước hồ, giúp nàng lau sạch mồ hôi, nước mắt trên mặt, uest vật trên bụng cùng thân mình bị dính nước lá sen. Đợi nàng mặc quần áo xong xuôi, tóc tai tán loạn cũng được vắn lên, y nhặt chiếc trâm cài ban nãy của nàng bị rơi ở đuôi xuống, thay nàng cài lên tóc, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt qua đôi mày đen thanh mảnh của nàng. Y thấy nàng vẫn mãi rũ mắt nhìn xuống không muốn nhìn chính mình, cười khổ, lập tức nhỏ giọng nói: “Ta đưa nàng quay về.”

Lúc cập bờ, hoặc là chỗ này vốn hẻo lánh ít người, hoặc là gần đó có người của y canh giữ, cho nên vẫn chưa xuất hiện tình huống tình huống bị người khác bắt gặp mà Sơ Niệm lo lắng. Trên bờ một mảnh dày đặc bóng cây râm mát, vẫn là hương sen mênh mang, cảnh liễu đong đưa trong gió lộng. Nàng không cần y đỡ, tự mình nhấc váy treo lên bờ, không hề quay đầu lại.

Xích Tổ chứng kiến mọi hai bị đại gia mang đi, bảo là “nói nói vài câu”, nhưng mà đã qua rất lâu, cả cái bóng người cũng chẳng thấy quay lại. Nàng vừa kinh vừa sợ, e sợ bị người khác phát giác, đánh liều đi theo phương hướng mà y đã mang mọi hai đi lúc nãy, đương nhiên là tìm không thấy người, đành phải quay về chỗ cũ chờ. Mắt thấy bóng cây đã lệch đi, tính rằng ít nhất một canh giờ đã trôi qua, nàng đoán ở bên kia thái thái và các tiểu thư sau giấc ngủ trưa đã thức dậy, gấp đến độ mồ hôi thấm ướt cả lưng. Bỗng nhiên nhớ đến mục đích vốn dĩ khi đi ra đây, nàng vội đi đến bên hồ cắt ít hoa sen để lát nữa mang về. Khi lòng còn đang hoang mang lo lắng, bất thành linh nàng nghe thấy tiếng bước chân lạo xạo, giương mắt nhìn lên, ở xa xa thấy Sơ Niệm đang trở về, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, vội vàng đến đón. Xích Tổ vừa tỉnh mở miệng, vừa nhìn đã thấy nàng mặt nhừ mày chau, cặp mắt sáng lại mờ mịt, mà hai má lại đỏ bừng, tóc mai rối loạn, trong lòng lộp bộp nhảy dựng, thấp giọng hỏi: “Mợ...”

Sơ Niệm nghe ra sự kinh ngạc lẫn nghi ngờ trong lời nàng, càng cảm thấy xấu hổ, hai vai hơi hơi run lên, cơ hồ không thể đứng thẳng.

Xích Tổ nhất thời hiểu ra, trong lòng thầm hận vị Từ đại gia vô si kia, giữa ban ngày mà có thể làm ra loại chuyện này, trong miệng lại nói: “Tóc mợ bị gió thổi hơi rối một chút, để ta đến vắn lại.”

Thường ngày chuyện y phục trang điểm của Sơ Niệm đều do nàng lo, giờ phút này mặc dù trong người không có lược, nhưng cũng không làm khó được nàng, mười ngón tung bay, rất nhanh nàng đã vắn lên hoàn chỉnh. Xem xét từ đầu đến chân, thấy không còn nửa điểm sơ hở, lúc này nàng mới ôm bó hoa sen mới ngắt đặt ở trên đường lúc nãy, vội vàng cùng Sơ Niệm quay về. Quả nhiên khi trở về, Quả nhi, Thuyền nhi đều đã thức dậy, Vân Bình cũng đang sốt ruột chờ đợi, thấy hai nàng trở về, vội ra đón: “Mợ hai đã về! Vừa mới rồi Trần Châu bên chỗ thái thái đến đây, nói lão thái thái đã ngủ dậy, sai người chuẩn bị một chiếc thuyền hoa lớn, để mọi người đi du hồ.”

Sơ Niệm đáp lời rồi quay về phòng kiểm tra chỉnh trang lại chính mình trong gương, xong xuôi rồi mới dẫn theo đám người đi qua. Tới nơi, mọi người đã tề tụ, chỉ thiếu duy nhất một mình nàng, chỉ thứ hai Thanh Uyên nói: “Trần Châu mới vừa trở về, nói nhị tẩu tử (chị dâu) người ra hồ sen cắt hoa. Giờ không phải sẽ ngồi thuyền trên hồ sao, còn nhiều hoa sen cho người cắt mà. Nếu nói sớm, đỡ phải làm cho tất cả mọi người chúng ta cùng chờ người một người!”

Tất cả mọi người đều cười, Sơ Niệm áp chế nỗi bất an trong lòng, nói: “Phòng ta ở cạnh hồ sen, nghĩ được một luồng hương thơm, nên nhất thời hứng khởi. Để lão thái thái cũng phải chờ con, quả thật rất áy náy.”

Tư quốc thái cười nói: “Hiếm khi có dịp ra ngoài đi lại, không sao cả. Người đã đến đủ, bây giờ đi thôi.”

Đoàn người được các nha hoàn, ma ma hộ tống lên thuyền hoa. Gia nô lái mái chèo vững vàng, thuyền hoa dần dần tiến ra giữa hồ. Quán sự của trang viên này – Lý Thập Nhất cũng là một người có khả năng, vừa mới nghe tin này lúc chính ngộ đã bắt đầu suy tính, tận dụng lúc chủ tử nghỉ ngơi không bao lâu, chẳng những sắp xếp gọn gàng ôn hòa, ngay cả đàn sáo gánh hát cũng đưa lên thuyền. Mọi người hoặc tựa vào lan can trông về nơi xa, hoặc tựa bên song cửa hóng gió, nghe các cô nương trong gánh hát tấu một khúc bằng tiêu, sáo, sáo bầu, cực kỳ vui tai, tiếng hoan hô cười nói trên thuyền vang lên không ngừng.

Sơ Niệm theo ngồi bên cạnh Tư quốc thái và Liêu thị, nghe lão ma ma cùng Tư quốc thái tán gẫu. Vô tình nàng nghiêng đầu nhìn ra phía cửa sổ bên ngoài mạn tàu, khi nhìn thấy một mảng lớn hoa sen lá sen lác lác trong gió, lại nhớ tới một màn bất nhĩ phát sinh trước đó ở sâu trong đầm sen, không chịu nổi mà hoảng hốt hựt hoi. Nàng sợ người bên ngoài nghi ngờ, vội vàng cúi thấp đầu xuống. Chính lúc này, nghe thấy bên ngoài có tiếng cười của các cô gái, ngay cả Tư quốc thái cũng dừng lại theo tiếng mà nhìn sang. Không bao lâu, Kim Châm liền cười tiến vào nói: “Lão thái thái, Lý thập nhất biết các cô nương đều chưa thấy qua hình dáng củ sen, rất mới mẻ, nên cố ý cho người chống hai chiếc xuống nhỏ đi vào đầm sen ngắt lấy, khiến các nàng mừng rỡ vô cùng.”

Tư quốc thái cũng thấy hứng thú, được người diu đỡ đi ra đầu thuyền, Sơ Niệm cũng đi theo. Quả nhiên như lời Kim Châm thuật lại, hai chiếc xuống nhỏ đang xuyên qua đám lá sen mà ngắt hái. Cảnh tượng như vậy, nàng trước giờ cũng chưa thấy qua, chỉ tiếc trong lòng đầy u sầu trước sau như bị một khối cự thạch rơi xuống đè nặng. Hình ảnh này người bên ngoài xem thấy vui thích, còn nàng lại như dây vô, nhưng trên mặt lại không thể không có nở nụ cười. Rốt cuộc mọi khó khăn cũng chấm dứt, tới lúc chạng vạng, đoàn người quay về Quốc công phủ trong thành. Bởi vì ban ngày vui chơi đến mệt mỏi, nên ai cũng sớm quay về viện nghỉ tạm.

Ban đêm Sơ Niệm tắm rửa, không muốn người hầu hạ bên cạnh, tự mình cởi áo vào bồn, cúi đầu thấy trên ngực trên cánh tay, khắp nơi trên da thịt tuyết trắng đều loang lổ đầy hồng ngân, nhìn mà ghê mình. Nàng dốc sức chà xát, chà đến khi da thịt đau rát mà những dấu vết này chẳng chút ào nhạt bớt. Cuối cùng nàng ngơ ngác ngồi tựa vào vách bồn tắm run rẩy, trong đầu lại tái hiện một màn trên xuống nhỏ trong đầm sen, ngay cả Xích Tổ đi vào cũng không hay biết. Thẳng đến khi nàng ấy đi đến bên cạnh, lúc này nàng mới giặt mình, vội vàng co vào trong nước, nhưng cũng đã muộn, Xích Tổ kinh hô một tiếng: “Mợ, trên người mợ...” Nói còn chưa dứt lời, chợt nàng ấy ngộ ra, gương mặt lập tức đỏ bừng, cắn răng nhỏ giọng nói: “Người đó thật ác

độc, có thể xuống tay như vậy...”

Sơ Niệm cũng xấu hổ, mặt ửng đỏ, giống như đứa nhỏ đã làm sai chuyện, ngập ngừng nói: “Y... Y đã hứa sẽ cưới ta...”

Xích Tồ thờ dài, đỡ nàng đứng dậy, lấy cái khăn lớn sạch sẽ vây quanh lau khô thân mình nàng, sau khi quay về phòng ngủ, sai mọi người đi hết, chỉ còn chính mình ở lại hầu hạ bên cạnh, lấy một chiếc hòm đầy thuốc cao, cẩn thận bôi thuốc cho nàng, cuối cùng vẫn còn lo lắng, nhỏ giọng hỏi: “Chuyện sau đó đã xử lý không còn gì đáng ngại chứ?” (*HV:ta nghĩ nàng ấy hỏi chuyện tránh thai*)

Mặt Sơ Niệm lại ửng đỏ, hàng mi buông xuống, nàng cúi đầu ừ một tiếng. Lúc này Xích Tồ mới nhẹ nhàng thờ ra, giúp nàng thất lại vạt áo, an ủi: “Như thế thì tốt. Sau này mọi an tâm được rồi, có lẽ hẳn không phải người nói không giữ lời.”

—

Những ngày kế tiếp, ngoại trừ mỗi ngày sáng sớm đến chỗ Tư quốc thái vẫn an, Sơ Niệm đóng cửa không ra ngoài. Ba ngày sau, Quả nhi buồn bực mách với Sơ Niệm, cha nó lại đi rồi, phải hai ba tháng sau mới trở về.

Sơ Niệm đương nhiên cũng biết chuyện này.

Suốt mấy hôm nay, nàng vẫn luôn mong cho cái người nam nhân khiến nàng mỗi khi nhớ đến liền đỏ mặt tía tai, vừa hận vừa căm ghét vô cùng, sớm rời khỏi đây, đi càng xa càng tốt, tốt nhất là vĩnh viễn cũng không trở về. Nhưng khi thực sự nghe được tin tức đó từ trong miệng Quả nhi, trong lòng nàng bỗng nhiên xuất hiện một khoảng không trống rỗng, tựa như có chút mất mát. Tình trạng đó cứ như vậy giằng co liên tục hơn một tháng, rồi mới dần dần khôi phục lại sự yên bình lúc trước.

Sáng sớm một ngày tháng tám, Quốc công phủ cũng bình thường như mọi khi, hạ nhân trong các phòng các viện đều thức dậy sớm chuẩn bị công việc. Khi thái dương vắt ngang đầu ngọn cây, Sơ Niệm như thường ngày đi đến viện của Tư quốc thái.

Quốc thái dù sao tuổi đã cao, mấy hôm trước vô ý nhiễm cảm mạo, nên trong mấy ngày nay đều xem thầy uống thuốc. Nàng thân là cháu dâu Tư gia cùng với quan hệ cháu gái – bà cô bên Tư gia, hai tần thân phận, nên phải hầu hạ bên cạnh là lẽ đương nhiên. Khi đi qua đó, trên đường nàng chạm mặt với Tư gia tam gia – Tư Bang Thụy đang trên đường đến Cẩn Đức viện.

Nam nhân của Tư gia đều có vẻ bề ngoài rất khá. Ngay quốc công Từ Diệu Tổ thời trai trẻ được ca ngợi là Ngọc diện tướng quân, hiện giờ mặc dù qua tuổi năm mươi, còn khoác áo đạo sĩ nhưng lại hợp với vẻ tiên phong đạo cốt. Từ Nhược Lâm vốn khôi ngô tuấn tú, hơn nữa tuổi thiếu niên đã rời nhà đến phương bắc trải qua quân ngũ, dáng người cao lớn uy nghi, hội đủ khí khái nam nhi. Mà vị tam gia Tư Bang Thụy còn lại của đại phòng này, lại giống với nhị ca Từ Bang Đạt đã mất sớm của hắn, môi hồng răng trắng, vốn sở hữu vẻ đẹp âm nhu tuấn tú chi phong. Hắn cùng tuổi với Sơ Niệm, chỉ lớn hơn nàng có hai ba tháng mà thôi. Bởi vì gia tộc bị liên lụy trong hai năm đầu loạn lạc, nên mặc dù đã đính ước hôn sự, nhưng vẫn chưa thành hôn. Khoảng thời gian này, Sơ Niệm nghe nói Liễu thị đang chuẩn bị, đoán không bao lâu nữa sẽ thành thân.

Tư Bang Thụy này mặc dù từ nhỏ đến lớn cũng đọc sách thánh hiền, nhưng chỉ khá mỗi cái vỏ bên ngoài, lại bởi vì phụ thân không quản, mẫu thân cưng chiều, đến trưởng thành cũng chỉ là một tên công tử quần là áo lụa đa tình không hơn không kém. Trong phòng ngoại trừ hai ba a hoàn thông phòng, hắn còn thường xuyên gạt Liễu thị cùng một đám hồ bằng cẩu đẳng đi tìm hoan mua vui. *Quả phụ trước của thị phi nhiều*, hưởng chỉ là Sơ Niệm một tuyệt sắc mỹ nhân như vậy. Trước đây mỗi khi gặp được nàng, một đôi mắt gian tà luôn vòng vo lượn lờ trên người nàng, thậm chí có khi hắn còn thừa dịp bốn bề vắng lặng, nói lời khiêu khích. Sau khi bị Sơ Niệm lạnh lùng băng giá, hắn mới thu liễm được một chút.

Tư Bang Thụy sáng sớm đã gặp được quả tẩu hiếm khi được nhìn thấy. Dưới ánh ban mai, nàng phân hoa ước liễu mà đến, một thân áo trắng giản dị, thanh tao động lòng người, nét mặt này hơn xa những dong chi tục phấn. Hắn nhìn thấy không khỏi ngẩn người, nghĩ thầm, nhị ca đoán mệnh của mình vô phúc hưởng thụ ân ái của mỹ nhân, nghe người ta nói người có bệnh căn (bệnh lâu ngày không khỏi) vốn không thể giao hợp. Bảo một mỹ nhân như vậy mà đến nay “ruộng xuân chưa cấy” phòng không chiếc bóng, quả thật là phung phí của trời. Nếu có ngày có thể cho mình sờ được chỉ một đầu ngón tay... Miên man suy nghĩ, thấy Sơ Niệm đã đến gần, hắn vội vàng tiến lên, làm ra dáng vẻ cung cung kính kính cúi chào, gọi một tiếng “tẩu tử”.

Sơ Niệm đối với tiểu thúc (chú út – em chồng) này cực kỳ không thích, thân nhiên ừ một tiếng, liền cùng bọn nha đầu lướt qua. Tư Bang Thụy vội vàng đi theo nàng đi vào phòng của Tư quốc thái, bên trong Liễu thị đã có mặt.

Sơ Niệm vừa vào phòng lão thái thái, liền ngửi thấy mùi thuốc đông y nồng nặc, cũng giống như hai ngày trước, nàng cảm thấy trong ngực khó chịu, hơi hơi buồn nôn. Nhưng hôm nay cảm giác này càng nặng hơn, nàng lại không dám biểu lộ ra, chỉ có thể cố nén chịu ngồi ở bên giường lão thái thái, nhìn Tư Bang Thụy miệng đầy lời ngon tiếng ngọt lấy lòng tổ mẫu. Khó khăn lắm mới chịu đựng đến phút cuối cùng, nhưng khi đứng lên rời đi, trước mắt nàng bỗng nhiên tối sầm, lỗ tai ong ong vu vù, cả người không thể đứng thẳng, thân mình lung lay sắp đổ, một bà tử ở bên cạnh nhanh tay lẹ mắt, đỡ kịp một phen, Sơ Niệm lúc này mới đứng vững lại được.

Tư quốc thái lo lắng hỏi thăm: “Đây là làm sao vậy? Sắc mặt khó coi như vậy. Chẳng lẽ là mỗi ngày đến chỗ ta nên bị lây bệnh khí?”

Sơ Niệm vừa muốn mở miệng, sự khó chịu trong lồng ngực càng dâng lên, nàng nhịn không được ọc một tiếng nôn ra. Mọi người trong phòng đều chấn động. Liễu thị nói: “Bệnh thật rồi sao? Nhanh đi mời thái y đến xem xem.”

“Tẩu tử như vậy, có vẻ thật giống với Hương Điền trong phòng ta khi có thai lúc trước.”

Tư Bang Thụy ở một bên thuận miệng nói một câu.

Tay Sơ Niệm hơi hơi run lên.

“Nói bậy bạ gì đó! Còn không biết giữ miệng, ta sẽ bạt tai ngươi!”

Liêu thị mắng.

Từ Bang Thụy vội rút trở về.

Đột nhiên Sơ Niệm nhớ đến một việc, trái tim liền như bị một bàn tay sắt siết chặt, cả người suýt chút nữa là ngất đi luôn, đang sững sờ, Xích Tố ở một bên đã tiếp lời nói: “Bẩm lão thái thái, thái thái, đêm qua khi mọi người ngủ, cửa sổ mở hơi lớn một chút, con nhất thời sơ sẩy nên cũng quên đóng, nên bị trúng gió. Sáng sớm lại ăn mấy thứ dầu mỡ, chắc đến giờ này mới có chút không tiêu, chờ tiêu hết sẽ khỏe lại.”

Sơ Niệm cuối cùng đầu tranh lấy lại được tinh thần, cũng cười nói: “Con cũng không bị gì đáng ngại. Trở về ngủ một giấc sẽ khá lên thôi.”

Tư quốc thái suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Ta cũng hiểu các người sợ thuốc đắng. Chỗ ta không cần con, con trở về nằm ngủ lại đi, uống một ít hoạt lạc đan ở chỗ ta, nếu còn khó chịu, nhất định phải xem thầy thuốc.” Dứt lời liền sai Ngọc Trữ đi lấy hoạt lạc đan mà chính mình ngày thường dùng điều trị.

Sơ Niệm làm như không có việc gì, chào từ biệt quốc thái cùng với Liêu thị rồi ra khỏi Cẩn Đức viện. Nàng vẫn cúi đầu, càng chạy càng nhanh, đợi khi đã đến Trạc Cẩm viện của mình, sắc mặt nàng đã trắng bệch, giống như ngay cả một tia sinh khí cuối cùng cũng đã bị trút cạn.

Một lời bùng tình người trong mộng, có lẽ, đúng như lời tiêu thức Từ Bang Thụy nói, nàng thật sự đã hoải nghiệt chủng.

Nguyệt sự từ trước đến nay luôn theo quy luật, tháng này vẫn chậm chạp chưa tới. Lúc trước nàng cũng từng lo lắng có khi nào mình mang thai hay không, nhưng mỗi lần nảy sinh ý niệm này trong đầu, liền dùng lý do lúc ấy y vẫn chưa phóng ở bên trong để an ủi chính mình... Theo lý mà nói, thật sự sẽ không xảy ra chuyện này. Nhưng mà hiện tại, sự tin tưởng này của nàng trong nháy mắt đã bị phá nát không còn mảnh giáp.

“Xích Tố, ta bị báo ứng...” Nàng lạnh run, rơi lệ nói.

Xích Tố ngày thường mặc dù chẳng chặc, nhưng dù sao cũng là cô nương trẻ tuổi, gặp phải chuyện kiểu này, cũng không biết nhiều hơn Sơ Niệm được bao nhiêu, mặt trắng bệch khuyên như: “Sẽ không đâu, mọi người đừng quá lo...”

Nói thì nói như vậy, nhưng ngay cả chính nàng ấy cũng hiểu an ủi như vậy là cứng nhắc vô dụng, lại bồi thêm một câu: “Không phải hai ba tháng y sẽ trở về hay sao?”

Sơ Niệm lắc đầu, lệ rơi càng dữ hơn, “Ta chờ không kịp ngày y trở về, vạn nhất bụng lớn thì sao...”

“Vậy làm sao bây giờ?” Xích Tố cũng rơi lệ, nước mắt nói, “Đại gia lại không ở đây!”

Sơ Niệm lau nước mắt, chờ một lát dần dần bình tĩnh lại, cuối cùng nàng nói: “Ta nhất định là có rồi. Hai ngày nữa người tìm cái cơ về nhà, sau khi rời khỏi đây thì giúp ta lấy một thang thuốc.”

Xích Tố kinh ngạc nhìn nàng.

“Khối thịt này vạn vạn lần không thể giữ lại.”

Mặt nàng trắng bệch như người chết, cắn răng, cơ hồ là nhả ra từng chữ từng chữ một, giọng run rẩy.

—

Thế nhưng, chưa đợi đến lúc Xích Tố đi ra ngoài, ngày hôm sau, thị tì của Liêu thị là Thẩm bà tử đã dẫn theo một thầy lang lạ mặt đến, nói là thái thái lo lắng cho mọi người, nên cố ý mời thầy lang.

Xích Tố quá sợ hãi, đứng chắn trước người Sơ Niệm, hô lên: “Mọi người đã khỏe lại rồi, còn xem thầy lang cái gì nữa!”

Thẩm bà tử cười cười nói: “Người biết cái gì. Mọi người thân thể cao quý. Hôm qua như vậy, không mời thầy lang đến xem, thái thái sao có thể an tâm!” Thấy Xích Tố còn muốn cản trở, gương mặt già nua liền trở nên lạnh lẽo, nói: “Trò này là như thế nào? Bất quá là bất cái mạch, nhả cái lưỡi, hỏi mấy câu mà thôi, ngăn cản như vậy, chẳng lẽ có chuyện gì chột dạ?”

Cuối cùng thì thời khắc xét hỏi và phán quyết rốt cuộc cũng đã tới, muốn tránh cũng tránh không khỏi.

Sơ Niệm cảm thấy chính mình lẽ ra nên sợ hãi, hẳn là phải sợ hãi. Nhưng mà thời khắc này, bỗng nhiên nàng lại trở nên điềm tĩnh.

Đã định trước sẽ như thế này, sợ hãi thì có ích gì? Chết, cũng nên chết đẹp một chút.

Nàng từ trên giường đứng lên, chậm rãi nói: “Ta không bệnh, không cần xem thầy lang. Lão thái thái ở nơi nào, ta muốn gặp bà.”

—

Sơ Niệm quỳ gối trước bà cô ruột của chính mình, sau khi dập đầu xong, nàng quỳ thẳng không đứng dậy. Tư quốc thái ngồi ở ghế trên cất giọng cảm giận nói: “Ngu xuẩn! Chuyện tới nước này, ngươi còn che chở tên đàn ông kia, thà chết cũng không nói ra là ai chẳng?”

Sơ Niệm buồn bã nói: “Bà cô, nếu con nói thì sự tình có thể vẫn hỏi được hay sao? Con biết con đã làm sai, dù có chết cũng không đủ chuộc tội. Chỉ xin bà cô có thể thương xót cho nha đầu của con, đừng giận chó đánh mèo vạ lây tới các nàng. Tất cả đều là con sai, không liên quan đến các nàng!”

Tư quốc thái chỉ tay vào nàng, giận dữ nói: Tự thân ngươi khó bảo toàn, lại còn cầu xin giúp mấy đứa kia! Nếu không phải bọn nó lén lút xúi giục ngươi, một thiên kim tiểu thư tốt đẹp sẽ làm ra chuyện không biết liêm sỉ như vậy sao?”

Sơ Niệm cúi đầu, nước mắt rơi như mưa.

Tư quốc thái chợt trông già đi rất nhiều, “Ta vẫn cho rằng, ngươi là đứa nhỏ hiểu chuyện. Năm đó ta làm chủ đưa ngươi tới nơi này, quả thật đã cắt đứt của ngươi cả cuộc đời. Ngươi thân là đích nữ của đại phòng, cha ngươi mất sớm, ngươi phải gánh vác lo lắng cho đệ đệ của mình. Nếu ngươi an phận thủ tiết cho Bang Đạt, Từ gia có thể không quan tâm hấn sao? Bây giờ... Chuyện như vậy nếu truyền ra ngoài, ngươi nói Quốc công phủ cùng người nhà Từ gia sau này như thế nào mà ngẩng đầu lên?”

Sơ Niệm sụp người xuống đất, bả vai co rút kịch liệt.

“Thôi, thôi, ván đã đóng thuyền...” Trong mắt Tư quốc thái cũng rung rung nước mắt, “Bà bà (mẹ chồng) của ngươi khôn khéo hơn ngươi, chỉ sợ trong lòng đã rõ ràng. Việc đã đến nước này, ngươi tuyệt đối không thể ở lại trong phủ, cứ nói là bệch phát bệnh nặng, trước tiên đưa đến am Thanh Viễn dưỡng bệnh đi, coi như là giữ lại thể diện cho hai nhà...”

Sơ Niệm lau đi nước mắt trên mặt, dập đầu lạy tạ.

Đêm đó, một chiếc xe ngựa đưa Sơ Niệm ra ngoại thành đến am Thanh Viễn, bên cạnh không người bầu bạn. Ngày hôm sau, một vị sư thái mặt không chút biểu cảm bụng một chén thuốc đen kịt đến, nhìn Sơ Niệm uống cạn.

—

Nửa năm sau, Thảm bà tử đi vào am Thanh Viễn, nhìn Sơ Niệm đã bệnh đến không ra hình người, cười nói: “Mợ hai, thái thái bảo ta đến nói ngươi nghe vài chuyện tốt, để ngươi nghe xong được vui mừng, thân thể sớm mà khỏe lên. Chuyện thứ nhất, lão thái thái bệnh nặng, sợ là chẳng còn được bao ngày. Thứ hai, Xích Tố cái con đó sớm đã bị đánh chết rồi, Vân Bình thức thời hơn, khai ra cái tên gian phu của ngươi, nên giữ được cái mạng. Thứ ba...”

Bà ta dừng lại, dường như nghiêng răng nghiêng lợi nói tiếp, “Đại gia mấy ngày nữa sẽ trở về. Không phải trở về cưới ngươi đâu. Hoàng thượng hạ chỉ, tứ hôn cho y cùng Vân Hòa quận chúa trong phủ trưởng công chúa. Hiện giờ cả nhà đều đang bận rộn lắm. Ngươi nói thử xem, đây có phải chuyện tốt không?”

Sơ Niệm ngơ ngác nhìn cảnh trời chiều bên ngoài cửa sổ chật hẹp, bụi cây đâm bụi đâm mình dưới ánh chiều tà, đã không còn nghe thấy người khác đang nói cái gì.

“Ta chờ ngươi lâu như vậy, ngươi từ đầu đến cuối vẫn không đến. Ngươi phụ ta, ta cũng không nguyện ngươi bị vạn tiền xuyên tâm. Tâm nguyện duy nhất chính là đòi ngươi nếu có kiếp sau, nguyện xin làm một cây hoa râm bụt không linh hồn, cho dù sớm nở tối tàn thì cũng từng rực rỡ.”

Cuối cùng khi quá mệt mỏi, nàng cảm thấy đã đến thời điểm mình nên ngủ thật sâu, trong lúc mơ mơ hồ hồ nàng đã nghĩ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Lâu Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Chuyển ngữ: Hiểu Văn

Sơ Niệm rơi vào một giấc mộng rất chân thực. Trong mộng, nàng gả vào Ngụy quốc công phủ, nửa tháng sau tân hôn trượng phu đã qua đời, nàng lần đầu tiên gặp được người trở thành ác mộng cả đời mình – huynh trưởng của trượng phu. Nam nhân ngang tàng bá đạo này lớn hơn nàng rất nhiều, khi y ngọt ngào lừa gạt khiến cho nàng – người vốn mất phụ thân từ lúc nhỏ đã nảy sinh một loại cảm giác an toàn, như tìm được nơi nương tựa. Thế nên người non nớt không hiểu sự đời như nàng rốt cuộc cũng bị y quyến rũ, từng bước từng bước một sa xuống vực sâu, thẳng đến vạn kiếp bất phục.

“Ta chờ ngươi lâu như vậy, ngươi từ đầu đến cuối vẫn không đến. Ngươi phụ ta, ta cũng không nguyện ngươi bị vạn tiền xuyên tâm...”

Sơ Niệm nghe thấy cô gái sắp chết kia thì thảo như vậy ở bên tai mình, trong giọng nói không có oán hận, chỉ điềm tĩnh mà dịu dàng. Nhưng nàng lại cực kỳ không muốn nghe, ở trong ác mộng khóc lóc giãy giụa, muốn tỉnh lại vô cùng.

Nha đầu Xích Tổ ngồi ở gian ngoài bưng tỉnh bởi tiếng khóc phát ra từ trong phòng, vội vàng hoảng hốt đốt đèn chạy vào, đặt đèn lên bàn xong liền vén màn lên hỏi: “Cô nương người sao vậy?” Đang nói, chợt thấy Sơ Niệm nằm trên gối, hai mắt nhắm nghiền, tay lại xiết chặt thành nắm đấm, nước mắt lăn xuống từ khóe mắt, hoảng sợ, vội đưa tay vỗ nhẹ mặt nàng, “Cô nương nói mơ sao, mau tỉnh lại!”

Sơ Niệm rốt cuộc bị Xích Tổ đánh thức dậy, nàng đột nhiên mở mắt ra, vẫn còn thút thít không ngừng.

“Nhanh lau mồ hôi. Ngày mai là đại hôn rồi, lúc này nếu cô nương bị cảm lạnh, có thể sẽ không tốt.”

Xích Tổ cầm cái khăn tay, thành thực giúp Sơ Niệm lau đi những vệt nước mắt trên mặt, rồi lau tiếp mồ hôi phía sau lưng, lại nhanh chóng lấy ra một bộ áo ngủ, hầu hạ nàng thay xong lại nhẹ nhàng đỡ nàng nằm xuống. Khi Xích Tổ giúp nàng đắp chăn, thấy nàng cứng đờ nhìn chằm chằm chính mình, ánh mắt kỳ quặc, từ đầu đến cuối cũng không nói một lời, tưởng rằng nàng vẫn chưa suy nghĩ cẩn thận, vẫn không cam lòng chuyện sắp lấy chồng. Rốt cuộc Xích Tổ thở dài, ngồi xuống cạnh nàng nhẹ giọng khuyên nhủ: “Cô nương, đây đều là số mệnh. Lão gia đại nhân từ xưa đến nay đều nói một là một, tuy ta hiểu trong lòng cô nương không muốn, nhưng mà nào có cách gì? Ngày mai chính là đại hôn rồi, chúng ta phải nghĩ đến những chuyện tốt đẹp. Nói không chừng sau khi cô nương người về nhà đó, bệnh của Từ nhị gia tốt hơn thì sao...”

Xích Tổ còn đang khuyên bảo tận tình, mà với Sơ Niệm giờ phút này thì trái tim nàng đang đập cơ hồ muốn nhảy khỏi yết hầu.

Nha đầu trước mặt này, đương nhiên nàng nhận ra, chính là người đã đi theo nàng gần mười tám năm – Xích Tổ. Nhưng lại không phải là Xích Tổ mà nàng quen thuộc. Mặt tròn tròn, tóc mái cúp ngang, hơi béo một chút. Đây rõ ràng... chính là nàng ấy khi mười lăm mười sáu!

“Xích Tổ! Người là Xích Tổ? Người gọi ta là cô nương sao? Ta thật sự không phải nằm mộng chứ?” Sơ Niệm rốt cuộc cắt ngang lời nàng ấy, kinh ngạc nghi ngờ mở miệng hỏi.

Xích Tổ thở dài, càng tăng thêm vài phần đồng tình với vị chủ tử mà mình hầu hạ từ nhỏ. Nàng ấy nghĩ rằng cộc hôn sự này quả thật rất thiết thời cho nàng. Chính vì trong đại phòng này, lão gia đã đi sớm, trong nhà chỉ còn thái thái với một đệ đệ nhỏ của nàng. Trên mặt nàng mặc dù luôn luôn tỏ dáng vẻ trầm tĩnh hiểu chuyện, nhưng trong lòng, chắc là cực kỳ không muốn, nên lúc này, hôm trước ngày lấy chồng, nửa đêm mới sinh ra giật mình như vậy. Vội vàng nói với nàng: “Ta là Xích Tổ. Cô nương đã được ta gọi tỉnh, không phải nằm mộng.”

Sơ Niệm dùng sức nhéo lòng bàn tay của chính mình, đau nhói một cái, lúc này mới tin lời nàng ấy. Nhìn quanh bốn phía, lọt vào trong tầm mắt nàng đều là cách bài trí dường như từng quen thuộc, cũng không phải căn phòng trong Trắc Cẩm viện của Quốc công phủ mà là khuê phòng ở nhà mẹ đẻ trước lúc nàng xuất giá. Sau khi ngậy người ra một hồi, đột nhiên nhớ tới một chuyện, nàng lật đặt xuống giường. Dưới cái nhìn chăm chú khó hiểu của Xích Tổ, nàng chạy vội tới bàn trang điểm, nhào tới trước gương.

Trong gương, rõ ràng là nữ hài nhi nhìn chưa tới mười lăm mười sáu tuổi, giờ phút này đôi mắt mở tròn xoe, khuôn mặt này, nàng vừa quen thuộc, lại vừa xa lạ.

“Xích Tổ... Hiện giờ chính là Đức Hòa năm ba mươi tư?”

Nàng rốt cuộc quay đầu lại, giọng run run nhìn về phía nha đầu bị nhỏ đi vài tuổi đồng loạt với mình.

Xích Tổ gật đầu: “Đúng vậy, năm ba mươi tư, mừng tám tháng sáu, ngày mai đó là ngày đại hi của cô nương. Cô nương người có sao không?”

Sơ Niệm cũng không biết chuyện sau đó Xích Tổ, người bị dọa sợ đã đỡ mình về giường như thế nào. Cuối cùng nàng phải ép buộc nàng ấy quay về ngủ, sau khi tắt đèn, chính bản thân mình thì lại như thế nào cũng không dám đi vào giấc ngủ.

Hiện bây giờ, thế nhưng vẫn là Đức Hòa năm ba mươi tư. Hoàng thượng vẫn là lão hoàng thượng trước đây, Thái tử còn chưa trở thành Nguyên Khang đế, mà Bình vương ở Yên kinh phương Bắc còn chưa tạo phản. Nàng, cũng vẫn là Tư Sơ Niệm mười lăm tuổi, đích nữ đại phòng của Ân Xương Bá Tước phủ, mà không phải là người thông gian cùng với đại bá bên phụ gia, nữ tử thảm thương đó cuối cùng nhục nhã mà chết.

Suốt đêm này, từ lúc tối trời thẳng đến bình minh, Sơ Niệm-mười-lăm-tuổi vẫn trợn tròn mắt, không hề ngủ chút nào. Nàng sợ cái cảm giác ngủ rồi tỉnh lại, lại trở về khoảng thời gian khiến người ta không dám nghĩ tới, vạn kiếp bất phục.

Tước vị của Ân Xương Bá Tước phủ trong mắt các thế gia hào môn ở Kim Lăng tuy không nổi trội, nhưng cũng từng được xếp vào hàng thế gia hào môn. Chẳng qua là bắt đầu từ một đời trước đã dần dần lụn bại. Hiện giờ người chủ quản gia tộc họ Tư là Tư Chương Hóa, hơn năm mươi tuổi. Ở trong ấn tượng của Sơ Niệm, vị tổ phụ này nghiêm khắc mà quyền uy, cả hai chi (nhánh trong gia tộc) trong Tước phủ, không có người nào dám can đảm cãi lại mệnh lệnh của ông. Chẳng những nàng từ nhỏ đã thấy sợ ông, mà đệ đệ ruột của nàng, vốn là người tương lai phải kế thừa tước vị gia tộc – Tư Kế Bản, cũng vô cùng e ngại vị tổ phụ nghiêm khắc này.

Nàng đã không còn rõ giấc mộng trước kia của mình là hư hay thật. Giờ đây, rốt cuộc nàng được trời cao ưu ái, được quay trở về tuổi xuân lúc ban đầu, cho nàng cơ hội một lần nữa làm lại từ đầu, hay đó chỉ là một giấc mộng kỳ quái mang theo điềm báo trước. Chính mình trong mộng, đã chân chân thật thật trải qua một kiếp người ngắn ngủi, kết thúc trong bi thảm.

Mặc kệ tất cả chuyện đó là thật hay giả, là hư ảo hay là cảnh thực, nàng biết một chuyện, chính mình bây giờ, lập tức sẽ xuất giá, gả vào Quốc công phủ. Trọng phu của nàng là trưởng tử đích tôn của Quốc công phủ – Từ Bang Đạt. Toàn Kim Lăng mọi người đều biết vị Từ nhị gia này từ nhỏ đã là con ma ồm. Nhưng hôn sự của nàng cùng hắn đã được đính ước từ lúc nhỏ, tuyệt đối sẽ không vì thân hình hắn như thế mà thay đổi được điều gì.

Ông trời, dường như cũng trêu đùa Tư Sơ Niệm. Cho nàng trở về thời tuổi hoa lúc ban đầu, rồi lại đưa nàng vào một con đường vận mệnh mà ngáng đầu lên một cái đã thấy giống nhau. Bước đi kế tiếp nên đi như thế nào, bây giờ có lẽ nàng còn chưa hiểu rõ tất cả, nhưng có một ít việc nàng lại biết rành mạch, thì chính là về nam nhân tên Từ Nhược Lâm đó.

Kiếp này đây, nếu nàng còn bị chôn vùi trên tay vị huynh trưởng của trượng phu, Tư Sơ Niệm nàng thật sự sống uống hai kiếp người.

Khi phương đông bùng tỉnh giấc, sau bao đau khổ suy tư chịu đựng đến nửa đêm rồi kiệt sức, Sơ Niệm rốt cuộc cũng đã mệt mỏi ngủ say.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Lâu Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Chuyển ngữ: Hiểu Văn

Hôm nay là ngày xuất giá của cháu gái đích tôn Tư gia, Ân Xương Bá Tước phủ. Bên phu gia là Ngụy quốc công phủ được tập tước suốt tám đời nay, thánh ân chưa giảm, ngược lại còn có thêm quang vinh sủng ái, trong phủ có trưởng nữ Từ Thanh Loan tài đức vẹn toàn, vài năm trước đã tiến kinh ứng tuyển sùng phi cho thái tử, ở đông cung rất được ân sủng. Các thế gia danh môn khác trong khắp Kim Lăng, hiếm khi có được quang vinh nào đặc biệt như vậy. Cho nên hôm nay hai nhà Từ – Tư liên hôn, Từ gia náo nhiệt tự nhiên không cần phải nói, ở Tư gia lại càng tràn ngập không khí vui mừng giăng đèn kết hoa. Bắt đầu từ sáng sớm, cửa giữa liền rộng mở đón khách, cả nhà từ trên xuống dưới bận rộn chân không chạm được đất.

Vương thị nghe các quan sự báo cáo, lại đón tiếp khách mời, tiệc rượu, nhận tiền biếu, bố trí sắp xếp rất nhiều công việc xong thì đã đến giờ Thìn. Thường khi vào lúc này, nữ nhi Sơ Niệm sớm đã rửa mặt chải đầu rồi tự đến vấn an buổi sáng, nhưng hôm nay vẫn chưa thấy nàng đến. Chỉ chốc nữa, nàng còn phải bắt đầu chải đầu thay trang phục, sợ làm chậm trễ canh giờ, bà đang muốn kêu nha đầu bên người đi xem, nhưng rồi nghĩ lại, thay đổi chủ ý, tự mình đi qua.

Khi Vương thị đến viện của Sơ Niệm, thấy mấy nha đầu hầu hạ nữ nhi đều đang đứng ở hành lang bên ngoài phòng của nàng, sắc mặt liền hơi nghiêm lại. Xích Tổ sớm trông thấy bà, vội tiến lên cúi chào nói: “Thái thái tới rồi, cô nương còn chưa thức dậy. Đêm qua đến nửa đêm nàng ấy giặt mình rồi thức suốt, tới hừng đông mới vừa chợp mắt, bây giờ còn đang ngủ.”

Lúc này sắc mặt Vương thị mới hòa hoãn lại. Suy nghĩ xong, bà đẩy cửa phòng ngủ, nhẹ nhàng đi vào. Vén màn lên, quả nhiên thấy nữ nhi vẫn còn ngủ chưa tỉnh. Đến nhìn kỹ hơn, thấy mái tóc đen dài của nàng tản ra hỗn độn ở trên gối, trên khuôn mặt nhỏ nhỏ hình trái tim trắng như tuyết, có thể thấy mang máng những vệt nước mắt. Tuy là trong giấc mộng, nhưng hàng mi dài vẫn nhú chặt như vậy, giống như đang chứa rất nhiều ưu sầu. Kinh ngạc nhìn một lúc lâu, nhớ đến dáng vẻ nàng ngây thơ rạng rỡ hầu hạ dưới gối, trong lòng bà chợt thấy chua xót. Trầm ngâm một lúc, bà đang muốn lặng lẽ đứng dậy để cho nàng ngủ tiếp một lát, thì Sơ Niệm đã bị bừng tỉnh, mở to mắt, kinh ngạc nhìn bà bất động.

Vương thị thấy nữ nhi đã tỉnh, liền nở nụ cười, dịu dàng gọi nhũ danh nữ nhi, nói: “Kiều Kiều, nếu con còn buồn ngủ, thì ngủ tiếp một lát cũng được. Mẹ không phiền con.” Dứt lời bà đập chăn lại cho nàng, đang tính đứng dậy rồi đi, Sơ Niệm đã gọi một tiếng mẹ, âm thanh nghẹn ngào, người cũng bật dậy, dùng sức ôm chặt lấy thắt lưng của bà, nước mắt lăn dài xuống.

Nữ nhi lúc nhỏ mặc dù ngây thơ hồn nhiên, nhưng dần dần khi trưởng thành, tính tình càng trầm tĩnh hơn, đã rất lâu rồi không ở trước mặt mình bộc lộ dáng vẻ con gái bé bỏng như thế. Bây giờ bị nàng cả người mềm mại nũng nịu ôm lấy, nghe nàng khóc nức nở, lòng của mẫu thân sao còn kiên định được nữa, bà cũng vòng tay ôm lấy nàng, ngay cả mắt mình cũng đỏ lên, nói: “Kiều Kiều nữ nhi ngoan, hôm nay là ngày đại hỷ của con, mau ngừng lại, chớ có khóc nữa.”

Mới rồi khi Sơ Niệm mở mắt, nàng nhận ra đây là mẫu thân của mình mấy năm trước. Nhìn thấy cả người bà bây giờ đang vận một bộ đồ mới rực rỡ tươi vui, mái tóc đen tỏa sáng, bộ dáng hoàn hảo thực sự, trước mắt nàng nhất thời tái hiện hoàn cảnh không biết là thực hay ảo trước kia. Khoảng cuối đời chính mình bị bệnh ở trong cái am nhỏ, bà đã lên lút đút lót cho sư thái để được vào thăm, nhớ đến bộ dáng tiêu tụy của bà, nàng sao còn chịu được nữa, vừa đau lại vừa ân hận, khóc nức nở đến thương tâm.

Vương thị nào có biết được ý nghĩ lúc này của Sơ Niệm, chỉ nghĩ rằng nàng không muốn gả đến Quốc công phủ, rốt cuộc cũng rơi lệ, nói: “Con gái, mẹ hiểu oan ức của con. Nếu như có thể, mẹ cũng không đồng ý đưa con sang nhà người ta nơi đó. Con chắc cũng hiểu được, cha con đi quá sớm, mẹ mặc dù làm chủ gia đình này, nhưng chung quy bất quá cũng chỉ là phận nữ lưu, bên nhà mẹ cũng không khá, không thể ra sức giúp được gì. Còn bên chi thứ hai ai nấy cũng tài giỏi, đệ đệ con Kế Bản tính tình lại nhu nhược, ngay cả con cũng không bằng, dựa vào nó, sau này sao có thể giữ vững được gia nghiệp? Hôn sự này, là do bà cô của con năm xưa đã tự mình hứa. Bà ấy cũng là có ý tốt, muốn giúp Kế Bản tìm một chỗ dựa vững chắc. Và lại tổ phụ của con là ai, càng không cần ta phải nói, giờ con cũng biết, ông chỉ một lòng muốn trọng chân lại Tư gia, những cái khác đều vứt sang một bên. Một cộc hôn sự như vậy, ông ấy đời nào sẽ từ chối... Con muốn trách, thì trách mẹ vô dụng...”

Sơ Niệm khóc hết hơi, nói: “Mẹ, người đừng nói vậy. Những chuyện đó con đều hiểu hết, cũng chẳng chút mảy may nào trách người. Đệ đệ nhu thuận từ nhỏ, con là tỷ tỷ của nó, chỉ cần sau này nó được tốt, có gì mà con không làm được! Chỉ là trong lòng con khó chịu...” Nàng vùi mặt vào lòng mẫu thân

roi lệ một hồi, dần dần bình tĩnh lại, cuối cùng nói: “Mẹ, người yên tâm. Dù phải qua bên nhà đó, con chắc chắn trước sau vẹn toàn, tuyệt đối không làm cho Tư gia nhà chúng ta bị chút xiu nào mất mặt nào!”

Vương thị khi nghe nữ nhi nói lời này, mặt dù trong mắt còn ngân ngấn lệ quang, nhưng ánh mắt của nữ nhi cực kỳ kiên định, trong lòng bà vừa vui mừng lại vừa khổ sở. Mặc dù cảm giác lời này có điểm hơi kỳ lạ, nhưng làm sao bà nghĩ nhiều được, chỉ lo gật đầu nói: “Con từ nhỏ chính là đứa trẻ ngoan rồi, lão thiên gia (ông trời) nhất định sẽ phù hộ con.”

Sơ Niệm nở nụ cười, tiếp nhận khăn lau nước mắt, nói: “Con nên bắt đầu trang điểm, tránh làm chậm trễ giờ lành.”

—

Hoàng hôn buông xuống, khi giờ lành đón dâu sắp đến, Sơ Niệm bái lạy từ biệt tổ phụ. Tư Chương Hóa ngồi thẳng tắp, bắt quả chỉ dạy vài câu đạo lý về đạo làm dâu làm vợ cho cô lệ, rồi bảo xuất môn. Khi Sơ Niệm được đệ đệ Kế Bản công đưa lên kiệu hoa, nàng phát hiện con mưa gián đoạn suốt cả ngày đã tạnh rồi, mặc dù chỉ là một chuyện nhỏ, nhưng lại khiến nàng bỗng nhiên vui hơn rất nhiều.

Nàng nhớ rõ ràng, ở kiếp trước đây khi nàng lên kiệu, mưa không hề dứt, thậm chí cuối cùng khi nàng lên kiệu hoa rồi mới phát giác cả góc váy đã ướt sũng. Mà lúc này đây, lại không giống với lần trước.

Đó là một điềm lành.

Nàng ngồi ngay ngắn ở bên trong kiệu, ôm chặt cái chai được cho là vật cát tường kia, tự nói với bản thân mình.

—

Đội ngũ đón dâu nắm chính xác giờ lành bước vào cửa lớn của Quốc công phủ. Bình tĩnh không sợ hãi trải qua quá trình rườm rà mà nàng đã từng trải qua một lần. Cuối cùng, Sơ Niệm ngồi trên hỷ sàng động phòng, trong tiếng vui đùa âm ỉ vang lên không dứt bên tai, nàng được tân hôn tượng phu dùng đòn cân hất khăn voan đỏ xuống. Khi nàng ngước mắt lên, cùng với hân bốn mắt nhìn nhau, cũng tựa như kiếp trước, không hề bất ngờ nhìn thấy trong mắt hân một loại cực độ kinh diễm cùng vui mừng.

Tĩnh tĩnh hân bình thản, thích chính mình, ít nhất thì cũng thích cái vẻ ngoài này của mình. Nếu không phải hân đoán mệnh như vậy, nàng nghĩ nàng nhất định có thể cùng với nam tử tái nhọt tuần nỷ này, người hiện giờ đang cần người khác giúp đỡ mới có thể đứng ở trước mặt mình, nhìn nàng nhìn không chớp mắt, có thể hòa thuận mà sống hết một đời.

Nàng nhìn hân mỉm cười, sau đó trong tiếng trêu đùa của mọi người, như thủy tiên cúi đầu, im lặng cùng với tân lang – người cuối cùng cũng có phản ứng uống rượu hợp cần.

Bởi vì tình huống của hân đặc biệt, cho nên nháo động phòng cùng với tục lệ tân lang đi kính rượu kẻ tiếp đều bị lược bỏ. Mọi người trong phòng cũng nhanh chóng rời khỏi, bọn nha đầu tay chân lạnh lẽo thu thập gọn gàng sạch sẽ mở quả mừng trên giường hỷ, hầu hạ Sơ Niệm cùng tân lang Từ Bang Đạt rửa mặt thay quần áo xong liền lui ra ngoài. Cuối cùng trong phòng chỉ còn lại Thẩm bà tử – người bên cạnh Liễu thị.

Sơ Niệm áp chế cảm giác khó chịu mãnh liệt dâng lên trong lồng ngực như thủy triều lên, chầm chầm nhìn thẳng vào bà ta, các móng tay sơn đỏ cắm thật sâu vào lòng bàn tay. Thẩm bà tử chẳng chút nghi ngờ, còn nghĩ là tân nương khẩn trương thẹn thùng, tới bên cạnh nàng, khẽ sát lỗ tai nhỏ giọng nói: “Nhị gia thân mình cần phải chú ý giữ gìn, có lẽ mẹ cũng nên yêu cầu có chừng mực...”

“Đi ra ngoài!”

Từ Bang Đạt đã nằm xuống giường dường như đoán được lão bà tử – tay sai đắc lực bên người mẫu thân mình đang nói cái gì với tân nương, gương mặt vốn dĩ tái nhợt sung huyết đỏ đậm lên, đột nhiên đề cao âm lượng đuổi người đi, không ngờ nhất thời nóng giận lập tức bị một trận ho khan.

Thẩm bà tử cuống quýt tiến đến, muốn giúp Từ Bang Đạt xoa lưng, Từ Bang Đạt làm sao chịu cho bà ta chạm vào, vẻ mặt ghét bỏ tránh đi, mặt càng đỏ hơn, khiến cho Thẩm bà tử đứng lúng túng khó xử. Sơ Niệm bước lên phía trước nói: “Ma ma bớt lo, ta hiểu được nên như thế nào.”

Thẩm bà tử thấy nàng mở miệng, quảng cho nàng một cái ánh mắt, lúc này mới rời đi.

Sơ Niệm ngồi xuống bên cạnh Từ Bang Đạt, lấy tay giúp hân nhẹ nhàng xoa lưng. Từ Bang Đạt rốt cuộc cũng dịu xuống, dùng một bàn tay tái nhợt của hân cầm lấy tay Sơ Niệm, nhỏ giọng nói: “Nàng đừng tin lời của bà tử kia. Sau này ta sẽ đối tốt với nàng.”

Sơ Niệm nhìn người thanh niên gầy yếu nhưng tuần nỷ ở trước mặt mình. Nàng biết là hân muốn ở trước mặt thế tử tân hôn của chính mình vẫn hỏi lại tôn nghiêm nam tử vừa vô tình bị trúng tên mới rồi.

Đối với tượng phu kiếp trước chỉ mới chung sống vẹn vẹn nửa tháng ngắn ngủi liền vĩnh biệt của chính mình, cảm tình hiện giờ của nàng đối với hân, nhất quyết không phải chán ghét, mà là thương hại, cộng thêm một ít hổ thẹn.

Nàng đương nhiên biết là hân chết như thế nào. Sau khi nàng gả cho hân được nửa tháng, thân mình hân thể nhưng lại xuất hiện kỳ tích có chuyển biến tốt hơn. Ngày ấy nhất thời hưng khởi, hân ăn nhiều hơn hai nắm bánh trôi nước, đêm hôm đó lại không cảm thấy lạnh, kết quả lại là một lần bệnh không dậy nổi, kéo dài được mấy ngày rồi chết.

Hiện giờ, nàng lại thành tân nương của hân. Lần này, nàng nhất định phải làm hết khả năng của mình, chăm sóc cho hân cẩn thận gấp trăm lần, làm cho

hắn sống mạnh khỏe trên đời này.

Cuộc đời này, nàng không muốn lại làm quả phụ.

Cho nên nàng khẽ cười lên, nhẹ nhàng mà ừ một tiếng.

Từ Bang Đạt có vẻ rất vui mừng, khuôn mặt tái nhợt hơi hơi phỉếm hồng, hắn nhìn nàng, nói: “Nàng cũng mệt rồi, chúng ta đi nghỉ ngơi.”

Sơ Niệm như thuận đứng dậy, buông rèm ở hai bên móc câu xuống xong, tự mình lên giường, nhẹ nhàng nằm ở phía ngoài cạnh hắn.

Một lát sau, một bàn tay hắn ở dưới chân gấm lạng lẽ dò xét, cời ra dây lưng áo của nàng, sau đó duỗi đi vào.

Sơ Niệm nhắm hai mắt lại, thân mình chợt cứng ngắc.

Trong khoảnh khắc đó, trong đầu nàng bỗng nhiên lại nhảy ra tình cảnh đời trước, khi nam nhân như liệt hỏa kia lần đầu tiên làm loại chuyện tình này đối với mình. Bỗng nhiên nàng cảm thấy một loại sỉ nhục sâu sắc, cực lực muốn tống khứ một màn kia ra khỏi đầu óc.

Nàng hít sâu một hơi, thậm chí bắt đầu dụng tâm đi cảm thụ cảm giác bàn tay lạnh lẽo nhấn nhai của nam nhân này di chuyển trên cơ thể chính mình. Cảm giác bàn tay này, so với bàn tay ngăm đen, lòng bàn tay đầy vết chai kia hoàn toàn khác nhau.

Đây mới là nam nhân của nàng, trượng phu của nàng, ông trời của nàng.

Từ Bang Đạt bỗng nhiên xoay người, áp lên trên thân thể của nàng, nhẹ nhàng hôn lên hai má cùng môi của nàng, Sơ Niệm như thuận đón nhận phương thức biểu đạt tình yêu của hắn đối với mình, cho đến khi hắn có vẻ bắt đầu nôn nóng, dùng tay kéo tay nàng, muốn nàng đi âu yếm nơi đó của hắn.

Hắn từ đầu đến cuối cũng không thể cứng rắn, không tiến vào được nơi bí địa của nàng.

Sơ Niệm lại hít vào một hơi thật sâu.

Một màn này, kỳ thật nàng cũng không xa lạ. Đêm động phòng ở đời trước, kết cuộc cuối cùng sau một hồi lâu hắn lăn qua lăn lại, thật vất vả bưng bưng được một chút, cuối cùng lại thờ hờn hờn như trâu, lại mềm oặt ở giữa hai chân nàng, chỉ dờ giường mà thôi.

Nàng rút tay mình về, nhẹ nhàng đẩy hắn sang bên hông mình, cho hắn nằm xuống, sau đó cài lại vạt áo của mình, xong xuôi mới quay sang trượng phu đang thở hồng hộc mang vẻ mặt xấu hổ, nàng dịu dàng nói: “Phu quân, ta đã gả cho chàng, thì cả đời là người của chàng. Ta muốn, cùng chàng làm phu thê trường trường cửu cửu (thật dài thật lâu). Chàng tốt mới là ta tốt. Chúng ta còn trẻ, còn nhiều thời gian. Hôm nay ta mệt lắm, nhất định chàng so với ta còn mệt hơn. Ta chỉ muốn tựa vào trong lòng chàng ngủ đã thỏa mãn rồi. Có được không?”

Thân mình rốt cuộc như thế nào, Từ Bang Đạt đương nhiên rõ ràng hơn bất kỳ ai. Mới vừa rồi cổ chống đỡ dùng nhiều sức như vậy, chẳng qua là vì sợ nàng coi thường chính mình mà thôi. Không ngờ giờ phút này nàng lại nói như vậy, thật đúng là người thông minh lương thiện, lại không đến mức làm hắn cảm thấy xấu hổ, trong lòng nhất thời thả lỏng, thở ra một hơi dài, cũng không nói lại.

Sơ Niệm cầm khăn tay, giúp hắn lau khô mồ hôi trên trán, cổ và phía sau lưng, đổi một bộ quần áo, lại hầu hạ hắn nằm xuống lần nữa, hai người bắt đầu ngủ. Chắc là cũng rất mệt mỏi, Từ Bang Đạt nhanh chóng ngủ say.

Sơ Niệm lắng nghe ngoài cửa sổ không biết từ khi nào lại tí tách tí tách tiếng mưa rơi, nhờ ánh nến đỏ ở bên ngoài xuyên qua màn trướng, chăm chú nhìn chính mình trượng phu, trong lòng nàng bỗng sinh ra một loại cảm giác mộng ảo vừa vui vừa buồn.

Nguyễn cầu cả đời này, từ nay về sau, đều tĩnh lặng như thời khắc này, nàng liền thấy đủ.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Lâu Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Chuyện ngữ: Hiểu Văn

Hôm sau, cơn mưa dai dẳng suốt cả đêm cuối cùng cũng tạnh. Mới tảng sáng, đôi tân nhân trong Trắc Cẩm viện đã thức dậy, chuẩn bị đi đến gian nhà chính để lạy ra mắt các tôn trưởng của Từ gia. Sơ Niệm đương nhiên vẫn do Xích Tố, Vân Bình hầu hạ rửa mặt, chải đầu, thay trang phục. Từ Bang Đạt thì do hai nha đầu vẫn luôn hầu hạ hắn trước giờ là Thúy Hoa, Thúy Kiều hầu hạ. Có lẽ là tâm tình tốt, cũng có thể duyên cớ là do bộ y phục tốt lành đó thấm ảnh hưởng, tân lang sáng sớm thoát nhìn tinh thần thể nhưng lại tốt đến bất ngờ, không cần người hầu nâng cũng có thể đứng dậy liền. Thúy Hoa theo thói quen đưa tay đến trước cổ áo hắn, định giúp hắn cài nốt một chiếc khuy nơi cổ áo, nhưng hắn lại tránh đi, thì thầm với Sơ Niệm: “Nàng giúp ta

cái.” Giọng điệu như một hài tử làm nũng.

Sơ Niệm cười, dừng việc đang vẽ một nửa chân mày, đến trước người hấn giúp hấn cài khuy, còn thay hấn chỉnh lại vạt áo, nói: “Được rồi.” Xong nàng mới quay trở lại trước gương. Mới vừa ngồi xuống, Từ Bang Đạt đã đến phía sau nàng, tiếp nhận thanh than trong tay Xích Tố, cúi người giúp nàng vẽ mày. Mọi người trong phòng đều cắn môi cười, hấn lại hồ đồ không phát hiện, chờ vẽ xong, chính mình thấy hài lòng, mới bỏ thanh than xuống, dùng ánh mắt thương thức đánh giá nàng.

Sơ Niệm soi gương, thấy hấn vẽ đã lệch lại còn dày, cũng không phải kiểu dáng thường ngày mình thích, nhưng cũng thân nhiên cười với hấn, nhẹ giọng nói cảm ơn.

Sau khi hai người hoàn tất, liền cùng nhau đi đến nhà chính chào ra mắt người Từ gia. Mấy bà từ trướng kiện đứng đợi bên ngoài hành lang trước cửa thấy Từ Bang Đạt đi ra, đến điu nâng hấn ngồi lên liễn (ghế có người nâng) lại bị hấn khó chịu tránh đi. Hấn nhìn về phía Sơ Niệm thì thầm: “Ta đưa nàng sang đó.”

Sơ Niệm ừ một tiếng, quay đầu lại ra hiệu cho nhóm bà từ cũng nâng liễn đi theo, chính mình sẽ đi song song cùng hấn. Nàng biết hấn cố gắng duy trì, cho nên cố ý thả chậm bước chân mình. Dọc đường ra khỏi Trạc Cẩm viện, những đình viện quen thuộc hiện ra, trên đầu những ngọn cây ướt đầm những giọt nước lỉ ti còn lưu lại sau cơn mưa, con đường nhỏ đã được quét tước sạch sẽ, bùn đất còn tấp hai bên đường, còn có nhụy hoa hồng đêm qua bị mưa gió tàn phá rơi rụng khắp nơi. Trong không khí đầu hạ lại có chút se lạnh, tương đối dễ chịu.

Từ Trạc cẩm viện đến nhà chính của Từ gia phải đi qua năm sáu đình viện lớn nhỏ, bảy tám đoạn hành lang lượn vòng uốn khúc. Mới được một nửa đường, Từ Bang Đạt đã thở hồng hộc, trán đầm mồ hôi. Sơ Niệm dừng bước, lấy khăn tay lau mồ hôi cho hấn, dịu dàng nhìn hấn nói: “Đường xa như vậy, chẳng vẫn nên để bọn họ nâng đi. Bằng không lão thái thái mà thấy, sẽ mắng bọn họ lười biếng.”

Nhóm các bà từ cũng là lần đầu tiên thấy Nhị gia giờ chứng có liễn mà không ngồi, đòi tự mình đi đường, đang lo lắng, sợ vạn nhất mà vị Từ thiếu gia này có gì không tốt thì bản thân mình liền gặp tai vạ rồi. Bấy giờ nghe mợ hai mới này nói như vậy, đương nhiên là đồng ý ngàn lần, vội nâng liễn đến bên cạnh Từ Bang Đạt.

Từ Bang Đạt cười khổ một chút, cuối cùng vẫn ngồi lên, được nâng thẳng một đường đến trước mái hiên của nhà chính. Từ xa đã trông thấy dưới mái hiên hành lang đứng đầy hạ nhân, những người đó trông thấy Nhị gia cùng mợ hai mới đi đến, vội vàng lên nghênh đón.

Trong nhà chính Từ gia, lúc này mọi người đã tề tựu, người ngồi kẻ đứng, mặt ai cũng tươi cười, không khí tràn ngập vui mừng. Tư quốc thái, Liêu thị hiển nhiên đã an vị, ngay cả người luôn luôn “thần long kiến thủ bất kiến vĩ” (thần long thấy đầu không thấy đuôi) – Ngụy quốc công Từ Diệu Tổ cũng có mặt. Dù sao cũng là đại hôn của con trai trưởng, ông cũng không phải là tiên nhân giá hạc thật sự, thời điểm nên quay về thì cũng sẽ quay về. Ngoài ra còn có Từ Bang Thụy, Từ Thanh Oanh, đám người Ngô Mộng Nhi – cháu họ của Liêu thị do một họ hàng xa đã lụi bại gửi nuôi. Quả nhi mới năm tuổi cũng ở đó, con bé mặc một bộ quần áo màu hồng vui tươi, được nữ mẫu của bé là Tống thị dắt theo, sợ hãi nhìn chăm chăm vào thúc thúc cùng thím thím vừa mới tân hôn đang từ cửa đi vào.

Khi Sơ Niệm đi ngang qua, nhìn về phía Quả nhi đang đứng trong góc phòng, thấy con bé cũng đang sợ hãi nhìn qua, nàng liền mỉm cười với nó. Sau đó lập tức theo trượng phu tới trước mặt Tư quốc thái, nâng tay làm lễ bái chào, kính trà hành lễ dâng quả. Tư quốc thái cười hề hề hiển lãnh nói: “Tiểu Nhị nếu trong người bất tiện, không cần cùng tân nương cùng nhau quỳ lạy, có tấm lòng là đủ rồi.”

Từ Bang Đạt nói: “Tôn nhi tân hôn, hành đại lễ với tổ mẫu sao có thể qua loa. Tôn nhi thật sự rất khỏe.” Giọng nói vang dội, dứt lời liền dập đầu ba cái.

Từ Bang Đạt vừa tiến vào, trong phòng mỗi người đều cảm thấy trước mắt sáng lên, chưa bao giờ nhìn thấy tinh thần hấn tốt như thế. Người bên cạnh đã như thế, nên niềm vui của Tư quốc thái với Liêu thị có thể tưởng được là như thế nào. Đến khi hấn cùng Sơ Niệm quay sang song song bái lạy Từ Diệu Tổ cùng Liêu thị, ngay cả Từ Diệu Tổ cũng cảm thấy hài lòng, trong lòng thầm nghĩ cửa hôn nhân này đã làm đúng rồi, nếu sớm biết như vậy, rước con dâu này vào cửa sớm một năm cũng tốt.

Liêu thị mừng rỡ, ngay cả ánh mắt nhìn Sơ Niệm cũng từ ái hơn rất nhiều. Uống trà, nhận châm tuyến do chính tay dâu con làm xong, bà tặng lại một bộ trang sức kim hoa bát bảo làm lễ gặp mặt, Thím bà từ ở một bên cũng nói lời chúc mừng chúc phúc tân hôn liên tục không ngừng.

Sau khi bái lạy trưởng bối xong, kế đó là cùng vai vế. Từ Bang Thụy lúc này cũng mới mười lăm, cái đầu lại cao ngang ngửa với Nhị ca mười tám tuổi của hấn. Đôi mắt hoa đào trời sinh dùng trên khuôn mặt Sơ Niệm, mang theo chút kinh diễm. Chờ Sơ Niệm áp chế sự phiền chán trong lòng gọi hấn một tiếng “tiểu thúc”, lúc này hấn mới cười hi hi đáp lễ. Sau đó nữa là Từ Thanh Oanh cùng Ngô Mộng Nhi tiến đến chúc mừng huynh và tẩu.

Từ Thanh Oanh và Ngô Mộng Nhi đều mười bốn tuổi. Từ Thanh Oanh đã có vị hôn phu, là biểu ca Liêu Thắng Văn bên nhà mẹ đẻ Liêu thị, dự định hai năm tới sẽ thành thân, diện mạo của nàng cũng giống mẫu thân Liêu thị, không quá hơn người. Còn Ngô Mộng Nhi kia, quả non mà đã có phần uyển chuyển cùng lẳng lơ. Hai cô gái trẻ cùng làm lễ với Sơ Niệm, nhận quả của tẩu tử xong liền thối lui sang một bên.

Tư quốc thái mặc dù rất vui vì hôm nay cháu đích tôn khỏe mạnh hoạt bát, nhưng cũng hiểu hấn có bệnh trong người đã lâu, không nên quá sức mệt nhọc, thấy không còn gì nữa, đang muốn mở miện cho tân hôn phụ trở về phòng. Chính lúc ấy, một gã sai vặt từ bên ngoài hàng hiên vội vội vàng vàng chạy vào, vịn vào khung cửa thở lấy hơi. Liêu thị không vui, biểu cảm hơi sầm xuống. Đại quân gia Thôi Đa Phúc đứng ở cửa đang tính mở miện quở trách, lại nghe gã sai vặt kia hô lên: “Bẩm lão thái thái, lão gia, thái thái, đại... Đại gia trở về!”

Lời này vừa ra, thần sắc của tất cả mọi người trong phòng đều lập tức thay đổi. Ngụy quốc công Từ Diệu tổ thậm chí còn đứng bật dậy, vẻ mặt hiển nhiên là không thể tin nổi.

Đại gia trong miệng gã sai vặt, đương nhiên là Đại công tử trong nhà này, con cả của Từ Diệu Tổ, Từ Nhượng Lân. Y so với Từ Bang Đạt thì lớn hơn gần

mười tuổi, hiện giờ đã hai mươi bảy. Có điều y vẫn luôn ở phương Bắc, đã gần hai năm không quay về kinh thành, nếu không phải y còn có đứa con gái là Quả nhi lâu lâu xuất hiện trước mắt mọi người, chỉ sợ cả nhà mọi người từ trên xuống dưới đều quên Từ gia còn có một nhân vật như vậy. Lần này Từ Bang Đạt thành hôn, Liêu thị sợ nếu không báo tin, lỡ như Từ Diệu Tổ hỏi đến sẽ thành mẹ cả không tốt với y. Cho nên sau khi bà qua loa cho người đi báo vài câu thì cũng không hề hỏi đến. Cứ tưởng rằng chính y sẽ không trở về, mà bà căn bản cũng không muốn y quay về. Không ngờ tới bây giờ, lại nghe tới tin tức như vậy.

Nhưng giờ phút này, dù người xung quanh có kinh ngạc đến đâu chẳng nữa, cũng không bằng một phần vạn sự kinh hãi trong lòng Sơ Niệm. Nghe trong miệng gã sai vặt thốt ra hai tiếng “Đại gia” xong, tim nàng nhảy giựt lên một cái, hai chân thiếu chút nữa là sụm xuống.

Cũng không thể trách nàng vì đã kinh hãi như thế. Nàng nhớ rõ rành rành, trong trí nhớ kiếp trước, dù là thời điểm Từ Bang Đạt qua đời, Quốc công phủ tổ chức tang sự cho hắn, y cũng không kịp quay về Kim Lăng. Mãi cho tới hai tháng sau là vào tháng tám năm nay, lão hoàng đế lâm bệnh lâu ngày băng hà, Từ Nhượng Lân mới đi theo Bình vương ở tuốt Yên kinh xa xôi cùng quay về kinh chịu tang thiên tử. Mà lần đầu tiên nàng và y gặp nhau cũng phát sinh tại thời điểm đó.

Sao bây giờ, y bỗng nhiên cứ vậy mà quay trở lại, đến mà không hề có dự báo trước, khiến người ta bất ngờ không kịp phòng bị.

Sơ Niệm không biết rốt cuộc đã sai ở đâu. Là chính mình nhớ lầm, hay là... những việc đã rõ từ trước kia hay cái gọi là chuyện ở kiếp trước, vốn chỉ là một giấc mộng hoang đường trong đêm trước ngày xuất giá mà thôi?

Đầu óc nàng dường như trống rỗng, khuôn mặt trắng bệch, mở to đôi mắt âm u, giống như mọi người trong phòng này, hướng tầm mắt về phía tiếng bước chân bên ngoài cửa. Nhanh chóng, một dáng người cao lớn xuất hiện dưới mái hiên nhà trong nắng sớm. Cả người mang theo hơi ẩm trong bộ trang phục đường dài màu đen, về mặt phong trần một mối. Khi đôi chân nhanh nhẹn bước qua nhà cao cửa rộng, trên đôi giày dính đầy bùn sinh lấy bụi, mỗi một bước đi đều để lại một dấu chân bùn trên nền đất bóng loáng.

Thực hiển nhiên là, y đã chạy suốt đêm để quay về, thậm chí ngay cả trận mưa suốt đêm qua cũng không ngăn được bước chân về nhà của y ____ Nhưng sự xuất hiện của y, thoạt nhìn không mấy tương xứng với hoàn cảnh hoa đường lúc này. Như những vệt bùn xuất hiện sau mỗi bước chân của y, dường như đến khó chịu.

Sơ Niệm mười lăm tuổi nhìn thấy Từ Nhượng Lân hai mươi bảy tuổi ngay trước mặt mình. Đây là lần đầu tiên nàng gặp lại y. Nhưng không biết do ảnh hưởng của tâm lý hay là sự thật, nàng miễn cưỡng phát giác y còn chưa bước vào gian phòng này mà ánh mắt đã muốn xuyên qua tất cả mọi người đứng trước nàng, nhanh chóng dừng lại trên mặt nàng.

Loại chú mục kỳ quái này khiến nàng cảm thấy giống như bị lửa đốt. Nàng chưa kịp hiểu rõ hàm nghĩa trong ánh mắt y đã vội cụp mắt xuống, âm thầm giấu mình ra phía sau trượng phu Từ Bang Đạt.

Trong mắt người ngoài nhìn vào, thì đây là biểu hiện vô cùng bình thường. Tân hôn nương từ sau đêm động phòng, sáng sớm đến bái kiến cha mẹ chồng nhưng thời điểm đó phía trước bỗng nhiên xồng đến một người nam nhân xa lạ, nên đương nhiên nàng phải tìm kiếm sự che chở từ trượng phu.

Giữa nhà chính lặng im phăng phắc, khi chỉ còn tiếng bước chân vang vọng, Từ Diệu Tổ đã kịp hỏi thần bỗng nhiên bước một bước về phía con trai cả đã nhiều năm không gặp, bật thốt lên: “Con, đã trở lại?”

Giọng của ông đối với người ngoài nghe có vẻ ổn, nhưng Liêu thị đã làm phu thê nửa đời lập tức cảm thấy sự khác thường của ông. Trong mắt bà nhanh chóng xẹt qua một tia mịm cười, rất nhanh đã bị ý cười trên mặt che dấu. Bà cười, tiến lên nghênh đón đứa con trên danh nghĩa của chính mình.

“Chính là do thu được thư nhanh gọi con trở về uống rượu mừng của Nhị đệ? Sao không về sớm một ngày? Hôm qua mới vừa làm hỷ sự!”

Liêu thị nói xong, về mặt đầy nuôi tiếc.

Từ Nhượng Lân dừng bước.

Bộ dáng hiện tại của y, dường như nói so với nhóm chủ tử đầy phòng này ở Quốc công phủ, ngay cả số nô bộc gác cổng trong ngoài phủ khá hơn y cũng có vô số. Chỉ là khi y đứng hơi dang chân như vậy, khi ánh mắt trời ban mai xuyên qua lớp mái ngói cao cao trên nóc nhà, rồi xuống lấp lánh trên vai nam tử có sắc mặt tái nhợt nhưng thần sắc ác liệt này, bóng dáng cao lớn lại khiến kẻ khác không dám nhìn thẳng.

Sau khi y kính cẩn hành lễ lần lượt với Tổ mẫu Từ Quốc thái cùng phụ mẫu của mình, trên mặt rốt cuộc cũng lộ ra một nụ cười yếu ớt, nói: “Đúng vậy, Thật sự đáng tiếc, mặc dù hành trình gấp rút suốt ngày đêm, nhưng vẫn bỏ lỡ.” Trong giọng nói mang theo chút khàn khàn.

Từ Diệu Tổ có vẻ vui mừng lúc tuổi già, không ngừng vuốt râu gật đầu, lắm bả nói: “Có tám lòng như vậy là được rồi. Trở về là tốt, trở về là tốt rồi...” Bỗng nhiên như nghĩ tới gì đó, ông quay đầu lại nhìn về phía Quả nhi đang sợ hãi đứng trong góc phòng, nói: “Quả nhi, cha cháu đã trở lại, còn không nhanh lại đây chào!”

Đối với Quả nhi mới năm tuổi mà nói, khái niệm về phụ thân chính là một cái bóng mơ mơ hồ hồ. Hiện tại con bé lại bị tổ phụ cũng không quen thuộc y như vậy ra lệnh. Sau đó dưới sự thúc giục của nữ mẫu Tống thị, con bé chậm chạp đi tới chỗ người nam nhân xa lạ đột ngột xuất hiện, bước chân chân chò kiểp sợ.

Từ Nhượng Lân quay đầu lại nhìn nữ nhi của chính mình, nở một nụ cười rộng toát, thấy con bé ngược lại lại dừng bước, liền đi về phía nó. Khi tới bên cạnh, y vươn đôi bàn tay to, vừa chọt ôm con bé nhưng lại khựng lại, đổi thành sờ đầu của nó, nói: “Trên người cha ẩm ướt, không nên làm bẩn cả con nữa. Quả nhi ở nhà có ngoan không?”

Quả nhi ngờ ngạc nhìn nam nhân hòa ái dễ gần này, rốt cuộc ngập ngừng, gọi một tiếng “Cha”.

Liêu thị áp chế nổi kinh ngạc cùng nghi hoặc trong lòng. Chờ đến khi Từ Nhượng Lân đứng dậy, lại cẩn thận liếc nhìn một cái đứa con cả còn cao hơn mình không chỉ một cái đầu, cuối cùng cười nói: “Đến sớm không bằng đến khéo. Mặc dù không uống được rượu mừng của huynh đệ con, nhưng lại kịp lúc đệ muội đang ra mắt mọi người trong nhà. Con cũng biết rằng sức khỏe huynh đệ con hơi yếu một chút, đã đúng lúc, bảo đệ muội con đến làm cái lễ ra mắt, xong rồi nhanh cho phu thê trẻ chúng về phòng nghỉ ngơi lại. Sau này tất cả mọi người là người một nhà.” Dứt lời bà quay đầu nhìn Sơ Niệm, “Vợ lão Nhị, đến chào ra mắt đại bá của con.”

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Lâu Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Chuyển ngữ: Hiểu Văn

“Đừng sợ, đến gọi một tiếng, xong rồi chúng ta có thể đi.”

Từ Bang Đạt thấy tân thê tử của mình cứ mãi gục mặt xuống, nghĩ rằng nàng sợ hãi tên đàn ông thô lỗ như bọn hạ nhân vừa xông vào, sau khi nghe mẫu thân mình gọi, hần liền đến nói bên tai nàng, dùng giọng nói chỉ vừa đủ cho nàng nghe thấy, an ủi một câu như vậy.

Từ Nhượng Lân rốt cuộc cũng xoay người, không hề kiêng dè gì, nhìn thẳng vào thiếu nữ Sơ Niệm đang đứng trước mặt mình. Y thấy nàng toàn thân mặc màu hồng tươi vui đứng ở nơi đó, bờ vai gầy yếu, thân hình còn chưa đầy đặn như khi mười tám tuổi, nhưng lại bé nhỏ đáng yêu, người thấy liền thương. Y nhìn thấy đệ đệ của mình, tân hôn trượng phu của nàng, giờ phút này đang dùng một loại tư thái vô cùng thân thiết mà tự nhiên kề sát bên tai nàng, thì thầm với nàng lời gì đó. Sau đó, y lại nhìn thấy nàng rốt cuộc cũng ngược khuôn mặt quen thuộc kia lên, mắt hạnh má đào, môi son đỏ thắm. Nàng khẽ gật đầu với tân hôn trượng phu của nàng, nét mặt thẹn thùng cùng nhu thuận ____ Đây là lần đầu tiên y nhìn thấy nàng lộ ra vẻ mặt như vậy. Trong cái thế giới đã trôi qua như mưa bụi như ánh chớp, y chưa từng thấy qua dáng vẻ này của nàng, một lần cũng không có. Mà giờ đây, thiếu nữ đêm qua vừa mới trở thành đệ muội của y này, dưới sự khích lệ của trượng phu nàng, cuối cùng cũng dám đón nhận ánh mắt của y, từ từ đi về phía y, trên mặt lộ vẻ xa lạ mà nở nụ cười ngượng ngùng yếu ớt.

Từ Nhượng Lân nhìn thấy tất cả trước mắt, vẻ mặt không chút thay đổi, nhưng cánh tay bên dưới tay áo kia, đã sớm nắm chặt thành quyền, nổi cả gân xanh.

Y thúc ngựa như bay trên đường lớn giữa hoàng thành vào lúc trời hừng sáng, cuối cùng khi một chân sải bước tiến vào cổng lớn của Quốc công phủ này, nghênh đón trước mắt y là đèn lồng đỏ chói hân hoan treo đầy khắp sân. Vốn trong lòng y còn ôm một tia hy vọng, trông chờ người con gái kia cũng giống như y, lịch qua một kiếp, còn nhớ chuyện kiếp trước từng xảy ra. Nhưng mà hiện tại, chỉ một lần nhìn vào ánh mắt của nàng, y đã biết ngay rằng đây chỉ là hy vọng may mắn của chính mình mà thôi, kết quả chỉ là hèn mọn cùng vô vọng mà thôi ____ Người lịch qua một kiếp chính là y, nhớ kỹ mọi chuyện cùng lời thề trước kia cũng là y. Mà nàng, chẳng qua chỉ là một thiếu nữ trong sáng tựa như sương mai không chút tỳ vết, bây giờ đang dịu dàng đứng trước mặt, dùng ánh mắt xa lạ rứt rứt đánh giá y.

Một loại cảm giác cô đơn tuyệt vọng như vùi thân xuống đáy biển tối đen lạnh băng dần dần sản sinh trong lòng y. Giống như có thanh đao cùn, từng chút từng chút cứa vào nơi đang đập đều đều trong ngực y. Nơi đó rất nhỏ, chỉ cỡ nắm tay của y, nhưng cảm giác thống khổ sâu sắc dần dần truyền đi, thẳng đến từng góc ngách khắp tứ chi bách hài. (bách hài: trăm xương)

Y nhớ rõ mọi chuyện về nàng, khi nàng cười, khi nàng khóc, nhũ danh của nàng, thậm chí mỗi một chi tiết nhỏ trên tấm thân nàng. Còn nàng lại hoàn toàn không biết y là ai.

Nếu đây là trừng phạt cho sự thất ước của y, vậy thì loại trừng phạt này, so với vạn tiễn xuyên tâm càng khiến người ta đau đến tận xương tủy.

—

Sơ Niệm tới trước mặt Từ Nhượng Lân, cách y vài bước chân, cung kính hành lễ, khẽ hé môi, nói: “Ra mắt đại bá ca.” Thái độ nàng tự nhiên, không làm mất đi phong phạm khuê tử của phủ Bá tước, tuy vẫn có thoáng chút e thẹn của tân nương, không ai có thể tìm được chỗ nào để chỉ trích.

Từ Nhượng Lân rốt cuộc cũng phục hồi lại tinh thần, có chút gấp gáp chặt vật nói: “Đệ... muội không cần khách khí...”

Sơ Niệm cúi đầu với y một cái, rồi nhanh chóng xoay người trở lại ổn định bên cạnh trượng phu mình. Sau đó dưới ánh mắt nhìn chăm chú của người kia, nàng cùng Từ Bang Đạt cùng nhau từ biệt tôn trưởng, hai người sống vai rời đi.

Từ Nhượng Lân vẫn nhìn theo bóng dáng của đôi tân nhân, thẳng đến khi họ ra khỏi nhà chính, qua hàng hiên, cùng với một đám nha đầu bà tử theo phía sau, biến mất qua một chỗ rẽ thứ nhất trong ánh nắng vàng ảm đạm. Lúc này, Từ quốc thái được người giúp đỡ đứng lên, nói: “Đại lang trở về là tốt rồi.

Lâu ngày không gặp mặt cháu, chỉ sợ Quả nhi cũng không nhận ra cháu. Đã về rồi thì lần này ở lại lâu ngày một chút, đừng đi vội, để cho mọi người trong nhà có dịp gần gũi nhau hơn.

Từ Nhượng Lân cuối cùng cũng thu hồi tầm mắt, nhìn về phía Tổ mẫu của mình, nói: “Tổ mẫu giáo huấn rất đúng. Lần này cháu trở về, cũng là muốn ở lâu thêm ít ngày.”

Ánh mắt Từ quốc thái lướt qua sắc mặt sắp cứng ngắt của Liêu thị, ừ một tiếng. Liêu thị lại trưng ra sắc mặt hòa nhã, tiếp lời: “Như thế thì còn gì tốt hơn. Chỉ là đoạn thời gian trước, người trong phủ, từ trên xuống dưới đều bận bịu chuẩn bị cho hôn sự của Nhị đệ con, hơn nữa trước đó cũng không nhận được tin con sẽ về, nên nhân thủ trong viện của con thiếu vài người. Cái này để ta bảo quản gia điều người đi qua...” Một bên nói, một bên kêu Thôi Đa Phúc đang đứng hầu ngoài cửa.

Từ Nhượng Lân thoáng cười, nói: “Mẫu thân không cần phải mất công, một mình ta mà thôi, không cần có người hầu hạ, xin mẫu thân cho người quét dọn lau chùi phòng ta nghỉ ngơi sạch sẽ là được rồi.”

Liêu thị nói: “Điều này sao được. Tốt xấu gì con cũng là Đại công tử của Quốc công phủ, thân phận hiển nhiên. Nếu đã trở lại, sao có thể để con giống như ở bên ngoài? Truyền ra ngoài cũng sẽ bị chê cười!” Dứt lời liền lệnh cho Thôi Đa Phúc: “Mau mau điều mấy đứa lanh lợi sang viện của Đại gia đi, không thể thất lễ đại gia!”

Thôi Đa Phúc vội vàng dạ, xoay người liền đi.

Từ Diệu Tổ nói: “Tốt, tốt. Vậy an tâm ở nhà đi. Nếu con đi đường mệt mỏi, thì về phòng nghỉ ngơi trước đi, đến khi rảnh rồi, sẽ nói chuyện với con.”

Từ Nhượng Lân kính cẩn dạ một tiếng. Nhìn thấy mọi người né qua chuối vết chân lấm bùn do chính mình mang vào khi nãy để ra ngoài, lúc này y mới nhìn về phía nữ nhi vẫn đang nhìn mình, cười với con bé: “Quả nhi, cha đưa con quay về phòng.”

—

Sơ Niệm đi theo Từ Bang Đạt ngồi trên liễn quay trở lại Trạc Cẩm viện, cùng bọn nha đầu hầu hạ hẩn thay quần áo, dìu hẩn lên giường nghỉ ngơi, cho hẩn uống một chén thuốc không nóng không lạnh, chính mình sau đó cũng thay bộ quần áo lúc sáng ra. Chờ mọi chuyện đều xong xuôi, trong lòng bởi vì cuộc chạm trán không hẹn mà gặp vừa rồi mà kinh hoàng bất an mới thoáng bình tĩnh lại một chút.

Nếu trận mưa khi mình xuất môn có thể tanh, đêm động phòng tối qua cũng bất đồng với kiếp trước, như vậy thì Từ Nhượng Lân hiện tại cũng hoàn toàn có thể trở lại. Giờ phút này chính mình, đối với y mà nói, chính là một người xa lạ mới gặp lần đầu, thế từ mới cưới của đệ đệ y mà thôi. Cho nên chỉ cần sau này chính mình cẩn thận chú ý, tuyệt đối sẽ không đi sai nửa bước.

Sơ Niệm không ngừng an ủi chính mình như vậy. Nàng còn hồi tưởng lại lúc mình ra mắt y ban nãy, đủ loại chi tiết, từ ánh mắt, vẻ mặt, giọng nói lớn nhỏ, thậm chí cả tốc độ bước chân, xác định chính mình quả thật đã làm đúng mức, không có chỗ nào không thích đáng, lúc này rốt cuộc mới nhẹ nhàng thở ra.

“Các người lui hết ra ngoài đi.”

Từ Bang Đạt nằm trên giường cho lui hết mọi người trong phòng, khi chỉ còn một mình Sơ Niệm, hẩn ngoắc bảo nàng đến ngồi xuống bên cạnh. Đón nhận ánh mắt khó hiểu của Sơ Niệm, hẩn cầm lấy bàn tay mềm mại của nàng, nhẹ giọng nói: “Ta thấy nàng sau khi trở về, phảng phất hình như có chút tâm thần không yên, chẳng lẽ là nàng bị người kia dọa sợ rồi?”

Sơ Niệm đương nhiên biết “người kia” trong miệng hẩn là ai. Giật mình. Nàng không ngờ hẩn lại tinh tế mẫn cảm như thế, đang muốn lắc đầu phủ nhận, Từ Bang Đạt đã thoáng nhíu mày, nói: “Nàng không cần sợ y.” Suy nghĩ một chút, hẩn lại nói: “Nàng nếu đã vào nhà của ta, chuyện trong nhà, cũng nên cho nàng được biết. Y tuy là đại ca của ta, nhưng không phải do mẫu thân ta sinh ra. Mẹ y là một nữ nhân người Hồ. Cha ta khi còn trẻ đi chinh phạt một bộ lạc ở phía Tây, một quan thổ ty ở nơi đó đã dâng tặng nữ nhi nhi của mình lên, cho nên mới sinh ra y...”

Từ Bang Đạt nói tới đây, trong mắt ánh lên vẻ chán ghét nhàn nhạt. “Y vẫn luôn sống cùng người phụ nữ đã sinh ra y ở bộ lạc đó, nghe nói bà ta đã chết, khi y bảy tuổi mới được cha ta mang về Từ gia nhận tổ quy tông. Ta nghe mẫu thân nói, y từ nhỏ đã hung bạo, không nghe lời dạy dỗ, giống như con ngựa hoang vậy. Y vừa tới phủ không bao lâu liền làm cho ma ma giáo dưỡng y bị gãy tay. Cả nhà từ trên xuống dưới không ai không phiền, chỉ có cha ta là che chở, mẫu thân cũng không dám làm gì. Sau đó đến năm mười bốn tuổi, y nhập ngũ đến phương Bắc, đi theo dưới trướng Bình vương.”

“Bình vương kia tuy là thập tứ đệ của hoàng thượng, nhưng trước đây khi thái thượng hoàng còn tại vị, ông ta đã bị phái đến phương Bắc phòng thủ biên cương, một lần đi mà đã hai mươi năm, bất quá là một phiên vương mà thôi, chỉ có y mới dừng chân ở chỗ của Bình vương, với xuất thân như vậy cũng coi như đã khá lắm rồi. Sau này tổ mẫu làm chủ, để y cưới một đường ty bên Từ gia nhà nàng. Y liền đưa nàng ấy đến Yên kinh. Không đầy hai năm, đường ty nàng liền bệnh mà qua đời. Mẫu thân ta nói y mệnh nganh (cứng rắn), là do y khắc chết. Sau khi Quả nhi được gửi về đây, mấy năm nay y cũng rất ít quay về Kim Lăng. Lần này chúng ta thành hôn, ta không dự đoán được y thế mà lại cố ý quay về. Sáng sớm khi y tiến vào, chuyện như vậy quả thật khiến cho mọi người nhìn thấy muốn rớt cả mắt. Nàng trước giờ sống trong khuê phòng, chưa gặp qua người như vậy, bị dọa sợ tất nhiên là chuyện khó tránh. Sau này không cần sợ y, nếu gặp, cứ tránh ra xa là được...”

Từ Bang Đạt chắc là rất ít khi nói một hơi nhiều như vậy, sau khi nói xong, hơi thở cũng có chút không đều.

Những chuyện xưa này nọ của quốc công phủ trong miệng hẩn, Sơ Niệm bây giờ đã trải qua cuộc sống ba năm, trừ những chuyện xấu của Từ Nhượng Lân, phần lớn những chuyện khác nàng đều biết. Chẳng qua không phải biết được từ miệng Từ Bang Đạt mà thôi. Giờ phút này nghe hẩn nói như vậy, trong lòng nàng có chút không muốn nghe lại, lại thấy hẩn nói một hơi không thở nổi nữa, nàng vội ngắt lời, nói: “Ta hiểu rồi. Sau này ta nhất định sẽ tránh

y. Chàng nghi ngại đi, ta lấy chút nước cho chàng uống.” Dứt lời nàng đứng dậy rót cho hần chén trà, sau khi thử qua độ nóng, mới nâng hần dậy đưa đến bên miệng.

Từ Bang Đạt thấy Sơ Niệm ôn nhu hiền thực, trong lòng rất vừa lòng. Sau khi uống mấy ngụm nước, bởi vì buổi sáng thức dậy sớm, bây giờ quả thật cũng mệt mỏi, hần nằm xuống liền nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

Sơ Niệm nhìn dung mạo hần khi ngủ, xuất thần một hồi, sau đó nhẹ chân đi ra khỏi phòng, gọi hai nha đầu đang đứng cùng nhau bên ngoài hành lang là Xích Tố và Vân Bình, nói: “Hai người đi theo ta.”

Sơ Niệm đi vào một gian bên cạnh thường ngày vẫn dùng làm phòng sinh hoạt, sau khi đóng cửa, nàng nhìn hai nha đầu đang có vẻ mặt khó hiểu, nói: “Xích Tố, Vân Bình, hai người đều đã đi theo ta từ nhỏ đến bây giờ. Ta gả đến nơi đây, tuy rằng cũng mang theo những người khác, nhưng thật sự có thể tin tưởng để mà nói chuyện này, cũng chỉ có hai người các người thôi.”

Xích Tố và Vân Bình lúc bắt đầu thấy vẻ mặt nàng nghiêm túc, không hiểu đã xảy ra chuyện gì, trong lòng đang có chút lo sợ. Giờ nghe thấy nàng nói như vậy, đều nhẹ nhàng thở ra, cùng nói: “Mợ hai an tâm, chúng ta nhất định sẽ hết sức tận tâm với mợ hai.”

Sơ Niệm gật đầu nói: “Ta đương nhiên hiểu được điều này. Hôm nay gọi hai người đến đây, là muốn hai người chú ý nhớ kỹ, có chút lời giờ phải sớm nói cho các người rõ. Nơi này không giống như nhà của chúng ta, nhiều người hỗn tạp đầy tai mắt, làm việc gì cũng phải cẩn thận, không nên nhìn cái không nên nhìn, không nên nói thì không nên nói. Trừ những thứ này, còn có hai điều, hai người nhất định phải nhớ cho thật kỹ.”

Sơ Niệm nói đến đây, nhìn sang Vân Bình, nhấn mạnh nói: “Thứ nhất, từ nay về sau, bất luận là ai, nếu là lên lút sau lưng mọi người bảo các người truyền tin cho ta, ta lập lại lần nữa, bất kể là người nào trong phủ này, các người cũng không được đáp ứng. Thứ hai, mặc kệ là ai, nếu lên hỏi các người về những chuyện có liên quan đến hành tung hay việc làm của ta, các người cũng phải trả lời không biết, một chữ cũng không cho nói. Ta đã nói ra miệng, các người nhất định phải nhớ thật kỹ. Nếu dám phạm vào, đừng trách ta không niệm tình xưa, sẽ đuổi người phạm lỗi đó về Tư gia ngay lập tức. Đã nghe rõ chưa?”

Xích Tố gật đầu, Vân Bình lần đầu tiên thấy Sơ Niệm dùng khẩu khí nghiêm túc như vậy để nói chuyện, mà dường như còn nhìn chăm chăm vào chính mình, hoảng sợ, sau một lúc lâu mới phản ứng lại được, vội gật đầu nói: “Mợ hai yên tâm, mợ đã căn dặn như vậy, tuyệt đối sẽ không làm việc này sau lưng mợ hai!”

Sơ Niệm thở ra một cái, gật đầu nói: “Như vậy là tốt rồi. Không có việc gì nữa, các người đều lui ra ngoài đi, trông cho Nhị gia, thấy hần tỉnh dậy thì báo cho ta.”

Hai nha đầu vâng dạ rồi trước sau đi ra ngoài, Sơ Niệm đẩy cửa sổ ra, một mình ngồi trước cửa sổ, nhìn một góc cây tử đằng đang nở hoa rực rỡ trong sân, nàng hơi hơi nhíu mày, tinh thần có chút hoảng hốt.

Kiếp trước trước khi nàng chết, Thẩm bà tử đã nói kết cục của hai nha đầu này, hai ngày nay trong lòng nàng cứ quanh quẩn mãi điều này. Xích Tố vô tội đã bị liên lụy, còn bị thâm hơn chính bản thân mình, nàng rất cảm động cộng thêm chút áy náy. Về phần Vân Bình, kỳ thật Sơ Niệm cũng không hận nàng. Ai cũng sẽ có thời điểm yếu đuối. Dưới tình huống như vậy, đổi lại là chính mình cũng chưa chắc chịu đựng được. Mà nàng cũng không thể gạt bỏ hoàn toàn phần tình cảm nàng ấy đã hầu hạ mình từ nhỏ đến lớn. Nói đến nói đi, mầm tai họa căn bản đã biết rồi. Cũng may lần này, nàng chẳng những phải bảo vệ chặt chẽ cho bản thân mình, người bên cạnh cũng sớm phòng bị chu đáo. Hai bút cùng vẽ, nàng cho rằng nhất định sẽ không lại rơi vào tay nam nhân kia để bị nhục nhã thêm một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Lâu Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Chuyển ngữ: Hiểu Văn Suốt cả ngày nay, đối với Quả nhi năm tuổi mà nói, cứ như là một giấc mơ ngũ sắc.

Quả nhi biết người mẹ thân sinh của mình đã qua đời không lâu sau khi sinh con bé. Cho nên mẫu thân rốt cuộc có bộ dáng như thế nào, bé chẳng có chút ít ấn tượng nào. Trong những thời điểm lẻ loi muốn khóc, bé chỉ có thể tưởng tượng rồi phác họa dáng vẻ của mẹ. Sáng sớm nay bé được Tổng nhũ mẫu thay cho trang phục rất đẹp, nghe bà ấy nói sẽ dẫn mình đến gian nhà lớn mà ngày thường không thể tùy tiện đi vào. Khi đi bái kiến tân nương từ mà Nhị thúc vừa mới cưới, trong lòng bé ôm ấp một loại chờ mong xen lẫn sợ hãi. Đương nhiên là bé hy vọng vị tân thẩm thẩm này có thể thích mình.

Sau đó, bé trông thấy tân thẩm thẩm. Bé chưa từng gặp người nào xinh đẹp giống như thẩm ấy. Chỉ nhìn một cái, bé đã thấy tân thẩm thẩm này giống y với bộ dáng mà bé đã cố gắng tưởng tượng cho mẫu thân của mình từ trước đến giờ. Cho nên khi bé đứng trong góc phòng, nhìn thấy thẩm ấy đi theo thúc thúc vừa tiến vào phòng, ánh mắt đầu tiên liền nhìn về phía mình, thậm chí thời điểm thẩm ấy nở nụ cười, trái tim nho nhỏ của bé lập tức đã tung tăng nhay nhót khắp lòng lòng ngực.

Thẩm thẩm cũng thích con đó... Bé vui vẻ nghĩ.

Cái này cũng không tính, chuyện kể tiếp phát sinh, lại làm cho bé không biết nên làm sao mới tốt bây giờ. Vị phụ thân cũng như người xa lạ kia của bé bỗng nhiên trở về nhà như thế, còn tốt với bé như vậy. Chẳng những vờn tay xoa đầu bé, bây giờ lại còn bế bé về tới phòng ờ.

“Phụ thân!”

Quả nhi được y đặt xuống ghế, thấy y đứng dậy, vội vàng gọi y lại. Chờ y nhìn lại, bé lại do dự.

“Quả nhi muốn nói cái gì?”

Sự thông minh trời sinh cùng với sự nhạy cảm khi quan sát cảm xúc từ người lớn của đứa trẻ, người lớn thường không tưởng tượng nổi. Quả nhi nhìn ra sự kiên nhẫn của người nam nhân này đối với chính mình, lá gan cũng trở nên to hơn, cho nên cuối cùng, bé ấp a ấp úng nói: “Phụ thân, sau này người đừng bỏ con lại một mình mà đi nữa, được không?”

Từ Nhượng Lân nhìn nữ nhi bé bỏng của mình, trong lòng áy náy, giống như bị cái gì nhẹ nhàng xé một chút, bỗng nhiên có chút khổ sở.

Kiếp trước, nàng từng ở trước mặt y biểu đạt sự bất mãn không chỉ một lần, nói y thân là phụ thân, lại đi vứt bỏ nữ nhi của chính mình như vậy, suốt mấy năm chẳng quan tâm, quả thực ngay cả búp bê của gia đình người khác cũng không bằng. Khi đó y bắt quả chỉ cười, tùy ý nàng oán giận, nhưng trong lòng thực sự không cho là đúng. Quốc công phủ có thể làm cho nữ nhi của y ăn no mặc ấm, không phải chịu gió táp mưa sa, so với vô số đứa trẻ con nhà bần hàn khác thì tốt hơn vô số lần. Trừ cái đó ra, y không biết y là một người phụ thân còn đáp ứng làm được gì cho con gái.

Y khi đó, lòng quá rộng, cất chứa tràn đầy thế giới của y. Trong thế giới kia, kim qua thiết mã – đập nát băng hà, trường ca hào hùng – vang vọng khắp quan ải, trừ những thứ này, cái khác đều đứng sau. Thậm chí ngay cả nàng, bây giờ nghĩ lại, y rốt cuộc không thể không thừa nhận, thực sự vốn không phải là vì chính mình có được nàng mà lần lượt hứa hẹn với nàng những lời tình thâm ý trọng. Nếu y thật sự yêu nàng như trong tưởng tượng của chính mình, yêu nàng như mạng, nàng nhất định sẽ không kết thúc một cách thảm đạm ô danh như vậy. Vì đạt được dục vọng của mình, y chỉ hận không thể xuất phát từ nội tâm, sau khi dục vọng lui xuống, nàng lại bị gạt sang một bên. Từ điểm này mà nói, y cùng với vị phụ thân mà mình từng thống hận và khinh bỉ kia, chẳng khác gì nhau.

Y kinh ngạc nhìn nữ nhi đứng đối diện chính mình, vẫn không nhúc nhích.

Tâm tình vốn đang vui vẻ tung tăng của Quả nhi bị vẻ nghiêm túc cùng im lặng của y kéo tụt xuống, biết nhất định do mình đã nói sai lời, bé cắn môi dưới, lại sợ hãi thốt lên: “Cha, Quả nhi có phải đã nói sai gì đó rồi hay không? Nếu cha có việc bận, cứ đi đi ạ, không cần chiều cố con. . .”

Từ Nhượng Lân rốt cuộc bình tĩnh trở về. Y cười khô, ngồi xổm xuống trước hai chân bé nhìn bé, dùng giọng nói dịu dàng êm ái nhất của mình nói: “Quả nhi, trước kia ta chăm sóc cho con quá ít, đều do ta không tốt. Sau này ta còn có việc, chắc là cũng không thể đưa con theo bên mình. Nhưng ta hứa với con, nhiều nhất là qua hai ba năm nữa, ta sẽ có thể thường xuyên ở lại cạnh con. Khi ta không có ở đây, nếu con một mình buồn chán, thì cứ đi tìm nhị thẩm thẩm là được, nàng là người rất lương thiện, sẽ đối tốt với con. . .”

Nhân tình sáng lên, Quả nhi lập tức nói: “Cha, Nhị thẩm thẩm nàng ấy thật sự thích con. Sáng nay khi người còn chưa có quay về, khi nàng ấy tiến vào nhà lớn, cái nhìn đầu tiên đã nhìn về phía con, còn cười với con!”

Từ Nhượng Lân ngẩn ra, chần chờ một chút, hỏi: “Trước đó con đã từng gặp qua nàng ấy sao?”

Quả nhi lắc đầu nói: “Không có. Đêm qua nháo động phòng, Tống ma ma không cho con đi. Bảo là sợ làm phiền đến Nhị thúc.”

Từ Nhượng Lân lại hỏi Quả nhi vài câu về tình cảnh lúc ấy, trong lòng bỗng nhiên giống như dây cung căng lên, bùng lên một chút rung động.

Theo lẽ thường mà suy đoán, nàng với Quả nhi không quen biết, Quả nhi lại đứng trong góc, không có chút nổi bật, nàng sao có thể phát hiện ra con bé trong giữa nhiều người như thế, hơn nữa còn cười với con bé?

Y nhanh chóng ngẫm lại cẩn thận tình cảnh sáng nay khi mình bước vào, khi lần đầu tiên ánh mắt chộp được tầm mắt của nàng. Sự kinh ngạc phát sinh khi nghe tin y đột nhiên về nhà của nàng không giống với những người khác. Nàng. . . đôi mắt mở rất to, đây là phản ứng kinh hãi tự nhiên, không làm giả được, cùng với biểu hiện lúc sau khi nàng theo sau Từ Bang Đạt đến chào mình cứ như hai người.

Chính mình đối với nàng mà nói, thật sự chỉ là một người xa lạ hay sao?

Từ Nhượng Lân bị ý tưởng mới hình thành nảy ra này làm cho máu trong người sôi trào, tim đập cực nhanh, nóng lòng mong muốn có thể tìm được nàng lập tức để hỏi rõ ràng.

Chỉ cần nàng còn nhớ y, cho dù cả đời này nàng hận y tận xương, y cũng nguyện ý.

Y biết bản thân mình lại một lần nữa ích kỷ. Dưới tình huống như vậy, nếu thật sự yêu nàng, sẽ bằng lòng mong cho nàng nhớ chuyện mừng vui, quên hết đau thương. Nhưng y lại không làm được. Nghĩ đến quá khứ từng dây dưa cùng nàng, tất cả mọi chuyện cứ như vậy mà hồi phi yên diệt (tan thành mây khói) như chưa từng phát sinh, y sao cam tâm!

—

Bất quá sau giờ Ngọ, nghi trượng thái giám từ Đông cung đến, ban quà tặng của thái tử sùng phi – Từ Thanh Loan cho đại hôn của đệ đệ.

Từ Thanh Loan là trưởng nữ do Liêu thị sinh ra, mấy năm trước đã vào đông cung, từ trước đến nay vô cùng yêu thương đệ đệ Từ Bang Đạt này. Lần này đại hôn của hắn, đương nhiên không thể thiếu hạ lễ. Đã được người thông báo tin trước, cho nên người Từ gia đã có chuẩn bị đầu vào đấy, nghênh lễ tạ ơn. Sau khi tiến chân thái giám, Từ Diệu Tổ nhìn về phía Từ Nhượng Lân, nói: “Con theo ta đến thư phòng.”

Ánh mắt Từ Nhượng Lân xẹt qua Sơ Niệm vẫn trong bộ dáng phục tùng bó buộc, xoay người đi theo Từ Diệu Tổ.

Liêu thị nhìn theo bóng dáng một đôi phụ tử trước sau rồi đi, ánh mắt thoáng mang theo chút khó chịu. Chờ trở về tới phòng, khí tức trong lòng không dần nổi, Trần Châu thường ngày vẫn thay quần áo hầu hạ cho bà, không cần thận làm cho cái áo móc vào khuyên tai trên tai bà, giựt vành tai xuống, một bàn tay liền trở tay tát xuống, trách mắng: “Hôm nay mọi chuyện làm sao vậy? từng chuyện từng chuyện đều gây khó dễ cho ta!”

Trần Châu rung rung khóc, Thảm bà tử đứng sau kêu nằng cùng nha đầu còn lại trong phòng đều đi ra ngoài, chính mình tự mình hầu hạ, nhỏ giọng khuyên khủ: “Ta hiểu trong lòng thái thái không thoải mái. Nhưng đã trôi qua nhiều năm như vậy, yêu tình kia cũng đã chết lâu rồi, ngay cả xương cốt cũng sợ đã tan biến chẳng còn mấy cái, không phải chỉ là một cái nghiệt chủng thôi sao, cần gì phải để ở trong lòng, khiến bản thân mình phải tức giận?”

Liêu thị cắn răng nói: “Bà không hiểu được ta hận cái gì. Lão già đó, quanh năm suốt tháng cũng không chịu ở lại trong phủ vài lần, lão thái thái kia lại là lão phật gia, một câu churong tai cũng không thêm nói. Cả một cái phủ Quốc công to như vậy, trong trong ngoài ngoài đều do ta chống đỡ. Ta muốn gặp ông ta còn khó hơn lên trời. Dịp này Bang Đạt thành thân, ông mới chịu trở về, đêm qua lại nói với ta ngay hôm nay phải quay về núi, ở lại thêm một ngày cũng không được, làm như trong phủ này có cộp cái nuốt sống ông không bằng! Hôm nay thì hay rồi, bà cũng thấy đó, thằng con kia của ông vừa về, thì đã không đòi đi nữa, lại đi nói chuyện riêng với nhau như vậy, bà nói xem ta nên cảm thấy như thế nào đây?”

Thảm bà tử hừ giọng nói: “Thái thái, người quan tâm lão gia nói chuyện gì với y làm cái gì, cho dù bọn họ nói chuyện tốt gì, thì đối với chúng ta cũng chẳng có nửa phần bất lợi. Mấy tháng nay, Kim Lăng này vì sao đột nhiên lại có nhiều nhà đi đón dâu như vậy chứ? Còn không phải vì mọi người đều biết, người bề trên sợ là không chống được bao lâu. Chỉ cần người ra đi, thì Thái tử sẽ là Hoàng thượng. Thái tử thành Hoàng thượng, đại cô nương nhà chúng ta cái khác thì không dám nói, một ghê quý phi là đương nhiên chắc chắn rồi. Chỉ bằng đại cô nương là tỷ tỷ ruột của Nhị gia và Tam gia, cái loại râu ria như y thì có thể thế nào, có khả năng gây ra sóng gió gì chứ? Đến lúc đó còn không phải quay về nơi chốn của y, cạp bưng cạp tuyết mà lấp đầy bụng!”

Liêu thị nghe mấy lời Thảm bà tử nói xong cũng vui đi một ít ảm ức trong lòng, lại nói vài câu, bỗng chợt nhớ đến một chuyện, nhỏ giọng hỏi: “Sáng sớm đến giờ bận rộn, cũng không có dịp hỏi. Đêm qua Bang Đạt cùng với vợ của nó như thế nào?”

Thảm bà tử nói: “Sáng sớm ta đã hỏi Thúy Hoa dọn dẹp trong phòng, bảo rằng buổi sáng trên giường rất sạch sẽ, chẳng dính chút gì cả, có lẽ...” Tiếp sau không nói thêm gì nữa.

Trên mặt Liêu thị hiện lên mây đen, thò dài: “Haizz, Bang Đạt đứa nhỏ này, vì chuyện cưới vợ cho nó, không biết ta đã tốn bao nhiêu tâm sức. Trước đây khi đại phu đề cập riêng với ta chuyện này, ta lo lắng không thôi, nhưng lại nghĩ không chừng hắn là lang băm đoán bừa, bây giờ như vậy, chẳng lẽ thất sự là...”

Thảm bà tử vội khuyên nhủ vài lời tốt đẹp: “Thái thái yên tâm. Người không thấy sáng sớm nay, tinh thần với khí sắc của Nhị gia so với ngày xưa rất khác sao? Quả thực như là thay đổi thành người khác! Từ từ điều trị, có lẽ nhất định sẽ khá lên.”

Lời này đương nhiên Liêu thị thích nghe, gật đầu nói: “Ta cũng nghĩ như vậy. Được cái nàng dâu mới này nhìn cũng biết giữ bổn phận. Chỉ cần nàng ta có thể an phận hầu hạ Bang Đạt, ta tự nhiên sẽ không bạc đãi nàng.”

“Thái thái từ trước đến nay có tâm địa Bồ Tát. Nàng ta có thể vào được nhà chúng ta nơi này, đó là phúc đức tu từ kiếp trước!” Thảm bà tử lưu loát nói.

Bên này Liêu thị cùng Thảm bà tử than thở trong lòng, bên kia thư phòng, phụ tử Từ gia cũng đang nói chuyện.

“Nhượng Lân, mấy năm nay mặc dù con không mấy khi trở về, nhưng ta cũng có nghe nói qua chuyện của con. Lúc trước Bình vương có thượng tấu tình hình chiến sự, nói con dẫn chưa tới một vạn kỵ binh, trong vòng một tháng vượt qua mười lăm bộ lạc Bắc Nhung, một đường thẳng tiến mạnh mẽ, anh dũng chiến đấu, truy sát gót ngựa của tộc Hòa Lâm, tiêu diệt hơn hai vạn ba nghìn quân địch, khiến Hòa Lâm vương cùng Cao Hầu vương chết trên chiến trường, bắt được vô số vương tử tướng quốc làm tù binh. Hoàng thượng long nhan đại duyệt (vui mừng), trước cả triều văn võ bá quan khen ngợi hổ phách vô khuyết từ.”

Từ Nhượng Lân đứng thẳng tắp trước bàn, nói: “Đều đã là chuyện năm xưa. Trận chiến đó cuối cùng mặc dù giành chiến thắng, nhưng thắng lợi đó cũng rất khốc liệt, tinh binh ta mang đi trở về không đến một nửa. Hoàng thượng đã khen lắm rồi.”

Từ Diệu Tổ không đồng ý, vuốt râu nói: “Chiến sự hao binh tổn tướng, chính là chuyện thường, có thể lấy một chọi bốn, lấy ít thắng nhiều, có là vì phụ năm xưa sợ cũng khó làm được, con cũng đừng quá khiêm tốn. Tóm lại thấy con có tiền đồ, vì phụ mặc dù đang tu hành trong núi nhưng cũng vô cùng vui mừng.” Nói chuyện, thấy đứa con đứng đối diện cũng không trả lời, do dự một chút, rốt cuộc ông vẫn phải nói: “Nhượng Lân, vì phụ gọi con tới đây, là có chuyện muốn nói. Con đi theo Bình vương ở Yên kinh xa xôi, chỉ sợ cũng không rõ ràng lắm tin tức ở Kim Lăng. Hoàng thượng tuổi già, có vẻ không còn chống đỡ được bao lâu nữa. Sau khi thái tử đăng cơ, sẽ kiêng kỵ Bình vương nắm giữ trọng binh trong tay, vì phụ phỏng đoán người sẽ đối phó với Bình vương, nếu con còn đi theo Bình vương, chỉ sợ sẽ bị vạ lây. Nếu đã trở lại, chỉ bằng hãy ở lại luôn, vì phụ có thể truyền lời cho muội muội con, kêu nàng giúp con về dưới trướng của Thái tử. Thái tử cũng biết đến con, trước giờ luôn tìm kiếm nhân tài, chấp nhận người có khả năng.”

Từ Nhượng Lân rút cuộc cũng nhìn về phía phụ thân mình, từ tốn nói: “Chuyện của ta, từ khi ta mười bốn tuổi ra khỏi Quốc công phủ này, từ trước đến nay đều tự mình quyết định. Chỗ thái tử nơi đó, nhà cao miếu lớn, sợ là không có chỗ cho tiểu quý tử dung thân. Nhượng Lân đa tạ phụ thân lo lắng, cũng

không dám làm phiền thái tử sườn phi.”

Từ Diệu Tổ thấy y cực tuyệt gọn gàng dứt khoát như vậy, cố nén sự tức giận trong lòng, nói: “Vi phụ đây là lo lắng cho con. Con năm nay đã trưởng thành không còn nhỏ nữa, từ khi con dâu ra đi, bên cạnh cũng không có ai chăm sóc, cứ ở Yên kinh phiêu bạt như vậy, ngay cả người nổi dôi cũng không có. Nếu bình an thì tốt, ta cũng không quản con, nhưng nếu Bình vương gặp nạn, con bảo ta sau trăm tuổi biết ăn nói thế nào với người mẹ quá cố của con?”

Từ Nhượng Lâm nói: “Phụ thân đại nhân tu tiên phỏng đạo, dù khi trăm tuổi, cũng là giá hạc tiên du, không cần công đạo gì với bà ấy. Nếu không còn việc gì, Nhượng Lâm xin cáo lui trước.” Dứt lời, y chấp tay xoay người mà đi.

Từ Diệu Tổ tức giận vỗ bàn, chỉ tay định mắng y, miệng mở ra rồi lại mắng không được, cứng lại tại chỗ, sắc mặt cực kỳ khó coi.

—

Trong Trắc Cẩm viện, vợ chồng mới cưới cũng không có nhiều phiền não như người ở bên ngoài, trải qua ngày hôm đó rất tiêu dao. Từ Bang Đạt sau giấc ngủ trưa, nổi lên hứng thú vẽ tranh, đối tượng là Sơ Niệm. Sơ Niệm đương nhiên sẽ không rủ bỏ hứng thú của hắn, theo ý hắn trang điểm hóa trang một hồi, đi tới thư phòng, giúp hắn chuẩn bị chu sa giả hoàng (màu vẽ), để hắn tùy ý họa mình lên giấy. Đến khi hoàn thành nàng đi sang thưởng thức, thấy cô gái trong tranh tay cầm nhành hoa tựa người bên song cửa, vẻ mặt mỉm cười e lệ, thần thái xinh đẹp, lại cực kỳ giống mình. Thật không ngờ hắn còn có bút pháp đan thanh thần kỳ như vậy, nàng cảm thán khen ngợi vài câu.

Từ Bang Đạt đã lâu không vẽ tranh, cố gắng kiên trì, bàn tay chấp bút đã mỏi, trên trán cũng toát mồ hôi. Thấy thế từ khen mình như vậy, lại lấy khăn lau mồ hôi giúp mình, vừa đặc ý vừa đa cảm, hít một tiếng, nói: “Ta tuổi càng lớn, cơ thể ngược lại không bằng lúc trước. Lâu không cầm bút, ngón tay cũng cứng hơn, tư thái người trong tranh này không ngậy thơ bằng một phần mười của nàng. Đáng tiếc ý trời trên người, nếu có thể cho ta một cơ thể khỏe mạnh, nhất định ta sẽ họa tranh nàng thật tốt.”

Sơ Niệm an ủi nói: “Tranh này như vậy đã rất đẹp rồi. Chàng yên tâm, ta sẽ bên cạnh chàng, chờ sức khỏe chàng dần dần tốt hơn, sẽ để chàng vẽ cho thỏa, cho đến khi trông thấy ta liền phiền chán.”

Từ Bang Đạt cười nói: “Nàng tựa như đoá thu hải đường của ta. Ta chỉ mong thời thời khắc khắc đều nhìn thấy nàng, sao có thể phiền chán?” Hắn nắm tay nàng, thuận thế kéo nàng đến bên cạnh mình, hai người cùng nhau ngồi trên chiếc ghế rộng, nhỏ giọng bàn bạc nên đề tên gì lên trên bức tranh này. Con sư tử trong góc phòng nhẹ nhàng nhả ra thùy hương, thời gian bất giác đã tới, một bầu không khí ấm áp yên bình.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Lâu Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Chuyển ngữ: Hiểu Văn Hai ngày sau, Vô Lượng chân nhân – Từ Diệu Tổ rời phủ quay về Nam Dương đạo quán, khi đi về mặt rất khó coi. Liêu thị biết trong hai ngày nay trưởng phụ cùng con trai cả không chỉ nói chuyện một lần, nên bà phỏng đoán cha con hai người gặp mặt cũng không vui vẻ gì. Vì thế khi ra đưa tiễn, thấy sắc mặt Từ Diệu Tổ càng xấu thì tâm tình bà càng tốt. Qua nhiều năm như vậy, thật sự là lần đầu tiên bà mong ông ta đi càng sớm càng tốt.

Đối với chuyện “thóc mực vùng thối” giữa cha mẹ chồng như nguyên nhân sâu xa, tranh giành giữa người với người, Sơ Niệm cũng không lưu ý nhiều, bởi vì chính nàng ngày hôm đó còn lo chuẩn bị lễ “lại mặc” ngày mai của mình. Từ Bang Đạt xem ra còn khản trương hơn nàng, đối với chuyện lễ vật ngày mai tặng cho trưởng bối với tiểu bối Tư gia, hắn đều đích thân chọn lựa. Hắn đang ngồi trên ghế với Sơ Niệm đứng bên cạnh đếm số thì Thẩm bà từ đến, ho khan một tiếng, nói ra nửa câu, ý tứ là Nhị gia không cần nhất định phải đi cùng qua đó, có lẽ người nhà Tư gia cũng sẽ không trách.

Sơ Niệm biết Từ Bang Đạt đã mấy năm nay không hề ra ngoài. Hai nhà Từ Tư, mặc dù cách nhau cũng không tính là xa, nhưng trung gian cũng phải đi một đoạn đường xe ngựa không ngắn. Người Từ Tư sợ làm xóc nảy ảnh hưởng đến hắn, có ý niệm như vậy trong đầu cũng không phải là không thể. Kiếp trước, tuy hắn có lòng, chỉ là khi đứng lên thì đầu váng mắt hoa, ngay cả quần áo đều đã thay xong, cuối cùng vừa ra đến trước cửa thì bị Liêu thị ngăn lại, quả thật là đã không đưa mình trở về. Tuy rằng hơi khó coi một chút, nhưng dù sao, tất cả đều lấy sức khỏe hắn làm trọng, chính mẫu thân Vương thị của nàng đối với việc này cũng không chê trách, cũng bất chấp người bên chi thứ hai chế giễu sau lưng, chỉ tăng thêm lo lắng mà thôi. Cho nên giờ phút này nghe Thẩm bà từ nói ra lời này, nàng đang muốn tiếp lời, Từ Bang Đạt đã sầm mặt nói: “Sức khỏe của chính ta như thế nào, ta tự mình biết rõ. Không cần bà lắm miệng, ngày mai đương nhiên là phải đi rồi.”

Thẩm bà từ thấy thái độ hắn cương quyết, một bên ngưng ngưng nói: “Thật sự không phải là ý của ta. Bất quá là thái thái lo lắng, sai ta đến xem, và lại lão thái thái cũng đã có gợi ý...” Một bên lui ra ngoài đi về phía Liêu thị báo cáo.

Chờ bà từ đó đi rồi, Sơ Niệm nhỏ giọng nói: “Nhị gia, lão thái thái cũng đã nói như vậy, nếu chàng mệt, thực sự không cần đi đâu, ta sẽ không trách chàng.”

Từ Bang Đạt vươn tay vén sợi tóc mai vừa rơi xuống của nàng, nói: “Nàng đừng nghe lời bà tử không gió nổi sóng chuyên sinh sự đó. Ngày mai là ngày lành ta với nàng cùng về ‘lại mặt’, chỉ cần chưa nhắm mắt, ta nhất định phải đi.”

Có lẽ mình đối với hắn so với kiếp trước càng tri kỷ, dịu dàng, hòa hợp hơn, nên trượng phu ở kiếp này so với kiếp trước, đối với chính mình cũng càng săn sóc. Trong lòng Sơ Niệm cảm động, cầm lấy bàn tay hắn vẫn còn dùng trên mặt nàng, dùng gò má nhẹ nhàng cọ cọ lên mu bàn tay hơi lạnh, nói: “Nhị gia, chàng nhất định sẽ khỏe lên, chúng ta còn phải làm phu thê thật dài lâu.”

Từ Bang Đạt nở nụ cười, kéo nàng vào trong lòng mình, hôn lên hai má với môi nàng.

Có thể là trời sinh tính cách, có thể do sức khỏe mà Từ Bang Đạt không giống với đệ đệ hắn Từ Bang Thụy phong lưu quần áo lụa là, bên người cũng chưa có thông phong. Bởi vì phải ở trên giường bệnh triển miên, với hắn mà nói, “hồng tỵ phù lai liễu xúc tất, thanh nga bất trụ thiêm hương thú”, mới là thuyết minh tốt nhất cho tài tử giai nhân. Vậy nên nụ hôn của hắn cũng giống như con người hắn, lạnh lạnh mà nhẹ nhàng, dù là môi, cũng chỉ phớt qua là xong, phẳng phất như nàng là người được làm bằng thủy tinh, hơi mạnh tay một chút sẽ vỡ nát. Cái đó và kiểu cư xử như muốn nhào nặn cắn nuốt đóa hoa của nam nhân kia trong trí nhớ của Sơ Niệm hoàn toàn bất đồng.

Sơ Niệm thích kiểu cách của Từ Bang Đạt. Ít nhất, khi bị hắn hôn môi như vậy, hơi thở và nhịp tim của nàng, chính nàng đều có thể hoàn toàn làm chủ ____ Cái cảm giác bị người ta chơi đùa tóm chặt cổ tay hoàn toàn vô lực chống cự quá mức tội tệ, nàng không muốn tái diễn lại một lần nữa.

—<http://greenhousenovels.com>

Sáng sớm hôm sau, Từ Bang Đạt và Sơ Niệm cùng thức dậy chuẩn bị hành trang, cùng nhau đến thỉnh an Tư quốc thái, sau đó liền chuẩn bị xuất phát. Liễu thị cũng ở đó. Tư quốc thái đương nhiên rất vui vẻ. Có thể nhìn ra, lúc ban đầu Liễu thị dường như có chút lo lắng, nhưng sau khi nhìn thấy con trai thân sắc rạng rỡ đầy sức sống, chút lo lắng cuối cùng cũng biến mất. Lúc cuối khi tiễn đến trước cửa, bà cũng chỉ cần dặn nha đầu bà tử đi theo phải cẩn thận hầu hạ.

Trên cái ghế rộng thênh thang trong xe ngựa được trải ba bốn lớp đệm giường thật dày, sợ có mùi mồ hôi, mặt trên lại lót một lớp nan tre dẻo mềm mại. Từ Bang Đạt nửa ngồi nửa nằm trên đó, Sơ Niệm theo bên cạnh hắn, dưới sự tiền ủng hậu hợp (vây quanh chăm sóc) của tới mười người hạ nhân, về tới nhà vợ.

Mọi người trong Bá tước phủ dĩ nhiên đã sớm ngóng trông chờ đợi.

Tư quốc thái là lão tỷ tỷ của tổ phụ Sơ Niệm. Một thứ nữ bên chi thứ hai của Tư gia gả cho con trai cả Tư gia, lẽ ra hai nhà Từ Tư cũng là thân thích, nhưng tầng thứ nhất quan hệ thông gia đã cách quá xa, tầng thứ hai thì cả hai bên đều là vai diễn không quan trọng gì trong dòng tộc, hơn nữa Tư Sơ Hương đã qua đời, cho nên ngày lễ ngày tết, ngoại trừ Tư quốc thái cùng lão bá tước còn có lui tới, phía dưới giữa Liễu thị và mẫu thân Sơ Niệm – Vương thị cùng Hoàng thị bên chi thứ hai hầu như không hề có gì qua lại, càng không nói đến lớp tiểu bối. Vì thế hôm nay không chỉ mẫu thân Sơ Niệm – Vương thị cùng đệ đệ Kế Bản, chi thứ hai Hoàng thị cùng cả nhà của đường huynh Sơ Niệm là Kế Xương, đường muội – Sơ Âm cũng đến đây, muốn nhìn xem con ma ốm – trưởng tử của Quốc công phủ kia rốt cuộc như thế nào.

Vương thị nhìn một cái đã thấy nữ nhi cùng một thanh niên hoa phục sống vai mà đến. Nữ nhi như hoa như gấm, thanh niên kia mặc dù gầy yếu tái nhợt, chỉ có gương mặt tuấn mỹ, tinh thần tỏa sáng, so với ma ốm trong tưởng tượng của chính mình lúc trước hoàn toàn bất đồng, trong lòng liền buông xuống hơn phân nửa. Chờ họ đến trước mắt bái lạy, thấy rõ nữ nhi mặt mày tràn đầy ý cười, chứ không phải đáng về cố ý cười gượng, lòng rốt cuộc hoàn toàn kiên định.

Đại phòng nhà Sơ Niệm ở Tư gia tuy là trường, nhưng chi thứ hai thúc phụ Tư Khẩu Hâm sinh nhi dục nữ sớm hơn so với người huynh trưởng đã ra đi. Cho nên những người đồng lứa với Sơ Niệm, luận tuổi, lớn nhất chính là mẫu thân đã mất của Quả nhi, người trước đó đã gả cho Từ Nhược Lâm, thứ xuất đường tỷ Tư Sơ Hương; tiếp theo là đường huynh Kế Xương, cùng tuổi với Từ Bang Đạt, đã thành gia thất, cưới vợ là Phụng thị, mới vừa sinh một đứa con trai chưa đầy năm. Sơ Niệm theo sau, tiếp là đệ đệ song sinh của Sơ Niệm – Kế Bản mười lăm tuổi; nhỏ nhất là đường muội Sơ Âm mười ba tuổi. Giờ phút này tất cả mọi người đều tụ tập ở chỗ đại phòng bên này. Từ Bang Đạt đã sớm chuẩn bị, sai nha đầu đi cùng đem quà ra mắt phát ra, ra tay bắt phàm, tự có phong thái đại gia. Sĩ diện của Vương thị được tăng lên tất nhiên không cần phải nói, ngay cả Hoàng thị thoát đầu tâm lý còn ngậm cười bây giờ cũng phong thái đại gia. Trên mặt lại nở nụ cười, chờ tân hôn phu phụ nắm tay đi bái tổ phụ lão bá tước, mới thuận miệng chúc mừng Vương thị vài câu sau đó liền dẫn người trở về.

“Thái thái, nhìn sắc mặt đám người bên kia, cười so với khóc còn khó coi hơn. Lúc trước, không biết ở sau lưng chê cười cô nương nhà chúng ta biết bao nhiêu, giờ tốt rồi, trả cho bọn họ mấy cái và vào miệng thật vang!”

Trung ma ma bên cạnh cũng vui thay cho Sơ Niệm, mặt mày hớn hờ, nhin không được nói thắm một câu bên tai Vương thị.

Vương thị nhìn theo bóng lưng đoàn người của em dâu, thở ra một hơi thật dài, đang muốn mở miệng, chợt thấy hạ nhân cười báo, nói biểu thiếu gia Vương Mặc Phụng bên cửa lão gia đã đến.

Bên nhà Vương thị tuy không phải thế gia đại tộc của Kim Lăng, có điều phụ thân đã qua đời cùng huynh trưởng đều là quan ở kinh thành xuất thân từ khoa cử. Hiện giờ huynh trưởng Vương Ngạc là Tả phó đô ngự sử của Đô Sát viện, kiểu Vu ngôn quan. Nhà có ba con trai, hai con lớn đều theo con đường của cha ông, thi khoa cử, hiện giờ đều chia ra làm quan ở bên ngoài, chỉ có tiểu nhi tử Mặc Phụng tính cách phản nghịch thích kinh doanh, từ nhỏ đã không thích đọc sách, Vương Ngạc nhiều lần trách mắng cũng không ích gì, cuối cùng cũng chỉ có thể mặc kệ. Có điều so sánh với hai cháu trai lớn học hành đứng đắn có chức vị, Vương thị lại thân thiết gần gũi với đứa nhỏ hơn. Đã hơn một năm không gặp hắn, bây giờ thỉnh linh nghe được tin tức hắn trở về, tự nhiên cao hứng, đang tính gọi người ra đón, một trận tiếng bước chân vang tới, thấy hắn đã đi vào đến. Vội đi qua, cười nói: “Khách quý, khách quý! Mấy ngày trước ta vừa mới hỏi thăm cha con về tin tức của con, nghe nói con còn chưa quay về. Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến, nhảy mất liên trở về, cha con chắc hẳn rất vui.”

Vương Mặc Phụng chưa đến hai mươi, là một thanh niên cường tráng, làn da ngăm đen, mày rậm mắt to. Lúc này hắn lễ độ chào cô mẫu, sang sảng cười nói: “Nói thật với cô mẫu là, con vừa mới quay về Kim Lăng, nhà còn chưa giảm đến bậc thềm đã liền sang tìm cô mẫu để nương tựa nơi đây. sợ rằng có về cũng sẽ bị cha con dùng gậy gộc đón tiếp, trước tiên trốn ở chỗ cô mẫu mấy ngày rồi tính sau.”

Vương thị không nhịn được cười, cười mắng: “Con từ nhỏ gây ra chuyện gì cũng sang chỗ cô trốn, người đã lớn như vậy rồi, còn không sửa cái tính này đi! Tránh được mừng một, cũng không qua được mười lăm, nhân lúc còn kịp vẫn nên sớm hồi tâm chuyển ý, nghe theo lời cha con mới tốt!”

Vương Mặc Phụng vừa cười vừa nói nói mấy câu với Vương thị, nhìn chung quanh liền thấy đồ hỷ sự mấy ngày trước trang trí cho Sơ Niệm xuất giá còn chưa tháo xuống, rồi cuộc hỏi: “Cô mẫu, trong nhà có việc vui gì?”

Vương thị cười nói: “Đáng tiếc con trở về muộn mấy ngày, nếu không đã có thể kịp uống rượu mừng của biểu muội con.”

Vương Mặc Phụng ngăn ra, nói: “Hôn kỳ của biểu muội không phải quyết định vào cuối tháng hay sao?”

Vương thị nhỏ giọng nói: “Vốn là cuối tháng, nhưng hiện giờ cả thành đều loan truyền tin đó, sợ vạn nhất vượt qua, sẽ phải kéo dài thêm ba năm, nên mới tiến hành trước thời gian, Vừa khéo, hôm nay là ngày biểu muội con lại mặt, mới vừa cùng con rể cùng nhau đi bái kiến tổ phụ.”

Vương Mặc Phụng lúc này mới giật mình. Trầm mặc một lát, hắn cười nói: “Cái này thật quá khéo rồi. Không kịp dự đại hôn của biểu muội, có thể gặp được ngày muội ấy lại mặt cũng là chuyện tốt. Cô mẫu, lần này con trở về, một là để báo cáo sổ sách với người, hai là mang một phần hạ lễ chúc mừng đại hôn của biểu muội, không ngờ lại muộn. Quốc công phủ ngọc đường kim khuyết, thứ này của con cũng chẳng đáng giá, chỉ là một hòm hương liệu con đã mua khi ở Tuyên Châu. Đành phải xấu hổ cũng coi như là một chút lòng thành, mong rằng biểu muội đừng ghét bỏ.”

Vương thị nghe thấy cháu trai bên nhà ngoại muốn báo cáo sổ sách, vội vàng một bên đưa hắn đến gian phòng ngày thường mình hay lui tới xử lý gia vụ, mấy chuyện vặt vãnh, một bên cười nói: “Xem con đó, nói khách khí như vậy. Biểu muội con là ai, con còn không biết? Ta sẽ giúp con chuyển giao tâm ý tới nó.”

Sơ Niệm cùng Từ Bang Đạt bái lễ tổ phụ xong thì quay lại phòng khách nghỉ ngơi, ngay lúc đó thì gặp được Vương thị cùng Mặc Phụng đi ra. Nhìn thấy biểu ca cùng nhau chơi từ nhỏ đến lớn đột nhiên hiện thân, Sơ Niệm vừa mừng vừa sợ, gọi một tiếng “biểu ca”, xong nàng xoay mặt nói với Từ Bang Đạt: “Huynh ấy là biểu ca ta, đã lâu không thấy huynh ấy quay về kinh, không nghĩ tới hôm nay sẽ chạm mặt.”

Vương Mặc Phụng đến trước mặt, chào hỏi với Từ Bang Đạt đang lộ vẻ sửng sốt, vừa cười hàn huyên đôi câu với Sơ Niệm, chúc mừng hai người tân hôn đại hỷ như cá gặp nước, rồi xoay lại cười nói với Vương thị: “Trong nhà đang bận việc vui, chắc hẳn sẽ không quá rầy, xin cáo lui trước.”

Vương thị vốn muốn lưu lại khoản đãi đưa cháu này, nhưng lại ngay lúc nữ nhi nữ tế lại mặt, sự tình đến cùng một lúc, đành phải tiễn khách trước. Kêu quản gia tiễn hắn ra đại môn xong, vì giờ cơm còn chưa đến, bà nhìn bộ dáng nữ tế hình như có chút mệt mỏi, liền an bài trước cho hắn vào một gian phòng đã được lau dọn xong hương để nghỉ ngơi, cho nhi tử theo giúp đỡ, chính mình liền nắm tay nữ nhi trở về phòng, hỏi một ít chuyện. Đương nhiên Sơ Niệm đều nói tốt cả, một chút cũng không nhắc đến chuyện phòng the của Từ Bang Đạt không ổn. Vương thị tin là thật, rồi cuộc vui về nói sa sả: “Kiều Kiều, nhìn thấy con mọi chuyện đều tốt, mẹ thực sự có thể an tâm rồi. Chờ sau này con sinh được một trai một gái rồi, sau này một nhà chúng ta mới có thể thực sự có được một chỗ dựa vững chắc.”

Sơ Niệm hơi mỉm cười, cũng không lên tiếng trả lời.

Qua loa dùng chút cơm canh Bá tước phủ đã tỉ mỉ chuẩn bị, lễ lại mặt coi như đã xong, tân hôn phu phụ từ biệt trở về. Được tiễn ra đại môn leo lên xe ngựa, Sơ Niệm thấy Từ Bang Đạt ngồi tựa lưng trên ghế, hai mắt nhắm chặt, vẫn không mở miệng, tâm tình dường như không tốt như khi đến, nàng đoán nhất định là hắn mệt mỏi, nên cũng không phiền hắn. Tới trước cửa Quốc công phủ, chính mình đạp ghế con xuống xe trước, chờ Từ Bang Đạt cũng xuống tới, nhóm bà tử chờ trước cửa đã nâng liền chạy đến, đang muốn dìu hắn ngồi lên trên, phía sau vang lên một trận tiếng vỗ ngựa đặc biệt. Quay đầu nhìn lại, lập tức thấy người từ xa xa đến kia, đúng là Từ Nhục Lân, có lẽ cũng vừa lúc từ bên ngoài trở về.

Từ Nhục Lân chỉ đảo mắt liền đến trước mặt, ghim ngựa xoay người xuống.

“Đại gia trở về!”

Một gã sai vặt ở cửa lên tiếng, chạy lên nghênh đón.

“Đại ca.”

Từ Bang Đạt đứng ổn định, miễn cưỡng kêu một tiếng với Từ Nhục Lân đang đứng cách mình bốn năm bước chân.

Từ Nhục Lân gật đầu đáp lại một câu, giao dây cương đang cầm trong tay cùng ngựa cho gã sai vặt, ánh mắt lập tức xẹt qua mặt Sơ Niệm.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Lâu Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Chuyến ngủ: Hiểu Văn Sơ Niệm đón nhận ánh nhìn chăm chú của nam nhân đối diện, cố gắng xem nhẹ về dò xét nghiên cứu như những sợi tơ trong suốt trong ánh mắt y giờ phút này, sau khi cung kính gọi một tiếng “Đại bá ca”, nàng cũng không chờ y đáp lễ, liền đứng sang bên cạnh trượng phu mình hơi hơi rũ mắt.

Từ Bang Đạt nhìn thấy huynh trưởng mình, miễn cưỡng cười hỏi: “Đại ca cũng ra ngoài vừa mới quay về sao?”

Từ Nhược Lân ừ một tiếng, nhanh chóng nhìn về phía đệ đệ mình, gật đầu nói: “Đã lâu không quay về kinh, nên buổi sáng ta ra ngoài gặp vài lão hữu. Người cùng đệ muội vào trước đi.” Dứt lời đứng lui sang một bên.

Sơ Niệm dịu Từ Bang Đạt, đang muốn đỡ hấn lên liễn, không ngờ hấn lại nhẹ nhàng tránh khỏi tay mình, nhẹ giọng nói: “Ta có thể đi.” Dứt lời lại trở tay nắm tay nàng, cất bước đi vào trong.

Sơ Niệm ngẩn ra, đành phải theo hấn, mấy người liên quan cũng nâng liễn không mà cùng đi vào.

Nàng bình tĩnh hướng về phía trước mà đi, từ đầu đến cuối không hề quay đầu lại mà cũng có thể cảm thấy được cái nhìn chăm chú từ hai luồng ánh mắt sáng ngời ở phía sau. Vốn dĩ cũng không nóng, nhưng sau lưng bỗng cảm thấy toát mồ hôi, tim không ngừng đập thình thịch loạn xạ.

Cây muốn lặng mà gió chẳng dừng chính là cảm giác bây giờ của nàng đây.

Người nam nhân không đi từng bước một đến như nàng dự tính về diễn biến câu chuyện, người nam nhân đột nhiên xâm nhập vào cuộc sống của nàng trước thời hạn, giờ khắc này người đó khiến cho tóc gáy cả người nàng dựng thẳng lên, trong lòng rung lên hồi chuông cảnh giác.

Khi sắp qua đến chỗ rẽ cạnh bức tường, Từ Bang Đạt phảng phất như lơ đãng quay đầu, hấn thấy nam nhân thân dài thẳng đứng ngoài cửa vẫn đứng yên tại chỗ, ánh mắt lại dõi theo bóng dáng thê tử mình, trong lòng xẹt qua một chút nghi ngờ, theo bản năng hấn lại nhìn sang phía thê tử của mình, thấy nàng mắt nhìn về phía trước, vẻ mặt hơi nghiêm trọng.

“Làm sao vậy?”

Sơ Niệm nhanh chóng phát hiện hấn đang nhìn mình chăm chú, xoay mặt nhìn hấn, nàng khẽ mỉm cười hỏi.

“Không có gì.” Từ Bang Đạt mỉm cười, nhìn nàng dịu dàng nói, “Hôm nay nàng cũng khá mệt rồi, trở về cũng không cần đi đâu nữa. Nàng nên nghỉ ngơi một chút cho khỏe.”

Sơ Niệm cười nhẹ gật đầu.

—greenhousenovels—chuyến ngủ:hiếu văn—

Sơ Niệm sau đó cảm thấy tân hôn trượng phu rất khác thường.

Sau khi lại mặt trở về, đến chỗ Tư quốc thái nói vấn tất về chuyến đi xong, đã là trưa giờ Ngọ một ngày mùa hè dài dằng dặc, nàng đều ở cạnh hấn nửa bước không rời. Hấn ngủ trưa, nàng nằm bên ngoài cạnh hấn cùng ngủ; hấn thức dậy đọc sách, nàng ở bên thêm hương; hấn đọc đến chỗ tình diệu thì ngâm tụng, nàng tâm đắc chia sẻ cùng. Tất cả thoạt nhìn đều rất bình thường. Nhưng đến tối, sau khi hai người đã thay đổi xiêm y lên giường ngủ, tình huống lại bất đồng với mấy đêm trước.

Mấy đêm trước khi ngủ, bình thường Từ Bang Đạt cũng sẽ khinh liên mặt ái (âu yếm dịu dàng) nàng một phen. Dù sao, có tân hôn thê tử xinh đẹp như hoa nằm bên cạnh, người nam nhân nào có thể không động tâm, nhưng mà có lòng mà sức không đủ, nên đành từ bỏ, cuối cùng chỉ cùng nàng ôm nhau ngủ mà thôi. Còn đêm nay, chẳng những hấn dây dưa Sơ Niệm thật lâu, hai người đều ướt đầm mồ hôi, hơn nữa, khi mãi mà chẳng có kết quả, nàng dịu dàng khuyên hấn, hấn chẳng những không ngừng nghỉ, ngược lại còn có vẻ vội vàng dao động dị thường. Không biết sức lực từ đâu tới, tay hấn dùng sức bỗng mạnh hơn rất nhiều, niết một chỗ trên ngực Sơ Niệm đau nhói. Thấy Sơ Niệm nhăn mày, vẻ mặt đau đớn, vẻ mặt hấn càng khó chịu hơn. Sau khi bình tĩnh chăm chú nhìn nàng một lát, bỗng nhiên hấn buông ra, xoay người nằm giữa trên giường, một bên thở hào hển, một bên cười lạnh nói: “Nàng phải chăng cảm thấy ta rất vô dụng? Chẳng qua là ở trên mặt chịu đựng, trong lòng thật ra là đang chê cười ta?”

Sơ Niệm vụn vụn lần không ngờ người trượng phu từ lúc tân hôn tới nay vẫn luôn đối xử dịu dàng với nàng bỗng nhiên lại biến đổi như vậy. Sợ run người, nàng vội lấy xiêm y của mình qua loa quấn vào người, một tiếng cũng không nói, chậm chạp cuộn mình xoay người nằm ra phía ngoài, hốc mắt nóng lên, nước mắt nhịn không được liền rơi xuống không tiếng động, theo hai gò má thấm vào trong chiếc gối đỏ thắm.

Từ Bang Đạt vừa nói ra lời, chính bản thân cũng liến hồi hận. Đợi một lát, thấy nàng vẫn xoay lưng về mình không nhúc nhích, hấn nhịn không được kéo nàng quay trở lại. Đến khi thấy trên mặt nàng rửa nước mắt, hấn nhất thời luống cuống, đưa tay lau nước mắt cho nàng, luôn miệng nói: “Là ta không tốt, không nên nói như vậy, nàng đừng để trong lòng.”

Bắt đầu từ buổi sớm kế ngày tân hôn nhìn thấy Từ Nhược Lân, cả người Sơ Niệm đã bất an. Nhiều ngày nay dù trên mặt không có gì, ở cùng trượng phu cũng tốt đẹp, nhưng ở sâu trong nội tâm vẫn như đang treo một cây kiếm sắc (bén), có chút căng thẳng run rẩy. Mới vừa rồi lại bị trượng phu dẫn vật, đến nỗi sau đó, trong lòng nàng cảm thấy chán ghét, chỉ mong cho hấn sớm dừng lại, lại sợ biểu hiện ra ngoài làm tổn thương sự tự tôn của hấn. Mặc

dù bị hấn làm đau, nàng cũng vẫn chịu đựng, không đề cập đến chuyện bỗng nhiên hấn thay đổi sắc mặt chất vấn, các loại cảm xúc tích tụ suốt mấy ngày lập tức bùng nổ, lúc này mới nhìn không được mà lặng lẽ rơi lệ. Bây giờ thấy hấn hối hận khuyên nhủ như vậy, nàng cũng muốn dừng khóc, chỉ là nhất thời không thể làm chủ được cảm xúc, nước mắt ngược lại càng rơi dữ dội hơn.

Từ Bang Đạt đổ dành một lát, thấy nàng một tiếng cũng không nói, lệ rơi không dứt, kinh ngạc nhìn khuôn mặt nàng mặc dù rơi lệ cũng như hoa đào ướt mưa, trong lòng dần dần cảm thấy đau xót. Hấn ôm mặt nàng vào trong lòng, run giọng gọi nhũ danh mà đêm qua nàng vừa cho mình biết, nói bên tai nàng: “Kiều Kiều, ta biết điều tại ta không tốt, nàng đừng khóc. Thấy nàng như vậy, ta càng khó chịu...”

Sơ Niệm sau khi khóc đã, cảm giác đầy ứ trong lòng rốt cuộc cũng biến mất, lấy khăn lau mắt một chút, nàng cúi đầu ừ một tiếng, vẫn mặc cho hấn ôm, vẫn nằm rúc trong lòng hấn bất động. Một lát sau, không thấy hấn mở miệng, ngược lại cảm thấy hấn đang ôm thân thể mình hơi hơi run lên, nàng ngửa mặt nhìn hấn, lại thấy hấn đang rơi lệ.

Sơ Niệm vội vàng ngồi bật dậy từ trong lòng hấn, tìm một chiếc khăn sạch khác, đi qua muốn lau nước mắt giúp hấn, tay vừa chạm đến mặt hấn liền bị hấn nắm lấy, nhẹ nhàng lôi kéo, người lại cùng hấn nằm kề đầu bên nhau.

“Kiều Kiều, lòng ta rất khó chịu...” Sơ Niệm bị trượng phu ôm chặt vào lòng, nghe hấn hít không khí, giọng đứt quãng thều thào: “Nếu ta có một cơ thể khỏe mạnh, ngày mùa xuân, ta sẽ đưa nàng đi cưỡi ngựa xem hoa, hạ chí chèo thuyền thái lãng, thu thì thưởng cúc phẩm quế, ngày đông vây quanh bếp lò uống rượu ấm, được như vậy thì thật tốt. Nhưng mà ta không thể. Đã năm sáu năm nay ta không đi ra ngoài, hôm nay đi cùng nàng một chuyến, ta bỗng nhiên rất sợ hãi. Nàng đẹp như vậy, nam nhân nhìn thấy nàng, liền không thể rời mắt đi chỗ khác...”

Sơ Niệm vùng khỏi vòng ôm của hấn, ngược mặt lên vừa muốn mở miệng, hấn đã nhìn nàng nói tiếp. “Đề nàng như vậy phí công chăm sóc cho kẻ phế nhân như ta. Nàng không biết, trong lòng ta...”

Hấn ngừng nói, bắt đầu khóc thút thít không ngừng như đứa trẻ.

Sơ Niệm rút cuộc hiểu ra, đêm nay vì sao hấn lại bỗng nhiên khác thường như vậy.

Hấn là một người có tâm tư nhạy cảm mong manh. Tuy rằng kiếp trước nàng chỉ ở cùng hấn nửa tháng, bây giờ cũng chỉ mới được ba ngày tân hôn, nhưng điểm này, nàng đã sớm hiểu rõ. Hay là bởi vì ban ngày ở Tư gia vô tình gặp được biểu ca của mình, mới khiến tâm tình hấn như vậy?

Giờ phút này, chút chán ghét vừa sinh ra trong nàng vì bị hấn đối xử thô bạo cũng bị sự thương hại và đồng tình che lấp. Suy nghĩ lại, nàng giải thích: “Nhị gia, chàng đừng nghĩ nhiều. Hôm nay chàng không để ý đến sức khỏe của mình mà cùng ta về lại mặt, trong lòng ta cực kỳ cảm kích. Gặp được biểu ca của ta chỉ là vô tình thôi. Từ nhỏ huynh ấy đã thường xuyên đến ở trong nhà ta, mấy năm trước, huynh ấy bắt đầu đi xa ra bên ngoài, ta cũng đã rất lâu rồi không gặp. Huynh ấy giống như ca ca ruột thịt với ta. Hôm nay lễ vật tặng ta, bất quá cũng chỉ là một chút tâm ý thuận tay mà thôi. Nếu chàng không thích, ta sẽ không nhận.”

Từ Bang Đạt dần ổn định lại cảm xúc, nhỏ giọng nói: “Chỉ là một hòm hương mà thôi. Nếu nàng thích thì cứ dùng, nếu không thì ta có vẻ như bụng dạ hẹp hòi.”

Sơ Niệm mỉm cười, vẫn chưa lên tiếng, nhưng trong lòng nàng đã hạ quyết tâm, ngày mai phải kêu Xích Tố đem hòm hương đó đưa đi, không để nó xuất hiện nữa.

“Kiều Kiều” Từ Bang Đạt do dự, muốn nói lại thôi.

Sơ Niệm nói: “Nhị gia, có chuyện gì chàng cứ nói đi.”

Từ Bang Đạt dường như cố gắng hạ quyết tâm, rốt cuộc nhỏ giọng nói: “Cái này... Đại ca của ta, sau này nàng đừng nên nói chuyện với y. Xa xa mà nhìn thấy y, thì nên tránh đi.”

Trong lòng Sơ Niệm lộp bộp, cũng không hỏi hấn lý do tại sao, chỉ ừ một tiếng nói: “Ta hiểu rồi.”

Từ Bang Đạt thấy nàng sáng khoái chấp nhận, lúc này trong lòng mới cảm thấy thư thái rất nhiều. Vỗ về nhẹ nhàng lên lưng nàng, an ủi nói: “Kiều Kiều, chỉ cần sau này nàng luôn nghe lời ta nói như vậy, ta cam đoan với nàng, ta nhất định sẽ luôn đối xử tốt với nàng.”

Sơ Niệm áp chế cảm giác kỳ quặc trong lòng khi nghe hấn nói những lời này, cười nhạt nói: “Nhị gia, ta đi tắt đèn, chúng ta nghỉ ngơi đi.” Thấy hấn gật đầu, nàng ngồi dậy đi thổi chiếc đèn dầu rồi lại quay trở về nằm xuống.

Từ Bang Đạt choàng một tay bên hông nàng, nhanh chóng ngủ say, có lẽ vì mệt mỏi quá, hấn thậm chí còn ngáy khe khẽ. Còn Sơ Niệm lại chống một đôi mắt to nhìn chăm chăm lên đỉnh đầu tối đen, trong lúc tàn hương dần dần lạnh hơn, lẳng lặng chờ đợi cơn buồn ngủ kéo đến.

— <http://greenhousenovels.com/> —

Sáng hôm sau, theo thói quen Từ Bang Đạt dậy muộn, vẫn còn trên giường. Sơ Niệm đã thay đồ trang điểm xong, sau khi chỉnh trang thỏa đáng, nàng dẫn theo Xích Tố cùng Thúy Hoa đi thỉnh an Tư quốc thái cùng Liêu thị. Sau vài câu nói qua loa, nàng đã đứng lên. Mọi người cũng hiểu Từ Bang Đạt, thường thường nếu trong người khó chịu, thì suốt cả ngày đều ở trên giường. Ít khi nào hấn dậy sớm, bình thường giờ này còn chưa thức dậy. Biết nàng phải quay về hầu hạ trượng phu, cũng không giữ lại, Sơ Niệm liền lui ra quay về Trắc Cẩm viện. Khi đi qua hành lang uốn khúc bên cạnh Thủy Tâm tạ, từ xa xa nàng bỗng nhiên trông thấy Từ Nhược Lâm nắm tay Quả nhi dắt đi. Từ chỗ bọn họ ở Gia Mộc viện, xem hướng đi thì có lẽ y muốn đưa con bé đến chỗ Tư quốc thái. Nàng thoáng bước chậm lại, đang tính xoay người đi đường khác thì thấy đối phương đã nhìn thấy mình. Lúc này nếu mà tránh đi,

thì hiển nhiên là cố ý. Trong lòng nàng không ngừng tính toán, bước chân vẫn tiếp tục, thoáng cái đã đi đến trước mặt.

Từ Nhựt Lân nhìn Xích Tố cùng Thúy Hoa đi theo phía sau nàng, y kéo tay Quả Nhi, một lớn một nhỏ tránh sang một bên nhường đường, thoáng cúi người xuống, nhìn Sơ Niệm mà nói với Quả Nhi: “Quả Nhi, chào Nhị thẩm thẩm.”

Trong lòng Quả Nhi mặc dù thích Sơ Niệm, nhưng bé trước giờ luôn hướng nội, gặp người hay mắc cỡ. Bây giờ gặp nàng, phụ thân lại dạy như vậy, bé liền mở to đôi mắt như nai con ngơ ngác nhìn Sơ Niệm, mang theo gương gương khê nói: “Chào nhị thẩm thẩm.”

Sơ Niệm bắt đầu từ ngày nhìn thấy Từ Nhựt Lân bắt ngờ trở về, đã ngầm cảnh cáo chính mình, cho dù là Quả Nhi, cũng không được gần gũi quá mức, miễn cho phát sinh nhiều thị phi. Hơn nữa bây giờ lại có nam nhân kia đứng đối diện, đương nhiên càng không biểu lộ nhiều tình cảm. Nàng nhìn Quả Nhi, thoáng gật đầu rồi nở nụ cười, ngay cả bước chân cũng không dừng lại liền đã lướt qua bọn họ.

Chờ bóng dáng nàng khuất hẳn sau con đường nhỏ đầy hoa, Quả Nhi ngưỡng mặt nhìn phụ thân mình, e sợ thốt lên: “Cha, nhị thẩm thẩm nàng ấy dường như lại không thích con?”

Từ Nhựt Lân thu hồi tầm mắt vẫn nhìn theo nàng, suy nghĩ một chút rồi ngồi xổm xuống nói với nữ nhi: “Có lẽ người nàng không thích chính là ta, không phải Quả Nhi. Lần sau có cơ hội, cha giúp con hỏi nàng ấy một chút thử xem, được không?”

Lúc này Quả Nhi mới cười tươi một chút, gật đầu đáp dạ một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Lâu Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Chuyển ngữ: Hiểu Văn Vài ngày sau, Tư quốc thái quyết định đi một chuyến đến Sắc Kiến Hộ quốc tự lễ tạ thần phật, sau đó lại cầu xin ước nguyện.

Con người khi đã sống đến tuổi của bà, rất nhiều chuyện nhiều thứ đã sớm phai nhạt. Ví như mối ân oán giằng co dai dẳng hơn nửa đời người giữa con trai và con dâu.

Phụ thân của Liêu thị – Liêu Thời Xương, hiện giờ đang là Đông cung phụ thần, nguyên lão nội các. Khi hai nhà vừa mới kết thân, mặc dù không hiển hách như hiện nay, nhưng Liêu gia cũng là thế gia ở Kim Lăng, Đại Sở. Cho nên bà đối với con dâu Liêu thị này, bất luận là gia thế hay là việc quản lý gia đình, đương nhiên không có gì phải nói. Chuyện bà không vừa lòng nhất từ trước đến nay đó là lòng chiếm hữu của nàng ta đối với con trai mình quá mức mãnh liệt, cơ hồ vứt hết mọi đức hạnh phẩm chất của người thê tử ra sau đầu. Hai người vừa mới thành thân chưa được nửa năm, một đứa thông phòng duy nhất đã hầu hạ Từ Diệu Tổ từ lúc nhỏ, ngày thường cũng rất an phận, liền bạo bệnh mà chết. Từ đó về sau, suốt bao nhiêu năm mãi cho đến hôm nay, người được xưng tụng “Ngọc diện lang” – Từ Diệu Tổ, ngoại trừ lúc trẻ ở bên ngoài rước lấy một cộc phong lưu, rốt cuộc trên người không hề dính qua yện hoa thảo liễu gì.

Là bà bà (mẹ chồng), đương nhiên Tư quốc thái không thích con dâu như vậy. Nhưng bởi vì lúc ấy biên quan bất ổn, con trai quanh năm trấn thủ biên cương không quay về, để người vợ trẻ phòng không gối chiếu, cho nên nhiều lúc, bà cũng chỉ nhìn nhìn mà thôi. Đợi đến sau này, khi biên quan rốt cuộc cũng yên ổn, Từ Diệu Tổ về nhà, đồng thời cũng mang theo đứa con bảy tuổi do một nữ nhân người Hồ sinh ra, về nhận tổ quy tông. Mà lúc này, chính thê Liêu thị lại chỉ có một trường nữ Từ Thanh Loan, tính tình ra, đứa con này trước khi nàng gả cho trượng phu thì đã có rồi. Chuyện này, đừng nói người Liêu gia nghĩ như thế nào, ngay cả bà làm bà bà mà cũng hiểu được, trên mặt cũng không nén giận được. Quảng thời gian đó, đối mặt với bà thông gia nói chuyện luôn luôn châm chọc, bà chỉ có thể nhịn. Mà đối với trường tôn có mang huyết thống người Hồ đột nhiên xuất hiện này, thái độ của bà vừa không thương, cũng không ghét, chỉ âm thầm lưu ý chuyện đồ ăn thức uống, cuộc sống hàng ngày của nó trong phủ nhiều hơn, để phòng ngừa lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn mà thôi. Về phần chuyện giữa con trai và con dâu, từ đó về sau bà không mở miệng nói qua một câu nào nữa. Cho đến bây giờ, ngay cả nhắc cũng không muốn nghe người bên cạnh nói tới.

Ngoại trừ chuyện đó, còn có một chuyện khác, lão thái thái nhớ đến chuyện lúc trước thì có hơi hối hận, đó là hôn sự giữa Sơ Niệm cùng tôn tử của mình.

Hôn sự này, thời điểm Sơ Niệm còn chưa đầy mười tuổi đã được ấn định. Lúc đó Từ Bang Đạt bởi vì thai nhọc bẩm sinh, đã nổi danh là ma ồm. Một số kẻ thất đức ở Kim Lăng thậm chí còn ngầm ngầm đánh cá, xem đứa cháu ruột của Quốc công phủ có thể sống qua hai mươi tuổi hay không. Mà sở dĩ lúc đó bà đồng ý của hôn sự này, trừ chuyện thương yêu cháu ruột của mình, mong mỏi cho nó khỏe hơn, cũng do nghe xong lời nói của thân đệ (em trai ruột) – Ân Xương lão bá tước mà nên duyên cớ. Tưởng rằng dựa vào quan hệ thống gia của hai nhà, giúp cho Tư gia bên nhà mình đang dần lỵ tàn xuống dốc có thể dựa dẫm vào hào quang của Quốc công phủ. Sau khi hôn sự được đính ước, hai năm đầu cũng không nghĩ gì, nhưng khi Sơ Niệm với Từ Bang Đạt dần lớn lên, sắp thành hôn, đôi khi lão thái thái có suy nghĩ, trong lòng lại cảm thấy hối hận. Biết rõ rằng trong một gia tộc, nếu nam nhân vô dụng, rồi đem tất cả hy vọng về sự hưng suy, quang vinh thành bại đều gửi gắm vào trong một cái cọc hôn nhân của nữ tử, thì khác nào xây nhà trên cát, dù phía trên nhìn đẹp nhưng căn cơ không ổn. Mà làm tổ mẫu, mặc dù bà cũng tha thiết hy vọng cháu trai ruột mình có thể sống đến trăm tuổi, nhưng cũng có thể nhìn ra được, đứa cháu này theo tuổi càng lớn thì thân mình càng sa sút. Nếu trời cao không thương xót thực sự phải ra đi thì cháu gái này còn trẻ tuổi kia sẽ phải khổ cả đời.

Trong lòng Tư quốc thái tuy có chút hối hận, nhưng hôn sự đã định, cũng không thể mở miệng sửa đổi, cho nên đã đến trước đức phật ở Hộ quốc tự mà cầu nguyện. Nếu chuyện vui này có thể thành công, sau khi thành hôn sức khỏe tôn nhi có sự chuyển biến tốt đẹp, bà sẽ đến chùa làm thủy lục pháp hội bảy ngày bảy đêm, thỉnh cao tăng siêu độ vong hồn thang lang, tích lũy công đức. Lúc đó sở dĩ bà không cầu xin ước nguyện này quá vẹn toàn, là vì biết từ trước đến nay sống chết có số, sợ thần phật quả trách lòng tham. Hiện giờ chuyện vui đã qua được gần ấy ngày, mắt thấy tôn nhi từng ngày ngày một khỏe hơn, trong lòng bà vui mừng thanh thản không thể tả được, nên mới chọn một ngày, vội vã đi lễ tạ trời phật. Trong lòng còn nghĩ đã thành nguyện vọng cũ, lại thành tâm cầu xin tôn nguyên là tôn nhi hoàn toàn hết bệnh. Nếu nguyện cầu này cũng có thể được trời phật ban cho, cả đời này của bà thật sự là phúc thọ song toàn.

Tư quốc thái đã có chủ ý từ trước, đương nhiên liền tiến hành chuẩn bị, chọn ngày mười lăm tới này. Pháp hội bảy ngày, không cần bà mỗi ngày trình diện, nhưng trước khi pháp hội bắt đầu, người làm lễ tạ thần không thể vắng mặt, phải đích thân đến chùa nghe thuyết pháp thấp hương một chuyến. Trong nhà tất cả nữ quyến liên can cũng đều đi cùng.

Quả nhi tuổi nhỏ, Tư quốc thái vốn không tính mang tăng tôn nữ (cháu cố gái) này theo. Nhưng trước khi đi một ngày, nhìn mọi người tụ họp ở trước mặt mình nghị luận chuyện xuất hành ngày mai, trong đám cháu, Thanh Oanh từ trước đến nay già dặn, thế nào cũng được; Thanh Uyên, Ngô Mộng Nhi mấy đứa con gái còn lại đều hưng phấn ra mặt; duy có tiểu cô nương này một mình được như mẫu Tống thị đưa tới, đôi mắt trông mong nhìn bên này, ngó bên kia. Bà nghĩ thầm, cha con bé hôm qua vừa rời khỏi Quốc công phủ ra ngoài, nói mấy ngày nữa mới quay về, như vậy để con bé ở nhà một mình thì tội nghiệp quá, không bằng thuận đưa bé đi cùng, có thể sớm gần gũi chút Phật duyên cũng tốt, nên liền quyết định cho bé cùng đi.

Từ Bang Đạt đã biết chuyện này từ vài ngày trước, cũng có ý muốn đồng hành. Tư quốc thái và Liêu thị sau một hồi bàn bạc, Hộ quốc tự đường xa, ra khỏi thành còn có một đoạn đường núi xóc nảy, cho nên cuối cùng vẫn là quyết định không để hắn đi. Nghĩ đến thần phật cũng có thể thể nghiệm và quan sát được một phen thành tâm này của hắn, che chở nhiều hơn.

Sơ Niệm đối với chuyện này cũng không ngoài ý muốn. Khi ở kiếp trước, cũng từng có chuyện như vậy. Chính là kết cục có chút châm chọc mà thôi. Ở Hộ quốc tự bên kia, thủy lục pháp sự còn đang diễn ra hùng hực khí thế. Quốc công phủ ở đây, chỉ mới năm ngày sau, vào ngày hai mươi tháng sáu, Nhị gia Từ Bang Đạt chỉ vì ăn vài viên bánh trôi mà tái phát bệnh, bệnh một trận liền ra đi. Nhưng lần này, Sơ Niệm tin tưởng nhất định sẽ không còn như vậy. Cho nên đối với chuyến đi bái phật nghe thuyết pháp lần này, nàng cũng càng coi trọng, hy vọng chính mình thành kính khẩn cầu có thể làm thần phật cảm động, để cho trọng phụ của nàng Từ Bang Đạt bình yên vượt qua kiếp nạn này.

Tối sáng sớm ngày mười lăm hôm đó, Tư quốc thái liền cùng Liêu thị, Sơ Niệm, và mấy tỷ muội Thanh Oanh, Thanh Uyên, Ngô Mộng Nhi cùng Quả nhi liền lên đường, dưới sự hộ tống của quân sự trong phủ, cha con Chu Bình An, Chu chí, đi đến Hộ quốc tự.

Đại quân gia trong Quốc công phủ Thôi Đa Phúc lão luyện không cần phải nói. Chu Bình An này cũng là lão nhân trong phủ, mặc dù không khôn khéo giỏi giang như Thôi Đa Phúc, nhưng tính tình trung hậu, trước giờ làm việc cũng luôn chu đáo, những khi Tư quốc thái xuất hành, luôn luôn do hắn chuẩn bị. Con trai Chu Chí dù còn chưa đến hai mươi nhưng cũng rất có phong phạm như cha. Do bọn họ dẫn theo gia nhân hộ tống, tự nhiên cũng yên tâm.

Sơ Niệm vừa ra đến trước cửa, Từ Bang Đạt tiến nàng ra, đưa cho nàng một túi hương nhỏ, hắn nói bên trong là bùa hộ mệnh của chính mình đã cầu xin lúc nhỏ, hắn đã mang theo suốt mười mấy năm. Đưa cho nàng mang đi, giống như hắn cũng đang ở bên cạnh nàng vậy.

Khi hắn nói lời này, ánh mắt trong tia nắng ban mai hơi hơi lóe sáng, mang theo cả nụ cười ấm áp dịu dàng.

Từ sau đêm hôm đó, trọng phụ đối với nàng càng săn sóc. Buổi tối khi hai người tựa đầu nằm ở trong trướng, hắn bắt quả cũng chỉ nhẹ nhàng hôn hôn nàng mà thôi, không có hành động miễn cưỡng cầu hoan nữa. Sơ Niệm hầu như đã quên hết chuyện không thoải mái trong đêm đó. Cho nên giờ phút này nàng tiếp nhận túi hương để vào hành lý, nhìn hắn nói: “Nhị gia, chàng an tâm ở nhà chờ ta đến tối sẽ quay về. Ta đi đến đó, sẽ khẩn cầu Phật tổ phù hộ chàng nhất thiết khỏe mạnh.”

Từ Bang Đạt cười nói tiếng cảm ơn. Xuyên qua song cửa, hắn quan sát thấy bên ngoài viện có Xích Tổ cùng Vân Bình đang đứng, chuẩn bị sẽ cùng đi theo, nói: “Vân Bình tuổi hơi nhỏ chút, không mấy ôn trọng. Ta nghe nói lão thái thái an bài Quả nhi ngồi trong xe của nàng. Thêm một Quả nhi, không bằng để cho Thúy Hoa thay cho Vân Bình đi. Nàng ta tuổi lớn hơn một chút, sẽ biết cách đồ đứa nhỏ, giúp nàng đỡ tốn sức.”

Sơ Niệm không hề phân vân, lập tức đồng ý. Từ Bang Đạt cười, giúp nàng chỉnh lại cổ áo xong rồi mới mở cửa. Vân Bình nghe tin mình lâm thời bị đổi, trong lòng có chút không vui, nhưng cũng không dám nói gì, đành phải giao đồ đang xách trong tay giao cho Thúy Sai, tầm tức nhìn theo đoàn người Sơ Niệm rời đi.

—<http://greenhousenovels.com>

Sơ Niệm ngồi trên chiếc xe ngựa to rộng rãi, bên trong xe ngoại trừ nàng và Quả Nhi, còn có tiểu cô Thanh Oanh.

Năm nay Thanh Oanh vừa tròn mười bốn tuổi, đã sớm được đính hôn với con trai của anh trai Liêu thị, là biểu ca Liêu Thăng Văn của nàng. Đối với vị tiểu cô (em chồng) này của mình, trước giờ Sơ Niệm cũng không thân thiết mấy, nhưng cũng không chán ghét. Nếu như nói không sai thì còn có một loại tình cảm, đó chính là một loại đồng tình kiểu như đồng bệnh tương liên.

Thanh Oanh có làn da trắng mịn màng, dáng người cũng phát triển rất tốt, nhưng dung mạo giống mẫu thân Liêu thị của nàng, chỉ cỡ trung bình. Cũng may, tướng mạo không đủ, ông trời đã dùng tài hoa để bù đắp lại cho nàng ấy, thi thư cảm họa, không gì là không biết. Đáng tiếc, trên nàng có vị đại tỷ là sùng phi thái tử, giữa có hai người ca ca. Trong nhà, một phụ thân không hay nói chuyện, ngay cả mẫu thân Liêu thị cùng tổ mẫu Tư quốc thái cũng đều dồn hầu hết sự chú ý lên trên người đại tỷ và ca ca của nàng, chẳng chừa chút nào cho nàng, thế nên mới tạo cho nàng tính cách trưởng thành trước tuổi, cao ngạo, không gần gũi thân thiết với ai, kể cả quả tẩu Sơ Niệm trong kiếp trước. Đáng tiếc hồng nhan vận mệnh lắm truân chuyên. Liêu Thăng Văn nghe đồn phẩm hạnh thiếu sót thì không nói, ở kiếp trước, sau khi gia cảnh Từ gia sa sút trong loạn lạc, Liêu gia không quan tâm đến quan hệ thân

thích đã hủy bỏ hôn ước. Bất quá nàng ấy có tính tình mạnh mẽ, mặt sau như thế nào, Sơ Niệm cũng không biết, nhưng trước mắt thì thoạt nhìn như không có việc gì. Tiếp sau đó Từ gia nhờ có Từ Nhược Lâm lại đắc thế, Liêu gia bất chấp thể diện lại nhắc đến hôn sự. Về phần cuối cùng kết quả như thế nào, Sơ Niệm vì việc của bản thân bại lộ nên cũng không thể biết.

Hiện giờ, Sơ Niệm đang nhìn về phía Thanh Oanh đang ngồi cạnh bên mình. Từ lúc lên xe, nàng ấy ngoại trừ gọi nàng một tiếng nhị tẩu, sờ sờ đầu Quả Nhi xong rồi vẫn cúi đầu xem mấy bản thi từ đã mang theo, hoặc là chống cằm nhìn ra cảnh thôn dã bên ngoài, không mở miệng nói chuyện, cũng không quấy rầy nàng. Quả Nhi cũng như thế. Con bé được mặc y phục thật xinh xắn, hai tay khép vào nhau đặt trên gối, im lặng ngồi ở bên cạnh Sơ Niệm. Chỉ là đôi lúc, khi Sơ Niệm nhìn bé, lại thấy bé đang mở to mắt quan sát mình, khi phát hiện thấy nàng cũng đang nhìn mình, bé sẽ ngưng ngừng cúi đầu ngay lập tức.

Sơ Niệm thật sự rất thích tiểu cô nương im lặng nhất gan xinh đẹp này. Một đời trước, có đôi khi nàng thậm chí đã nghĩ đến, nếu Từ Bang Đạt có thể để lại cho mình một nữ nhi như vậy, thì những ngày tháng của nàng ở trong Trắc Cẩm viện cũng sẽ không khổ sở như vậy. Đáng tiếc, trời không chiều lòng người. Kiếp này, nàng hy vọng chính mình có thể cùng trượng phu bạch đầu giai lão, dù cho không thể, cũng tuyệt đối sẽ không giẫm lên vết xe đổ. Mà tiểu cô nương trước mắt này, chỉ sợ chính mình sẽ không bao giờ... có thể gần gũi với bé như lúc trước nữa.

—<http://greenhousenovels.com>

Sau nhiều giờ đi đường xóc nảy, năm sáu chiếc xe ngựa của Từ gia rốt cuộc cũng đứng trước mặt sân bằng phẳng dưới núi của Hộ quốc tự. Người đón tiếp khách trong chùa cũng đã tới đứng chờ. Từ quốc thái nhất quyết không ngồi kiệu, nhất định phải tự mình chống gậy lên núi, thể hiện lòng thành, đương nhiên mọi người cũng đi theo. Cũng may vị trí của Hộ quốc tự cũng không cao, lên núi chỉ khoảng hơn trăm bậc thang mà thôi. Đi đi dừng dừng, cuối cùng đoàn người cũng tới trước cổng chùa.

Sơ Niệm đứng trước cổng chùa, quay đầu lại ngược mắt nhìn ra xa xa đến chân núi khác. Chỗ đó hiện nay, giữa một màu xanh bóng cây dày đặc vẫn có thể thấy thấp thoáng mờ mờ một bức tường vàng. Vừa nhìn thấy, nàng liền lạnh sống lưng, cả người đều nổi gai ốc.

Nơi đó, là nơi cuối cùng trong trí nhớ của nàng, nơi nàng chết ____ Thanh Viễn an.

Nàng tức khắc quay đầu lại, không bao giờ... nàng muốn nhớ muốn nhìn thấy nó nữa. Khi cần rặng đi theo Liêu thị vào trong chùa, trong lòng lại lên tiếng nhắc nhở, kiếp này tuyệt đối không được giẫm lên vết xe đổ.

—<http://greenhousenovels.com>

Hôm nay Quốc thái phủ Quốc công dẫn nữ quyến trong phủ đến chùa tạ lễ, lo sợ bị va chạm, sáng sớm tăng nhân trong Hộ quốc tự đã bắt đầu tiến bước các khách hành hương khác trở về, sau khi mọi người ra hết thì đóng cửa chùa, bên trong không còn người nào không phận sự nữa. Sau khi bái Phật thắp hương, thành tâm cầu khẩn xong, các tăng nhân liền bày biện pháp hội trong chính sảnh, tổng cộng có chín chín tám mươi mốt tăng nhân tham dự. Một vị cao tăng trong chùa thuyết giảng Phật pháp, lời nói ra như hoa sen nở rộ, mọi người đều nín thở thật khê, cung kính lắng nghe diệu nghĩa trong đó. Tới chính ngọ, sau khi dùng cơm chay, nữ quyến Từ gia đều đi tới phòng khách nghỉ ngơi, chờ qua giờ ngọ nghe xong bài thứ hai thì hành trình hôm nay sẽ kết thúc.

Bởi vì hôm nay thức dậy sớm, lúc này Sơ Niệm cũng thấy chút mệt mỏi. Nàng cùng Xích Tổ, Thúy Hoa quay về thiện thất phía sau thiền viện để tạm nghỉ. Thấy bên trong vô cùng sạch sẽ, nàng để nguyên quần áo lên giường nằm, nhắm mắt muốn nghỉ một lát. Nàng vừa mơ màng một chút, liền nghe tiếng cửa bị đẩy nhẹ, mở mắt ra nhìn thì thấy là Xích Tổ đi vào, đến trước mặt nàng nói: “Mợ, Tổng ma ma tìm đến đây, nói rằng mới vừa rồi Quả Nhi không ngủ được, con bé nài nỉ bà ấy dắt ra ngoài dạo chơi. Tổng ma ma không dỗ được con bé, liền dắt Quả Nhi đi ra phía trước chơi, đi cũng không xa mấy, vừa chớp mắt, người đã không thấy đâu...”

Diện tích Hộ quốc tự rất lớn, mặc dù các cửa đều đã đóng, nhưng một tiểu cô nương chưa tới năm tuổi mà đi lung tung, cũng không hẳn là không có nguy hiểm. Con buồn ngủ của Sơ Niệm chợt tan biến, nàng lập tức ngồi dậy, nói: “Vậy mau gọi người đi tìm.”

Như mẫu của Quả Nhi Tổng thị từ bên ngoài cửa nghe tiếng đi vào, khuôn mặt tái nhợt nói: “Mợ hai, xin thương xót, ngàn vạn lần xin người đừng để lão thái thái và thái thái biết chuyện. Nếu để thái thái biết chuyện, tiền công tháng này của ta sẽ bị khấu trừ hết. Trước đó con nhỏ trong nhà ta bị bệnh, ta đã phải mượn tiền người ta đi bốc thuốc xem bệnh...” Trong lúc nói, giọng của bà ấy cũng đang run lên.

Sơ Niệm biết mẹ chồng mình tuy là Quốc công phu nhân cao quý, nhưng tính tình rất keo kiệt hà khắc, hạ nhân trong nhà chỉ cần có chút sai phạm thì bị trừ bớt tiền công hàng tháng là chuyện thường, bởi vậy bị hạ nhân trong phủ nói lên sau lưng, nói bà đã từng xé thịt trên đùi cò trắng, hút mỡ trong bụng muối, nổi danh là con dao sắt gọt khoét. Tổng thị không trông chừng đứa nhỏ cẩn thận, vốn phải chịu trách nhiệm. Nhưng thứ nhất, Sơ Niệm biết ngày thường bà đối với Quả Nhi tận tâm, lúc này lại nói thật đáng thương. Thứ hai, Tổng thị đã từng là người làm trước đây của Từ gia, chắc bà ấy cũng nghĩ đến duyên cớ này nên mới đến đây nhờ mình giúp đỡ. Nàng còn đang do dự, Tổng thị lại nói: “Mợ hai, nơi không tìm thấy Quả Nhi chỉ có trái phải hai con đường thôi. Cầu mợ hai thương hại ta, nhân lúc thái thái còn chưa thức dậy, xin giúp ta nghĩ ra biện pháp.”

Sơ Niệm lập tức ra quyết định, nói: “Ta sẽ đi nói cho Chu Chí biết, để hắn phái người đi tìm. Nếu vẫn không tìm được, thì chỉ có thể báo cho thái thái.” Dứt lời nàng vội vàng đứng dậy đi ra ngoài, tìm được Chu Chí ở xa xa bên ngoài, nói cho hắn biết tình huống của Quả Nhi trước lúc bị lạc. Chu Chí lập tức nói: “Mợ hai chớ hoảng sợ, Quả cô nương nhất định sẽ không sao. Ta sẽ gọi người đi tìm.”

Sơ Niệm nhìn theo bóng dáng Chu Chí dần đi xa, Tổng thị hiểu rõ bản thân mình đang gặp rắc rối cũng vội vàng đi tìm lần nữa. Chỉ còn Sơ Niệm, Xích Tổ cùng Thúy Hoa vẫn đứng chờ dưới bóng râm cây cổ thụ đằng sau thiền viện. Đợi một hồi, trong lòng nàng có chút không yên, chợt thấy Chu Chí quay lại, vội hỏi: “Thế nào rồi, tìm thấy không?”

Chu Chí cung kính nói: “Tiểu nhân đã nhờ vị tăng tiếp đón đi tìm giúp, có lẽ sẽ nhanh chóng tìm thấy.” Dứt lời hắn nhìn về phía Thúy Hoa, nói: “Thúy Hoa

cô nương, mới rồi tiểu tử của nhà Lý thập nhất đến đây, nói rằng tìm cô có việc, giờ người đang chờ ở cổng phía sau núi.”

Lý thập nhất là quản sự ở Kim Đài viên. Sắc mặt Thúy Hoa hơi đỏ, nhìn qua Sơ Niệm, ấp a ấp ứng nói: “Mợ hai, hẳn là họ hàng xa nhà ta. Ta, ta đi gặp một lát...”

Sơ Niệm trông ngóng Quả Nhi. Mặc dù cảm thấy có chút gì đó hơi lạ, nhưng vào lúc này cũng không lòng dạ nào đi quản, chỉ gật đầu. Thúy Hoa vội vàng cúi đầu đi, Chu Chí cũng đi theo sau.

Thấy mọi người đều đi hết, giờ này ở ngoài trời lại nắng gay gắt, dù đứng dưới bóng cây thì cũng rất nóng. Xích Tổ liền khuyên Sơ Niệm đi về trước, nói: “Mợ chờ ở đây cũng không ích gì, không bằng vào trong chờ tin tức.”

Sơ Niệm mặc dù trong lòng sốt ruột, nhưng cũng bất đắc dĩ, đang muốn nghe theo lời Xích Tổ khuyên, bỗng nhiên có một tiểu hòa thượng chạy đến dưới bóng cây, nói: “Mợ hai, ta ở phía bên kia nhìn thấy tháp thoáng hình như là Quả cô nương, kêu bé theo ta quay về mà bé không chịu, chỉ lo khóc, ta không dám miễn cưỡng nên chạy tới đây báo tin cho mợ hai.”

Sơ Niệm mừng rỡ, vội vàng nói: “Mau dẫn ta đi!” Nàng và Xích Tổ liền cất bước cùng đi theo tiểu hòa thượng. Khi đã quẹo mấy con đường, thấy cánh rừng càng lúc càng dày thêm, khắp nơi xanh biếc, nhưng chỉ nghe thấy tiếng chim hót, chẳng có tiếng người, dường như đã bị đưa đến bìa rừng sau núi, mà mãi chẳng thấy bóng dáng Quả Nhi đâu. Dần dần thấy khả nghi, nàng đang muốn mở miệng, tiểu hòa thượng đang trước bỗng dừng bước, chỉ vào đằng trước nói: “Tới rồi, ngay đằng kia.”

Sơ Niệm nhìn theo hướng hắc chỉ, nhưng lại thấy Quả Nhi quần chân đang được Từ Nhượng Lân bế đứng dưới một gốc cây cổ thụ. Nhất thời sắc mặt nàng trắng bệch, nhìn về phía tiểu hòa thượng dẫn đường kia, người đó đã huych một tiếng nhảy vào lùm cây như con khỉ chạy lẩn mất.

Sơ Niệm chợt tỉnh ngộ, tiểu hòa thượng này nhất định là giả. Vì hẳn luôn miệng gọi nàng là mợ hai mà không phải là cách xưng hô “Nữ thí chủ” như trong chùa. Chỉ hận mới vừa rồi nàng một lòng trông ngóng Quả Nhi, không ngờ tới đây nơi này lại bị lừa. (<http://greenhousenovels.com>)

Cơ hồ là theo bản năng, khi Sơ Niệm xoay người định đi, Từ Nhượng Lân đã buông Quả Nhi xuống. Quả Nhi chạy tới trước mặt Sơ Niệm, ngó mắt nhìn phụ thân đang đứng phía sau dùng ánh mắt cổ vũ bé, rốt cuộc cũng cố lấy được can đảm, nói: “Nhị thẩm thẩm, người không thể chờ nghe cha cháu hỏi người một câu, chỉ một câu thôi?”

Sơ Niệm quay đầu lại, liếc mắt nhìn Từ Nhượng Lân, thấy y đứng ở phía sau cách mình vài chục bước chân, nụ cười mới vừa rồi trên mặt đã muốn biến mất, hiện giờ mắt không nháy mắt nhìn về phía mình, trong ánh mắt tràn ngập mong đợi. Bỗng nhiên nàng thông suốt tất cả. Nhưng giờ phút này, trong lòng chỉ muốn cười lạnh.

Từ Nhượng Lân quả nhiên chính là Từ Nhượng Lân. Bất luận là kiếp trước của nàng, hay là kiếp này, y cũng sẽ làm vậy, chính là ngấm ngấm tính kế mình như vậy, bản tính vĩnh viễn không thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Lâu Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Chuyển ngữ: Hiểu Vân Có điều trong lòng Sơ Niệm nhanh chóng xoay chuyển, nàng hơi nghiêng người đi qua phía Từ Nhượng Lân, nói: “Lúc này ta nghe nói Quả Nhi đi lạc, nên mới ra ngoài tìm kiếm. Không ngờ con bé ở cùng một chỗ với đại bá. Nếu như vô sự, vậy thì tốt quá rồi. Đại bá với Quả Nhi hai cha con gặp nhau xong, nên nhanh chóng đưa bé quay lại, miễn cho lão thái thái, thái thái biết chuyện mà lo lắng. Ta đi trước.”

Khi nàng nói chuyện, mới rồi trên mặt mất hết huyết sắc còn chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng ánh mắt nhìn Từ Nhượng Lân không hề sợ hãi, ngữ khí lãnh đạm mà khách khí. Nói xong cũng không nhìn tới Quả Nhi, cứ vậy xoay người mà đi.

Từ Nhượng Lân ngăn ra.

Nữ tử trước mặt này, so với người con gái dịu dàng ôn hương trong trí nhớ của y, dường như hai người.

Lúc trước y đã từng suy đoán, với tính cách của nàng, sau khi bị đưa tới trước mặt y thì sẽ có phản ứng như thế nào. Hoảng sợ? Xấu hổ và giận dữ? Khiếp sợ? Điều duy nhất nhất không dự đoán được, đó chính là nàng sẽ thẳng thắn đối diện với mình như vậy, trong ánh mắt lãnh đạm lộ ra một ít khinh thường cùng chán ghét không thể dấu được.

Y đứng yên tại chỗ, nhìn nàng đi qua Quả Nhi, bước nhanh mà đi dẫn theo Xích Tổ đang không hiểu chuyện gì xảy ra. Ngay khi bóng áo vàng sắp khuất sau một thân cổ thụ phía trước, y mới chợt bừng tỉnh lại.

Y đợi bao ngày, hao hết tâm cơ, cuối cùng mới có được một cơ hội có thể nói chuyện được với nàng như vậy, sao có thể cứ vậy mà từ bỏ? Lập tức nói:

“Đệ muội, ta biết hôm nay hành động như vậy là rất đường đột. Chỉ vì trong lòng ta có một chuyện, chỉ bằng chứng thực rõ với nàng, nếu không có đáp án, ăn ngủ không yên. Hôm nay nếu nàng không muốn nói với ta, ta cũng không miễn cưỡng, ta sẽ chờ lần sau. Sớm hay muộn cũng có một ngày, ta nhất định sẽ có cơ hội để nàng chịu mở miệng nói với ta.

Sơ Niệm nghe thấy tiếng nói chậm rãi của y từ phía sau truyền đến, nhất thời hận đến cắn răng.

Nàng không phải là Tư Sơ Niệm đã chết đi kia nữa, nhưng nam nhân này, khẩu khí nói chuyện, phương thức làm việc lại giống y như lúc trước.

Nàng hiểu rõ y. Hôm nay nếu như tự rời khỏi đây, y đại khái thật sự sẽ không ngăn cản, nhưng tiếp theo, lại thêm một lần nữa, chỉ cần có cơ hội, nhất định y sẽ còn tiếp tục, cho đến khi đạt được mục đích.

Những lời này trong giờ phút này, thành thật mà nói, đối với nàng, nghe vào lại càng như một kiểu uy hiếp.

Bước chân nàng bỗng chậm lại. (<http://greenhousenovels.com>)

Tuy rằng hiện giờ nàng nửa điểm cũng không muốn đứng lại nghe nam nhân này nói chuyện. Nhưng dưới mí mắt của trượng phu Từ Bang Đạt, nàng rõ ràng hơn hết phải làm thế nào là tốt nhất cho bản thân. Nàng cũng không phải ngốc, sáng sớm khi ra ngoài, Từ Bang Đạt lấy cớ Vân Bình không dùng để thay Thúy Hoa vào, nàng liền biết tâm tư của hắn. Dù có hoài nghi nàng sau lưng hắn cùng với nam nhân khác như thế nào, nhưng bên cạnh nàng có tai mắt của hắn, cũng như hắn luôn theo bên cạnh nàng vậy, đại khái là được an tâm mà thôi.

Đối với hành động này của trượng phu, đương nhiên nàng cảm thấy không thoải mái, nhưng cũng không đến mức chán ghét. Bởi vì đối với trượng phu, suy nghĩ nhiều nhất của nàng hiện giờ là cố gắng hết mức thấu hiểu và bao dung cho hắn. Nhưng đối với Từ Nhượng Lân thì hoàn toàn bất đồng. Nếu y vẫn cứ như vậy, không kiêng nể gì mà ra tay với nàng không có chừng mực, cho dù không làm gì, nhưng chỉ cần Từ Bang Đạt còn sống, sớm hay muộn cũng có một ngày, sẽ bị hắn phát hiện, một khi xác nhận, đến lúc đó người thứ nhất, cũng là người duy nhất bị tổn hại, đó chính là nàng.

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng càng thêm căm phẫn. Hít sâu vào một hơi, chờ đến lúc bình tĩnh lại, dừng bước.

Từ Nhượng Lân cũng không biết trong lòng nàng suy nghĩ điều gì. Chỉ thấy nàng rút cuộc cũng dừng lại, y nhẹ nhàng thở ra, liền chậm rãi đi đến gần nàng, nói: “Đệ muội, muội yên tâm, ta không có ý gì khác, chính là muốn chứng thực một chuyện.”

Sơ Niệm bỗng nhiên xoay người, nhìn y lạnh lùng nói: “Qua điền bất nạp lý, lý hạ bất chinh quan.(*) Người và ta tuy là người một nhà, nhưng cũng không thân đến nỗi có thể nói chuyện như vậy. Cho dù người không cố ý, ta cũng không suy tính, nhưng hành động này của người đã là bất kính với huynh đệ mình, cũng không phải hành vi quân tử. Nói thật với người, ta đến Từ gia bất quá mới được vài ngày, lại sớm phát giác thấy người đối với ta dường như có ý đồ. Khi ở nhà ta đã được học cách làm người đó chính là đi đứng ngồi đều không thẹn với lương tâm. Người là huynh trưởng của trượng phu ta, ta gọi người một tiếng đại bá, người lại đối với ta như vậy, khiến trong lòng ta thật sự khó hiểu, lại kính sợ, không biết bản thân rốt cuộc đã sai ở chỗ nào. Hôm nay nếu đã gặp, vậy cũng tốt, dứt khoát nói cho rõ ràng, miễn cho sau này người còn như vậy, vô duyên vô cớ phá hủy thanh danh của ta!”

(*)Nghĩa là: Ở ruộng dưa không nhặt giày, dưới gốc mận không sửa mũ, được dùng để ví như tránh mọi nghi ngờ,hiềm nghi. Xỏ giày ở ruộng dưa người ta ngờ là hái dưa, đội lại mũ ở dưới cây mận, người ta ngờ là hái mận, dẫu ngay người ta cũng ngờ rằng gian.

Nàng nói xong lời này, vốn dĩ còn đang ngờ ngác đi theo sau – Xích Tổ mặc dù vẫn còn thấy quái lạ nhưng rốt cuộc cũng tỉnh ra, vội vàng nắm tay Quả Nhi cũng đang ngờ ngác giống vậy đi khỏi, tránh xa một chút.

Từ Nhượng Lân đứng cách nàng ngoài năm sáu bước chân trên đường mòn, nhìn khuôn mặt lạnh lùng trước mắt này, ngày ấy bởi vì một câu nói vô ý của Quả Nhi mà bùng lên ngọn lửa hy vọng, giờ lại dần lung lay chột tắt.

Có lẽ nàng thật sự không phải Kiều Kiều kia từng thuộc về y... Ở Kiếp trước, thời điểm y gặp được nàng, nàng đã là quả phụ. Kiều Kiều đó, khi ở trước mặt y, sẽ bất lực mà khóc thút thít, sẽ thương tâm oán y hận y, hoặc là trong vài dịp hiếm hoi, y vận khí tốt, sẽ nhìn thấy nàng rút cuộc cũng bị mình dỗ dành lộ ra chút tươi cười ngắn ngủi. Mà nữ tử trẻ tuổi đứng trước mặt y hiện giờ, nàng cũng là Kiều Kiều, nhưng khi nàng đối diện nói chuyện với y, lại cho y cảm giác xa lạ đến thế.

Trong lòng Từ Nhượng Lân dần dần tuôn trào không cam lòng cũng không tin ____ Quá khứ mà hai người từng cùng nhau trải qua, cho dù là một đoạn nghiệt duyên khi y cuối cùng phụ bạc nàng, y cũng không tin nó giống như khói bụi tan theo gió rồi cứ như vậy mà biến mất, lại càng không cam chịu kiếp này lại không được bên nhau.

“Kiều Kiều,” Y nhìn nàng, chậm rãi nói, “Nàng thật sự không biết ta là ai? Hay là trong lòng nàng hận ta, cho nên tránh ta như rắn rết?”

Thời điểm nghe thấy nhũ danh của chính mình được thốt ra từ chính miệng y như vậy, nỗi băn khoăn quanh quẩn trong lòng Sơ Niệm bắt đầu từ sáng ngày kể tận hôn khi nhìn thấy y giờ không còn băn khoăn nữa, từng chút một đã được chứng thực.

Người nam nhân trước mắt này, y không chỉ là Từ Nhượng Lân của một đời này, y Quả Nhiên vẫn là kẻ mà cả đời trước vẫn luôn dây dưa khiến nàng cuối cùng không được chết từ tề – Từ Nhượng Lân! Vốn dĩ, nàng còn cảm tạ sự may mắn, vì chính mình lại có thêm một cơ hội được sống, nhưng bây giờ, chỉ vì một câu nói này của y, nàng chợt phát giác đầu ngón tay mình bỗng nhiên chết lặng, máu trong cơ thể dường như trong nháy mắt cũng lạnh buốt không thể lưu thông.

Một khi cho y biết chân tướng đích thực của mình, với bản tính của y, tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha cho mình. Tất cả chuyện xưa nếu lại tái diễn, vậy thì đời này của nàng còn có ý nghĩa gì?

Nàng nhìn y, thoáng nhủ mày mang theo chút hoang mang, từng chữ một nói: “Làm thế nào người biết được nhũ danh của ta? Tên này, ta chỉ nói cho trượng phu của ta, chỉ có hần mới có thể gọi ta như vậy. Còn nữa, người rút cuộc thì muốn nói với ta cái gì? Ta hoàn toàn nghe không hiểu những gì người nói. Ta biết người là huynh trưởng của trượng phu ta, đi theo Bình Vương trấn thủ biên cương, hiếm khi quay về kinh. Yêu ai yêu cả đường đi, cho nên ta kính trọng người, theo trượng phu của ta mà gọi người một tiếng đại bá ca, nhưng không hơn. Ta càng hy vọng người cũng có thể tôn trọng ta cùng trượng phu của ta, sau này đối với ta đừng làm những hành động không thỏa đáng khiến người khác hoang mang này nữa.”

Từ Nhượng Lân tự nghĩ mình có một đôi tuệ nhãn không thua chim ưng. Y nhìn chăm chăm nàng, hy vọng có khả năng tìm ra sơ hở trong biểu cảm của nàng để bản thân mình lại được hy vọng, nhưng bây giờ, rốt cuộc y vẫn phải thất vọng rồi, hơn nữa càng hiểu rõ, nếu mình còn chấp nhất như vậy, thì thật sự chính là tâm bệnh tự lừa mình dối người. Sự thật chính là do y thất ước, chết đi mà sống lại, nhưng người con gái mà y mang nợ sâu nặng, nàng ấy, trong cái thế giới này, thật sự đã hương tiêu ngọc vãn, lại không còn nữa điểm dấu vết để có thể tìm ra.

Y kinh ngạc nhìn nàng, ngay cả ánh mắt cũng không chớp lấy một cái, cả người giống như con rối gỗ tò te.

Một trận gió phát qua ngọn cây, cuốn theo cành lá rì rào xào xạc, Sơ Niệm không đợi được y mở miệng, nhân tiện nói: “Ta nghe ra được, người cũng không phải cố tình muốn làm khó ta, nếu thật đã nhận sai ta thành một nữ tử khác, nên hôm nay mới đối với ta làm ra những việc này. Ta không trách người. Chỉ hy vọng sau này người nhớ đến tình cảm huynh đệ, càng chớ kéo người vô tội như ta bị kẹp ở giữa mà khó làm người, Sơ Niệm vô cùng cảm kích. Nếu không còn chuyện gì nữa, ta đi trước, đại chính tự mình bảo trọng.” Dứt lời nàng cung kính hành lễ với y rồi xoay người định đi.

Từ Nhượng Lân nhìn nàng, cuối cùng như đã hiểu được. Chính mình có lẽ thật sự phải vĩnh viễn mất đi nữ tử này, nàng không hề thuộc về y. Trong lòng khó có thể áp chế cái loại cảm giác cô độc, phảng phất như một mình bị vứt bỏ giữa đất trời mênh mông trong thiên địa hoang vắng, y chậm chạp nói: “Đệ muội, ta đã làm sai rồi. Nhưng nếu muội đã đến đây, có thể ở lại nghe ta kể một câu chuyện xưa hay không? Chờ ta nói xong, ta sẽ không bao giờ... quấy rầy muội nữa.”

Sơ Niệm biết mình không nên mềm lòng. Nhưng nghe thấy giọng nói của y trầm lắng như vậy, nói xong lời cuối cùng, ánh mắt nhìn mình thậm chí còn mang theo ý khẩn cầu không chút che giấu, điều này và trong trí nhớ của nàng Từ Nhượng Lân chỉ biết bức bách nàng là hoàn toàn bất đồng.

Từ Nhượng Lân lập tức nhìn ra sự do dự của nàng. (<http://greenhousenovels.com>)

Y có vô số lời muốn nói cho nàng nghe, nhưng nàng trước kia đã không còn, y chỉ có thể nói cho một nàng đang ở trước mặt này nghe. Mặc kệ nàng nghe xong đối với y sẽ là khinh bỉ hay thống hận, y đều cam nguyện, chỉ cần nàng có thể nghe thấy.

Dường như sợ nàng đổi ý, y lập tức mở miệng nói: “Đệ muội, chuyện xưa mà ta muốn nói, có liên quan đến một nữ tử. Thời điểm ta gặp gỡ nàng, nàng là một quả phụ. Theo thế tục mà nói, ta với nàng không thể ở bên nhau. Nhưng ta lại quyến rũ nàng, thậm chí bắt buộc nàng, cuối cùng làm cho nàng trở thành nữ nhân của ta. Nàng vẫn không cam lòng, có lẽ còn căm hận ta. Nhưng khi đó, đối với tâm tình của nàng, ta chẳng chút nào quan tâm đến ý, chỉ nghĩ giữ lấy nàng. Vì làm cho nàng cam tâm tình nguyện cứ như vậy theo ta, ta còn lần lượt hứa hẹn với nàng, nói cuối cùng sẽ có một ngày ta sẽ cưới nàng...”

“Những lời người hứa với nàng có phải thật hay không? Hay người chỉ vì muốn có được nàng mà lừa nàng?”

Sơ Niệm bấu móng tay vào lòng bàn tay thật sâu, vẻ mặt lại làm ra vẻ bình tĩnh, giống như nàng chỉ là thuận miệng hỏi mà thôi.

Từ Nhượng Lân nhìn nàng, nói: “Hứa hẹn là thật, bởi vì ta quả thật muốn cưới nàng. Nhưng ta thật sự không bằng heo chó. Khi đó ta, đối với bản thân mình quá mức tự tin, luôn cho rằng tất cả mọi chuyện đều có thể do ta khống chế. Cho nên ta không chờ kịp đến ngày cưới được nàng đã vội giữ lấy nàng. Chính là do ta ích kỷ cùng khinh suất, cuối cùng nàng đã bị ta hại chết...”

Giọng của y lại trầm thấp lắng xuống, tầm mắt rời khỏi khuôn mặt Sơ Niệm, dời sang cạnh nàng trên một đóa hoa đại bên đường không biết tên, run lên một lát, lại nói: “Lần cuối cùng ta gặp lại nàng là vào tháng bảy. Ta còn nhớ rõ ràng rành mạch, hoa sen trong hồ nở rộ đẹp nhất, nàng so với hoa sen còn đẹp hơn. Ta nói với nàng ta sắp đi Yên Kinh, hai ba tháng sau mới trở về. Ta còn nói với nàng, chờ ta hoàn tất mọi sự tình, ta sẽ nghĩ cách cưới được nàng, để cho nàng cùng ta thành phu thê danh chính ngôn thuận. Nàng dường như đã tin ta. Kỳ thật dù cho không tin, thì khi đó nàng có năng lực như thế nào? Ta trước khi đi đã âm thầm phân phó một người ở trong nhà, lúc ta không có mặt, vạn nhất nàng xảy ra chuyện gì, thì hẳn phải lập tức truyền tin cho ta. Sau đó ta liền yên tâm mà rời khỏi nàng.”

“Ngay từ đầu, trong kế hoạch hai ba tháng là ta có thể quay trở về. Nhưng khi sự tình ở Yên Kinh đã giải quyết gần xong, ta đang muốn quay về, thì ở biên cảnh lại truyền đến tin tức: trưởng tử của Bắc Nhung Đại hãn – Vu Liệt vương có lẽ đã biết được ý đồ Hoàng đế Đại Sở phái ta tới Yên Kinh, muốn cản trở, hẳn tự mình dẫn đại quân đến đột kích. Ta dẫn quân đón đánh, gửi thư trình báo lên triều đình, chờ đợi hồi âm. Mệnh lệnh phía trên nhanh chóng ban xuống, lệnh cho ta tùy cơ làm việc.”

“Ta nhập ngũ hơn mười năm, cùng Vu Liệt vương của Bắc Nhung giao chiến không dưới mười lần. Hẳn là đối thủ duy nhất khiến cho ta bị đánh bại, giao hoát mà dừng mảnh. Ta tôn trọng hãn, càng muốn nhân cơ hội này, diệt trừ mối đại họa cho Đại Sở. Cho nên sau khi nhận được mệnh lệnh, ta lập tức lĩnh quân đến nơi phát sinh sự cố. Tiếp sau đó, ta đã quên còn có nàng đang ở nhà chờ ta quay về, ta chỉ một lòng mong muốn cất lấy thủ cấp của Vu Liệt vương. Lục tục sau mấy tháng chiến sự, kỵ binh của ta mãi truy kích đến tận Yên Nhiên sơn, cùng Vu Liệt vương giằng co. Nơi này cách Nhạn Môn Quan đã hơn ngàn dặm. Mà lúc này, từ lúc ta rời khỏi nàng, cũng đã qua sáu tháng.”

“Điều ta không biết chính là, ở Kim lăng xa xôi lúc này nàng đã sớm xảy ra chuyện. Bởi vì ta khinh suất, nàng đã có thai, bị đưa đến một am ni cô, bệnh không dậy nổi. Thời điểm ta ở dưới chân tuyết son ngày đêm nghĩ chuyện sát nhân âm huyết, nằm mơ ta cũng không nghĩ đến nàng đang đang ngày ngày đêm đêm đau khổ chờ ta quay về. Nhưng nàng cuối cùng vẫn không đợi được ta quay về thì đã ra đi...”

Sơ Niệm chăm chú nhìn y.

Ánh sáng xuyên qua khe hở trên đầu ngọn cây thành những đốm sáng trắng, giờ phút này đang dừng trên mặt y, trong hốc mắt y, phảng phất dường như cũng có chút điểm sáng nhạt lóe ra.

Nàng vốn dĩ nghĩ đến, chính mình không còn cơ hội biết được nguyên nhân y thất ước khi xưa. Không ngờ rằng giờ phút này lại nghe được từ chính miệng y như thế này. Nàng vốn nghĩ, cảm xúc của nàng hẳn phải kích động lắm. Nhưng thật kỳ lạ, cảm giác duy nhất của nàng bây giờ lại chính là thoải mái. Giống như tảng đá đè nặng trong lòng bấy lâu nay rốt cuộc đã được nhẹ nhàng nhấc đi.

“Không phải người nói trước đó đã phân phó một người trong nhà hay sao? Nàng xảy ra chuyện, người đó không truyền tin cho người?”

Nàng suy nghĩ một chút, thế nhưng còn hỏi được một câu như vậy.

Từ Nhược Lâm nói: “Hắn có đưa tin, hơn nữa đưa liên tiếp bốn phong. Nhưng vì đường từ Bắc lên Yên Nhiên sơn bị tuyết lớn cản trở, mãi đến mùa xuân đầu năm, bốn phong thư mới đến được tay của ta. Nội dung trong phong thư cuối cùng, chính là nói cho ta biết nàng đã chết...”

Từ Nhược Lâm hơi hơi ngửa đầu, sau khi bức lui lệ ý trong mắt, rốt cuộc y lại nhìn về phía nàng, đối diện với ánh mắt bình tĩnh như nước của nàng.

“Đệ muội, ta là người đã từng chết một lần. Muội muốn biết lúc đó ta chết như thế nào hay không?” Y nửa nói thật, nửa trêu chọc nói: “Vài ngày sau khi biết được tin nàng đã chết, ta liền chạm trán với Vu Liệt vương, trận đó là trận oanh liệt ghê gớm nhất trong đời ta, binh sĩ hai bên đều liều mạng. Cuối cùng khi ta truy đuổi hắn vào trong một sơn cốc, ngựa của ta trúng một mũi tên bắn lên của hắn nên ngã xuống đất, mắt thấy hắn sắp tẩu thoát, ta ngửa mặt lên trời rồng lớn, âm thanh chấn động sơn cốc, gây ra tuyết lở, chôn kín đường đi của ta và hắn. Đương nhiên, cả ta và hắn cũng bị chôn vùi bên dưới núi tuyết lớn.”

Sơ Niệm mở to mắt, hơi hoảng sợ nhìn khuôn mặt có chút dữ tợn của y.

Giờ phút này, nàng rốt cuộc hoàn toàn hiểu được, vì cái gì mà y cũng đuổi theo chính mình đến nơi này... Thì ra là do cái phương thức bí trướng gần như thê lương này...

Từ Nhược Lâm nhanh chóng nhận lúc nàng hoảng sợ bất an, xoa nhẹ mặt mình, thuận thế lau đi khóe mắt ẩm ướt, xong rồi mới mỉm cười với nàng, nói: “Đệ muội, lúc trước ta vì để nàng tin tưởng, đã từng phát lời thề độc với nàng, rằng nếu phụ bạc nàng, liền khiến ta vạn tiễn xuyên tâm mà chết. Không ngờ rằng, cuối cùng lại chết bởi cách thức như thế...”

Sơ Niệm miễn cưỡng cười, nói: “Đại bá nói đùa, người không phải đang tốt đẹp đứng ở nơi này hay sao?”

Từ Nhược Lâm ngẩn ra, lập tức cười khở, nói: “Phải, do ta mạng lớn, sau đó được người ta đào từ dưới tuyết lời lên... Nhưng mà đệ muội, ta có thể hỏi muội một câu hay không, nếu muội là nữ tử kia, muội sẽ hận ta sao?”

Sơ Niệm nhìn y một lát, đột nhiên hỏi: “Nếu người biết quan hệ của người với nàng không được thể tục chấp thuận, vì sao còn muốn làm như vậy? Người thật sự yêu nàng ấy sao?”

Từ Nhược Lâm hơi hơi nhíu mày, ánh mắt có chút mơ màng, như lâm vào hồi tưởng. Một lát sau, khóe môi dần nở một chút ý cười, chậm rãi nói: “Muội hỏi như vậy, ta thật sự không thể nói rõ tất cả. Thời điểm lần đầu tiên ta gặp nàng, nàng mặc một thân quần áo tang, đang ở trong vườn an ủi nữ nhi của ta không biết vì nguyên nhân gì mà khóc, nàng nhón mũi chân muốn ngắt một đóa hoa phù dung cho con bé. Nhưng cành rất cao, nàng làm thế nào cũng không với tới được. ta đứng nhìn trong chốc lát, rồi ma xui quỷ khiến như thế nào liền đi qua giúp nàng hái xuống. Lúc ấy nhìn nàng có vẻ có chút kinh hoảng, hai má lại đỏ ửng lên, so với phù dung còn đẹp hơn không biết bao nhiêu lần. Giờ phút đó ta đã động lòng...”

Trái tim Sơ Niệm thỉnh thoảng đập loạn, không muốn nghe y nói tiếp chuyện này, đang muốn mở miệng ngắt lời, chính y đã từ trong hồi ức bừng tỉnh, khẽ lắc đầu nói: “Ta chưa bao giờ là người tốt. Muốn có gì đó, ta nhất định phải lấy tới tay. Muội hỏi ta có thật sự yêu nàng hay không, ta cũng không biết. Ta chỉ biết ta muốn có nàng, cần nàng như mệnh, cho nên ta cứ làm. Có lẽ với ta mà nói, có được một người cùng với yêu một người, đều là một mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Lâu Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14

Chuyển ngữ: Hiểu Văn Một hồi trầm mặc ngắn ngủi. Một cơn gió quét qua ngọn cây đầu cành cuốn theo vài chiếc lá vàng lá xanh, nhẹ nhàng rơi xuống.

Sơ Niệm cuối cùng cũng nhìn về phía y, mở miệng nói: “Chuyện xưa của người ta đã nghe xong. Ta nghĩ trong câu chuyện xưa này, nàng ấy cũng có cái

sai, cũng không phải là hoàn toàn vô tội. Nhưng vô luận như thế nào, gặp gỡ phải người, đối với nàng ấy mà nói, chung quy lại càng bất hạnh. Người mới vừa hỏi ta, nếu ta là nữ tử kia thì có hận người hay không. Ta muốn nói, nếu ta là nàng, trên trời có linh thiêng biết được nguyên nhân khiến người thất ước, có lẽ cũng sẽ không trách người đâu.”

Từ Nhục Lâm nhìn nàng chăm chú, thần sắc tựa như vui mừng lại tựa như bi thương, thấp giọng nói: “Thì ra nàng thật sự không trách ta... Lúc tuyết lờ, trong thời khắc đó, nàng có biết ta đã nghĩ như thế nào hay không?” Dừng một chút, lại nói: “Ta quả thật phụ bạc nàng, dù cho có chết một ngàn một vạn lần cũng không đủ trả hết. Chỉ là ông trời còn thương xót ta, không bắt ta chết theo cách đã thề độc. Đó chẳng phải là nói cho ta biết, mặc dù như ta vậy không bằng heo chó, nhưng khi nàng ra đi, cũng không còn hận ta. Thì ra đúng là sự thật. Nàng không trách ta...”

Sơ Niệm nhìn người nam nhân từng kiêu căng liêu lĩnh biết bao nhiêu, giờ phút này ở trước mặt mình dần dần cúi thấp đầu như vậy, áp chế cảm giác chua xót từ từ dâng lên trong lòng, nàng thâm hít vào một hơi, lại nói: “Lúc này người vừa mới nói, mặc dù không nói rõ, nhưng ta cũng có thể nghe ra được, chỉ hướng nam nhi vô cùng to lớn, cất chứa cả thiên hạ, mà nữ tử kia, người ngay cả chính bản thân mình rốt cuộc có yêu nàng hay không người cũng không rõ ràng. Có thể thấy được nàng ấy ở trong lòng người, bất quá chỉ chiếm một tác vuông mà thôi. Ta mặc dù không phải người trong câu chuyện xưa đó, nhưng cũng có thể lĩnh hội được tâm tư của nàng ấy. Toàn thể nữ nhân trong thiên hạ, phần lớn mong muốn tâm tư đều tương tự. Nếu tất cả quay lại từ đầu, ta nghĩ tâm nguyện lớn nhất của nàng chính là nguyện cùng trượng phu của nàng sống bên nhau đầu bạc răng long an ổn cả đời, chỉ trách trời cao không thương xót, nhất định phải bắt nàng làm quả phụ, có lẽ nàng cũng không nguyện cùng đại bá người tái tục lại một đoạn nghiệt duyên trời định không được chúc phúc. Nhưng giờ chuyện cũng đã xảy ra, người cũng đã chết, quá khứ cũng chỉ là quá khứ, hãy để nó trôi qua, đại bá người lại càng hà tất phải khẳng khẳng chấp niệm trong lòng, khiến bản thân mình khó xử, càng làm cho linh hồn người quá cố không được yên lòng.”

Từ Nhục Lâm kinh ngạc, ngẩn đầu nhìn nàng.

Sơ Niệm nhìn y gật đầu nói: “Chẳng qua do ta hơi quá xúc động mà phát ra vài câu hồ ngôn loạn ngữ. Nếu có chỗ nào đắc tội, mong đại bá thứ lỗi. Ta đi đã được một lúc rồi, cần phải quay về.”

Lúc này Từ Nhục Lâm mới như bừng tỉnh lại, nhìn về phương hướng mà lúc này Xích Tố đã dắt Quả Nhi đi, cười khổ, y nói: “Đệ muội, Quả Nhi rất là thích muội, con bé muốn biết muội có thích nó hay không, nhưng lại không dám hỏi thẳng muội. Ta liền bảo con bé hôm nay làm như vậy, nói chờ gặp được muội, ta sẽ hỏi giúp nó. Con bé tin là thật. Nói cho cùng, là do người làm phụ thân như ta vô si. Vì muốn lừa muội đi ra, ngay cả tiểu nữ nhi của mình cũng lợi dụng. Muội muốn trách, cứ trách ta thôi. Quả Nhi con bé cái gì cũng không hiểu.”

Sơ Niệm ngẩn ra, lập tức mỉm cười, nói: “Quả Nhi rất đáng yêu, ta rất thích con bé.” Dứt lời nàng xoay người, vội vàng theo con đường khi này đã tới mà đi về.

Từ Nhục Lâm nhìn theo bóng dáng của nàng. Như vân lục tán, thiên la hoàng sam(*), dưới ánh mặt trời loang lổ đi càng lúc càng xa.

(*) Mái tóc xanh vẫn như mây, áo vàng khoác đỏ

“Người mới vừa hỏi ta, nếu ta là nữ tử kia thì có hận người hay không. Ta muốn nói, nếu ta là nàng, trên trời có linh thiêng biết được nguyên nhân khiến người thất ước, có lẽ cũng sẽ không trách người đâu.”

“Nếu tất cả quay lại từ đầu, ta nghĩ tâm nguyện lớn nhất của nàng chính là nguyện cùng trượng phu của nàng sống bên nhau đầu bạc răng long an ổn cả đời, chỉ trách trời cao không thương xót, nhất định phải bắt nàng làm quả phụ, có lẽ nàng cũng không nguyện cùng đại bá người tái tục lại một đoạn nghiệt duyên trời định không được chúc phúc.”

Trong đầu Từ Nhục Lâm không ngừng hồi tưởng những lời nàng vừa nói xong. Người nam nhân luôn luôn quyết đoán ngay cả khi đương đầu với chuyện sinh tử cũng không chớp mắt, trong thời khắc này ấy thế mà lại dao động không ngừng. Nhưng tới phút cuối, y vẫn cố gắng áp chế nỗi chua xót khôn tả trong lòng, bỗng nhiên bước nhanh đuổi theo, kêu lên: “Đệ muội đừng bước!”

Sơ Niệm trong lòng hơi kinh hoảng, chân chờ một chút vẫn dừng chân lại, quay đầu nhìn về phía y.

Từ Nhục Lâm thờ phào một hơi, đón nhận ánh mắt hơi hơi nghi hoặc của nàng, rốt cuộc chậm rãi nói: “Đệ muội, ta là kẻ mang điều không may. Ta ở trong phủ, chỉ sợ người nhà cũng không được an bình. Ngày mai ta sẽ rời đi. Nhưng mà trước khi đi, có một chuyện phải nhắc muội. Qua vài ngày nữa là đến hai mươi tháng sáu, theo tập tục phải ăn bánh trôi. Cơ thể nhị đệ luôn luôn hư nhược, bánh trôi tính lại niêm trệ, ăn vào chỉ sợ không tốt. Đệ muội lưu ý một chút, đến lúc đó nhất định đừng cho nhị đệ dùng.” Dứt lời y ngẩng nàng một cái, rồi bỗng quay đầu bước nhanh rời đi, thân ảnh nhanh chóng hòa vào chỗ sâu trong rừng cây rồi biến mất.

Sơ Niệm sợ run người. —<http://greenhousenovels.com>—

Kiếp trước, trượng phu của nàng Từ Bang Đạt vì ăn mấy nem bánh trôi, cộng thêm vô ý cảm nhiễm phong hàn, một cơn bệnh mà ra đi, nên nàng đương nhiên biết chuyện này. Nhưng giờ phút này, chuyện như vậy lại từ trong miệng y nói ra, nàng thật sự có năm mơ cũng không nghĩ tới. Còn đang sợ run, chợt nàng nghe thấy tiếng bước chân, nhìn lại, thấy Xích Tố đang nắm tay Quả Nhi đang lấp ló đầu nhìn đi lại đây, biết nàng chắc là đã đợi một hồi, lo lắng nên quay lại xem, vội vàng đi về phía nàng.

“Mợ hai, mới vừa rồi là...”

Xích Tố nhìn xung quanh, không thấy Từ Nhục Lâm, lòng căng thẳng này giờ mới nhẹ nhàng buông xuống.

“Đi thôi, chẳng qua nói mấy câu mà thôi, không có việc gì.” Sơ Niệm nắm lấy tay Quả Nhi, ba người theo con đường lúc này mà đi vội trở về, đi được một đoạn, nàng lại nhỏ giọng nói với Xích Tố, “Việc hôm nay, xem như không xảy ra. Chúng ta chính là tìm được Quả Nhi ở trong này.”

Xích Tố vội gạt đầu, mắt nhìn Quả Nhi.

Sơ Niệm cũng nhìn xuống Quả Nhi, suy nghĩ một chút, nằng dưng bước, ngồi xổm xuống trước người Quả Nhi, nở nụ cười với con bé, thấp giọng nói: “Quả Nhi, cha cháu đã hỏi ta giúp cháu. Nhị thăm thăm đã biết là cháu thích ta, ta cũng rất thích cháu. Nhưng việc này, chính là bí mật giữa hai người chúng ta, cũng chỉ hai chúng ta có thể biết. Trờ về, bất luận là ai hỏi cháu, cháu cũng không được nhắc đến cha cháu, phải nói là chính mình không cẩn thận đi lạc, được nhị thăm thăm tìm thấy. Biết không?”

Quả Nhi tuy còn nhỏ, nhưng mới rồi cũng cảm giác được tình huống có chút bất thường, trong lòng đang lo sợ bất an. Bây giờ nghe thấy Sơ Niệm nói như vậy với mình, ánh mắt sáng lên, nở nụ cười, dùng sức gạt đầu, nói: “Quả Nhi đã biết! Cha cháu trước đó cũng có dặn cháu như vậy! Nhưng mà...” Ánh mắt con bé liếc về phía Xích Tố, có vẻ hơi lo lắng.

Xích Tố vội xoay người đi, nói: “Mắt ta không nhìn rõ, lỗ tai cũng bị kín rồi, bí mật của Quả Nhi tiểu thư cùng với mẹ hai, ta cái gì cũng không biết!” – <http://greenhousenovels.com>–

Mặc dù trong lòng như đang có hàng ngàn nút thắt, nhưng lúc này Sơ Niệm cũng bị hai người kia chọc cười, thảm than một tiếng, nằng dưng dậy nắm tay Quả Nhi đi về phía trước, nói: “Nhanh trở về thôi. Sợ là lão thái thái mọi người sắp thức dậy rồi.”

Ba người vừa mới rẽ qua chỗ một góc tường, liền gặp được mấy tiểu hòa thượng cũng đang đi tìm Quả Nhi, thấy mẹ hai của Quốc công phủ đã tìm thấy người, cũng thờ phào nhẹ nhõm, vội vàng đi trước dẫn đường trở về. Tổng thị tìm một vòng không có kết quả mặt đang trắng bệch cứng ngắt đứng trông chừng ở sân sau thiền viện, thấy Quả Nhi được Sơ Niệm dẫn trở về, bà ò lên một tiếng, chạy vội đến ôm con bé, cười nức nở: “Tiểu thư của ta! Đã tìm được con rồi, nếu thật xảy ra chuyện gì, ta làm sao có thể tha thứ được!”

Quả Nhi nhìn Sơ Niệm, nhỏ giọng nói: “Đều tại con không ngoan... Lần sau sẽ không... làm cho mẹ mẹ lo lắng nữa...”

Tổng thị vội nói: “Không dám không dám. Chỉ cần tiểu thư không có việc gì, ta đã cảm ơn trời đất rồi.” Dứt lời liền quay sang Sơ Niệm thì thầm tạ ơn không ngừng, sợ Liễu thị giờ này thức dậy, bà lại vội vàng vàng ôm Quả Nhi đi vào trong.

Quả Nhi tựa vào trên vai Tổng thị, quay đầu lại cười với Sơ Niệm, ánh mắt cong như ánh trăng non. Sơ Niệm cười nhìn theo con bé, lúc này lại nghe Xích Tố thăm nói: “Thúy Hoa sao đi còn chưa về?”

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến. Nàng vừa dứt lời, liền thấy Thúy Hoa cùng với Chu Chí một trước một sau quay lại. Khi Xích Tố đi đến hỏi dò, sắc mặt Thúy Hoa nhìn không được tốt, nàng ta liếc nhìn Chu Chí đứng bên cạnh rồi hằm hằm hồ hồ nói: “Không có việc gì, không có việc gì...” Dứt lời, nàng ta ra đứng phía sau Sơ Niệm, một chữ cũng không nói.

Sơ Niệm cũng không để ý đến nàng ta, chỉ nói với Chu Chí: “Tìm thấy Quả Nhi rồi”

Trên mặt Chu Chí lộ ra một nụ cười, gạt đầu nói: “Tìm thấy là tốt rồi, giờ để tiểu nhân đi báo tin này, báo cho các hòa thượng, để họ không cần tìm nữa.” Thi lễ xong, vội vàng bỏ đi.

— <http://greenhousenovels.com> —

Quả Nhi mặc dù được tìm về kịp lúc, nhưng cũng đã gây ra chút náo loạn, che dấu cho qua là chuyện không có khả năng. Từ quốc thái cùng Liễu thị sau khi thức dậy liền biết được việc này từ hạ nhân. Liễu thị liền cho gọi Tổng thị đến khiển trách một hồi. Sơ Niệm cũng không lên tiếng. Quả Nhi cầu tình, nói rằng do chính mình bướng bỉnh nên mới bị lạc đường. Liễu thị còn muốn mở miệng, đã bị Từ quốc thái ngăn lại, bà không kiên nhẫn nói: “Tìm được về là tốt rồi. Hôm nay đến đây là thay tiểu Nhị cầu phúc, đừng vì một chuyện nhỏ mà gây sức ép lớn như vậy.” Lúc đó Liễu thị mới chịu ngậm miệng.

Từ Quốc thái nhìn về phía Sơ Niệm, khẽ gạt đầu nói: “May nhờ cháu có lòng. Phật tử tuệ nhãn. Ta mẫu thân nó và mọi người cùng nhau thành tâm cầu bái, nhất định có thể thay tiểu nhị tích được phúc duyên.”

Sơ Niệm cung kính đáp dạ, đoàn người sau khi đi dâng hương, tiếp tục đi đến Phật đường buổi sáng cúng bái hành lễ. Một ngày bận rộn trôi qua, đợi đến khi một hàng dài cỗ xe ngựa quay về thành đến trước cổng lớn của Quốc công phủ đã là thời gian lên đèn. Khi Sơ Niệm trở lại Trắc Cầm viện, thấy Từ Bang Đạt còn chưa cùng cơm, vẫn đang đợi mình, trong lòng nàng cảm động, vội thay quần áo cùng hắn cùng nhau ăn cơm chiều. Hai người sau khi trở về phòng, đem chuyện ban ngày đã trải qua sơ lược kể lại một lần. Thúy Hoa đứng một bên hầu hạ xem xét thời cơ xen vào, cười nói: “Nhị gia, mẹ hai ở trên pháp đường quý một lần là suốt cả canh giờ, ta ở bên cạnh nhìn còn thấy chút đau lòng, ngay cả tóc của người gió cũng không thổi được một cọng. Có thể thấy được tấm lòng mẹ hai thay Nhị gia cầu phúc rất kiên định. Phật tử nhất định sẽ phù hộ.”

Từ Bang Đạt cảm động, thở dài: “Kiều Kiều, khổ cho nàng...”

Sơ Niệm cười nhẹ, nói: “Chỉ cần Nhị gia người có thể khỏe mạnh, chớ nói quý trước đức Phật, dù có muốn ta giảm thọ, ta cũng cam tâm tình nguyện.”

Lời này của nàng, hoàn toàn xuất phát từ chân tâm. Hôm nay khi khấn thầm ở chùa, trong lòng nàng cũng hứa nguyện như thế. Giờ này khi nói ra, đương nhiên là tình chân ý thiết. Từ Bang Đạt nhất thời nói không nên lời, chỉ thiết tha xiết chặt tay nàng. Hạ nhân đứng hầu trong phòng thấy thế, vội vàng lui ra ngoài đóng cửa lại.

“Kiều Kiều...” Từ Bang Đạt để Sơ Niệm ngồi lên giường, kéo váy nàng lên để lộ ra đầu gối trơn bóng, y đưa tay nhẹ nhàng xoa nắn, thấp giọng nói “Ta có thể lấy được nàng làm vợ là tam sinh hữu hạnh(*). Sau này ta nhất định sẽ một lòng đối đãi với nàng. Nếu làm chuyện có lỗi với nàng, ta sẽ chết không từ tế được...”

Sơ Niệm cả kinh, vội vàng giờ tay che miệng hắt lại, nói: “Đừng thề lung tung! Ta hiểu chàng rất tốt với ta. Không cần chàng phải phát thề như vậy.”

Từ Bang Đạt cười ha hả, trên mặt hiện ra chút vẻ đắc ý, lúc này mới nắm lấy tay của nàng, nói: “Hôm nay nàng không ở nhà, ta không biết làm gì, lại vẽ vài bức họa nàng, nàng tới nhìn xem thích bức nào.”

Sơ Niệm dưới ánh đèn thường thức bức tranh hắt họa chính mình, ca ngợi một phen, đến muộn một chút, thấy hắt mệt mỏi, phu thê hai người liền tắt đèn lên giường nghỉ ngơi.

Có lẽ là nhờ tâm tình vui vẻ, trượng phu bên cạnh rất nhanh đã ngủ. Trong tiếng hít thở vững vàng của hắt, Sơ Niệm nhắm mắt lại, cố gắng hết sức để loại bỏ một màn phát sinh ban ngày ra khỏi đầu. Trong lúc trấn trọc, rốt cuộc nàng cũng rơi vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Lâu Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Chuyển ngữ: Hiểu Vân Quả nhiên, ngày kế, Sơ Niệm liền nghe được tin tức Từ Nhược Lâm hồi phủ báo lên Tư quốc thái và Liêu thị tin tức từ biệt, nói là ở Yên Kinh có nhiệm vụ, rồi đi ngay trong ngày hôm đó. Tư quốc thái không bộc lộ cảm xúc đặc biệt gì, đoán rằng bà cũng đã quen với việc trưởng tôn đi về như gió này. Chỉ có điều, lần này, y thỉnh linh trở về một chuyến, mà rồi đi cũng bất ngờ. Lúc trước nói là vì hôn sự của Từ Bang Đạt mà cố ý gấp rút trở về, đương nhiên Liêu thị không tin, mấy ngày nay đều âm thầm suy đoán mục đích lần này y trở về, chính là nghĩ trăm lần cũng không giải được mà thôi. Bây giờ thấy y bỗng nhiên lại rời đi, nét mặt tự nhiên so với bình thường cũng một dạng. Chỉ là lúc chạng vạng, khi Sơ Niệm gặp bà ở chỗ Tư quốc thái, vẫn có thể cảm giác được sự thoải mái của bà ấy. Thậm chí khi nhìn thấy Quả Nhi có chút buồn bã uất ức, bà còn tự mình đến an ủi một phen, dặn dò Tổng thị cùng với nha đầu bên cạnh cố gắng chăm sóc con bé.

Không chỉ có Liêu Thị, Sơ Niệm còn phát giác tính tình của trượng phu Từ Bang Đạt từ khi huynh trưởng cùng cha khác mẹ rời đi, rõ ràng cũng tốt lên rất nhiều. Suốt mấy ngày sau đó, trong Trắc Cẩm viện, phu thê hai người ở bên nhau vô cùng hòa hợp. Ngày tháng yên ả lặng lẽ trôi, chớp mắt đã tới ngày hai mươi.

Ngày hôm đó hai mươi tháng sáu, tục xưng hướng lễ, tương tự như Hạ chí. Chiều theo tập tục của Kim Lăng, ngày này mọi nhà ở đây đều ăn bánh trôi, hy vọng cuộc sống suốt cả năm đều bình an, gia đình đoàn viên. Nhà nghèo người ta ăn bất quá là một nồi mì nước đơn sơ. Còn nhà giàu phú quý, vì mong chủ tử ăn nhiều mấy ngum rồi khen thưởng, đầu bếp tự nhiên không quản công sức làm ra biết bao món đa dạng. Quốc công phủ đương nhiên cũng không ngoại lệ. Sáng sớm, nhà bếp đã bắt đầu tất bật, đến khi ánh nắng ban mai chiếu tới giọt sương còn đọng trên đầu ngọn cây, trong nhà bếp đã thơm ngào ngạt, bánh trôi đã làm xong xuôi, được phân ra đưa đến các viện.

Quản sự nhà bếp Ngô bà tử, biết trong phủ có Nhị gia trước giờ là người cư xử ôn hòa hiền hậu, ra tay hào phóng, lại mới vừa tân hôn, phu thê hai người ngọt ngào như mật. Cổ tình muốn lấy lòng mợ hai mới vào cửa, bà chăm chút đặt những chiếc bánh trôi được làm tỉ mỉ nhiều màu sắc vào hộp rồi đưa đi. Nha đầu dẫn đường đưa bà đến trước gian ngoài thì nói đứng đợi một lát, nghe thấy tiếng bước chân đến, một nha đầu mặt tròn tròn khoảng mười lăm mười sáu tuổi vén rèm đi vào, bà nhận ra nàng ấy là Xích Tổ đại a đầu bên cạnh Sơ Niệm thì vội tiến đến, chỉ vào cái bát trong hộp trên bàn cười nói: “Nhị gia mợ hai của quý phủ chúng ta vừa mới tân hôn đại hỷ, hôm nay chiều theo tập tục nên ăn bánh trôi, không biết là mợ hai khẩu vị như thế nào, ta cố ý đưa đến đây nhiều loại. Có mứt táo thêm hoa quế, có mỡ lợn với mè, có hoa hồng pha bánh đậu, những loại này đều ngọt cả. Nếu mợ hai thích mặn, cũng có, đây là tám vị bánh trôi, đây đều là rau cải tươi đó.”

Xích Tổ nhìn qua chiếc hộp bày biện rực rỡ muôn màu, mỉm cười, đưa qua một xâu tiền đã chuẩn bị trước, nói: “Đây là phần thưởng mợ hai cho, người nói đã làm phiền ma ma. Bà có việc thì có thể đi trước, ta sẽ thay ma ma đưa bánh trôi vào.”

Nội thất nơi chủ tử sinh hoạt hàng ngày, người trong nhà bếp như bà đương nhiên không nên tùy tiện đi vào. Ngô bà tử thấy tiền thưởng hậu hĩnh, hảo ý cũng đã được đưa đến trước mặt mợ hai, sau khi nói lời cảm tạ, bà liền hài lòng mỹ mãn rời đi.

Xích Tổ đợi bà tử đi khỏi, nhìn cũng không nhìn, chỉ gọi mấy tiểu nha đầu đến chia số bánh trôi cho cả nhóm cùng ăn, nàng liền xoay người ra khỏi gian phòng.

Đã nhiều ngày nay, Từ Bang Đạt cảm thấy thân thể hoàn toàn sáng khoái, cho nên hôm nay hắt thức dậy sớm, cố ý cùng Sơ Niệm ăn bánh trôi. Đến khi đồ ăn sáng đưa tới, cũng không phải bánh trôi, có chút ngoài ý muốn, hắt đang muốn lên tiếng hỏi nha đầu đưa thức ăn, Sơ Niệm đã cười nói: “Ta từ trước đến nay không thích ăn gạo nếp bánh trôi. Đừng nói ăn, có khi chỉ nghĩ thôi cũng đã chán ghét buồn nôn. Hôm nay khiến Nhị gia thiệt thòi rồi, chiều y ta một lần, không ăn món đó được không?”

Từ Bang Đạt vốn cũng không thích ăn món ăn mềm dính dính, hôm nay bất quá là muốn cùng Sơ Niệm ăn mà thôi. Nghe nàng nói ngay cả nghĩ mùi cũng muốn nôn, đương nhiên một là đồng ý ngay, nói: “Vậy không ăn nữa. Chỉ tiếc một điều không được điềm lành khi ăn bánh trôi.”

Hắt vừa dứt lời, Xích Tổ liền bung bát nhỏ trắng ngọt tới, đặt lên bàn, mở nắp, chỉ vào hai viên tròn trắng như tuyết đang nổi trong chén canh nóng, nói:

“Năm rồi rồi khi mẹ hai còn ở nhà mẹ, thái thái vì lấy điễm lãnh, vẫn dùng bột khoai sắn nhồi nhân cho mẹ ăn, hôm nay ta cũng làm hai cái theo cách đó. Bên trong là nhân hoa hồng bánh đậu. Nhị gia cùng mẹ hai mỗi người một cái, ăn ngọt ngào mật mật đoàn đoàn viên viên.”

Từ Bang Đạt nghe Xích Tố nói rất tốt, gật đầu cười nói: “Trong sách được có ghi lại, khoai sắn trừ sốt rét tà khí, bổ trung ích khí, dùng lâu dài bồi bổ cơ thể, thông nhĩ minh mục (sáng mắt thính tai), là thứ tốt. Nhờ phúc của mẹ hai người, hôm nay ta cũng được nếm món ngon.” Dứt lời hần tự mình cầm lấy thìa, một muỗng đưa đến miệng Sơ Niệm, còn lại một cái chính mình ăn. Cảm giác vừa vào miệng liền tan ra, hương vị ngọt ngào không gì sánh được, không khỏi luôn miệng khen không dứt, còn hỏi có còn hay không.

Từ Bang Đạt ở trước kiều thê, ăn cái gì đều cảm thấy mỹ vị. Nhưng Sơ Niệm một chút cũng không dám lơ là, mục đích là không để hần ăn gạo nếp viên, giờ nàng đã lừa được hần. Tuy nói thuộc tính của bột khoai sắn một trời một vực so với bột dẻo, có lẽ ăn vào cũng không đáng ngại, nhưng đã có cái vết của bánh trôi, nên cũng không dám cho hần ăn nhiều. Thấy hần còn muốn ăn, nàng vội lắc đầu nói: “Chỉ một người một cái thành một đôi, vậy mới may mắn.”

Từ Bang Đạt cảm thấy có lý, gật đầu nói: “Nàng nói đúng lắm. Vậy không ăn.”

Sơ Niệm cười mà không nói.

Một ngày này cuối cùng đã bình yên trôi qua. Tối buổi tối, Sơ Niệm nhớ rõ kiếp trước hần còn bắt cần, ban đêm bị cảm lạnh, hai thứ cùng phát tác, nên mới bệnh mà đi. Nửa đêm tỉnh giấc, nàng kiểm tra cửa sổ, thức bên cạnh trông chừng hần, phòng trường hợp hần đập chấn bị cảm lạnh. Đến tận khi bình minh ở phương đông ló dạng, trong ánh ban mai, dung mạo lúc ngủ của hần thật an tĩnh, hô hấp vững vàng, biết chắc đã vượt qua được một kiếp nạn, gánh nặng trong lòng nàng liền được cởi bỏ, cảm giác mệt mỏi lúc này mới đánh úp lại, nàng nhắm mắt liền ngủ.

Từ Bang Đạt ngủ một giấc đến khi tỉnh lại. Thường ngày, Sơ Niệm luôn dậy trước hần. Hôm nay nàng còn đang ngủ say. Nhờ nắng mai xuyên qua song cửa chiếu sáng, thấy vẻ mặt nàng mệt mỏi, quầng mắt hơi xanh xao, hần nào có biết đêm qua nàng suốt đêm không ngủ canh chừng cho mình? Chỉ cho rằng nàng ngủ không ngon giấc mà thôi. Không đánh thức nàng, bản thân hần cũng không đứng dậy, tiếp tục nằm bên cạnh ngắm thân sắc lúc ngủ của nàng, vẻ lười nhác như bướm, về uể oải của oanh, đẹp hơn cả hoa hải đường. Lẳng lặng nhìn một lát, không thể kim lòng, hần vươn tay, đang muốn chạm khẽ lên hai gò má của nàng, thâu hương thiết ngọc, bỗng nhiên nghĩ đến bản thân cùng nàng đã thành hôn được nửa tháng, nhưng vô luận cố gắng như thế nào thì trước sau vẫn hữu tâm vô lực. Mặc dù nàng không hề oán hận, mỗi khi chính mình uể oải, nàng ngược lại còn dịu dàng khuyên giải, chẳng qua như vậy càng khiến bản thân hần có vẻ vô dụng hơn mà thôi.

Từ khi hần bắt đầu có trí nhớ, đã nhớ chuyện phải uống thuốc. Đến năm mười ba mười bốn tuổi, hần đã mơ hồ biết được, bản thân mình bởi vì bẩm sinh thai nhược, thật khí yếu hơn so với nam tử bình thường. Mặc dù vẫn uống nhiều loại thuốc, trong đó đương nhiên có cả vị bổ thận điều khí, nhưng trước sau mãi không thấy hiệu quả mấy. Tuy vậy, trong lòng hần vẫn trông chờ điều may mắn, nghĩ đến sau khi thành hôn, tất sẽ không trở ngại. Không ngờ sự thật không thể được như thế...

Tâm trạng hoàn hảo của Từ Bang Đạt dần dần tụt dốc, hần chậm chạp rút tay về, chán nản nhắm hai mắt lại.

— <http://greenhousenovels.com>

Đám nha hoàn Xích Tố đứng đợi ở bên ngoài thấy đã đến giờ này mà người ở bên trong còn không có động tĩnh, sợ trễ giờ đến thỉnh an, vội lên tiếng gõ cửa. Sơ Niệm bừng tỉnh, mở to mắt liền thấy ngoài cửa sổ ánh mặt trời rực rỡ, biết chính mình đã tham ngủ dậy muộn, khi nàng vội vàng bật dậy, một bàn tay lại bị trượng phu nằm bên cạnh cầm lấy, hần vẫn nhắm mắt, lại mở miệng thấp giọng nói: “Hôm nay đừng đi, cho nha đầu đi qua báo một tiếng...”

Bà bà Liêu thị trị gia nghiêm khắc. Chính mình mới vào cửa có nửa tháng, nếu vì tham ngủ mà không qua bên tổ mẫu bà bà thỉnh an buổi sáng, chỉ sợ rằng không ổn. Nghĩ xong, Sơ Niệm rút tay mình ra khỏi lòng bàn tay hần, nói: “Nhị gia người ngủ thêm một lát, ta đi về ngay.” Nói xong bất chấp hần, đứng dậy vội vàng rửa mặt, sau khi chỉnh trang dung mạo xong, chỉ kịp uống ngụm nước rồi vội vàng vàng đến chỗ Tư quốc thái. Khi đến, quả nhiên thấy đã muộn, mọi người đều đã có mặt, dường như đang nói chuyện gì đó, chỉ một mình nàng.

Liêu thị quả nhiên không vui, nhưng vì nể mặt mũi lão thái, vẫn chưa lên tiếng, bắt quá thoáng nhú mày nhìn Sơ Niệm.

Sơ Niệm lễ chào các trưởng bối, giải thích: “Tôi qua đi ngủ hơi muộn một chút, buổi sáng nhất thời ngủ quên nên giờ mới đến muộn. Là Sơ Niệm thất lễ.”

Liêu thị ừ một tiếng, nói: “Lần sau nhớ đến sớm.”

Sơ Niệm đáp dạ. Đi theo thái thái chỉ thứ hai Đồng thị tới là một người thường ngày cũng có chút ít thể diện – Tôn di nương ngồi ở một bên liền lên tiếng: “Nhị gia tiểu phụ thê vừa thành hôn, có chút khó phân khó tách cũng phải thôi. Như vậy mới tốt, nhanh chóng cho thái thái gặp tôn tử.”

Liêu thị biết nhi tử trong nhà có bệnh, mặc dù đã cố gắng hết mức để áp chế chuyện này, chỉ là Từ gia nhiều người khó giữ bí mật, hiện giờ thành hôn đã nửa tháng, nói vậy chắc chuyện riêng tư cũng đã bị truyền ra. Bởi vậy trong lúc này Tôn di nương còn nói những lời này, Liêu thị nghe vào liền cực kỳ chói tai, cũng không thêm nhìn Tôn di nương, chỉ liếc nhìn Đồng thị, thân nhiên nói: “Bên cạnh lão thái thái còn đứng một đồng tiểu thư kia. Nói ra lời này, chẳng phải khiến các nàng ấy lúng túng sao.”

Đồng thị tự cảm thấy mặt mũi bị quét sạch, ngượng ngùng nở nụ cười, rồi nghiêng răng liếc Tôn di nương một cái.

Sơ Niệm chỉ cúi đầu, coi như không nghe thấy chuyện đó, ngồi ghé trên Tư quốc thái cất lời: “Tiểu Nhị tức phụ vừa đến, những chuyện lúc nãy nói không nghe được. Ta sẽ nói lại vậy. Vừa nãy nói đến chuyện mừng tám đầu tháng là tới ngày mừng thọ của lão bà này. Như ta nói, các người có tâm ý là tốt rồi, cũng không phải đại thọ bảy mươi gì, đến hôm đó tùy tiện bày hai bàn, người trong nhà ngồi cùng nhau ăn cơm uống chút rượu là được rồi. Lão đại

tức phụ luôn chương quản việc nhà, chuyện này con xem rồi tính là được, lược bớt những nghi lễ rườm rà nặng nề đi.”

Liêu thị vâng dạ tiếp lời, mọi người còn nói thêm một chút, sau đó mới tan ra.

— <http://greenhousenovels.com>

Khi Sơ Niệm trở về phòng, Từ Bang Đạt đã thức dậy, thấy thần sắc hắn có chút bất mãn, nàng đoán có liên quan đến chuyện buổi sáng mình không nghe theo hắn. Không hề nhắc đến chuyện mình đến trễ bị bà bà mặt nặng mày nhẹ, nàng dẫn lòng, an ủi hắn vài câu, lại nhắc đến chuyện qua tháng sau đến lễ mừng thọ Tư quốc thái. Suốt cả buổi sáng nàng một tác cũng không rời hắn, rốt cuộc cũng khiến khí sắc hắn khôi phục lại bình thường, cười nói thoải mái, lúc này nàng mới âm thầm thở ra.

Sau giờ ngọ Từ Bang đạt ngủ trưa một lát, theo thường lệ Sơ Niệm nằm ở phía ngoài bên cạnh hắn. Mặc dù cả đêm qua ngủ không đủ giấc, giờ này nàng cảm thấy vô cùng mệt mỏi, chỉ muốn theo hắn ngủ một giấc thật ngon để bồi bổ lại tinh thần. Hai bên thái dương căng lên từng hồi, nằm thật lâu cũng khó đi vào giấc ngủ, chịu đựng nằm trong màn trướng đến khi trong lòng chịu hết nổi, nàng dứt khoát nhẹ nhàng ngồi dậy, một mình ngồi vào trước đài trang điểm, bình tĩnh nhìn chính mình trong kính.

Người trong kính, tóc mây rơi xõa, mày dài thanh tú, mặc dù trang phục như phụ nhân, nhưng cả khuôn mặt vẫn còn mang theo nét ngây thơ thân nhiên của thiếu nữ. Chính là trong ánh mắt, dường như lại chứa đựng vẻ ưu sầu lúc nhạt lúc sâu.

Sơ Niệm cảm thấy đã có phần mệt mỏi. Từ lúc mở mắt ra rồi đi vào Từ gia đến nay, bất quá mới nửa tháng, nàng lại cảm thấy giống như đã qua nửa năm. Giờ này, nàng bỗng nhiên nhớ đến cuộc sống khi còn ở Từ gia của mình. Khi đó, mặc dù cũng có nhiều chuyện phiền não, nhưng nàng được bảo hộ dưới đôi cánh của mẫu thân, có đệ đệ ngoan ngoãn làm bạn, bây giờ nhớ đến, là một loại thư thái biết bao.

Nhưng, quá khứ cuối cùng vẫn là quá khứ, cuộc sống hiện tại mới thật sự là tất cả những gì mình cần phải đối mặt.

Nàng vươn tay ra, xoa nhẹ lên mặt mình trong gương, tự nở nụ cười với chính mình.

Cố gắng mà tiến lên đi. Nàng tự nói với chính mình trong gương. So với chuyện xưa như ác mộng, tất cả mọi thứ của giờ phút này đều trân quý vô cùng. Ít nhất, nàng đã tránh được cái vận rủi tang chồng. Cho nên chỉ cần cố gắng, tất cả rồi sẽ tốt hơn.

Phía sau màn bỗng phát ra tiếng động xoay người rất nhỏ, rồi lập tức truyền đến giọng nói âm ừ của trượng phu: “Sơ Niệm...”

Sơ Niệm biết hắn ngủ đến khi nửa tỉnh có thói quen tìm đến tay mình, vội đáp lại, đứng dậy vén màn vào giường nằm xuống.

— <http://greenhousenovels.com>

Đào mất đó thôi mà đã đến mừng tám tháng bảy, ngày mừng thọ của Tư quốc thái. Quốc công phủ mặc dù không đãi tiệc lớn, dù là làm theo lời Tư quốc thái lúc trước đã nói “Đến hôm đó tùy tiện bày hai bàn, người trong nhà ngồi cùng nhau ăn cơm uống chút rượu là được rồi”, nhưng sau một hồi chuẩn bị xong xuôi, vào đêm đó, ở hậu đường cũng bày hơn mười bàn yến tiệc cho nữ khách, thập phần náo nhiệt.

Mẫu thân Sơ Niệm – Vương thị cũng nhận thiệp mời đến dự. Sau khi nhập tọa, thấy nữ nhi sáng chói, liền can nữ khách ngồi cùng bàn đều chú mục, lại nói lời chúc mừng, khen ngợi với mình, trong lòng bà đương nhiên vui mừng đắc ý.

Sơ Niệm uống vài tuần rượu, cảm thấy bắt đầu chệnh choáng say, liền đứng dậy cáo lui rời bàn tiệc trước. Nàng cùng với Xích Tổ, Vân Bình đi về Trạc Cẩm viện. Đi được nửa đường, Vân Bình nói quá mệt không nín được, biết ở góc bên cạnh gian phòng trống có nhà xí, nhờ hai nàng chờ mình chốc lát, nói xong cầm chiếc đèn lồng nhỏ vội vã chui vào con đường nhỏ.

Sơ Niệm và Xích Tổ đợi chưa bao lâu, chợt thấy Vân Bình chạy ào tới, chớp mắt đã tới bên cạnh.

“Nha đầu chết tiệt kia, ngày thường đều chậm chạp, lần này gặp quý hay sao, chạy nhanh như vậy!” Xích Tổ cười nói một câu.

Vân Bình hé ra khuôn mặt đỏ bừng, đè thấp giọng, lắp bắp nói với Sơ Niệm: “Mợ hai, bên trong... tam gia cùng với Thu Liễu...”

Nàng ta tuổi còn nhỏ, mới rồi mặc dù ngờ ngợ thấy chuyện gì xảy ra, chỉ là lời lại không nói ra miệng được, ngưng lại.

Sơ Niệm lập tức hiểu được chuyện gì.

Thu Liễu là đại a đầu bên cạnh biểu tiểu thư Ngô Mộng Nhi, tuổi mười bảy, so với Từ Bang Thụy còn lớn hơn một chút. Tướng mạo kiều mị, đôi mắt như hai đầm xuân thủy, dáng người rất đẹp, ngày thường mỗi khi đi ngang qua đâu, cũng dẫn theo không ít ánh mắt hạ nhân Từ gia. Tam gia Từ Bang Thụy vốn tính phong lưu, hai người như vậy, đáp vào cùng một chỗ, cũng không phải là chuyện lạ gì. Duy nhất không ngờ chính là, lại bị Vân Bình bắt gặp ở cái chỗ này.

“Người có bị bọn họ nhìn thấy không?”

Sơ Niệm thấp giọng hỏi.

Vân Bình lắc đầu, thở gấp, nói: “Bọn họ... đang ôm nhau chặt như vậy, nên không chú ý đến ta...”

Sơ Niệm lập tức nói: “Đi thôi, coi như không thấy được việc này, với ai cũng không được nhắc tới.”

Vân Bình giống như sắp khóc tới nơi, vội vàng gạt đầu, theo Sơ Niệm cùng với Xích Tố vội vàng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Lâu Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Chuyển ngữ: Hiểu Vân Từ Tam gia mặc dù mới mười lăm mười sáu tuổi nhưng đã sớm là cao thủ bụi hoa, luận về sắc dâm, so với đại huynh Từ Nhược Lân hẳn có chút càn rỡ ngang ngạnh hơn, Sơ Niệm từng sống ở Từ gia, nên đương nhiên rất rõ chuyện này. Vài năm trước kia, lúc đầu nàng cũng bị hấn đùa bỡn mấy lần, chẳng qua bị nàng nghiêm túc khiển trách, với nàng cũng luôn có người đi theo bên cạnh, hẳn không có cơ hội sấn tới, sau đó mới dần dừng việc đó lại. Cho nên đối với chuyện Vân Bình đi nhà xí lại đụng phải hấn và nha đầu khác đang quần nhau ở một nơi gần đó, nhưng không bị hấn phát hiện, Sơ Niệm thấy cũng không phải chuyện của mình nên không để trong lòng, sau khi trở về cũng không tiết lộ nửa câu với trượng phu. Không ngờ đến vài ngày sau, bản thân nàng lại bị hấn chặn lại giữa đường.

Chạng vạng ngày hôm đó, bởi vì mấy đại a đầu khác trong phòng đều bận việc, Sơ Niệm chỉ mang theo một mình Vân Bình đến chỗ Tư quốc thái. Khi ra về đi được một nửa đường, nàng bỗng nhiên nhớ tới lúc sớm Xích Tố có kêu vài câu đau đầu, có chút giống bị cảm nắng, mà ban ngày cũng chỉ ngâm vài miếng quế chi mà thôi, chỗ lão thái thái có tia tó và hương nhu phơi khô, tán nhuyễn vo viên, liền sai Vân Bình quay lại xin Kim Châm vài viên về. Chính nàng thì lười quay lại, nên vào trong một đình nghỉ mát trên nước ngồi chờ. Đang chống má ngồi ngắm mấy con cá chép tranh ăn những cánh hoa rơi, bất thành linh nàng trông thấy tiểu thúc từ trong bụi hoa bên cạnh nhảy ra như đại mã hầu, giật mình hoảng sợ.

Từ Bang Thụy vuốt phẳng xiêm y, đứng ngoài đình nghiêm trang chào hỏi Sơ Niệm: “Chào Nhị tẩu.”

Sơ Niệm thân nhiên chào một tiếng tiểu thúc, lúc đứng dậy định đi, Từ Bang Thụy vươn tay ngăn trước người nàng.

Sơ Niệm thấy hấn chắn ngang đường, nhú mắt nhìn về phía hấn, nói: “Tam gia đây là muốn làm gì? Chắn đường của ta?”

Từ Bang Thụy rút tay về, nhìn nàng cười hi hi nói: “Tẩu tử, dù tẩu cho ta mượn một trăm lá gan, ta cũng không dám chắn đường của tẩu. Chỉ là ta đứng lúc đi ngang qua nơi này, từ xa xa nhìn thấy tẩu ngồi một mình ở đây, sợ tẩu từ không có ai trông nom bất tiện, nên mới đi tới xem thử.”

Sơ Niệm thân nhiên nói tiếng cảm ơn, tránh qua hấn mà đi xuống đình, mới đi được hai bước, Từ Bang Thụy lại chạy lên nói: “Tẩu tử, buổi tối hôm trước khi ở trong vườn, ta ngờ ngợ là đã nhìn thấy nha đầu bên cạnh tẩu bắt gặp ta. Nó trở về có nói với tẩu cái gì hay không?”

Sơ Niệm ngắt ra. <http://greenhousenovels.com>

Nghe hấn nói lời này, thì ra đêm đó hấn đã nhìn thấy Vân Bình. Chẳng qua là lúc đó có lẽ đang hăng say, lại thấy Vân Bình thức thời bỏ chạy, nên cũng xem như không có gì mà thôi. Nàng đưa mắt nhìn kỹ hấn, thấy gương mặt trời sinh xinh đẹp, lúc này đang cười chảy dãi, chẳng biết xấu hổ. Áp chế sự chán ghét trong lòng, nàng nói: “Không hiểu ngươi đang nói cái gì. Ta phải đi.”

Từ Bang Thụy lơ đãng, cười nói: “Chuyện đó có nói với tẩu tử cũng không sao cả. Nha đầu Thu Liễu kia quá lẳng lơ, tự mình dán lên ta, ta cũng chỉ tùy ý chơi đùa vài lần mà thôi. Vốn ta còn có chút lo lắng, sợ rằng tẩu tử sẽ nói với thái thái. Không ngờ rằng lại không. Có thể thấy được tẩu tử tuy ngoài mặt bất kể lãnh đạm như thế nào, trong lòng tẩu vẫn thương yêu ta. Đệ đệ xin đa tạ ý bảo vệ của tẩu tử.”

Sơ Niệm nghe hấn nói một hơi ngược lại khiến nàng cảm thấy vừa buồn cười vừa tức giận, nàng lắc đầu nói: “Tam gia, ngươi là đệ đệ ruột của Bang Đạt, lão thái thái và thái thái đều kỳ vọng cao vào ngươi, đương nhiên ta cũng hy vọng ngươi được tốt.” Dứt lời nàng tiếp tục đi về phía trước, bước chân cũng nhanh hơn.

Từ Bang Thụy hi hi cười, cũng không đi lên, ngược lại nghiêng sang một bên nàng, nhỏ giọng nói: “Tẩu tử, ta nghe hạ nhân trong phủ nói, Nhị ca ta, cái kia không được? Tẩu tử người chẳng phải là đau khổ chết mất...”

Không để hấn nói xong, Sơ Niệm đột nhiên dừng bước, quay đầu lại lạnh lùng nói: “Tam đệ, Bang Đạt là ca ca ruột của ngươi. Hạ nhân vô tri nói bậy bạ cũng đành thôi, sao cả ngươi cũng hùa theo dựng chuyện về hấn? Yên tâm, Nhị ca ngươi thật sự rất tốt. Nếu ngươi còn không biết nặng nhẹ như vậy, ta sẽ đi nói với thái thái, đến lúc đó chỉ sợ rất khó coi.”

Từ Bang Thụy không lường trước nàng đột nhiên trở nên giận dữ, thần sắc nghiêm nghị, sau khi nhìn thấy bóng dáng nàng vội vàng biến mất, hấn rốt cuộc ngưng ngừng xoa xoa đầu, lầm bầm nói: “Cái gì mà thật sự rất tốt, còn không phải nẩy mầm mà chẳng ra hoa, một cây thương sắp bạc đầu...”

— <http://greenhousenovels.com> —

Sơ Niệm một mình trở lại Trạc Cẩm viện, không bao lâu sau, Vân Bình cũng đem thuốc về. Sơ Niệm bảo nàng đưa thuốc cho Xích Tố, liền trở về

phòng. Từ Bang Đạt đang cầm quyển sách trên tay ngã người trên ghế quý phi cạnh cửa sổ, thấy Sơ Niệm đi vào, hần ngồi dậy nói: “Nàng làm sao vậy? Khi này ta nhìn qua cửa sổ thấy nàng đi vào, dường như có chuyện không vui.”

Trước khi vào phòng, Sơ Niệm đã cố điều chỉnh sắc mặt, không ngờ vẫn không qua được mắt hần, nàng liền cười ngồi xuống bên cạnh hần, nói: “Làm gì có chuyện không vui, chắc chàng lóa mắt thôi.”

Từ Bang Đạt nhìn nàng chăm chú, rồi cuộc nhẹ nhàng nói: “Kiều Kiều, nếu trong lòng nàng có chuyện buồn, cứ việc nói với ta, đừng để trong lòng.”

Sơ Niệm cười gật đầu, đoạt sách trong tay hần, nói: “Ta đói bụng rồi. Chúng ta gọi người dọn cơm thôi.”

— <http://greenhousenovels.com> —

Vài ngày trôi qua, Từ Bang Thụy vẫn chưa quay trở lại quấy rầy Sơ Niệm. Có khi chạm mặt ở chỗ Tư quốc thái, trong miệng hần cũng thanh thanh gọi hai tiếng “tẩu tử”, trông cực kỳ hữu lễ.

Mặc dù đều là huynh đệ Từ gia, nhưng Từ Bang Thụy cùng với Từ Nhượng Lân căn bản là không thể so sánh. Khi Sơ Niệm đối mặt hần, một chút sợ hãi cũng không có, cũng không lo hần sẽ khiến mình làm gì. Chẳng qua là nàng lo lắng nếu thực sự bị tên tiểu ma vương này dây dưa phá rối, sớm hay muộn cũng sẽ nổi lên tin đồn, đến lúc đó chính nàng liền mất mặt. Cho nên suốt mấy ngày Sơ Niệm đều mang theo tâm trạng lo lắng, dần dần vui xuống, nhưng nàng vẫn không dám hoàn toàn thả lỏng. Vì đề phòng, để hần không có cơ hội thừa dịp, bất luận là đi đâu, chỉ cần là đi ra ngoài, bên người nàng nhất định phải có hai người đi theo. Không ngờ ngày hôm đó, khi nàng từ bên ngoài quay về Trắc Cẩm viện, lại gặp Từ Bang Thụy ở cửa.

Tuy hần là thân huynh đệ với Từ Bang Đạt, nhưng có lẽ do tính tình khác biệt, ngày thường hai người cũng không qua lại thân thiết. Sơ Niệm vào nhà gần một tháng, vẫn là lần đầu tiên thấy mặt hần ở trong viện, nàng có hơi kinh ngạc dừng bước.

Từ Bang Thụy cười tươi, nói: “Tẩu tử, ta tới đây thăm nhị ca, bây giờ phải đi rồi, không quấy rầy tẩu tử cùng nhị ca.” Dứt lời hần cúi chào, liếc nhìn nàng một cái, miệng hừ một tiếng cười khẩy rồi bỏ đi.

Sơ Niệm cảm thấy ánh mắt cuối cùng của hần khi nhìn nàng lộ ra một loại cảm giác quái dị vô danh, khiến nàng cực kỳ khó chịu. Suy nghĩ một chút, nàng liền đi vào bên trong. Sợ trượng phu đang ngủ nên nàng bước đi thật khẽ, vén rèm cửa đi vào, nàng thấy Từ Bang Đạt đang nằm trên giường, trên tay cầm quyển sách, có vẻ rất mê mẩn.

Bởi vì trường kỳ nằm trên giường bệnh, lúc nhàm chán, hần liền đọc sách, nên phòng ngủ cũng giống như thư phòng. Sơ Niệm đã sớm quen với chuyện này. Thấy hần đã thức, nàng liền đi qua, tiếng bước chân vang lên, lúc này Từ Bang Đạt mới phát giác nàng tới gần, cả người dường như nhảy dựng lên, tay nhanh chóng nhét quyển sách xuống dưới gối, ngồi dậy nhìn về phía Sơ Niệm, vẻ mặt hơi mất tự nhiên.

Sơ Niệm thấy hần hành động khác thường, gương mặt từ trước đến nay luôn tái nhợt giờ phút này lại đỏ đậm hai má, như thoa một lớp son, nàng giật mình, vội đến gần hỏi: “Nhị gia, người làm sao vậy? Có phải trong người thấy khó chịu không?” Dứt lời nàng nâng tay nhỏ bé thăm dò cái trán của hần, cảm thấy hơi hơi nóng lên.

Nếu đổi là người khác, nhiệt độ như vậy đương nhiên không đáng ngại, nhưng là hần, nửa điểm cũng không thể xem nhẹ. Nàng cuống quýt nói: “Ta cho người đi mời thầy thuốc.”

Sơ Niệm vừa mới đứng dậy, một bàn tay đã bị hần giữ chặt. Hần nhìn nàng, ánh mắt hơi hơi lóe sáng, nói: “Ta không sao, không cần gọi người.”

“Nhưng mà...” (<http://greenhousenovels.com>)

Sơ Niệm vẫn còn lo lắng.

“Thật sự không có việc gì.” Từ Bang Đạt nở nụ cười với nàng.

Sơ Niệm quan sát hần, thấy quả thật hần có vẻ không giống bị bệnh, lúc này mới thở ra một hơi, lấy khăn lau cho cái trán của hần.

“Mới rồi nhìn bộ dáng của chàng, thật đã khiến ta giật mình. Không có việc gì là tốt rồi.” Thấy môi hần khô sấp hơi bong da, lại nói: “Ta đi rót cho chàng chén nước.”

Sơ Niệm rót nước, đưa đến tay hần xong, nói: “Đúng rồi, mới vừa rồi ta thấy tam đệ đến đây, có việc gì sao?”

“Không có gì... Chi là huynh đệ đã lâu không gặp, hần tới thăm chốc lát thôi...”

Từ Bang Đạt uống hớp nước, biểu tình lại có chút mất tự nhiên.

Kỳ thật Sơ Niệm không tin. Nhưng thấy hần áp a áp ứng, cũng không truy vấn thêm. Nở nụ cười bỏ qua.

Tới buổi tối, Sơ Niệm rốt cuộc cũng hiểu được, ban ngày Từ Bang Thụy tới đây làm cái gì. Lúc phu thê hai người đóng cửa lên giường, cứ theo lẽ thường hai người nói một ít chuyện, sau đó Sơ Niệm xuống giường tắt đèn, nhưng hần giữ nàng lại, rút một quyển sách dưới gối ra, đưa tới trước mặt nàng, nhẹ giọng nói: “Kiều Kiều, nàng xem thử.”

Sơ Niệm nhìn ra, dường như chính là quyển sách mà ban ngày khi mình đi vào hần vội vàng cất đi. Lúc ấy nàng cũng không để ý. Bây giờ hần lấy ra đưa

cho chính nàng xem, nàng thuận tay liền nhận lấy, mới mở ra một trang, mặt nóng lên ngay tức khắc.

Đây chính là một quyển xuân cung đồ vẽ màu, nhân vật nam nữ trong đó đều rất sinh động, tất cả chi tiết được miêu tả rõ ràng, vô cùng bạo dạn.

Ở kiếp trước, mặc dù nàng và Từ Nhượng Lâm có da thịt chi thân, nhưng cũng chỉ có vài lần ít ỏi, mà mỗi lần hầu như đều là tình huống nàng bị vây hoàn toàn bị động, thậm chí chút ít hành động chủ động hôn môi đối phương cũng không có. Kiếp này, tuy đang làm phu thê cùng Từ Bang Đạt, nhưng việc giường chiếu, bởi vì thân thể trượng phu nên cũng chưa trải qua. Cho nên trong tiềm thức, cảm nhận chuyện phu thê, đại khái chính là nam công nữ chịu mà thôi, căn bản nàng không ngờ tới nữ tử còn có thể to gan lớn mật, phóng túng dâm dăng như thế, mới chỉ lật vài tờ, cả khuôn mặt liền đỏ bừng lên, cuống quýt khép lại định bỏ qua, tay lại bị Từ Bang Đạt nắm lấy.

Về mặt của hắn cũng có chút mất tự nhiên, nhưng nhìn thấy ánh mắt của nàng cùng ngày thường có hơi bất đồng, thêm chút nóng bỏng.

“Kiều Kiều, nàng xem đi,” Hắn tiến đến bên tai nàng, nhỏ giọng nói “Chúng ta cũng làm theo trong đây thử một lần, nói không chừng ta có thể làm được.”

Sơ Niệm mở to mắt, nhìn hắn lật tìm một trang ở giữa. Trên trang đó, là hình vẽ nữ tử lỏa thể quỳ phủ phục giữa hai chân nam tử, đang há miệng ngậm lấy thứ gì đó. Mặt càng thêm nóng bỏng, theo trực giác nàng liền bài xích, muốn lắc đầu, nhưng dưới ánh mắt chờ mong tha thiết của trượng phu, cổ lại cứng ngắc khó động. Sau một lúc lâu, chỉ gặng ra một câu: “Có phải... do tam đệ đưa tới?”

Từ Bang Đạt ừ một tiếng, “Tam đệ ngày thường mặc dù hơi lỏng lỏng, nhưng bản tính cũng không tệ lắm. Sau này cùng sống chung thêm một thời gian nữa, nàng sẽ biết.” Nói xong, hắn bắt đầu cởi quần áo của nàng.

Cả người Sơ Niệm đã muốn cứng ngắt.

“Kiều Kiều, không sao cả mà, chúng ta là phu thê.” Hắn một bên vuốt ve người nàng, một bên tiếp tục nói, “Lúc trước khi chúng ta thử, nàng cũng không động đây mấy, ta cảm thấy cũng không hứng thú. Bây giờ nàng chiếu theo trên hình đó hầu hạ ta một lúc, nói không chừng ta sẽ tốt hơn...”

Sơ Niệm biết là tránh không khỏi. (<http://greenhousenovels.com>)

Từ tận đáy lòng nàng, nàng cực kỳ bài xích những hình ảnh này. Mà quyển sách này còn đến từ chính cái tên Tam gia kia. Nàng không hiểu được rốt cuộc thì Từ Bang Thụy đã nói như thế nào với Từ Bang Đạt, nhưng hiện giờ, lại bỗng nhiên hiểu được lúc ban ngày khi mình chạm mặt Từ Bang Thụy, loại ánh mắt hàm chứa ẩn ý đó là gì.

Từ Bang Đạt là trượng phu của nàng. Nếu nàng làm như vậy mà hắn thật sự có thể tốt hơn, cho dù bài xích, nàng cũng sẽ làm vì hắn. Nhưng hiện giờ, đột nhiên toát ra tên Từ Bang Thụy, thế này giống như tất cả những việc xảy ra tiếp theo, đều bị hắn ta đứng một bên nhìn trộm...

Cảm giác của nàng, không thể so với chuyện mục nát này.

“Kiều Kiều, nàng không chịu sao?”

Từ Bang Đạt đã nằm xuống thấy nàng còn ngồi ngẩn người, trên mặt hắn thoáng qua một tia thất vọng, hỏi.

Sơ Niệm bừng tỉnh lại, nhìn hắn miễn cưỡng cười, lắc lắc đầu, vươn tay qua, chậm rãi cởi quần áo cho hắn.

Hắn rất gầy, cộng thêm quanh năm suốt tháng không gặp ánh mặt trời, nên làn da trên người cũng rất trắng giống như nữ nhân, mát lạnh mà bóng loáng.

“Hôn ta...”

Trong tiếng nói nhỏ thì thảo đầy chờ mong của trượng phu, Sơ Niệm chậm chạp cúi người đi xuống, hôn lên môi hắn. Sau đó dưới ánh mắt của hắn, dần dần xuống phía dưới, hồ hững lướt qua ngực, bụng hắn, thẳng đến cái nơi đó.

Nơi đó, vẫn im lặng giống như chim ngủ đông.

“Kiều Kiều...”

Nàng nghe thấy hắn run giọng khản trương dồn dập gọi tên mình, thúc giục. Quyết tâm nhắm mắt lại. Lúc tới gần, chớp mũi người được một loại mùi tanh nhàn nhạt không thể tả được, còn đang do dự, sau gáy bỗng nhiên bị đẩy xuống, bị hắn đè mạnh, gò má nàng liền ịn lên cái nơi lạnh lạnh kia.

“Kiều Kiều!”

Hắn lại gọi tên của nàng, tay vẫn không buông ra. Trong lồng ngực nàng bỗng dâng lên cảm giác khó chịu, rốt cuộc không nhịn được một trận buồn nôn, nàng đẩy mạnh tay hắn, vén lên rèm, cả người lao ra ngoài, ọe một tiếng bắt đầu nôn khan.

Từ Bang Đạt giật mình ngây ngốc. (<http://greenhousenovels.com>)

Cuối cùng cũng áp chế được cảm giác buồn nôn, sau khi lấy khăn lau miệng, Sơ Niệm cũng giật mình, ngơ ngác nhìn về phía hắn, thấy trên mặt hắn dần dần hiện ra vẻ thất vọng nặng nề. Nàng bất an nhỏ giọng nói: “Nhị gia, ta... không phải cố ý, chúng ta thử lại đi...”

Từ Bang Đạt im lặng mặc vào quần áo của mình, chậm rãi nằm trở về, thấp giọng nói: “Nàng không muốn, quên đi. Ta sẽ không miễn cưỡng nàng.”

Sơ Niệm kinh ngạc nhìn hần một lát, thấy hần nhắm mắt, vẻ mặt bình tĩnh, dường như đã ngủ. Trong lòng nàng khổ sở, thử thăm dò gọi một tiếng “Nhị gia”.

Từ Bang Đạt chậm rãi mở mắt ra, mỉm cười với nàng, nói: “Ta không sao. Chúng ta ngủ đi.” Dứt lời lại nhắm mắt.

Sơ Niệm cuối cùng cũng lặng lẽ xuống giường, thổi tắt ngọn đèn, lần mò lên giường, nằm xuống ngủ.

Trương phu nằm bên cạnh, hô hấp bình tĩnh, cuối cùng không phát ra động tĩnh gì. Sơ Niệm cuộn tròn cả người, nằm trong bóng tối nhắm mắt lại, thật lâu sau, không biết là mộng hay là tỉnh, tâm tư bỗng nhiên lững lờ trôi trở về một năm kia, nơi thiền viện có hoa lê phiêu lạc như tuyết, tình cảnh lần đầu tiên nàng bị nam nhân người đã mơ ước nàng bấy lâu giam cầm dưới thân.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Lâu Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Chuyển ngữ: Hiểu Văn

Xuân năm đó, hoa lê nở rộ, không chịu nổi trước làn gió xuân phoi phới, bay xuống là tả như tuyết rơi, thành một lớp thật dày trên mặt đất nơi tiểu thiền viện mà Sơ Niệm đang tạm cư ngụ.

Hơn nửa năm trước, quốc thái quá đau lòng khi mất đi tôn tử người yêu quý, khó mà quên được nỗi đau, nên từ đầu năm, bà liền cùng người cháu dâu trẻ tuổi đã phải góa bụa – Sơ Niệm đến Hộ quốc tự dốc lòng tu hành, vì người qua đời tụng kinh siêu độ, mong tích phúc cho kiếp sau. Sơ Niệm cũng đang muốn cho lòng thanh tịnh, nên thành tâm đi theo. Nhưng điều nàng không nghĩ tới chính là, vào một ngày nào đó, vận hạn thật sự của đời nàng cũng đã bắt đầu... Quay lại tiểu viện sau khi xong bài tụng buổi tối, nàng hoảng hốt nhìn thấy người nam nhân khiến nàng e sợ muốn tránh cũng không kịp, nhưng người đó cứ thế đứng trước mặt nàng, trong ánh trăng dưới gốc hoa lê, mỉm cười với nàng.

— <http://greenhousenovels.com>

Kể từ sau lần đầu tiên bất ngờ gặp gỡ dưới tàng cây cạnh khóm phù dung, cuộc sống của nàng hoàn toàn bị xáo trộn. Hơn nửa năm qua, nàng nếm trải sự gầy vò trước nay chưa từng có, tìm như bị moi ra, khi thì nướng trong liệt hỏa, khi thì băng tuyết bao trùm, khi thì lại lâm vào nỗi sợ hãi cùng tự trách vô biên vô hạn. Mà tất cả những điều này, đều bắt nguồn từ Từ Nhược Lâm – huynh trưởng của người trọng phu đã qua đời của nàng. Nam nhân không biết liêm sỉ chẳng màng đạo đức này ở xung quanh nàng giăng tơ kết lưới dày đặc, khiến nàng muốn tránh cũng không thể tránh, giống như con mồi ngồi nhìn y từng bước từng bước ép sát về phía mình, mà giờ phút này, chính là thời khắc cuối cùng. Nàng biết, bản thân mình từ nay về sau có lẽ sẽ lâm vào vận kiếp bất phục.

Nàng giẫy giụa, bị y ôm vào gian tiểu viện kia.

Trong phòng, ánh trăng lẳng lặng chiếu qua song cửa nhỏ, nhuộm trắng một góc tường, từng làn hương khí phảng phất khi đàn hương bị đốt cháy giống như sinh mệnh từng chút từng chút một thấm vào phế phủ nàng, vốn nên là một đêm yên lòng, nàng lại bị y vắt ngang chặt vật ở trên sạp, hoảng sợ nhìn y chậm rãi đến gần.

Y vẫn luôn mỉm cười ấm áp với nàng, chỉ có đôi mắt tiết lộ đáy lòng lại kè lên tia tăm tối. Giống như dã thú kiên nhẫn chờ đợi đã lâu, rốt cuộc đã đến thời khắc cuối cùng phải tấn công về phía con mồi.

Nàng muốn hô hoán lên, muốn chửi mắng y, thậm chí muốn giết y, nhưng yết hầu dường như bị một cánh tay vô hình bóp chặt, chỉ có thể bất lực phát ra tiếng nức nở nho nhỏ, giẫy giụa vịn vịn đánh y, nhưng nhanh chóng bị y khống chế. Khi y rút cuộc cũng buông miệng nàng ra, thở hào hển, khẽ cắn vành tai nàng, nhỏ giọng nói bên tai nàng: “Tiểu yêu tinh, sao ta lại rơi vào trong tay nàng, ngay cả linh hồn cũng bị nàng câu đi...”

Y không đợi nỗi sợ đáp lại cam tâm của nàng, y cũng không cần nàng cam tâm đáp lại, chỉ là tự lừa người, nói xong lời ái mộ, y dùng sức mạnh to lớn của mình, giam cầm nàng dưới thân trên chiếc sạp chưa tới ba thước, hoàn toàn phóng thích tâm nguyện đã chủ mưu từ lâu.

Tiếng chuông buổi tối ở xa bỗng nhiên phiêu đảng mà đến, chú chim đậu trên cành cao cũng ngừng cất tiếng. Hoa lê dưới ánh trăng yên tĩnh, chiếc trâm ngọc trong búi tóc nàng chưa cời ra tùy theo ngoại lực mà va chạm vào cái gối đầu, khi khe khẽ, khi kéo dài, khi thông thả phát ra tiếng động lách cách rất nhỏ.

Ánh trăng soi sáng phác họa trên tường hai bóng người trong phòng giao triền hỗn loạn, từng chút biến đổi, không biết qua bao lâu, rốt cuộc lặng lẽ chiếu tới một đồng áo xống trên mặt đất trước sạp, mà phóng lên hai thước trên sạp cao kia, nàng sớm đã tóc dài hỗn loạn, vô lực nằm ở trên đó. Tấm thân trắng nõn còn hơn cả ngọc ngà. Chỉ là dưới ánh mắt mãnh liệt của nam nhân đó, từ đầu đến chân, da thịt không một tác nào là không tàn mác dấu vết

diêm đũa cùng mùi hương sau từng đợt từng đợt bị chà đạp, dụ dỗ y tiếp tục phạm tội.

Y đã có được nàng như mong muốn, thậm chí còn hôn khắp toàn thân nàng mỗi một tác da thịt, ngay cả một đôi chân trần trắng nõn kia, cũng bị y thường thức qua. Nhưng ngay lúc này, y dù cách nào cũng thấy không đủ, lại phủ phục đi xuống, vén mái tóc dài đang tán loạn trên lưng nàng, miên man tỉ mỉ gặm nhấm cái cổ cùng phía sau lưng đầy mồ hôi của nàng, một bàn tay xuyên qua phía trước tà áo bắt lấy cái rất tròn rất trắng nhìn không chịu nổi. Y hăm hăm hồ hồ nói: “Tiểu tâm can, thời gian trước ta không ở đây, không truyền tin cho nàng. Nàng có nhớ ta hay không?”

“Tín” trong miệng y, đó là vì lúc lão hoàng đế băng hà, y lực tụt ở lại Kim Lăng nửa năm, cứ cách bốn năm ngày, sẽ có người tìm đưa cho nàng vật gì đó. Có khi là cửa hiệu châu báu lâu đời ở Kim Lăng đưa đến một đóa châu hoa độc nhất vô nhị, có khi là một đôi búp bê cười đến cả mắt cũng thành nguyệt nha (trăng lưỡi liềm) của miếu hoàng thành thành Nam, có khi là nhánh mai già chiết ra bán ở ngoài thành Tây sơn, nói với nàng nơi đó hoa vừa lúc nở. Có đôi khi cái gì cũng không có, chỉ là vài câu chữ linh tinh, báo nàng biết hành tung mấy ngày qua. Những món đồ đó đều đặt ở trong sân của nàng, góc tường phía tây từ ngoài đếm vào viên gạch thứ ba bên trong là trống rỗng, phía ngoài bị một bụi cỏ che khuất, nếu không phải người biết rõ nội tình, ai có thể tưởng tượng được, nơi này còn chôn dấu căn khôn?

Sơ Niệm biết y dùng phương thức này để nhắc nàng nhớ đến sự tồn tại của y. Nàng cảm thấy bản thân căm ghét loại hành động này của y, nhưng lại không dám không đi nhận, sợ để ở nơi đó bị người phát hiện. Giờ phút này nghe thấy y vẫn nhắc tới chuyện này, nàng vui mặt trong khuỷu tay, ghen ngào nói: “Ta chỉ mong người chết đi! Nơi thanh tịnh như thế này, mà người lại làm ra chuyện vô sỉ với ta như vậy, người thật không sợ bị trời phạt?”

“Ta dù bị trời phạt, kiếp sau vẫn sẽ đến tìm nàng, ai bảo nàng mê hoặc ta như vậy?”

“Ta không có!” Nàng tức giận, lại càng không muốn liếc nhìn y thêm cái nào nữa.

Y thấp giọng nở nụ cười ha ha, cuối đầu hôn xuống sau gáy nàng, dịu dàng nói: “Được, được. Là kiếp trước ta nợ nàng, nên đời này bản thân mới bị nàng mê hoặc đó, vậy có được chưa?”

Nàng càng tức hơn, ngón tay trắng muốt nắm chặt tấm chăn mỏng mỏng bên dưới, túm thành một cục, oán hận nói: “Những thứ đồ bỏ đi của người, tất cả đều bị ta tiêu hủy cả rồi.”

Từ Nhục Lân kéo nàng xoay người, liền để nàng nằm úp sấp trên ngực đầy mồ hôi của mình, nâng lên khuôn mặt có đôi mắt đã sưng đỏ, y nhìn nàng, bốn cợt nói: “Những cái khác đều bị nàng tiêu hủy. Nhưng ta nghe nói, nàng giữ lại búp bê, giấu trong ngăn tủ?”

Nhất thời Sơ Niệm vừa thẹn vừa giận, nói: “Là ta thấy cặp búp bê đó đáng yêu, không đành lòng mới giữ lại thôi, có can hệ gì với người!” Vừa nói, vừa cố sức giãy giụa, móng tay sượt qua cổ y. Y ôm lấy nàng, tùy ý nàng ở trong lòng mình vùng vẫy. Rót cuộc đến khi không kiên nhẫn được nữa, y bắt lấy đôi tay của nàng, tham lam hung hăng hôn môi bắt giữ miệng của nàng, đến khi nàng không thể thở nổi, mới buông nàng ra, mạnh mẽ áp đầu của nàng lên trước ngực mình, để nàng có thể cảm nhận được nhịp tim đập như tiếng trống trận của chính mình, thở hào hển nói: “Khi hoàng thượng vẫn là thái tử, trong lòng đối với Bình vương đã có kiêng kỵ. Hiện giờ hắn đã đăng cơ, ta đánh giá là rất nhanh thôi sẽ có hành động. Sau này thiên hạ sẽ có một hồi đại loạn, ta chỉ sợ cũng sẽ nhiều ngày không thể trở về. Nàng này tiểu yêu tinh nhả tâm, nàng cầu đi linh hồn nhỏ bé của ta rồi, bây giờ ngược lại mong cho ta chết. Ta lại một ngàn một vạn lần lưu luyến nàng, vô luận như thế nào, ta cũng phải giữ một mạng để quay về tìm nàng...”

Sơ Niệm nằm trên lòng ngực ẩm ướt của y, trong lòng ngàn mối tơ vò. Vô cùng hối hận, sợ hãi, tự trách, chán ghét, con tim lại như có một thoáng run rẩy, cuối cùng hết thấy đều hóa thành nước mắt, tràn ra khóe mắt.

Nàng cũng không hiểu được, tại sao bản thân mình khi ở trước mặt y, sẽ có nhiều nước mắt như vậy. Giống như muốn đem nước mắt suốt cả đời đến trước mặt y chảy hết mới thôi...

“Kiều Kiều, Kiều Kiều, nàng tỉnh tỉnh...”

Nàng đang rơi lệ, khóc đến mức nở ghen ngào, bên tai bỗng nghe thấy tiếng gọi tên mình, rót cuộc cũng vùng vẫy tỉnh lại thoát khỏi cơn mơ. Lúc này nàng mới phát hiện trên mặt mình thật sự đang đầm đìa nước mắt. Trượng phu đã ngồi dậy, lo lắng bắt an đưa tay khẽ vỗ mặt nàng.

Nàng không mở mắt, còn co rúm lại dựa vào gần hắn, nước nờ củi đầu nói: “Nhị gia, ta không phải nữ nhân tốt. Ta có lỗi với chàng. Chàng đừng giận ta, đừng bỏ mặc ta...”

— <http://greenhousenovels.com>

Từ Bang Đạt từ chỗ Từ Bang Thụy, tiếp thu được tới chuyện thứ hai trong cuộc đời – tính là mở rộng tri thức, thế mới biết, thì ra một khi nữ tử có đủ nhiệt tình phóng đảng, đối với hùng phong giường chiếu của nam nhân có khi cũng sẽ đưa đến công hiệu tuyệt diệu như vẽ mặt cho rồng. Vì quá khát vọng thực hiện tâm nguyện thể hiện năng lực nam nhân chân chính ở trước mặt nàng, nên hắn mới hy vọng nàng cũng có thể đối với chính mình như thế. Không ngờ cuối cùng nhìn thấy nàng nôn mửa rồi kết thúc, khó tránh khỏi tổn thương đến lòng tự tôn, trong lòng hắn đương nhiên có chút khó chịu. Lúc này dù chính mình nằm xuống ngủ trước, nhưng mà nửa điểm buồn ngủ cũng không có. Trong bóng đêm, hắn nghe được tiếng nước nờ củi của nàng dần dần càng rõ ràng hơn, chung quy vẫn không đành lòng, vội vàng ngồi dậy gọi nàng. Đến khi thấy nàng như nhục liễu dựa vào chính mình, dùng âm điệu đó cầu xin chính mình, mọi bức mình cùng bất mãn lúc trước cũng đã biến mất, hắn ôm lấy bà vai nàng, liên tục nói: “Ta không tức giận với nàng, lại càng sẽ không bỏ mặc nàng...”

Sơ Niệm nghe thấy giọng nói của trượng phu vang lên bên tai, càng dựa vào gần gần hơn nữa. Tựa như chỉ có hương vị trên người hắn, mới có thể xua đuổi hết thấy những thứ nàng hận không thể hoàn toàn gạt đi trong trí nhớ.

Từ Bang Đạt cảm giác được giờ phút này thế từ không muốn xa rời chính mình, trong lồng ngực liền nóng lên, trở tay đi lấy quyển sách kia khi nãy bị để qua một bên giường, hất tay ra xa ngoài màn, nghe tiếng sách rơi xuống đất một cái phạch xong, mới vỗ về lưng nằng, an ủi nói: “Kiều kiều, là ta không tốt. Sau này ta sẽ không làm khó nàng.”

Sơ Niệm được hấn ôm như vậy, nghe hấn an ủi chính mình, cảm xúc cũng dần ổn định lại.

Từ Bang Đạt âm thầm thở ra, không nói lại nữa, chỉ ôm nàng càng chặt hơn nữa.

— <http://greenhousenovels.com>

Năm Đức Hòa ba mươi tư, ngay tại sau ngày mừng thọ của Tư quốc thái Ngụy Quốc Công phủ không bao lâu, cuối tháng tám, ở đế đô Kim Lăng Đại Sở, đã xảy ra một sự kiện to lớn đủ để có thể thay đổi vận mệnh của rất nhiều người. Lão hoàng đế bệnh đã lâu cuối cùng cũng như mọi người đoán được, băng hà ở tây cung. Trước Long sàng, thái tử Triệu Khâm mặc quần áo tang, ngay tại đó dưới sự triều bái của tất cả quan lại, kể nhiệm ngôi vị hoàng đế.

Đại tang cho hoàng đế được tổ chức ở Bảo Linh điện, dự định nửa tháng sau sẽ hậu táng ở tây lăng. Trong nửa tháng này, cả đất nước cùng mặc đồ trắng để tang. Tân hoàng đế theo hậu cung phi tần tức trực bên linh cửu ở Bảo Linh điện, cùng với các vương hầu, văn võ bá quan cùng quý tộc gia quyền chẳng phân biệt ngày đêm từng nhóm quỳ trước điện thờ, các phi tần vương họ Triệu phân tán ở khắp nơi nhận được phó chiếu, cũng đều rời đất phong vội trở về Kim Lăng chịu tang.

Ngụy quốc công phủ Từ gia vốn là hậu duệ quý tộc thế gia, hiện giờ Tân hoàng đế đăng cơ, trưởng nữ Từ Thanh Loan lại được sắc phong làm quý phi, chỉ dưới hoàng hậu, cho nên mấy ngày nay, người nhà đương nhiên thường xuyên xuất nhập trong cung. Tối ngày cúng thất đầu tiên của tiên hoàng, ngày này, ngay cả Từ Bang Đạt cũng đi cùng người nhà, vào cung quỳ canh linh vị, tần sức bề tôi lần cuối cùng theo lễ nghĩa.

Tổ chức tang sự như thế, phiền phức thì không cần phải nói, còn thêm khí trời ngày càng nóng bức, trong linh điện lại tập trung quá nhiều người, suốt mấy ngày không ngừng truyền ra tin tức những người thế trạng kém cỏi quỳ bên linh đường bị té xỉu ra đất. Sơ Niệm cùng đám người Liêu thị ở một bên, vẫn lo lắng cho Từ Bang Đạt quỳ ở phía đông sẽ không chịu được. Cũng may còn có vị tỷ tỷ là quý phi nương nương, lễ thất đầu còn chưa kết thúc, đã cò cung nhân đến truyền lời, nói Hoàng Thượng khoan nhân thể lượng (thông hiểu nhân ái), đặc cách cho Từ Nhị gia có thể rời đi trước.

Sau khi Quốc thái, Liêu thị cảm tạ hoàng ân, bản thân vẫn tiếp tục ở lại, cho Sơ Niệm ra bên ngoài linh điện đứng chờ, cùng Từ Bang Đạt về trước. Sơ Niệm ra Bảo Linh điện, lát sau, liền thấy hấn được một cung nhân dìu ra. Dưới ánh mặt trời chói chang, trên trán thấm ướt mồ hôi, vội vàng dẫn người lên đón, dìu hấn lên liền, được cung nhân chỉ dẫn đường ra khỏi cung.

Cung nhân đó tên là Thôi Hạc, chưa đến hai mươi tuổi, tươi cười khả ái, khá là dẻo miệng, một đường dẫn đến cổng xuất nhập cung ở phía Tây, khi tới cổng lớn, đang muốn tiễn Từ gia Nhị gia cùng Sơ Niệm lên xe ngựa, bỗng nhiên thấy phía ngoài một nhóm người bận đồ trắng đang nhanh chóng đi đến. Dẫn đầu là một người khoảng độ bốn mươi, mặt đen, cường tráng, ánh mắt sáng ngời, xoay bước như hổ, chính là không nhận ra được là ai, trái lại nam tử trẻ tuổi hơn một chút đi phía sau, hấn nhận ra được, đứng là Đại gia Từ Nhượng lần của Ngụy quốc công phủ.

“Chao ôi, không phải Bình vương cùng Từ đại gia đây sao, bây giờ mới đến!”

Một cung nhân lớn tuổi hơn chút bên cạnh cửa cung thất thanh, cuối đầu hô một câu.

Thôi Hạc cả kinh, không nghĩ tới vị này chính là kỳ danh nghe thấy đã lâu – ấu đệ đồng mẫu của Đại Hành hoàng đế, thập nhị thúc của Tân hoàng đế – Bình vương Triệu Cư!

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Lâu Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Chuyển ngữ: Hiểu Vân

Bình vương Triệu Cư cùng với Đại Hành hoàng đế Thuận Tông (*) đều do cô hoàng thái hậu sinh ra, nhưng hai người tuổi tác lại kém xa. Ông ta dựa vào bưư dũng mãnh tuệ (cường tráng, gan dạ, thông minh) mà nổi tiếng, lại do hoàng hậu sinh lúc trung niên, nên luôn được phụ mẫu sủng ái. Mới lên mười đã được phụ hoàng phong làm Bình vương. Vài năm sau Thuận Tông kế vị, chờ ông vừa đến mười tám tuổi, liền phái ông đến Yên Kinh ở phương Bắc xa xôi trấn thủ biên cương. Đi một cái liền hơn hai mươi năm, ngoại trừ một lần vào sáu bảy năm trước, khi hoàng thái hậu quy thiên, ông được trở về kinh chịu tang, người Kim Lăng không còn thấy ông ta đặt chân vào hoàng thành lần nào nữa. Nhưng vài năm gần đây, cùng với sức khỏe ngày một xấu đi của Thuận Tông, mà Bình vương đang lúc tráng niên lại ở phương Bắc liên tục tấn công kẻ thù lâu năm của Đại Sở là Bắc Nhung Quốc, dần dần có những tin đồn ngầm lan truyền, nói rằng ông ta đã xây dựng Yên Kinh thành tường đồng vách sắt, bên trong binh nhiều tướng mạnh, tiền bạc lương thực sung túc, vân vân... những việc đại loại như thế cũng không phải là ít. Đường nhiên, cũng đều là lên lút đồn đãi mà thôi. Đối với kẻ không quen biết vị đế

đệ ruột thịt của Đại Hành hoàng đế mà nói, càng tăng thêm một phần màu sắc thần bí mà thôi.

(*) Đại Hành hoàng đế: cách gọi để tỏ lòng kính trọng vị hoàng đế vừa mới băng hà đang tiến hành đại tang còn chưa đưa vào lăng tẩm.

Sau khi Thôi Hạc biết thân phận của vị trung niên đối diện, không dám chậm trễ, đã sớm cùng thủ vệ gác cổng đi lên bái kiến, miệng hô thiên tuế.

Từ đầu đến chân Triệu Cư nhuộm phủ phong trần, nhưng nhìn tinh thần cũng không tệ lắm, gật đầu một cái liền tiếp tục nhanh chóng bước tới, khi sắp đến cửa cung, lúc này mới chú ý tới xe ngựa Từ gia, ánh mắt túy ý đảo qua.

Ông đương nhiên không biết Nhị công tử của Ngụy Quốc công phủ, còn Từ Bang Đạt nghe người bên cạnh xưng ông ta là thiên tuế, lại thấy chính huynh trưởng mình đi sau ông ta, tự nhiên là đoán được ông ta là nhân vật gì. Thấy ông nhìn qua đây, sau thoáng do dự, hần liền cùng Sơ Niệm cùng nhau hướng về ông ta mà chào.

Sơ Niệm sớm đã thấy Từ Nhượng Lân xuất hiện. Trong trí nhớ của nàng, việc này trong kiếp trước, đoàn người Bình vương cùng với y, dường như bởi vì một nguyên nhân gì đó ở trên đường mà trì hoãn, khi về đến Kim Lăng, chẳng những không kịp thất đầu tiên mà còn là chuyện của mười ngày sau khi Thuận Tông băng hà. Từ Yên Kinh đến Kim Lăng cách nhau hai ngàn dặm. Chịu tang thiên tử, thần tử một ngày phải dùng tốc độ tám trăm dặm mà vội về chịu tang, tính ra, đã vượt quá xa kỳ hạn, cho nên lập tức lọt vào vòng buộc tội của ngôn quan. Nguyên Khang để nghĩ thấy có lý, hạ chiếu chỉ, lệnh cho chờ đợi bên ngoài thành Tây. Mấy ngày sau đưa tang, Bình vương mới ở ven đường hướng về phía từ cung (*) quỳ lạy dưới con mắt dân chúng. Từ đầu tới cuối, ông ta căn bản là không tiến vào hoàng thành được một bước, tình cảnh lúc ấy, qua mấy tháng sau, còn bị người ta âm thầm nhắc tới cười nhạo không thôi.

(*) theo mình thì nghĩa giống như linh cữu

Sơ Niệm thoáng sợ run, nhưng cũng nhanh chóng hiểu ra.

Từ Nhượng Lân cũng giống như nàng, đã trải qua một lần, nên giờ tự nhiên sẽ nỗ lực giúp Bình vương, tránh lại rơi vào tình cảnh xấu hổ đó. Không tự chủ được nàng liền nhìn về phía y. Từ đằng xa, thấy tầm mắt y cũng đang hướng về mình, nàng vội vàng cúi đầu tránh đi. Thấy đoàn người đối diện càng lúc càng đến gần, trọng phụ cũng nắm tay nàng đến chào Bình vương, lúc này nàng mới thoáng dời bước về phía trước, mắt vẫn không nâng lên, mãi nhìn chăm chăm xuống con đường lát gạch xanh vuông vức dưới chân.

Từ Bang Đạt sau khi hướng về Triệu Cư hành lễ, hần lại xoay sang Từ Nhượng Lân ở bên cạnh, miễn cưỡng gọi một tiếng đại ca.

Từ Nhượng Lân nhếch môi, lộ ra chút ý cười, ừ một tiếng.

Lúc này Bình vương mới thoáng hiện về kinh ngạc, dùng mắt quan sát tỉ mỉ Từ Bang Đạt cùng Sơ Niệm. Thấy sắc mặt Từ Bang Đạt tái nhợt, thân hình gầy yếu, đáng đứng có chút vẻ yếu ớt, vừa thấy liền biết là người bệnh quanh năm. Ngược lại vị nữ tử trẻ tuổi ở bên cạnh hần kia, mặc dù khuôn mặt vẫn luôn cúi thấp, nhưng cũng khó che được vẻ mỹ lệ trời sinh. Ông quay đầu lại cười nói với Từ Nhượng Lân: “Thì ra đây là huynh đệ cùng đệ muội của ngươi.” Rồi lập tức quay đầu lại nói với Từ Bang Đạt, “Không cần đa lễ. Bỏ vương quay về kinh, còn muốn đến kịp cái thất đầu tiên của Đại Hành hoàng đế, không tiện dừng lâu, hiền phu thế cứ tự nhiên đi.” Dứt lời tiếp tục bước nhanh mà đi.

Sơ Niệm chờ những người trước mặt đi rồi mới âm thầm thở ra một hơi, giương mắt thấy Từ Bang Đạt còn đứng ở tại chỗ, quay đầu nhìn theo bóng dáng đoàn người dần đi xa, liền nhẹ giọng nói: “Nhị gia, nơi này nặng to, chúng ta lên xe đi.”

Từ Bang Đạt chậm chạp à một tiếng, nhìn nàng nở nụ cười, lúc này được hạ nhân dìu, hần cùng Sơ Niệm lên xe ngựa, dọc theo con đường rộng lớn mà ra khỏi hoàng cung.

— <http://greenhousenovels.com> —

Bình vương xuất hiện bên ngoài bậc thềm Bảo Linh điện, thái giám tư lễ ngoài cửa truyền báo: “Đại Sờ, Yên phiến, Bình vương thiên tuế đến...” Nhất thời tiếng chuông khánh dừng lại, dưới vô số ánh nhìn chăm chăm, Triệu Cư cất bước dọc theo lối đi trải thảm trắng giữa đại điện, từ từ hướng về phía từ cung của Đại Hành hoàng đế, khi tới gần, ông rạp đầu quỳ lạy, trên mặt hiện vẻ bi thương, nói: “Thần đệ đã đến trễ, thế nhưng không thể đưa tiễn Hoàng huynh lên Vĩnh Lạc đại cực chi cảnh!” Chờ làm đủ lễ tiết, ông đứng dậy chuyển hướng sang người vẫn nhìn chăm chú mình này giờ – chất hoàng đế Triệu Kham (*), lại quỳ lạy, xưng “Ngô hoàng vạn tuế vạn vạn tuế”, hành lễ khi thần tử ra mắt tân quân.

(*) chất hoàng đế: cháu trai là hoàng đế

Tuổi của Triệu Kham cũng xấp xỉ Từ Nhượng Lân. Bấy giờ nhìn vị hoàng thúc đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mình, sắc mặt có chút khó coi, liếc nhanh về phía cửa khải bộ binh – Phụng Kỳ Chính đang đứng trong hàng ngũ bên dưới, thấy sắc mặt hần ta cũng khó coi, áp chế sự kinh nghi trong lòng, chờ Bình vương hành lễ xong, rốt cuộc miễn cưỡng nói: “Thập nhị hoàng thúc bình thân. Hôm nay đúng là thất đầu của phụ hoàng. Thập nhị thúc tới vừa kịp...”

“Hoàng Thượng, lời ấy sai rồi...”

Ngay lúc này, một giọng nói đột nhiên vang lên. Mọi người theo tiếng nhìn lại, thấy người cất tiếng chính là Thạch Tinh – một quan tư lễ.

Quan tư lễ là một quan viên được triều đình tru hoạch, một dạng quan phát ngôn. Chức trách chính là tùy thời mà sửa cho đúng lễ nghi từ hoàng thượng đang ngồi trên long ý đến các quần thần phía dưới, khi phát hiện chỗ không đúng, liền cho lời khuyên răn.

“Kim Lăng cùng chỗ Bình vương, Yến kinh, cự ly hai ngàn dặm. Ấn theo quy chế, Bình vương ba ngày trước đã phải tới rồi, vì sao lại chậm chạp đến hôm nay mới tới?”

Quan Tư lễ lớn tiếng nói.

Triệu Kham nhìn về phía hoàng thúc của mình.

Bình vương không hề có chút khó chịu, còn cung kính nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, quan tư lễ chỉ tính quá trình thần đi, nhưng đã quên tính quá trình người đến báo tang cũng phải mất ba ngày. Thần bắt quá chính là một phiên vương, nếu không có chiếu lệnh, tuyệt đối không dám tự tiện rời khỏi đất phong nửa bước. Ba ngày trước thần mới nhận được lệnh triệu báo tang, vung roi thúc ngựa suốt ngày đêm thần tốc không dám trễ nải một giây, may mà cả đường thông thuận, nên giờ mới kịp bái lễ thất đầu Đại hành Hoàng đế.”

Phía quan tư lễ kia mới nảy sớ dĩ ra miệng buột tội, vốn là muốn ở trước mặt tân hoàng lấy lòng mặt mày rạng rỡ, không ngờ nhất thời sơ sẩy, nhưng lại quên mất thời gian trên đường truyền tin. Như vậy tính ra, Bình vương đến ngày này, quả thật là đầu đuôi khớp đến tình chuẩn, không có chỗ nào để chỉ trích, khuôn mặt nhất thời nóng lên, ngượng ngùng cuối đầu xuống.

Triệu Kham chán ghét liếc hắt một cái, khẽ nhủ mày, lúc này mới nhìn về phía Bình vương, nói: “Thập nhị hoàng thúc đến kịp là tốt rồi, vừa đúng lúc tế điện bắt đầu, chậm trễ nữa không tốt.”

Tiếng nói vừa dứt, quan viên tăng đạo lục ti trong điện liền lập tức cung tay, tiếng tụng kinh và chuông khánh lại đồng loạt vang lên.

Tân hoàng đế vừa đăng cơ, lúc này trên mặt dù khôi phục bình tĩnh, kỳ thật giờ khắc này, trong lòng lại đang dâng trào sóng dữ.

Đoàn người bọn họ, rốt cuộc là như thế nào mà có thể tránh được âm mưu chặn đường do Phương Kỳ Chính ra tay hết sức chu đáo và bí mật, thế nhưng chỉ trong ba ngày chạy tới được Kim Lăng như kỳ hạn?

Triệu Kham nghĩ mãi không thông, ánh mắt liếc về phía người theo sau Bình vương nhập điện, luôn lảng lảng đứng ở một góc tây bắc đại điện, Quốc công phủ, trưởng tử Từ Nhượng Lân, thấy y giờ phút này hai mắt nhìn thẳng phía trước, vẻ mặt không chút thay đổi. Lại nhìn thêm vài lần, trong mắt dần hiện lên một tia âm trầm.

Giường bên cạnh, dung nhan như người đang ngủ say. Hắn biết rõ phụ hoàng chính mình, còn có chính bản thân mình vẫn luôn có ý niệm này trong đầu, chính vì xuất phát từ các loại lo lắng, vẫn do dự không quyết mà thôi. Hiện giờ hắn đã ký chương thiên hạ, rơi vào thế phải làm.

— <http://greenhousenovels.com> —

Không biết là chính mình đa tâm, hay là thật sự như vậy. Từ lúc ở ngoài cửa cung gặp Từ Nhượng Lân về, Sơ Niệm phát hiện tâm tình trạng phụ giám sút không ít. Vốn dĩ từ đêm đó sau khi hòa hảo cho đến mãi sau đó, giữa hai người ở chung luôn an ổn vui vẻ, nhưng giờ cảm giác đó dường như đang dần mất đi. Thật sự không phải Từ Bang Đạt đối với nàng như thế nào, hắn vẫn ôn nhu săn sóc như vậy, chẳng qua có vài lần, nàng bắt gặp hắn khi ở một mình, thần sắc có vẻ cô đơn, dường như có nhiều tâm sự.

Sơ Niệm đối với chuyện này cảm thấy rất bất an. Trừ việc đối với trạng phu càng thêm quan tâm chăm sóc, trong lòng đối với Từ Nhượng Lân cũng không tránh được có thêm oán hận. Y thật giống như một loại ôn dịch, chỉ cần y vừa hiện thân, không khí trong phủ liền rất quái dị. Không thể trấn an chính mình tự an tâm, người bên cạnh cũng như vậy. May mà chính y cũng coi như linh tính. Từ ngày đầu quay về kinh, ngày kế trở về viếng thăm tôn trưởng trong phủ một lần, sau khi chơi cùng Quả nhi nửa ngày, màn đêm buông xuống liền rời khỏi không ở lại Quốc công phủ. Qua hai ngày, mới từ miệng nhũ mẫu Quả nhi là Tổng thị biết được, dường như y ở một mình trong một biệt viện bên ngoài của Từ gia. Vì thế, người trở về để hoàng tang, Ngụy quốc công Từ Diệu Tổ vô cùng khó chịu, phụ tử hai người thiếu chút nữa lại gây gổ.

“Bất quá lần này Đại gia trở về, thật sự là như đã biến thành một người khác. Lần này lại đem về cho Quả nhi một chiếc hộp sắt có thể phát ra tiếng keng keng tang tang, giống như ở bên trong có người đánh đàn, màu sắc rực rỡ bắt mắt, nghe nói là món đồ chơi quý từ Tây dương. Làm cho Quả nhi vui vẻ thôi rồi, cất giữ như bảo bối, ngay cả tối ngủ cũng phải ôm trong lòng...”

Tổng thị cười tủm tỉm nói.

Mấy tiểu nha đầu đi theo Sơ Niệm lập tức động tâm, đuổi theo Tổng thị hỏi tỉ mỉ hình dáng cái hộp nhạc kia, muốn đến chỗ Quả nhi để nhìn xem thứ lạ, Tổng thị liên tục lắc đầu: “Đừng mơ. Ngay cả ta nhìn nhiều một chút, cô nương ấy cũng không cho!”

Trong tiếng than thở của bọn nha đầu, Sơ Niệm mỉm cười, xoay người trở về phòng.

Tuy rằng biết không tránh khỏi. Nhưng với nàng mà nói, thật sự là chỉ một chút nàng cũng không muốn nghe nói về chuyện liên quan đến nam nhân đó.

— <http://greenhousenovels.com> —

Bây giờ trôi qua trong chớp mắt, tiếp theo đó là chôn cất tử cung Đại hành hoàng đế Thuận Tông.

Tây lăng Hoàng gia nằm ở Bồ Sơn ngoại thành Kim Lăng. Đưa tử cung đến nơi đó, lộ trình xa xôi hai trăm bốn mươi dặm. Lễ bộ noi theo thông lệ từ trước, thiết kế hành trình bốn ngày ba đêm, cách Chương Nghĩa, Chương Hóa bốn năm thôn trang. Mà ấn theo quy chế Đại Sở, Ngô hoàng đưa tang, các chi, dòng họ thân cận, các đại tử từ tứ phẩm đều đưa tử cung đi suốt toàn bộ hành trình. Hầu tước tước vị trở lên, trên bảy mươi, dưới ba tuổi có thể miễn, còn lại thì trừ khi có ân điển, nếu không nam giới đi suốt toàn bộ hành trình, nữ quyến, trẻ con đến ngày kế lịch trình đến Ngụy thôn có thể quay

về. Cho nên, dùng ngón tay tính cũng biết, nhóm chủ tử Từ gia đại quốc công phủ đều phải đưa tiễn hoàng đế một chặng đường cuối cùng, ngay cả Từ quốc thái cũng không ngoại lệ.

Sức khỏe Quốc thái luôn luôn khỏe mạnh, thật không e ngại ngồi xe, chỉ có chút lo lắng thay cho nhị tôn tử của mình. Cũng may quý phi tỷ tỷ vào thời khắc mấu chốt lại ra tay, một ngày trước khi đi, trong cung lại truyền lời, nói Từ Bang Đạt đi tiễn đến cổng tây ngoài thành là có thể dừng lại. Cả nhà đều vui mừng.

Tình hình này kiếp trước, trong cung cũng có ban ân điển xuống, nhưng đối tượng là Từ quốc thái. Bởi vì lúc ấy, Từ Bang Đạt bất hạnh qua đời mới không bao lâu, Từ quốc thái vì yêu thương tôn tử quá đau lòng mà sức khỏe không tốt. Hiện giờ như vậy, mọi người không ngừng vui vẻ, Sơ Niệm cũng như thế. Một đêm trước ngày đưa tang, nàng liền chủ động đề xuất để Thụy Hoa đi theo mình. Từ Bang Đạt nở nụ cười, không gắt đầu cũng không lắc đầu.

Ngày kế sáng sớm, trời còn tối đen, mới canh năm, Từ gia nữ quyến liền dẫn theo nha hoàn, ma ma, được người hộ tống đưa lên xe tới cổng thành Tây chờ. Ở đó đã sớm có người trong lễ bộ, thái giám quản sự trong cung giúp chiếu cố sắp xếp trình tự xuất phát cho các phủ. Quốc công phủ có địa vị tôn quý, được xếp ở phía trước. Sau một hồi ồn ào, trời hơi hơi hửng sáng, nghe được tiếng kèn trống rung trời từ hướng linh cung truyền tới, biết là từ cung sắp đến đây, hiện trường lập tức trở nên yên lặng.

Đội ngũ khổng lồ chậm chạp, uốn lượn hơn mười dặm đường. Từ năm hàng binh mã đi tiên phong khai đạo, cấm vệ quân cấp hiến binh bên đường cảnh giới, sáu mươi bốn người trong đội giương cờ “Vạn dân kỳ, vạn dân tán”, lại thêm hơn ngàn người trong đội nghi trượng pháp giá, trong lá cờ lớn hình rồng ngũ sắc xanh đỏ vàng trắng đen, đó là từ cung Đại hành hoàng đế. Phụ khiên quan tài đều mặc giá y màu tím hoa văn hình tròn, tổng cộng bảy ngàn chín trăm hai mươi người, đều được chọn ra từ binh mã của năm thành và cấm vệ quân. Mỗi ngày chia sáu mươi ca, mỗi ca một trăm hai mươi tám người, theo sau là Thái hậu Lý thị, xe của Thái phi, xe đưa tang hơn một ngàn chiếc. Quan viên dưới Từ phẩm cùng dân chúng ở cổng thành trong ngoài ngoài hợp lại, chót từ cung đi qua đều quý xuống. Tràng diện quang vinh bi tráng đến cực điểm.

Từ quốc thái mang theo Quả nhi ngồi một xe, Liễu thị cùng Thanh Oanh, Sơ Niệm một mình một xe, còn số nha hoàn ma ma mang theo cũng chia ra ngồi xe. Sau khi đội ngũ đưa linh cữu ra khỏi thành tây, tới buổi chiều, thừa dịp đội ngũ vì chờ xe đường trước mà tạm dừng, Quả nhi liền chạy sang xe Sơ Niệm, nói là được Thái tổ mẫu chấp thuận rồi.

Sơ Niệm thấy con bé vẻ mặt chờ mong nhìn chính mình, tự nhiên không đành lòng cự tuyệt, liền bế bé đi lên ngồi bên cạnh mình. Quả nhi mới đầu ngồi rất im lặng, chỉ thỉnh thoảng nhìn nàng cười một chút. Một lát sau, bỗng nhiên con bé kéo ống tay áo Sơ Niệm, nhỏ giọng nói: “Nhị thẩm thẩm, cha con cho con một chiếc hộp sắt phát ra tiếng nhạc, rất hay. Người có muốn xem thử một chút không?”

Sơ Niệm còn đang kinh ngạc, đã thấy con bé như làm ảo thuật từ trong vạt áo vải bố được buộc lại lấy ra một cái hộp vuông màu sắc rực rỡ, nhỏ cỡ lòng bàn tay. Con bé cẩn thận như hiến vật quý nâng đến trước mặt nàng, nói: “Chính là cái này. Đẹp không? Nhị thẩm thẩm, người muốn nghe âm thanh của nó một chút không?”

Một đường bên ngoài xe ngựa đều có người tung tiền vàng mã, đốt pháo, hơn nữa cách đội nghi trượng phía trước cũng không quá xa, tiếng ồn rất lớn, không cần lo bị người phát hiện tiếng lạ trong xe ngựa. Sơ Niệm thấy đôi mắt trong suốt của con bé lấp lánh nhìn chính mình, không tự chủ được liền gật đầu.

Quả nhi có vẻ rất phấn khích, vui vẻ ngồi xổm trước chân nàng, đặt chiếc hộp lên đùi nàng, sau đó rất cẩn thận vặn cái chốt bên trên, một tràng tiếng nhạc đinh đinh đang đang như tiếng suối róc rách truyền ra.

Sơ Niệm cũng là lần đầu tiên nhìn thấy vật như vậy, nghe lại vài lần, cảm thấy rất thú vị mới mẻ.

“Nhị thẩm thẩm, có hay không? Con chỉ cho một mình người xem!”

Quả nhi thấy nàng thích, cười rất vui vẻ, kéo tay nàng đưa tới cái chốt kia, nói: “Nhị thẩm thẩm người tới làm thử xem.”

Sơ Niệm làm theo động tác mới rồi của Quả nhi, nhẹ nhàng vặn một vòng, buông tay, tiếng nhạc lại liền chảy xuôi vang ra. Nhất thời tính trẻ con nổi lên, cùng với Quả Nhi hai người thay phiên nhau vặn, đang chơi, Quả nhi cười hi hi nói: “Nhị thẩm thẩm, lá gan người còn to hơn con. Lúc đầu cha con dạy con như vậy, con còn không dám đụng vào chốt, chỉ sợ bên trong bỗng nhiên có người tí hon nhảy ra thôi!”

Sơ Niệm ngẩn ra, lúc này mới nghĩ đến Từ Nhượng Lân. Tưởng tượng thấy tay y cũng chạm qua cái hộp sắt này, vặn qua đầu chốt, đầu ngón tay bỗng nhiên nhất thời khó chịu, giống như bị bỏng liền rút tay về.

“Nhị thẩm thẩm, người làm sao vậy?”

Quả nhi lập tức phát hiện thấy nàng khác thường, hỏi.

Sơ Niệm có chút xấu hổ, cười nói: “Chiếc hộp này của Quả nhi quả nhiên rất thú vị. Nhưng hôm nay chúng ta là đi đưa linh cữu của tiên hoàng. Còn chơi tiếp nữa e rằng bị người ta thấy thì không tốt, cất vào có được không?”

Quả nhi vội vàng nằm úp sấp đến bên cửa sổ, vén màn nhìn ra ngoài, thấy bên ngoài không có ai, vỗ vỗ ngực, ừ một tiếng, giấu vào trong cái túi gấm đeo ở bên hông, liền ngoan ngoãn ngồi yên bất động.

Đi đường thật sự buồn tẻ, Quả nhi ngồi trong xe ngựa lác lác, mí mắt dần dần sụp xuống. Sơ Niệm ôm con bé lên trên nằm, chính mình thì ngồi bên chân con bé, chăm chú nhìn dung nhan lúc ngủ của nó, mơ hồ trên dung mạo này nhìn ra vài phần dáng vẻ của Từ Nhượng Lân. Bỗng nhiên nàng lại nghĩ đến

mẹ ruột con bé, đường tử thứ xuất đã mất sớm của chính mình, tưởng tượng tình cảnh năm ấy nàng ta được gả cho Từ Nhục Lân, nhất thời sợ run, ngơ ngác ngồi bất động.

Chính lúc này, bên ngoài ở đằng trước dường như truyền đến một trận tiếng động, xe ngựa đang ngồi cũng dần dần ngừng lại. Sơ Niệm thoáng xốc màn lên, từ góc sáng nhìn ra phía ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Lâu Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Cách một đoạn không xa phía trước, một chiếc xe ngựa đang nằm trên đường, một bên trục bánh xe dường như đã bị hỏng hoàn toàn. Một vị phu nhân chắc là người ngồi trên xe đang đứng bên cạnh, đề tang, tuổi ước chừng ba bốn, ba lăm; bên cạnh có hai ma ma đi theo, người xa phu ở phía trước thì vẻ mặt như màu đất, thiếu chút nữa là quỵ lỵ trên mặt đất, miệng không ngừng tự trách nói: “Vương phi thứ tội, Vương phi thứ tội, đều do tiểu nhân nhất thời sơ sẩy...”

Chiếc xe này thuộc đội ngũ xe đưa linh cữu, xếp hàng ưu tiên phía trước, đương nhiên địa vị càng cao. So với Quốc công phủ thì càng tôn quý hơn, đó là dòng dõi hoàng tộc. Sơ Niệm nghe thấy xa phu kia gọi phu nhân đó là “Vương phi”... Chẳng qua Triệu thị phiên vương rất nhiều, không biết là nhà ai thời.

Phu nhân đó nhìn một hàng dài không thấy điểm cuối phía sau, thoáng nhíu mày, nói: “Gọi người kéo xe sang một bên trước đi, miễn cản đường.”

Xa phu thấy nàng không trách, như trút được gánh nặng, vội gọi một hiến binh đứng cách mười bước bên đường, nói: “Xe của Bình vương phi bị hỏng rồi, mau đến nâng giúp.” Bốn năm người nhanh chóng chạy tới, người dắt ngựa, người nâng bánh xe, ba chân bốn cẳng kéo xe ngựa vào ven đường.

Xa phu lo lắng nhìn trước ngõ sau, nói: “Vương phi xin chờ, tiểu nhân chạy lên trước tìm quan nghi trượng hỏi thử, xem có xe ngựa trống nào không.” Dứt lời vội chạy đi.

Đoàn xe bị cản trở lúc trước bắt đầu khôi phục, chậm chậm tiến lên. Từng chiếc từng chiếc một lộc cộc lướt qua chỗ Bình vương phi đang đứng ven đường, lần lượt từng ánh mắt xuyên qua màn xe ngựa lướt qua người nàng, nhưng không một chiếc nào dừng lại.

Khi Sơ Niệm nghe được ba chữ “Bình vương phi” từ trong miệng xa phu kia phát ra, mặc dù ngày thường nàng cũng không dày công tu dưỡng mấy chuyện chính trị, nhưng cũng biết vì sao không một chiếc xe của nhà nào chịu dừng lại đưa nàng ấy một đoạn đường.

Bình vương phi này tên gọi là Tiêu Vinh, xuất thân trượng môn (con nhà tướng). Phụ thân Tiêu Chấn Nghiệp lúc trước trấn giữ biên cương vùng Đông Bắc Đại Trử, cai quản vùng thuộc địa Xích Ma ở phương Bắc, danh tiếng vang xa, nhưng sau này bất hạnh qua đời vì một vụ ngã ngựa ngoài ý muốn. Sáu năm trước Hưng Yên hoàng thái hậu mất, sau khi nàng theo trượng phu Bình vương cùng thế tử Triệu Vô Dạng lúc ấy chưa đến tám tuổi vội vàng quay về Kim Lăng chịu tang xong, Bình vương một mình trở về Yên Kinh, nàng lại mang theo thế tử bị giữ lại kinh thành. Thuận Tông đặc biệt ban thưởng cho Bình vương phủ, ngoài mặt nói là mẫu tử nàng ở lại thay Bình vương trả hiếu cho hoàng thái hậu, nhưng ai cũng biết, kỳ thật là Thuận Tông lo lắng chính vị đệ đệ của mình, nên giữ hai mẫu tử Vương phi thế tử ở Kim Lăng làm con tin mà thôi.

Sơ Niệm nhớ mang máng, kiếp trước sau khi xảy ra Gia Canh chi loạn không bao lâu, thế tử Bình vương Triệu Vô Dạng lúc ấy mười ba mười bốn tuổi, trong một trận chiến công thành, đã bị mang lên tường thành làm lá chắn, không ngờ rơi xuống bỏ mạng. Về phần Tiêu vương phi này, kết cục sau đó thế nào, nàng cũng không mấy rõ ràng, dù sao cũng chỉ biết là Bình vương tạo phản thành công rồi, khi đăng cơ lập hoàng hậu cũng không phải họ Tiêu.

Cảnh ngộ như vậy, khiến người ta thốn thức. Cho nên khi xe của Sơ Niệm sắp đến trước mặt Bình vương phi, nàng không nhịn được liền xuyên qua khe hở của tám màn nhìn ra ngoài. Thấy nàng ấy đứng giữa đám cỏ dại um tùm ven đường, thần sắc lại vô cùng bình tĩnh, giống như thong dong đứng lẻ loi giữa cánh đồng hoang vu, nhưng không chút chật vật.

Sơ Niệm thầm than một tiếng. Nghĩ thầm, nếu nàng ấy cũng như nhà mình, chủ tớ tách ra ngồi khác xe, thì bây giờ gặp vận khí xấu, chiếc xe mình ngồi bị hỏng nặng, còn có thể đổi chiếc sau, không cần phải đợi ở bên đường như vậy. Nhưng mà này tóm lại không phải chuyện của nàng, cũng chỉ nghĩ ngợi thôi. Đang muốn ngồi ngay lại, không ngờ xe ngựa của Từ quốc thái đằng trước bỗng nhiên ngừng lại. Màn xe được cuốn lên, quốc thái nhìn ra bên ngoài, khẽ gật đầu với Tiêu vương phi, nói: “Vương phi không sao chứ? Nếu không chê, có thể cùng với cháu dâu ta đi chung một xe, đến hành cung ở Chương Nghĩa thôn phía trước rồi lại thay xe ngựa.”

Sơ Niệm kinh ngạc, Liêu thị trong chiếc xe phía sau Từ quốc thái càng kinh ngạc.

Tình hình hiện giờ, bất luận cái gì dính dáng đến Bình vương, đều không thể dính vào. Trong quốc công phủ có một kẻ làm phản Từ Nhục Lân là quá lắm rồi, hôm nay lão thái thái đầu óc mê muội hay sao, mà lại rước họa vào người, không thấy phía trước đi qua nhiều xe như vậy, có nhà ai dừng lại

chứ? Không phải đều vội vàng đi qua sao.

Trong lòng Liễu thị cực kỳ không muốn, lại ngậm tức giận quốc thái già hồ đồ, nhưng cũng không thể ra mặt mở miệng ngăn trở, chỉ có thể trơ mắt nhìn mà thôi.

Tiêu Vinh chắc cũng không đoán được Quốc thái của Ngụy quốc công phu vốn xưa nay với mình không có gì lui tới nhưng lại chủ động vươn tay giúp đỡ. Trước mắt bao người mà đứng bên đường như vậy, mặc dù nàng không cố ý đứng thẳng tắp, nhưng cảm giác này có thể nghĩ được. Chỉ thoáng do dự, hướng về Quốc thái nói lời cảm tạ xong, nàng rút cuộc đi lên xe ngựa của Sơ Niệm. Quả nhiên được nhũ mẫu ôm về xe ngựa của Tư quốc thái đứng trước.

Một hồi ngoài ý muốn trôi qua, đội ngũ đưa linh cứ tiếp tục đi về phía trước. Sơ Niệm đợi Tiêu Vinh bước lên, muốn đứng dậy chào nàng, lại bị nàng ngăn lại, mỉm cười, nói: “Không cần nghi thức xã giao. Ngược lại, là ta, phải tạ ơn thịnh tình của lão quốc thái.”

Sơ Niệm thấy nàng lời nói chân thật hiền hòa, cũng không có kiên trì nữa, nhường ra một chỗ, hai người song song ngồi. Trên đường đi, thấy Bình vương phi này mãi cũng không nói tiếng nào, hai mắt hơi hơi khép như đang dưỡng thần, Sơ Niệm tò mò nhìn nàng một chút. Lúc này cách xa, chỉ nhìn thấy bộ dáng đại khái. Bây giờ nhìn gần bên, mới thấy rõ nàng ấy dường như già trước tuổi, nơi khóe mắt đã xuất hiện nếp nhăn. Nghĩ đến, cách xa trượng phu, một mình mang theo đứa con trai qua ngày tháng bị giam giữ như con tằm suốt nhiều năm, chắc chắn không hề dễ dàng.

Sơ Niệm đang nhìn, bỗng nhiên thấy nàng ta mở mắt ra, bốn mắt nhìn nhau, không tránh khỏi thoáng chút xấu hổ.

Tiêu Vinh dường như cũng không nghĩ gì, cười với nàng, rồi tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần. Sơ Niệm cũng không nhìn tiếp nữa, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, ngồi thẳng thân mình.

Đến lúc chạng vạng, một đường xóc nảy suốt cả ngày, được gần bốn mươi dặm đường, cuối cùng cũng đến điểm án định là hành cung ở Chương Nghĩa thôn.

Trên đường đưa tang phải dừng lại nghỉ ba đêm, mỗi nơi đều dựng lều tạm, ví như nơi đặt linh cữu tạm thời, đa số vật liệu dùng đều là loại tốt nhất như lụa trắng bạc vàng. Mặc dù chỉ dùng bất quá một đêm, nhưng cũng không tiếc phí tổn. Lô điện rộng bảy gian, dài chín trượng, trước thềm có bình phong, mái hiên, cổng chào, hai bên chái nhà có loan liễn, hương án, bên trong bên ngoài tường đầy đủ mọi thứ, bên trong còn thấp hơn sáu ngàn cây sáo ong cỡ lớn, tạo ra hiệu quả cực lớn cùng với thềm ngọc ngói vàng. Mặt khác còn dựng thêm gần ngàn lều nhỏ cho những người đưa tang gác đêm. Những chi tộc thân cận đương nhiên gác đêm ngay bên cạnh Lô điện. Còn nội quyến của những thân tử có địa vị tôn quý, được sắp xếp tá túc trong những căn phòng trống được dành ra từ những gia đình giàu có của địa phương. Tất cả mọi thứ, đều được quan nghi trọng đến sớm để chuẩn bị trước.

Nữ quyến của Quốc công phu tự nhiên là không cần ngủ đêm trong lều, họ được an bài vào sân viện của nhà Hoàng đại hộ trong thôn. Chiều theo quy củ phải đến lô điện tế bái. Trên đường trở về, Liễu thị thật sự không chịu nổi cái nắng mướt nổi lên suốt nửa ngày nay, nhìn trái nhìn phải xong, thấy không có người ngoài, liền hạ thấp giọng nói với Tư quốc thái: “Mẫu thân, hôm nay vì sao người phải đưa Bình vương phi kia đi cùng? Ở đó biết bao nhiêu người, có nhà ai thấy mà chẳng tránh đi đâu.”

Tiêu vương phi kia, lúc này khi đặt chân đến hành cung, sau khi đến nói lời tạ ơn với Tư quốc thái, liền được người của Bình vương phủ chạy đến đón đi. Giờ Sơ Niệm nghe mẹ chồng nhắc đến việc này, khẩu khí dường như còn mang chút oán trách, mắt liền nhìn Tư quốc thái. Thấy bà một tay được Kim Châm đỡ, một tay chống trượng, không nhanh không chậm đi đến, thân nhiên nói: “Tiện tay giúp người, cũng tự giúp mình. Dù có thế nào, hiện giờ nàng ấy cũng là Bình vương phi của Đại Sở, người ta thấy nàng đều phải cúi đầu. Lão bà tử này không thể nhìn nàng đứng cô đơn một mình ở ven đường như vậy. Mà sinh tử hữu mệnh, phú quý tại thiên. Ta chỉ đưa nàng ta một đoạn, không hẳn sẽ chiêu họa tới Từ gia.”

Liễu thị thấy lão thái thái có chấp, cũng không dám oán trách hơn nữa, đành phải phần nộ ngậm miệng. Đoàn người quay trở lại sân viện ngủ đêm, dùng cơm xong, người luôn luôn có quan hệ thân thiết với Liễu thị – Bình Dương hầu, phu nhân Thẩm gia cho người đến mời, nói mời những người quen biết đến cùng làm Phật sự, cũng mời người Từ gia cùng đi.

Sơ Niệm đi theo ngồi bên cạnh Liễu thị, nghe mọi người bên cạnh nói chuyện. Nói chưa mấy câu, đề tài liền kéo tới chuyện lúc ban ngày Bình vương phi lên xe ngựa Từ gia. Thẩm phu nhân cậy thế thân thiết với Liễu thị, thì người ra nói: “Lão thái thái nhà bà hôm nay làm sao vậy, việc này sợ là có chút không ổn. Chung quy vẫn nên tị hiềm một chút mới tốt.”

Liễu thị bị chọc đúng tâm bệnh, thấy sự việc quả nhiên đã bị truyền đi, miễn cưỡng cười nói: “Bất quá tiện đường đưa một đoạn đường mà thôi, có thể có chuyện gì.”

Bà đã nói như vậy, Thẩm phu nhân tự nhiên cũng xuôi theo ngụ ý đó, nói: “Điều này cũng đúng. Lại nói, quý phu của bà hiện giờ đã có một quý phi, sau này chỉ biết ân sủng sẽ càng nhiều.”

Phượng hoàng hậu vừa mới tấn phong là biểu muội của tân hoàng, hai người thanh mai trúc mã, tình cảm tự nhiên không cần phải nói. Nhưng trừ hoàng hậu, hậu cung quả thật cũng chỉ có quý phi của Từ gia là đặc thể nhất.

Liễu thị thấy mọi người đều phụ họa, lúc này trong lòng mới thoải mái một chút, miệng vội nói vài câu khiêm tốn.

“Tôi thật ra nghe được chút chuyện ở Yến Kinh,” một vị phu nhân ngắt lời nói, “Nói rằng Bình vương ở Yến Kinh sủng một phu nhân họ Tống, sinh được một con trai cũng đã sáu bảy tuổi. Còn Bình vương phi này sáu bảy năm nay, tự thân một mình mang theo thể tử ở Kim Lăng. Nói gì, cũng là cái người đáng thương...”

Bà ta trong miệng thôn thức, nhưng thần sắc lại có vẻ vui sướng khi người gặp họa.

Lời đồn đó, từ lâu đã không phải là chuyện bí mật gì. Mọi người nghe câu đó xong, lại tiếp tục bàn luận một hồi, Thẩm phu nhân nhìn về phía Sơ Niệm vẫn một mực yên lặng không lên tiếng, hỏi thăm nàng: “Nàng ta không phải ngồi xe ngựa cùng người nữa ngày sao? Đã nói những gì?”

Một người đối với một nây sinh thiện cảm, có khi quả thật không hề phức tạp, có thể hoàn toàn chỉ do một cái nhìn trong lúc đó. Ví như Sơ Niệm đối với Bình vương phi này. Có lẽ, là bởi vì nàng biết trước tương lai, biết kết thúc của nàng ta: trọng phu lên ngôi, cùng hấn nắm tay sống vai chung hưởng vinh quang cũng là một nữ nhân khác, mà nàng cùng con trai của nàng, đã vì ngày đó mà sớm bị hy sinh. Hoặc đã, chính vì thân cận nữ nhân trầm tĩnh thông dong như vậy, nên khi Sơ Niệm nghe thấy người bên cạnh lấy nàng ta làm đề tài bàn luận, trong lòng liền có chút mâu thuẫn. Giờ đây bị hỏi, nàng liền giương mắt, bình tĩnh nói: “Ta với nàng ấy một câu cũng chưa nói.”

Lời nàng nói cũng là lời thật. Nhưng mọi người cũng không tin. Thẩm phu nhân lại xác thực thêm với nàng vài câu, lúc này mới nói: “Cũng phải. Đã như vậy, làm sao còn lòng dạ nào nói chuyện.”

Sơ Niệm cười lạnh một tiếng trong lòng, cúi đầu xuống.

Các nữ nhân trong phật đường mãi tiếp tục khiếu tụng hội mà các nàng đã quen thành thói, Sơ Niệm đợi một hồi lâu, thấy mãi không chấm dứt, rốt cuộc không đợi được nữa, nàng nhẹ giọng nói với Liễu thị: “Mẫu thân, con thấy hơi khó chịu, muốn trở về sớm nghỉ ngơi.”

Liễu thị đang cao hứng, liếc nhìn nàng một cái, thấy sắc mặt nàng quả thật có vẻ không được tốt, trong lòng thoáng không vui, nghĩ thầm, tuổi còn trẻ, bất quá mới ngồi xe có một ngày sao liền có vẻ muốn bệnh, nhưng trong miệng cũng không thể không đáp ứng, kêu Thẩm bà từ đi theo mình đưa nàng về.

Đường cũng không xa, các đầu đường đều có thị vệ đứng gác. Nhờ chiếc đèn lồng trắng treo trên cao, có thể nhìn thấy sân viện dành cho nữ quyến ở lại. Thẩm bà từ thấy gần đến, lo lắng bên cạnh chủ tử không có ai hầu hạ trà nước bất tiện, dặn dò nàng vài tiếng rồi liền quay trở lại. Sơ Niệm cùng Thúy Hoa đi thêm vài bước, khi đến trước bức tường hoa bên ngoài sân viện, bên cạnh bỗng nhiên vang lên một vài tiếng gáy cú cu, kêu liên mấy tiếng.

Thúy Hoa hơi chần chờ, ngó trộm Sơ Niệm, thấy nàng hồn nhiên không phát giác, liền độ ngọt ôm bụng dưới, nhủ mảy nói: “Mợ hai, hình như con ăn bậy bị đau bụng. Thùng phân trong phòng kia con dùng không quen, lúc nãy thấy đằng kia có gian nhà xí, con đi một chút rồi về ngay, người đi vào trước được không?”

Sơ Niệm không nghi ngờ gì, tiếp nhận chiếc đèn lồng từ tay nàng ta. Thúy Hoa cúi đầu, ôm bụng đi.

Sơ Niệm nhìn theo bóng dáng nàng ta vội vàng biến mất, ngẩng đầu ngược nhìn vầng trăng tròn treo trên đầu ngọn cây ở phía đông tường. Tới nay trăng thanh gió mát, so với cái nơi trong phật đường ban nãy tốt hơn không biết bao nhiêu lần. Hít vào mấy hơi thật sâu, nàng đang muốn cất bước đi vào, bỗng từ trên đầu mấy ngọn cây vang lên một loạt tiếng động sột sột soạt soạt, ngẩng đầu nhìn, thỉnh linh bất gặp một cái bóng đen ở trên cành đang treo ngược xuống dưới, giống như đu dây không ngừng lung lay ở trước mặt mình.

Sơ Niệm bị dọa giật mình, sau lưng đều toát ra mồ hôi lạnh, quả tim đập loạn thình thịch, thiếu chút nữa là nhảy ra khỏi yết hầu. Nàng bật lui về sau mấy bước, nâng đèn lồng trên tay lên, đến khi soi rõ đó là một thiếu niên choai choai không lớn không nhỏ, giờ phút này đang móc ngược hai chân trên cây, miệng còn ngậm nhánh cỏ dại, đang nhìn chính mình cười khi khi; áp chế lửa giận dâng lên trong lòng sau khi bị kinh hoàng, nàng trách mắng: “Người là con nhà ai? Sao nghịch ngợm như thế? Người lớn nhà người đâu?”

Thiếu niên kia làm như không lường trước việc nàng giờ giọng trách, ngẩn ra, ngừng cười, từ trên cây lộn nhào người xuống, vững vàng đứng lên, phun nhánh cỏ trong miệng ra, xong rồi mới nói: “Làm người sợ?”

Nhờ ánh sáng đèn lồng, rốt cuộc Sơ Niệm cũng thấy rõ được bộ dáng của thiếu niên, khoảng chừng mười ba mười bốn tuổi, chiều cao so với mình cũng không sai biệt mấy. Gương mặt còn chưa thoát hết tính trẻ con, nhưng mơ hồ đã thấy được phong thái mảy kiểng túm, trên người mặc đồ tang. Nàng lập tức liền hiểu được, chắc là người trong dòng họ Triệu thị, chỉ là không biết nhà nào, thế nhưng lại chơi trò quái ác ở trên cây dọa người như thế.

Sơ Niệm nhủ mảy, nàng cũng không muốn nói gì nhiều với tên choai choai này, khi xoay người cất bước bỏ đi, bỗng nghe thấy hấn nói: “Ta biết người là ai. Mẫu phi ta hôm nay đã ngồi xe của người.”

Sơ Niệm dừng bước, quay đầu lại nhìn hấn. Hấn đang nhìn chăm chăm nàng, đợi nàng quay đầu lại, liền nhe răng cười, dưới ánh trăng ánh mắt lấp lánh: “Người bên ngoài đối với mẫu phi ta đều e sợ tránh không kịp, người lại cùng người ngồi chung nửa ngày đường. Người có sợ không?”

Sơ Niệm còn chưa mở miệng, ngay lúc đó, từ con đường bên ngoài vang lên một trận tiếng bước chân, dưới ánh trăng một người dáng vẻ như thị vệ đến gần người dưới bóng cây, giương mắt nhìn thấy thiếu niên này, lập tức kinh hãi nói: “Thế tử, sao người ở đây? Từ đại nhân đang tìm người khắp nơi!”

Thiếu niên kia nghe nói như thế, bỏ qua Sơ Niệm, oạch một cái xoay người chạy, mới vừa chạy hai bước, nghênh diện liền gặp được Từ Nhược Lân quần thất lưng đai trắng đi đến. Sắc mặt khế biến, hấn lập tức quay đầu hướng về phía cửa cạnh tường hoa cách đó vài chục bước chân. Chỉ là mới vừa chạy vài bước, liền bị Từ Nhược Lân nhanh chân vượt qua, một tóm một liền bắt lấy tay vận chèo ra sau lưng, y cười mắng: “Hôn tiểu tử, càng lớn càng không ra gì! Bên trong là chỗ của nữ nhân, người đi vào cho ta thử xem!”

Thiếu niên về mặt đau khổ, dùng cái tay còn có thể động chỉ chỉ Sơ Niệm còn đứng ở một bên, nhe răng nhỏ giọng nói: “Su phụ, tốt xấu gì trở về nói sau. Còn có người ngoài ở đây...”

Từ Nhược Lân thờ ơ theo ngón tay hấn chỉ mà nhìn qua, thoáng thấy một nữ tử cầm đèn lồng đang đứng dưới bóng cây, dưới ánh trăng chiếc bóng gầy yếu in trên bức tường phía đông. Lại nhìn thêm một cái, quả tim y nhảy nhót, bàn tay đang kẹp chặt cánh tay thiếu niên theo bản năng mà căng thẳng, đau khiến hấn ta không chịu nổi kêu ôi một tiếng. Lúc này y mới bình tĩnh, bất động thanh sắc chậm chạp thả lỏng tay ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Lâu Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Chuyển ngữ: Hiểu Văn

Thiếu niên này chính là Bình vương thế tử – Triệu Vô Dạng. Hắn lúc nhỏ ở Yến Kinh theo Từ Nhượng Lân học cưỡi ngựa bắn cung. Vì thế mà dù chưa từng làm lễ bái sư, nhưng đối với Từ Nhượng Lân, hắn vẫn xem như sư phụ. Tối nay từ cung nghỉ tại lô điện, nghỉ thức tể điện cả đêm không dứt, phu thê Bình vương cùng thế tử đương nhiên phải trông coi ở bên hông lô điện. Thế mà Triệu Vô Dạng biến mất chẳng thấy người đâu, khi đó Từ Nhượng Lân mới tự mình đi tìm. Tìm thật lâu, giờ cuối cùng cũng tóm được hắn, không ngờ có thể ngẫu nhiên gặp gỡ nàng.

Đây là lần thứ hai gặp được nàng từ khi Từ Nhượng Lân quay về kinh.

Y chậm rãi buông lỏng cánh tay đang kèm Triệu Vô Dạng, nhìn nàng cảm chiếc đèn lồng trắng, trong ánh sáng lác lác, người dưới bóng cây đang từ từ đi tới, đi thẳng đến phụ cận, sau đó nhìn y khách khí mà lãnh đạm gọi một tiếng “Đại bá”, không đợi y đáp lời, đã cúi mắt xuống, đi lướt qua y.

Nàng lướt qua, để lại trong không khí phảng phất hương thơm. Y đối với mùi hương này cũng không xa lạ. Đó là huân y hương mà nàng vẫn quen dùng. Qua năm này tháng nọ, hương khí không ngừng thấm qua làn áo, tiếp xúc đến da thịt, dường như cũng ngấm được mấy phần.

Từ Nhượng Lân cảm giác được, nàng không thích bị chính mình nhìn chăm chú. Cho nên lần trước khi gặp nàng ở cổng hoàng cung, ngoại trừ lúc đầu nhìn qua một cái, sau đó y không nhìn nàng thêm lần nào nữa. Nhưng tối nay, có lẽ do bóng đêm tĩnh mịch, có lẽ bị hương hoa dẫn dắt, đôi mắt y không tự chủ được đi theo bóng dáng của nàng, không thể thu về.

“Ê, người còn chưa trả lời ta mà!”

Triệu Vô Dạng xoa cánh tay, giương mắt nhìn Sơ Niệm sắp đi vào, quát một tiếng.

“Ta nghe theo lời Tổ mẫu mà làm thôi, sao phải sợ nhiều thứ như vậy.”

Sơ Niệm không quay đầu lại, thuận miệng nói một câu như vậy, nhắc vẩy lên, chân liền bước vào cổng.

Từ Nhượng Lân nhìn theo dáng hình vừa biến mất sau cánh cổng, thẳng đến phía trước không còn chút dấu vết. Áp chế trong lòng khó chịu, y chuyển tầm mắt sang thiếu niên trước mặt mình lúc này còn mãi nhìn về hướng nàng đã đi, thấy hắn rốt cuộc cũng quay lại, nói: “Sư phụ, lúc này khi ta từ trên cây lộn ngược xuống, hình như đã dọa khiến nàng ấy rất kinh hoàng. Lần tới nếu người nhìn thấy nàng, thay ta nói xin lỗi.”

Từ Nhượng Lân ờ một tiếng, nói: “Người sắp mười bốn, sau này cần phải ôn trọng. Còn như vậy, coi chừng bị vương gia trách phạt.”

Trên mặt Triệu Vô Dạng lập tức hiện vẻ bất mãn, nhỏ giọng lầm bầm: “Ta còn ôn trọng để làm gì? Trong lòng ông ta từ lâu đã không có ta với mẹ ta...”

“Nói bậy!”

Từ Nhượng Lân khẽ nhún mày, cúi đầu quát một tiếng.

Triệu Vô Dạng ngậm miệng, nghiêng đầu lại ngó qua cánh cổng khi này Sơ Niệm đi vào, chuyển sang cười hì nói: “Sư phụ, nàng ấy thật là đẹp, mới vừa rồi khi đèn lồng chiếu tới, ta thiếu chút nữa thì từ trên cây rớt xuống, ta chưa thấy qua nữ nhân nào xinh đẹp như vậy. Có phải không?”

Từ Nhượng Lân vươn tay, không nể tình búng một cái thật mạnh vào trán hắn. Trong tiếng rên đau của hắn, y nghiêm mặt nói: “Sao người lại chuồn đến nơi này? Vương gia, Vương phi đang tìm người, nhanh trở về đi!”

Triệu Vô Dạng ôm trán, ờ một tiếng, xoay người rũ rượi cúi đầu mà đi.

Từ Nhượng Lân khẽ lắc đầu, đi theo hắn về phía lô điện.

— <http://greenhousenovels.com> —

Thụy Hoa ôm bụng đi một đoạn, vừa rẽ sang góc khác liền buông tay, rồi nhìn phải nhìn trái xung quanh. Từ sau đám cây cối bỗng nhảy ra một người, từ phía sau ôm lấy thắt lưng nàng ta kéo đi. Đến chỗ góc tường, hai tay người nọ đã lần mò khắp người nàng, miệng sắp lại, hàm hồ hỗn độn nói: “Muội tử thân ái, nhớ người chết mất...”

Thúy Hoa tức giận, dùng sức đẩy người nọ ra, đề thấp giọng trách mắng: “Người, cái đồ vô liêm sỉ không biết sống chết! Cũng không nhìn xem giờ là lúc nào, cả cái đầu chỉ toàn những thứ này! Còn tiếp tục hồ đồ nữa thì chết như thế nào cũng không biết!”

Người già kêu cúc cu dụ nàng ta ra đây, chính là con trai của quân sự Lý Thập Nhất ở Kim Đài viên, gọi là Lý Thiện Bảo, hẳn cùng với Thúy Hoa có qua lại lén lút. Lúc này cầu hoan bị cự tuyệt, trong lòng uất ức, hắn nói: “Chẳng phải tại ta nhớ người hay sao? Đã hai ba tháng, mà người chẳng đến gặp ta...”

“Hừ!”

Thúy Hoa cắt ngang lời y, hừ lạnh: “Người còn tưởng rằng chuyện giữa ta với người không ai biết? Nằm mơ đi!”

Lý Thiện Bảo giật mình kinh ngạc, lòng dạ mây mưa mới nảy chột tan biến, chậm chạp ngồi xổm xuống, hỏi: “Ai, ai biết?”

Thúy Hoa nói: “Người còn mãi hồ đồ tới chết thôi! Để ta nói người biết, tháng trước khi ta theo lão thái thái, mợ hai đến Hộ quốc tự, Chu Chí nói người ở sau núi đợi ta, ta liền đi qua, phát hiện không có ai, trở về chất vấn Chu Chí, người đoán hẳn nói như thế nào?”

“Nói thế nào?”

“Hắn lừa ta đi. Ta nhất thời sợ hãi, trùng kè của hắn. Sau đó nghĩ lại mới hiểu được, hẳn chắc cũng không xác định, chỉ chụp mữ ta mà thôi, làm cho ta tự mình nhảy hổ!”

Lý Thiện Bảo run giọng, nói: “Hắn... Hắn muốn gì? Hay là cũng trùng ý người, muốn uy hiếp người?”

“Phì!” Thúy Hoa nhở cho hắn một ngụm, “Đơn giản như vậy thì tốt rồi!” Dừng chút, lại nói, “Nói thật cho người biết, Nhị gia dặn ta theo sát mợ hai, có việc gì liền báo cho hắn. Ta đoán đã bị mợ hai nhìn ra rồi. Mặc dù không hiểu được vì sao mợ hai vừa vào phủ đã bắt chẹt được Chu Chí, nhưng Chu Chí là người của nàng ta, cái này là không phải nghi ngờ. Nhất định là mợ hai sai Chu Chí tìm lỗi lầm của ta, nắm điểm yếu của ta để dễ bắt chẹt. Người xưa nói, chó sủa không cắn người, cắn người thì không sủa. Thật sự là quá đúng đi. Mợ hai này, với tên Chu Chí kia, người nào trên mặt thoạt nhìn mà không phải như ngấm hồ lô, trong lòng lại thủ đoạn như thế!”

Lý Thiện Bảo ngây ra như phỗng, sau một lúc lâu, lẩm bẩm nói: “Vậy người làm sao bây giờ?”

“Sao cái gì? Điểm yếu của ta nằm trong tay mợ hai, không nghe theo nàng thì còn có thể làm gì?” Thúy Hoa nói, “Lúc trước thái thái chọn ta cùng Thúy Kiều hầu hạ Nhị gia, chính là an bài sớm hay muộn sẽ thành người của hắn, chẳng qua hắn thân thể không tốt, vẫn kéo như vậy mà thôi, mặc dù không biết đến khi nào mới bước lên được, ai kêu ta vận mệnh đã như vậy? Người lại ăn gan hùm dám đụng đến ta, nếu bị người ta phát hiện, người có lẽ còn được cha người chống đỡ, ta còn có thể yên thân? Đến lúc đó chỉ sợ tất cả đều đổ lên đầu ta. Bây giờ người còn không biết điều như vậy, sớm hay muộn sẽ hại chết ta...” Nàng ta vừa nói, trong lòng chưa xót, giọng cũng nghẹn ngào.

Lý Thiện Bảo cuống quýt chỉ tay lên trời thề, dỗ dành một chút, Thúy Hoa mới chuyển từ giận sang vui vẻ, chịu cho hắn thân thiết một chút. Trong lòng vẫn lo lắng, nàng ta nhanh chóng sửa sang quần áo, nói: “Nếu ta không quay về, sợ là mợ hai sẽ nghi ngờ. Sau này không có tin của ta, người đừng tới tìm ta.” Dứt lời vội vàng rời khỏi. Trở về viện, thấy Liêu thị còn chưa quay về, chỉ có gặp phải Xích Tô bị hỏi một câu. Mợ hai cũng không nói gì, chỉ một mình ngồi bên đèn dầu trước cửa sổ, dáng vẻ như mọi ngày. Trong lòng nàng ta mới dần an tâm.

— <http://greenhousenovels.com> —

Ở một bên hông điện, trong một gian lều lớn dành cho người gác đêm tạm nghỉ, Bình vương Triệu Cư mặc nguyên quần áo đang nằm ngửa trên chiếc sạp nhỏ. Tiêu Vinh ngồi ở bên cạnh, nhờ ánh sáng từ ngọn đuốc trắng trong lều mà ngắm trượng phu của mình đang trong giấc thiên nhiên.

Nàng biết hẳn rất mệt mỏi. Từ mấy ngày trước đã không ngủ không nghỉ, ngày đêm gấp rút chạy về Kim Lăng. Sau đó, dưới vô số cái nhìn chăm chăm, từ sáng sớm cho đến tối muộn, hẳn đều túc trực bên linh cửu Đại Hành hoàng đế, tham dự đủ mọi nghi thức tế điện rồi rầm rải dòng. Bây giờ rốt cuộc cũng được nghỉ một lát, cơ hồ là vừa chạm gối liền ngủ ngay, thậm chí còn phát ra tiếng ngáy rất nhỏ ngay sau đó.

Tiêu Vinh hơi hơi nhắm mắt lại, nghe tiếng ngáy của trượng phu.

Đã có sáu bảy năm không nhìn thấy hắn, giờ đây gặp lại, nàng bỗng nhiên phát giác, qua gương, nhìn thấy bản thân mình dường như đã già đi rất nhiều. Mà hắn, bộ dáng so với trong trí nhớ không khác mấy, thậm chí, ngay cả tiếng ngáy phát ra khi ngủ cũng quen thuộc như vậy. Giờ phút này, cái âm thanh đã lâu nàng mới nghe thấy, lại giống như tiếng nhạc cao đẹp do nhạc sư diễn tấu.

Thật lâu sau, nàng rốt cuộc mở mắt, ánh mắt rơi xuống trên bờ vai hắn. Tưởng tượng ra hình ảnh nữ nhân đó ôm cánh tay hắn đi vào giấc ngủ, ánh mắt nàng dần dần hui quạnh, vẻ mặt cũng lãnh đạm vài phần.

Nàng lại chăm chú nhìn hắn một lát, cuối cùng vươn tay qua, nhẹ nhàng cầm tay hắn.

Nàng biết hẳn luôn luôn cảnh giác, cho dù là ngủ, chỉ cần hơi đụng chạm thì sẽ tỉnh ngay. Quả nhiên, vừa động tay, hắn bỗng nhiên mở mắt, sau khi thấy là nàng, hắn thở ra một hơi, lại nhắm mắt lại, mơ mơ hồ hồ nói: “Mi nhi, nếu nàng mệt mỏi, cũng nằm nghỉ đi. Đến nửa đêm gần sáng còn phải thức dậy.”

Mi nhi là tên thân mật mà trước giờ hắn gọi nàng. Khi đó nàng mới gả cho hắn không bao lâu, hắn khen nàng có một đôi mày thanh tú không cần tô vẽ, nên liền gọi như vậy.

Vốn nên là thời khắc thăm thiết dịu dàng, nhưng nàng không cách nào làm cho thời khắc này tiếp tục kéo dài.

Nàng vẫn chưa mở miệng, cũng không nhúc nhích, chỉ nắm tay hắn không buông.

Triệu Cur rút cuộc lại mở mắt, nhìn về phía thê tử của mình, hơi chần chờ, rồi hỏi: “Nàng đang nghĩ gì?”

Nàng đón nhận ánh mắt hắn, nhẹ giọng hỏi: “Thiếp đang nghĩ, Tổng phu nhân là một nữ tử tao nhã như thế nào... Đáng tiếc, vẫn không có cơ hội thấy nàng.”

Trên mặt Triệu Cur hiện lên vẻ xấu hổ, từ trên sạp ngồi dậy, thấp giọng nói: “Mi nhi, nàng đừng nghĩ nhiều...”

Tiêu Vinh mỉm cười, lắc đầu nói: “Vương gia người đừng hiểu lầm. Thiếp không có ý gì khác, chỉ là nảy sinh cảm xúc mà thôi. Chúng ta chia cách nhiều năm như vậy, bên cạnh thiếp còn có Vô Dạng, người ở Yên Kinh lẽ loi một mình, có thể có Tổng phu nhân bên cạnh, thiếp cũng yên tâm.”

Triệu Cur ngấm nàng một lúc lâu, cuối cùng thở dài, vươn tay nắm lấy bả vai nàng, nói: “Ta hiểu được ý của nàng. Ta làm sao không nghĩ đến chuyện đón mẫu tử nàng đi chứ, chính vì thân bất do kỷ...”

Trong mắt Tiêu Vinh xẹt qua một tia thất vọng.

Mới vừa rồi nàng thử thăm dò, nghe được hắn trả lời như vậy, lập tức liền hiểu được. Dù là đã đến nước này, trọng phụ vẫn không tính toán để đón nàng với con trai đi.

Nàng cắn răng một cái, nói: “Vương gia, thiếp biết nỗi khó xử của người. Nhưng chúng ta đều biết rõ, Khâm nhi hẳn tuy là cháu của người, nhưng đối với người vẫn còn kiêng kỵ. Hiện giờ hắn lên ngôi, làm khó dễ với người là chuyện sớm hay muộn. Người nói thật cho thiếp biết, đến lúc đó, người sẽ khoan tay chịu trời, hay còn có mưu kế khác?”

Triệu Cur ngần ngừ, chậm chạp không trả lời.

Tiêu Vinh nói: “Thiếp hiểu rồi, sao người lại cam tâm khoan tay? Cho nên Vương gia, Mi nhi bây giờ muốn khẩn cầu người, xin người nghĩ đến nhiều năm tình nghĩa phu thê của chúng ta, vô luận như thế nào cũng nghĩ biện pháp đưa Vô Dạng đi. Ta có đi hay không không quan trọng, nhưng còn Vô Dạng, nó nhất định phải đi!”

Triệu Cur cau mày, sau một lúc lâu, rốt cuộc nói: “Mi nhi, nàng cũng biết, giờ là thời khắc hết sức căng thẳng, ta làm gì cũng có người nhìn chăm chăm. Để nàng cùng Vô Dạng ở Kim Lăng là ý chỉ lúc sinh thời của Đại Hành hoàng đế. Hiện giờ nếu chính Khâm nhi không tự mở lời, ta vô luận như thế nào cũng không thể tự mình đề nghị. Tạm thời chỉ có thể để nàng cùng Vô Dạng chịu uất ức. Nhưng ta hứa với nàng, một khi phát sinh biến cố, ta chắc chắn nhanh chóng phái người đến, nghĩ biện pháp đưa nàng cùng Vô Dạng rời đi, nàng yên tâm!”

Trong lòng Tiêu Vinh chợt thấy bi thương.

Đương nhiên nàng biết rõ trọng phụ hiện giờ đang ở thế khó xử. Nếu chỉ có mình nàng, nàng tuyệt đối sẽ không mở miệng. Nhưng còn có con trai, nàng phải suy nghĩ cho con.

Đây là điều mà ban ngày lúc ngồi trên xe ngựa của Quốc công phủ nàng đã nhắm mắt suy nghĩ kỹ càng, cuối cùng cũng làm ra quyết định. Cho nên giờ phút này trọng phụ chỉ cho một câu hứa hẹn như vậy, nàng nghe ra được, ngoại trừ hứa suông, không có nửa điểm ý nghĩa thực tế.

“Vương gia, thiếp với người từ khi kết tóc đến nay, đã gần hai mươi năm. Hai mươi năm nay, thiếp chưa từng cầu xin người điều gì, lần này, thiếp muốn từ chỗ người xin một người.” Thấy trọng phụ gật đầu, Tiêu Vinh nói, “Từ Nhượng Lân cùng Vô Dạng có tình nghĩa thầy trò, Vô Dạng đứa nhỏ này, mặc dù người không thích nó gần bướng, có điều nó vẫn khá nghe lời của y. Lần này khi Vương gia rời đi, có thể để y ở lại?”

Theo bản năng Triệu Cur muốn lắc đầu.

Bắt đầu từ lần đầu tiên hắn gặp được Từ Nhượng Lân năm y mười lăm tuổi, suốt mười mấy năm qua, đứa con trưởng của Ngụy quốc công phủ này, không chỉ từ một thiếu niên ngây ngô quật cường dần trưởng thành thành một lão tướng sa trường thân kinh bách chiến, hơn nữa còn là cánh tay phải, là tâm phúc nòng cốt nhất của hắn. Lần này vội vã vào kinh về chịu tang, nếu không nghe theo lời y, sắp xếp lánh đi đường khác, sau này nghe ngóng tình hình biết được, căn bản là không có khả năng trong vòng ba bốn ngày ngắn ngủi đến Kim Lăng đúng hạn.

Đương nhiên hắn hiểu rõ, cái ngày diệt nhĩ Triệu Khâm làm khó dễ chính mình hẳn là không còn bao lâu nữa. Cho nên vào thời khắc mấu chốt như vậy, lý nào có thể để Từ Nhượng Lân ở Kim Lăng?

Hắn do dự, nói: “Không thể sắp xếp người khác sao?”

“Không được, nhất định phải là y.”

Tiêu Vinh hai mắt khẩn khoản nhìn hắn, không hề chớp mắt.

Triệu Cur nhìn thê tử kết tóc của mình.

Mặc dù dưới hoàn cảnh ánh nến mờ lung như vậy, cũng không thể che lấp được nếp nhăn rất nhỏ nơi khóe mắt nàng. Lần trước khi nhìn thấy nàng,

thời gian ước chừng bất quá sáu bảy năm, nàng thoảng chốc đã già đi nhiều như vậy, không còn là thiếu nữ hay dựa cửa nhìn mình mỉm cười thướt tha đầu nữa. Trong đầu lại xẹt qua hình ảnh nữ tử thanh xuân lúc này đang ở Yên Kinh trong Bình vương phủ chờ mình quay về, trong lòng bỗng sinh ra cảm giác áy náy. Lại do dự một lát, hẳn cuối cùng nói: “Cũng tốt. Vậy để y ở lại.”

Tiêu Vinh cuối cùng thờ ra một hơi, nhìn trượng phu mỉm cười, nói: “Đa tạ Vương gia.”

“Vương gia, Từ đại nhân đã đưa thể tử trở lại.”

Chính lúc này, bên ngoài lều vang lên tiếng của thị vệ báo cáo.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Lâu Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Chuyển ngữ: Hiểu Vân

Từ Nhượng Lân dừng lại bên ngoài lều, nhìn theo Triệu Vô Dạng đi vào xong, đang định rời đi, thì thấy một thị vệ đi ra.

“Từ đại nhân, Vương gia cho mời.”

Khi Từ Nhượng Lân ở Yên phiên, tham gia chiến sự, được xưng là tướng quân, còn ngày thường, thuận tiện kiêm luôn chức tổng binh thiếu úy, nên mới được gọi đại nhân.

Bên trong tuy có Tiêu Vương phi, có điều mỗi lần Từ Nhượng Lân quay về Kim Lăng, nhất định sẽ ghé thăm Triệu Vô Dạng, cũng rất quen thuộc với Vương phi, thế nên cũng không có chỗ nào phải tị hiềm, lập tức liền vén lều mà vào. Gặp Triệu Cư đang ngồi trên sập, Vương phi đứng một bên, hai luồng ánh mắt đều đang tập trung trên người Triệu Vô Dạng.

“Hài nhi tham kiến phụ vương mẫu phi.”

Triệu Vô Dạng cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói.

“Người mới vừa đi chỗ nào? Tuổi không nhỏ, trường hợp này, sao còn bồng bột như thế, một chút cũng không biết thu liễm?”

Triệu Cư nghiêm khắc nhìn chăm chăm nhi tử trước mặt, trách mắng.

Triệu Vô Dạng chậm rãi ngẩng đầu, đón nhận ánh mắt phụ thân mình, một từ cũng không nói, âm thầm cắn chặt răng.

Tiêu Vinh thảm thán, đang muốn mở miệng, Từ Nhượng Lân đã nói tiếp: “Vương gia bớt giận. Thể tử mới vừa rồi ngay tại bên kia cách đây không xa, nhờ thỉnh giáo ta vài công phu đao thức, ta thấy người hiếu học, liền chỉ đạo, thế nên mới không kịp trở về sớm. Là sơ sót của ta.”

Lúc này sắc mặt Triệu Cư mới hơi hòa hoãn lại, phát tay về phía nhi tử, ý bảo hắn đứng sang một bên, rồi đứng dậy nhìn về phía Từ Nhượng Lân, nói: “Nhượng Lân, mới vừa rồi Vương phi cùng ta thương nghị, nhờ người tạm thời lưu lại, theo giám sát Vô Dạng. Ý của người như thế nào?”

Từ Nhượng Lân thoảng ngẩn ra.

Tiêu Vinh đến bên cạnh y, khẽ cười nói: “Từ đại nhân, ta hiểu được việc này làm khó cho người. Nếu người không muốn, xem như ta chưa nói là được.”

Từ Nhượng Lân lập tức nói: “Vương phi nói quá lời. Giám sát thể tử là trọng trách, được Vương gia cùng Vương phi tín nhiệm, Nhượng Lân tất sẽ tận tâm hết sức, không dám buông lỏng.”

Lời y nói giờ phút này, là lời nói thật trong lòng.

Lần này vội quay về Kim Lăng chịu tang, mặc dù y chưa từng nghĩ tới cuối cùng sẽ lưu lại, nhưng trong lòng, không phải là chưa từng lo lắng thay cho Triệu Vô Dạng.

Thời gian này ở kiếp trước, đoàn người Bình vương khi nam hạ, trên đường đi bị đủ các loại ngăn trở, cuối cùng mặc dù ra sức về tới nơi, nhưng đã muộn nhiều ngày, cuối cùng chịu cảnh nhục nhã. Lần này y tự hứa sẽ không để cho chuyện xưa lại phát sinh lần nữa. Đối với Triệu Vô Dạng – vị thể tử từ nhỏ đã gọi y là sư phụ này, đương nhiên y lại càng không nguyện ngồi yên nhìn hắn dấn vào vận mệnh kiếp trước. Có điều chính y cũng hiểu rõ, với Bình vương mà nói, lúc này, việc làm yên lòng người cháu hoàng đế vừa mới đăng cơ kia, so với giải thoát mẫu tử Vương phi khỏi hoàn cảnh hiện giờ càng quan trọng hơn. Nếu không được Bình vương mở lời, sau khi kết thúc quốc tang, y đã phải quay về Yên kinh, một khi trở về, sự vụ quần thân,

chuyện ở nơi này chỉ sợ là ngoài tầm tay với, e rằng cuối cùng cũng giống y như kiếp trước, lòng có dư mà lực không đủ. Cho nên rốt cuộc nên làm như thế nào, trong thời gian ngắn, nhất thời y cũng không nghĩ ra kế ổn thỏa. Không nghĩ tới giờ phút này lại được ở lại, điều này thật hợp với tâm ý y —— Tần đế làm khó dễ, nếu hết thấy đều như cũ, là mùa xuân sang năm, hiện giờ còn được mấy tháng, có thể lên kế hoạch chu đáo. Cho dù có biến, xảy ra chuyện sớm hơn dự tính, nhưng có y ở lại, cũng có thể phòng bị chu toàn. Hơn nữa, còn có một việc. Nếu nói chính mình hoàn toàn không muốn ở lại gần bên cạnh nàng, kia nhất định là không thật. Dù cho không thấy được nàng, nàng cũng không nguyện nhìn thấy chính mình, nhưng biết nàng giờ giờ khắc khắc nào cũng ngay tại bên cạnh, trong lòng y cũng rất hài lòng. Cho nên khi nghe an bài như thế, ngay lập tức tuân lệnh.

Tiêu Vinh tươi cười, vội gọi nhi tử tới tạ ơn. Từ Nhượng Lâm khiêm tốn vài câu, sau đó mới ra khỏi lều. Đứng ở bên ngoài trường, liếc mắt nhìn ra cánh đồng bát ngát ở phía xa xa kia một cái, một đoàn dài không điểm cuối nhưng điểm điểm đóm đóm từ ánh sáng của sáp ong, hứng cơn gió đêm lạnh lùng quét vào mặt, y hít vào một hơi thật sâu.

Canh năm ngày kế, đội ngũ đưa linh cửu liền tiếp tục đi về hướng Tây. Buổi trưa tới được thôn Ngụy. Ấn theo quy chế, Quốc công phủ giống như các nội quyền có thể dừng lại quay trở về. Sau một hồi hỗn loạn, Sơ Niệm rốt cuộc đi theo Quốc thái, Liễu thị quay trở về. Màn đêm buông xuống vẫn ở tại đại hộ ở Chương Nghĩa thôn, cả đêm không nói chuyện, sáng sớm ngày tiếp theo lại dậy sớm lên đường, tới buổi tối trời nhá nhem tối, xe ngựa rốt cuộc vào thành, về tới Quốc công phủ.

Chuyến này, đi về tổng cộng ba ngày hai đêm, thực sự là hành con người ta đến rồi. Sơ Niệm trở lại Trắc Cẩm Viện, tắm rửa thay quần áo từ đầu tới chân xong liền thả người xuống giường, cả đầu ngón tay cũng không muốn nhúc nhích chút nào. Màn đêm buông xuống, Từ Bang Đạt cũng vô cùng dụi dằm sấn sấn, có lẽ biết nàng mệt mỏi, chỉ ôm nàng ngủ.

Một đêm ngon giấc, hôm sau Sơ Niệm thức dậy, cả người cũng tươi tỉnh ra, lúc này mới phát giác trượng phu dường như có chút không bình thường.

Gần đây mặc dù sức khỏe hẳn có tốt lên một chút, nhưng “tốt” này cũng chỉ là so sánh với tình huống của hắn trước kia mà thôi, cơ bản mà nói, ban ngày hẳn có khoảng nửa ngày đều trôi qua trên giường. Nhưng mà hôm nay, tinh thần so với ngày trước thật sự tốt hơn rất nhiều, chỉ ngủ hơi muộn một chút đã thức dậy.

Đây vốn là chuyện tốt. Chính là Sơ Niệm luôn cảm thấy hắn cùng với đạo trước có hơi khác, lại thêm phát hiện hai gò má hắn hơi đỏ hồng, sau lưng cũng đỏ mồn hôi nhiều hơn trước, trong một buổi chiều đã thay áo trong hai lần. Nàng hỏi hắn, hắn nói bản thân rất khỏe. Sơ Niệm muốn mời thái y đến xem, Từ Bang Đạt không đồng ý, chỉ nói mình quả thật không có việc gì.

Sơ Niệm thấy hắn kiên quyết, đành phải bỏ qua chủ ý này. Vẫn còn hơi lo lắng, sau đó nàng đi thăm hỏi Văn Bình người mấy ngày trước được ở lại.

Văn Bình nói: “Nhị gia mấy hôm nay cũng giống như bình thường, buổi sáng giờ Tỵ thức dậy, dùng bữa, uống thuốc xong thì đọc sách một chút, sau đó ngủ trưa, qua giờ Ngọ, có khi ở trong phòng, có khi đi bộ vài vòng ở trong viện.”

Sơ Niệm trầm ngâm, chợt nghe Văn Bình lại nói: “À đúng rồi, hôm qua sau giờ Ngọ, Nhị gia đi Lâm Phương Hiên, em không đi theo, chỉ có Thúy Kiều theo hầu hạ, khi trở về có hơi muộn, chỉ trước mợ hai một chút.”

Lâm Phương Hiên là một gian nhà nghỉ mát nổi trên nước trong vườn sau của Từ gia, là nơi tốt để ngày hè đến hóng mát. Lúc trước nếu có hứng thú đến đó, Từ Bang Đạt cũng sẽ bảo nàng đi cùng hắn, ở đó tiêu ma thật lâu cả buổi chiều.

Sơ Niệm dò hỏi không có kết quả, quay sang Thúy Kiều hỏi: “Ta trở về, Nhị gia tinh thần mặc dù tốt, nhưng sắc mặt không đúng, mồn hôi trên người cũng nhiều, hỏi hắn, hắn đều nói tốt. Người là người hầu hạ hắn đã nhiều năm, ta lo lắng nên hỏi lại người, Nhị gia mấy ngày nay thật sự tốt cả sao? Nếu có chỗ nào không đúng, phải nói sớm ra để kịp chạy chữa.”

Thúy Kiều trầm nặc một chút, mới nói: “Dạ mợ hai, Nhị gia mấy ngày nay so với ngày thường không có gì khác. Hôm qua đến Lâm Phương Hiên về hơi trễ là do người đã ngủ lại đó.”

Nghe qua cũng không có gì. Và lại Thúy Kiều còn hơn Thúy Hoa, tính tình lại trầm tĩnh vững vàng. Sơ Niệm thấy hỏi không ra nguyên do, cũng đành từ bỏ, lại để ý trượng phu thêm hai ngày, thấy hắn dần dần hồi phục lại bộ dáng ban đầu, lúc này rốt cuộc nàng mới yên tâm.

Ngày kế, người đi đưa linh cửu cũng lục tục trở về Kim Lăng. Quốc công phủ cũng nhanh chóng nhận được tin tức, Đại gia Từ Nhượng Lâm lúc này không đi theo Bình vương, mà ở lại Kim Lăng.

Sau khi tin tức lan truyền ra, người Từ gia có các loại phản ứng không giống nhau. Từ Diệu Tổ cho rằng nhi tử rốt cuộc đã bị mình thuyết phục, thậm chí thở ra, cực kỳ vui mừng, suy tính nên nói như thế nào để quý phi nữ nhi giúp y ở trước tân hoàng nói vài lời hay. Quả nhi đặc biệt vui vẻ, cả ngày đều thấy cô bé tươi cười. Tư quốc thái bất quá chỉ dặn dò Liễu thị một câu, nói nếu y trở về nhà ở, mà bên đó nếu thiếu người thì cứ tạm thời phái Ngọc Trữ – người bên cạnh mình qua hầu hạ. Liễu thị vàng dạ, trong lòng lại ghen uất khó chịu vô cùng.

Ở trước mặt Thẩm bà tử – nữ nương đã chăm sóc cho mình cả nửa đời người, Liễu thị chưa bao giờ che dấu sự yêu ghét của mình. Bà không ưa trượng tử Từ Nhượng Lâm này của Từ gia, cũng như Từ Nhượng Lâm không thích người “mẫu thân” này. Cùng với Thẩm bà tử, hai người ngồi ngẫm nghĩ thật lâu về động cơ của Từ Nhượng Lâm: nếu là y nhìn ra Bình vương sắp xảy ra chuyện nên muốn phiết thanh quan hệ với ông ta, đến lúc đó Quốc công phủ không cần bị liên lụy, đây là chuyện tốt. Nhưng nếu thực như vậy, chẳng phải y cũng phiết thanh “quan hệ”?

Lợi ích của gia tộc là quan trọng hơn hết thảy, Liễu thị đương nhiên hiểu đạo lý này. Nhưng khi sự tình có dính dáng đến một thứ giống như lưỡi dao sắc bén luôn cắm trong lòng bà bấy lâu nay, thì cũng rất khó bảo toàn được lý trí.

Trong lúc bà ta còn đang suy nghĩ tới lui, bên Trạc Cẩm Viện, Sơ Niệm cùng Từ Bang Đạt cũng đã biết tin tức này.

Đối với Sơ Niệm mà nói, đây rõ ràng là một tin xấu.

Đương nhiên nàng biết, ngày sau trở thành quyền thần kiến quốc – Từ Nhượng Lân, bây giờ ở lại Kim Lăng, tuyệt đối không thể là vì nhất đao lưỡng đoạn (*) với Bình vương. Nàng có dự cảm, chuyện này có thể liên quan đến mẫu tử Vương phi. Điều này đương nhiên rất tốt, nàng cũng hy vọng vương phi cùng thế tử có thể chết già. Nhưng mặc kệ như thế nào, với cá nhân nàng mà nói, chỉ cần y ở lại, ngày tháng sau này cũng sẽ như bước trên băng mỏng, càng khôn khổ hơn...

(*) nhất đao lưỡng đoạn: cắt đứt quan hệ không còn tình nghĩa

Nàng trộm liếc nhìn Từ Bang Đạt, thấy hắn đang an tĩnh nửa ngồi nửa nằm trên ghế quý phi, tầm mắt bình tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ, cũng không biết suy nghĩ cái gì. Bỗng nhiên, như là cảm nhận được ánh mắt dò xét của nàng, hắn nhìn về phía nàng.

Sơ Niệm không kịp dời mắt, liền cười với hắn, hắn cũng vậy, sau đó mỉm cười, vẫy tay gọi nàng. Chờ nàng đến bên cạnh, hắn cầm lấy một bàn tay nàng, ngón cái hơi lạnh nhẹ nhàng xoa lên mu bàn tay trắng nõn mềm mại của nàng, cúi đầu nói: “Kiều Kiều, vì phi chỉ yêu nhất mình nàng.”

Sơ Niệm vâng một tiếng, nhẹ thở ra một hơi.

— <http://greenhousenovels.com> —

Đêm đó, Sơ Niệm phát hiện, trượng phu Từ Bang Đạt khi ở trên giường, dường như đã thay đổi thành người khác.

Thực sự là, từ lần trước, sau khi cái vụ quyền sách đông cung đó trôi qua, có lẽ là hắn không muốn tiếp tục ở trước mặt nàng một lần lại một lần lộ vẻ yếu đuối ____ hắn là người tự tôn rất cao, nói trắng ra thì, chính là sĩ diện, cho nên ban đêm khi nằm xuống, hắn đối với nàng ngoại trừ có chút âu yếm hôn môi ra, vẫn không thử lại cái việc nói dối tông đường. Nhưng tối nay, hắn rất lạ, hai người vừa nằm xuống, theo hắn đòi hỏi cùng dẫn dắt, quần áo hai người nhanh chóng trút bỏ, tiếp theo sau đó, Sơ Niệm phát hiện, cái kia của hắn, thế mà dần dần cũng ngóc đầu.

“Nhị gia?”

Nàng biết giờ phút này nàng không nên đặt câu hỏi như vậy, nhưng là không khống chế được, mở to mắt, vô cùng kinh ngạc nhìn hắn.

Sắc mặt Từ Bang Đạt đỏ hồng dị thường, trên trán đầy mồ hôi, hô hấp ồ ồ dồn dập.

Hắn vẫn chưa trả lời, chính là bất chợt ôm lấy nàng, xoay người đè lên trên người nàng.

Nàng còn chưa hiểu được, tối nay trượng phu như thế nào đột nhiên có thể, liền cảm giác được chân mình bị hắn hơi thô bạo tách ra, cảm giác khăn trương ủa tới, nàng gắt gao nhắm chặt hai mắt, tim đập liên hồi, cả người cũng nhanh chóng đỏ mặt.

“Kiều Kiều, ta có thể được rồi!”

Bên tai truyền đến giọng nói hỗn hân của Từ Bang Đạt. Khi hắn tiếp tục đẩy loạn, Sơ Niệm cảm giác có chút đau đớn, thân mình cứng đờ, mở mắt, lập tức nhìn thấy khuôn mặt đỏ hồng như tích huyết của hắn. Thở hồng hộc, ánh mắt hưng phấn mà hỗn loạn, hai gò má thậm chí còn hơi vằn vẹo, tim không thấy nửa điểm hào hoa phong nhã của bộ dạng ngày thường.

Từ Bang Đạt cái dạng này, bỗng nhiên làm cho nàng thấy sợ hãi, theo bản năng nàng khép chân lại, nhưng nhanh chóng, hai chân lại bị hắn dùng sức tách ra. Trong lúc hắn thở hào hển mạnh bạo xông lên, đột nhiên ngừng, hai mắt tròn tròn, thẳng tắp nhìn chăm chăm nàng, hai cơ gò má co giật run lên, mồ hôi trên trán rơi như mưa.

“Nhị gia, người làm sao vậy. Người đừng làm ta sợ...”

Sơ Niệm run rẩy, đưa tay sờ thử cái trán của hắn. Tay chạm vào thấy nóng như lửa.

“Ta...”

Từ Bang Đạt bỗng nhiên lộ vẻ thống khổ, thân mình bắt đầu run lên, giống như bệnh sốt rét. Sau đó, cơ hồ không có dấu hiệu gì, hai mắt trắng dã, cả người mềm oặt ngã ra trên người Sơ Niệm.

Hắn cứ như vậy mà ngất đi.

Sơ Niệm kinh hãi cuống cuống, run run đẩy trượng phu bất tỉnh trên người mình ra, qua quýt mặc quần áo, nhanh chóng xốc màn lên, ngay cả hài cũng chưa mang, đi chân trần liền chạy vội ra mở cửa, hô hoảng lên: “Người tới, Nhị gia không ổn rồi!”

— <http://greenhousenovels.com> —

Đầu tiên là mọi người trong Trạc Cẩm viện bị kinh động, ngay sau đó, màn đêm yên tĩnh của Quốc công phủ hoàn toàn bị đánh vỡ.

Từ Bang Đạt được mặc vào quần áo, chính là vẫn hôn mê bất tỉnh, mồ hôi lạnh chảy ra thấm xuống đệm cơ hồ thấy được hình người.

Thái y là người quen của Quốc công phủ, hàng năm đều xem bệnh giúp Từ Bang Đạt, cũng nhanh chóng đến nơi. Lật mí mắt, bắt mạch đập, tỉ mỉ xem qua toàn thân hẳn xong, cho lui hết người ngoài trong phòng. Chờ bên trong chỉ còn lại người lo lắng như lửa đốt Tư quốc thái, Liêu thị cùng Sơ Niệm, ông nhìn về phía Sơ Niệm, hỏi tình huống khi hẳn ngắt.

Sơ Niệm trước đó đã nói qua loa nguyên do với Quốc thái và Liêu thị. Lúc này cũng bất chấp ngược ngược, đem tình cảnh lúc ấy kể lại một lần.

Thái y trầm ngâm một lát, rốt cục nói: “Nếu ta đoán không sai, Nhị gia đây là do đã uống thuốc kích thích. Chẳng qua quá liều, thân thể hẳn lại hư nhược, máu độc chảy ngược về tim, chịu đựng không nổi mới ngắt đi.”

Lời này vừa ra, tựa như quãng một viên cự thạch xuống mặt hồ tĩnh lặng, nhất thời khoá lên làn sóng. Trong phòng, Quốc thái, Liêu thị cùng Sơ Niệm, đều là chấn kinh thất sắc.

“Vậy có biện pháp có thể khử độc?”

Cuối cùng, Tư quốc thái run rẩy hỏi ra.

Thái y nói: “Quốc thái chớ hoảng sợ. Ta sẽ giúp Nhị gia châm cứu trích máu, sau đó uống thêm thuốc, chậm rãi điều dưỡng, có lẽ sẽ không đáng ngại.”

Lời này của thái y, tuy là lời khách sáo, nhưng đối với các nữ nhân trong Quốc công phủ mà nói chẳng khác nào giáo lý Phúc Âm từ trên trời vang xuống, lập tức nín thở nhìn thái y vội vàng bận rộn trước giường Từ Bang Đạt. Châm cứu xong, lại mở miệng hẳn rót thuốc vào, mãi cho đến đêm khuya, rốt cuộc mới xem như tạm ổn. Từ Bang Đạt vẫn không tỉnh, nhưng hô hấp vững vàng hơn nhiều, sắc mặt ửng hồng dọa người lúc trước cũng đã giảm xuống.

Thái y nói ngày mai lại đến xem, sau khi tiễn bước ông, thân mình sớm lác lác lao đảo của quốc thái không chống đỡ được nữa, liếc nhìn Sơ Niệm sắc mặt cũng trắng như tờ giấy, rồi nói với Liêu thị: “Ngươi hỏi lại vợ tiểu Nhị, là xảy ra chuyện gì”, sau đó liền được người đỡ đi khỏi.

Liêu thị mặt bình tĩnh, mắt nhìn Sơ Niệm, lạnh lùng nói: “Ngươi đi theo ta.” Xoay người liền đi ra bên ngoài.

Từ lúc Từ Bang Đạt ngắt đi rồi, tay chân Sơ Niệm liền lạnh lẽo, chịu đựng đến lúc này, hai chân đã sớm mềm như bông, quả thực ngay cả đứng còn không vững. Giờ phút này gặp bà bà muốn hỏi chuyện, cố gắng xốc lại tinh thần, kéo lê bước chân theo bà đi ra bên ngoài. Đi vào một gian phòng bên cạnh, Liêu thị đứng bên cạnh bàn.

Sơ Niệm nhìn bóng lưng bà bà, vừa mở miệng kêu một tiếng mẫu thân, Liêu thị mạnh xoay người, lòng bàn tay vỗ bốp một cái, vỗ thật mạnh xuống bàn, đôi mắt phấp phồng bởi vì khóc lóc lúc này giờ che kín tơ máu, lớn tiếng quát: “Khá lắm mợ hai! Ta còn nói ngươi có tri thư đạt lý (*), không nghĩ đến ngươi lại dâm loạn đến như thế, vô thanh vô tức đối với nam nhân của mình mà lại làm ra loại chuyện không thể chịu nổi này!” Dưới cơn thịnh nộ, bà nhắc lấy cốc trà trong tay, quăng về phía Sơ Niệm. Sơ Niệm không kịp tránh né, cốc trà đập thẳng vào thái dương, rồi rơi xuống đất vỡ nát.

Tri thư đạt lý (*): có tri thức hiểu lẽ nghĩa

Có lẽ trong lòng thâm đậm, Sơ Niệm bất giác cũng không thấy đau đớn gì, trên mặt nóng lên, một bên má dường như có một dòng chất lỏng ấm áp chảy xuống, rơi đến trên vai, nàng cũng không lau, chỉ đứng đó, nói: “Sức khỏe Nhị gia như thế nào, con chẳng lẽ không hiểu? Con dù có dâm loạn, cũng sẽ không làm ra chuyện như thái thái nói như vậy!”

Chính lúc này, phía sau cửa bị đẩy ra, Thảm bà từ đi vào, đưa cho Liêu thị một cái bình nhỏ màu lam, liếc nhìn Sơ Niệm một cái, nói: “Mới tìm ra từ trong phòng Nhị gia.”

Liêu thị mở ra, thấy bên trong còn nửa bình những viên thuốc màu đỏ nhỏ như đầu ngón tay út, sắc mặt càng khó coi, oán hận dùng sức nện cả bình xuống đất, nhìn Sơ Niệm run giọng nói: “Ngươi nói không liên quan đến ngươi. Cái này tìm được từ trong phòng ngươi, ngươi nói như thế nào?”

Lúc này, Sơ Niệm bỗng dung hiểu ra.

Nguyên lai hôm đó khi nàng trở về cảm thấy trọng phụ khác thường, thế nhưng không phải là nàng đa tâm. Nhớ tới lúc ấy khi hỏi Thúy Kiều, nàng ta dường như trầm mặc một lát rồi mới trả lời, rốt cuộc nàng nói: “Đã nhiều ngày ta ở đây, không có việc gì. mấy ngày nay ta không ở đây, Thúy Kiều bên cạnh hầu hạ Nhị gia. Thái thái kêu Thúy Kiều đến, hỏi nàng ta có thể có gì không đúng.”

Liêu thị cùng Thảm bà từ nhìn nhau, Thảm bà từ nói: “Thái thái chờ.” Dứt lời vội vàng đi ra.

Chỉ lát sau, Thúy Kiều liền được dẫn đến. Sắc mặt tái nhợt, khi tầm mắt chạm phải Sơ Niệm, chắc là bị nửa bên mặt đỏ máu của nàng dọa sợ, bà vai hơi hơi co rúm lại một chút, nhanh chóng tránh né ánh mắt của nàng.

Con thịnh nộ ban đầu của Liêu thị dần dần tan bớt. Lúc này chỉ ngồi trên ghế, vẻ mặt âm lãnh, nhìn chằm chằm Thúy Kiều lạnh giọng nói: “Ta để bọn ngươi ở bên cạnh Nhị Gia, là để các ngươi hầu hạ hẳn. Giờ lại để xảy ra chuyện như vậy. Nếu không thật tình nói ra cho ta, Nhị gia nếu có hề gì, cả đám các ngươi cũng đừng mong còn sống đi ra khỏi nhà này!”

Thúy Kiều thoáng chốc quỳ sụp xuống, run giọng nói: “Thái thái minh giám! Quả thật không liên quan tới con. Hôm đó Nhị gia nói muốn đi Lâm Phương Hiên hóng mát, con theo hầu, nhưng lại gặp Tam gia. Con bị đuổi đi rồi. Nhưng sau đó lo lắng nên quay lại, nhìn thấy...”

“Nhìn thấy cái gì!”

Thảm bà từ lạnh lùng hỏi.

“Nhìn thấy Thu Liễu bên chỗ biểu tiểu thư đi vào hiên phòng Nhị gia ở!” Thúy Kiều rơi nước mắt, tiếp tục nói, “Con thấy nghi ngờ, đi qua đây cửa, nhưng cửa bị cài bên trong. Con gọi một tiếng, Nhị gia bảo con lui ra, con không dám không tuân, liền đứng chờ suốt ở bên ngoài, sau đó nữa thì Thu Liễu ra khỏi phòng. Quay về viện, Nhị gia dặn dò con không được đem việc này nói cho mẹ hai biết. Con không nghĩ tới lại xảy ra chuyện như vậy. Liền giấu điếm xuống...”

Liêu thị tức giận đến run cả người, ngón tay chỉ ra cửa, khàn giọng nói: “Đi... Đi đem cái đồ không biết xấu hổ gì đó, lôi lại đây cho ta!”

— <http://greenhousenovels.com> —

Nhị gia bỗng nhiên ngắt, bên Trạc Cẩm viện rối loạn đến gả chó không yên. Chỗ Ngô Mộng Nhi bên này, bởi vì sân cách xa một chút, cũng không ai đến đây gọi, nên cửa vẫn đóng chặt, cả viện chủ tớ đều đang ngủ. Thu Liễu kia đang say giấc nồng, thỉnh thoảng cửa phòng bị người bên ngoài một cước đá văng, nàng ta cùng nha đầu cùng phòng khác bị giật mình tỉnh lại. Còn chưa ngồi dậy, da đầu đã căng đau, bị hai bà tử to khỏe bên người Liêu thị tóm tóc, kéo đi ra ngoài.

Thu Liễu đau đến hô cha gọi mẹ không ngừng, bà tử cũng không để ý nhiều như vậy, tóm nàng ta ra khỏi cửa phòng xong đổi thành kéo lê đi. Đến khi bị đẩy đến trước mặt Liêu thị, thì tóc tai đã bù xù mà hai chân vẫn sạch sẽ.

“Thái thái, làm cái gì vậy!”

Thu Liễu quỳ trên mặt đất, cả người lạnh run, run giọng gào lên.

Bốp một tiếng, Thảm bà từ đứng một bên đã bước lên trước, tay lạnh ngắt đã cho nàng ta một cái tát, mắng: “Đồ hồ ly không biết xấu hổ! Nói, Nhị gia rốt cuộc đã bị người làm hại như thế nào?”

Thu Liễu nhanh mắt, liếc nhìn thấy viên thuốc nhỏ màu đỏ rơi đầy trên đất, cùng Thúy Kiều quỳ bên cạnh, hiểu ra chuyện gì, nước mắt nhanh chóng tuôn ra, một phen nước mắt nước mũi nói: “Thái thái, tha cho con! Thực sự không phải do con đi dụ dỗ Nhị gia. Ngày hôm đó, thái thái mẹ hai mọi người đi còn chưa quay về, Tam gia lại trở về trước, đưa thuốc này cho Nhị gia, nói có thể giúp đứng lên. Nhị gia uống, xong rồi... xong rồi Tam gia liền bảo con đi qua... Con cũng là không có cách nào khác...” Giọng nói khê dần, rồi thút thút không ngừng.

“Đồ đi nhà người, thường ngày đã thấy người đi đứng không đáng hoàng, lần này gây chuyện lại đổ lên đầu đàn ông...”

Thảm bà từ nhìn mắt Liêu thị, thấy bà sắc mặt xanh mét, tiến lên ra vẻ muốn đánh, Thu Liễu ôm đầu khóc toáng lên, Liêu thị quát lớn: “Kéo nó đi khuất mắt ta. Đi gọi lão Tam tới đây!”

Thu Liễu khóc thét bị nhóm bà tử lôi ra ngoài. Khó khăn lắm mới được chút yên tĩnh, cuối cùng chờ được hạ nhân quay lại hỏi báo, nói là Tam gia vẫn chưa quay về.

Liêu thị vẫy kêu hạ nhân lui hết ra ngoài, ngồi ở trên ghế nhắm mắt một lát, lại mở mắt ra, nhìn về phía vẫn đứng thẳng tắp Sơ Niệm.

“Người trở về đi. Cho người băng bó một chút.” Bà mệt mỏi phát phát tay về phía nàng, thần sắc uể oải. “Chăm sóc tốt cho lão Nhị.”

Sơ Niệm một lời cũng không nói, kéo đôi chân cứng ngắc, xoay người rời đi, khi chân bước qua cánh cửa, thân mình hơi lão đảo một cái, may mắn có Xích Tố cùng Vân Bình đứng chờ ở bên ngoài kịp thời đỡ lấy, nhờ ánh sáng từ trong phòng, nhìn thấy nửa bên mặt nàng máu đã khô lại, một bên bả vai vạt áo cũng loang lổ nhiều điểm, kinh sợ, vừa muốn lên tiếng, Sơ Niệm xua tay, cúi đầu nói: “Đi về trước đi.”

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Lâm Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Chuyển ngữ: Hiểu Văn

Sơ Niệm quay trở lại viện, được giúp lau đi vết máu trên mặt, lúc này, nàng mới cảm giác thấy trên trán co rút đau đớn. Soi gương, nhìn thấy một vết rách dài gần nửa lòng tay, miệng vết thương đã khô lại, vẫn còn đọng máu đỏ tươi, nhìn hơi đáng sợ. Xích Tố đau lòng, thấp giọng oán trách vài câu, tay cầm thuốc trị thương, cẩn thận bôi lên, sau đó dùng vải bó sạch quần lại.

Sơ Niệm thay quần áo sạch sẽ, ngồi trên giường nhỏ, tựa vào tấm bình phong ở sau giường.

Một đêm quá mức hỗn loạn này, rốt cuộc đến thời khắc này, đã khôi phục lại sự tĩnh lặng vốn có. Nhờ vào ánh nến lay lắt, nàng nhìn sang trượng phu đang nằm mê man bất tỉnh trên giường.

Hiển nhiên là, giữa hấn và Thu Liễu đã xảy ra loại việc đó. Nhưng đối với chuyện này, lúc này nàng chẳng chút oán giận hay bất mãn, thậm chí là cảm giác bị nhục nhã cũng không có. Trong lòng của nàng, điều duy nhất chậm chạp sinh sôi, đó chính là khủng hoảng cùng bị thương.

Dù cho nàng đã sống lại một lần, thậm chí biết được tương lai, nhưng vào thời khắc này, nàng vẫn cảm thấy bi ai, chung quy thì nàng không thể hoàn toàn nắm được thế sự trong tay. Có lẽ, là nàng quá vô dụng.

Nàng không muốn Từ Bang Đạt chết. Đối với người trượng phu này của mình, có lẽ chưa nói tới tình yêu nam nữ, nhưng trong mấy tháng qua, nàng đã sớm xem hấn như người nhà của mình suốt đời. Nhưng bây giờ, ngồi trước giường bệnh của hấn, nàng bỗng nhiên sinh ra một loại dự cảm: đời này, có lẽ hấn cuối cùng cũng sẽ sớm ra đi, chẳng qua, thay đổi một loại phương thức mà thôi, ví như, tựa như đêm nay.

Nàng bị ý niệm trong đầu này siết chặt, sau lưng bắt đầu toát mồ hôi lạnh, rồi sau đó, ngay cả hít thở dường như cũng khó khăn hơn.

Nếu hết thảy thật sự lại buông xuống, nàng bây giờ, con đường sau này rốt cuộc nên đi như thế nào?

— <http://greenhousenovels.com> —

Suốt cả đêm, Sơ Niệm vất vả canh giữ bên người Từ Bang Đạt, thẳng đến sắp bình minh, Xích Tố, Thúy Hoa mới khuyên được nàng sang phòng cách vách chợp mắt chốc lát. Trong giấc ngủ, nàng nằm mộng thấy hỗn loạn mê muội. Trong mộng, nàng tự biết chính mình đang nằm mơ, cố gắng muốn tỉnh lại, nhưng vẫn phí công vô lực.

“Mợ hai, mợ hai...”

Bên tai thấp thoáng có tiếng gọi nàng, nàng rốt cuộc mở được mắt.

Xích Tố nói: “Mợ hai, Nhị gia tỉnh rồi, đang tìm người...”

Sơ Niệm nhú mày, chống đỡ cái trán vẫn còn sưng đau, chờ đầu óc hơi tỉnh táo lại một chút, mới chậm rãi đứng lên.

Từ Bang Đạt đã tỉnh lại, tuy rằng cả người suy yếu tựa như ngọn đèn trước gió chuẩn bị thổi tắt, nhưng quả thật là, hấn tỉnh lại.

Từ miệng Thúy Hoa, hấn đã biết được chuyện phát sinh đêm qua khi mình ngất đi. Trong nắng sớm, hấn nhìn thấy Sơ Niệm đi về phía mình, thái dương nàng bị thương, dung nhan tiêu tụy. Hấn gầy gù muốn ngồi dậy.

“Nhị gia, người nằm yên đừng nhúc nhích.”

Sơ Niệm bước nhanh, ngồi xuống bên cạnh hấn.

Hấn áp chế nỗi xấu hổ mãnh liệt trong lòng, run rẩy cầm lấy tay của nàng, ngập ngừng nói: “Kiều Kiều, ta, thực sự xin lỗi nàng... Chắc nàng buồn ta...”

“Nhị gia, người đừng nói vậy.” Sơ Niệm trở tay nắm lấy tay hấn. “Người không phải xin lỗi ta, ta càng không buồn. Người đừng nghĩ nhiều, dưỡng sức khỏe lên mới quan trọng hơn.”

Từ Bang Đạt kinh ngạc nhìn nàng.

Nàng so với ngày thường chẳng khác gì nhau, khác là, làm như đêm qua tất cả mọi chuyện chẳng hề phát sinh, và giờ chỉ là một sáng sớm khi hấn mới tỉnh dậy như mọi ngày.

“Mợ hai, Ngọc Trạo đến đây.”

Tiểu nha đầu ngoài cửa thông báo, Ngọc Trạo – một đại a đầu khác bên cạnh Tư Quốc thái vén màn đi vào, nhìn thấy Từ Bang Đạt đã tỉnh lại, thần sắc nhẹ nhõm, thấp giọng nói với Xích Tố đi đến nghênh đón: “Lão thái thái cả đêm cũng không an giấc, sáng sớm liền sai ta đến xem sao. Thấy Nhị gia đã tỉnh, ta phải trở về thông báo.” Dứt lời vội vàng bước đi.

Ngọc Trạo mới vừa đi, Liễu thị liền tự mình đến đây. Tra tấn suốt một đêm, làm cho sắc mặt bà trông cũng cực kỳ tàn tạ. Bà liếc nhìn thái dương Sơ Niệm, nói: “Tôi qua ta nhất thời cực đoan, lỡ tay làm người bị thương. Thái y đến, bảo ông ấy giúp người nhìn một cái.”

Sơ Niệm cúi đầu nói tiếng tạ ơn. Liễu thị ngồi xuống trước giường nhĩ tử, cầm một tay hấn, nước mắt đã rơi xuống, giọng cảm giận nói: “Đang lúc quốc tang, may mà thái y là người quen biết, nên mới có thể đề ỉm tin xuống. Tạm thời không nói chuyện đó, còn thân mình của người như thế nào, tự mình cũng không hiểu sao? Người từ nhỏ đã là đứa nhỏ hiểu chuyện, sao bây giờ lại cùng một hội với huynh đệ người, gây chuyện hồ đồ...”

Có lẽ do xấu hổ, hoặc không có khí lực, Từ Bang Đạt chính là hơi hơi xoay mặt sang một bên, nhắm mắt không nói gì.

Liễu thị ở bên cạnh khuyên vài câu, lau nước mắt, không lâu sau, thái y liền đến. Chiều theo ngày hôm qua tỉ mỉ chăm cứu một hồi xong, lại nhìn sang trán của Sơ Niệm, nói: “Chỗ ta có thuốc dán, trở về sẽ cho người đưa đến, dùng một thời gian, chỗ vết thương sẽ không để lại sẹo.”

Bản thân Sơ Niệm cũng không có cảm giác gì, nhưng Xích Tố ở bên cạnh nghe thấy, thở phào nhẹ nhõm, liên tục nói cảm tạ.

Thái y hơi hơi vuốt cằm, lại liếc nhìn Từ Bang Đạt đang nằm trên giường, trong lòng thầm than, thoáng lắc đầu, thu thập hòm thuốc rời đi.

Ông đã nhìn ra được, trưởng tử nhà Quốc công phủ đã có mười mấy năm giao tế với ông, lúc này đây, chỉ sợ là lành ít dữ nhiều. Hắn tựa như chiếc đèn dầu nhỏ mong manh, bỗng nhiên bị ép cháy thật sáng, khoảnh khắc tỏa sáng ngắn ngủi qua đi, thì chính là dầu cạn đèn tắt.

Từ Bang Đạt uống thuốc, rồi lại nhanh chóng ngủ mê.

Suốt cả ngày Sơ Niệm không ra khỏi viện một bước. Chính là đến lúc hoàng hôn, nghe nói Tam gia Từ Bang Thụy hồi phủ, Từ Diệu Tổ giận dữ, đòi rút đao chém hắn, nhưng nhờ Liêu thị bảo vệ, làm náo loạn một hồi cuối cùng mới yên xuống.

Hiện tại nàng đối với hết thảy đều hồ hững, chỉ biết ngồi cạnh giữ trước giường Từ Bang Đạt. Tình huống của hắn khi tốt khi xấu. Đến lúc nửa đêm, đang tạm ngủ trên chiếc giường nhỏ, Sơ Niệm bị Xích Tố vốn thay việc gác đêm đánh thức. Xích Tố nói: “Nhị gia tỉnh, đang tìm người...”

Sơ Niệm lập tức đứng dậy đi tới trước giường Từ Bang Đạt, thấy hắn nửa tựa vào một đồng gối, trên mặt lộ vẻ đau đớn, sắc mặt trắng như tờ giấy, làm nổi lên một đôi mày đen nhìn thấy ghê người.

“Nhị gia, đề ta kêu người đi mời thái y.”

Sơ Niệm lập tức nói.

“Không cần gọi bọn họ. Vô ích, ta biết mà.”

Hắn chậm chạp nói, vươn tay nắm tay tay nàng.

Tay hắn vốn luôn lạnh lẽo, nhưng bây giờ, trong lòng bàn tay lại nóng như bếp lò.

“Kiều Kiều, nàng thật sự không trách ta?”

Hắn lại hỏi như vậy.

Sơ Niệm biết hắn có ý gì. Nhẹ giọng nói: “Nhị gia, ta không trách người.”

“Nhưng trong lòng nàng đối với ta cũng rất thất vọng rồi...”

Trong lòng Sơ Niệm hơi chua xót, rốt cuộc nhìn không được, nói: “Nhị gia, ta biết người không phải người như vậy. Nhưng mà người ngốc quá, vì cái gì phải như vậy, làm khó xử chính mình?”

Từ Bang Đạt lẩm bẩm nói: “Kiều Kiều, nàng có biết, ta nếu cưới nàng, liền một lòng muốn tốt cho nàng, để nàng không hối hận gả cho ta. Nhưng ta vô dụng...”

Hắn có chút thống khổ nhắm mắt lại, một lát sau mở ra, bình tĩnh nhìn đỉnh màn màu đỏ đối diện trên đầu.

“Nàng có biết ta hâm mộ Tam đệ của ta biết bao nhiêu không? Không, đừng nói là hâm, cho dù là người huynh trưởng kia của ta, đứa con trai do Hồ nữ sinh ra, ta đôi khi cũng hâm mộ, thậm chí là đồ kỵ. Có một thân mình khỏe mạnh, muốn làm cái gì thì làm cái đó. Nhưng ta cái gì đều không có, trừ nàng ra...”

Ánh mắt hắn dần dần lại chuyển sang trên mặt nàng.

“Kiều Kiều, nàng đại khái sẽ nghĩ ta đa tâm, nhưng ta biết, thật sự không phải. Đứa con trai do Hồ nữ sinh ra đó, bắt đầu từ thời khắc hắn xuất hiện ở phòng chính sau ngày chúng ta tân hôn, ta liền cảm giác được hắn đối với nàng có tình ý. Ta hy vọng hắn vĩnh viễn cũng không xuất hiện ở trước mặt nàng. Sau đó hắn rời khỏi, ta rốt cục có thể yên tâm. Nhưng chưa được bao lâu, lúc này đây hắn lại quay trở về, còn có thể không đi...”

Có lẽ do cảm xúc quá kích động, hắn bỗng nhiên lên cơn thở hào hển, thống khổ nhăn mày.

“Nhị gia, người đừng nói nữa!”

Sơ Niệm vội vàng xoa ngực hắn.

Hắn ổn định lại, lắc đầu nói: “Nàng đề ta nói hết. Những lời này ta kìm nén đã lâu, nếu không nói, chỉ sợ không còn cơ hội...”

Sơ Niệm ngừng tay, kinh ngạc nhìn hắn.

“Ta càng thống hận bản thân mình vô năng. Ta ngay cả năm mơ cũng muốn nàng chân chính trở thành người của ta. Cho nên ta quyết định tìm Tam đệ. Ngày đó mọi người đều chưa quay về. Khi ta ở Lâm Phương Hiên, hắn cho ta chai thuốc kia. Ta sao lại không biết thuốc đó tổn thương thân thể, nhưng ta không nghĩ nhiều như vậy. Ta bán tín bán nghi nuốt một viên, vô dụng, lại nuốt hai viên, rốt cục nổi lên công hiệu. Tam đệ liền gọi Thu Liễu...”

Hắn bỗng nhiên im lặng, ngừng lại, nhắm chặt hai mắt.

“Kiều Kiều, ta thực sự hối hận...” Mồ mắt ra, khi cất tiếng trở lại, ngay cả giọng nói dường như cũng chứa đầy sự lụn bại.

“Bao năm bệnh tật, ta biết rõ bản thân mình. Thái y mặc dù chưa nói, nhưng ta lại cảm thấy được, lần này không giống mọi lần trước, ta có lẽ thật sự sắp chết...”

“Nhị gia, người đừng nghĩ ngợi lung tung, người sẽ khỏe lên!”

Sơ Niệm cố nén nước mắt, cố hết sức an ủi.

Hắn thở dài một tiếng, trong âm thanh đó mang theo rất nhiều tiếc nuối cùng không cam lòng.

“Kiều Kiều, ta không muốn chết, ta muốn sống cùng nàng cả đời. Nhưng mà không thể. Nàng gả cho ta, thật là đã hại một đời này của nàng. Sau khi ta đi rồi, nàng tuổi còn trẻ như vậy, lại lẻ loi một mình, tháng ngày dằng dẳng sau này. Ta tưởng tượng đến đó, trong lòng liền khó chịu...”

“Ta lúc trước cũng nghe nói qua, về chuyện có vài nhà vô hậu sẽ nhận con thừa tự trong dòng họ làm con nối dòng. Sau khi ta đi, thái thái có lẽ cũng sẽ như thế...”

Hắn ngừng lại, một lát sau, giống như rút cục hạ quyết tâm, cúi đầu nói. “Nếu nàng nguyện ý, như vậy cũng tốt. Chọn một đứa nhỏ nghe lời ở bên cạnh nàng, nó trưởng thành cũng có thể cho nàng nương tựa. Nhưng nếu nàng không muốn, thì không cần miễn cưỡng thay ta thù...”

Giọng hắn nhỏ dần.

Sơ Niệm yên lặng nhìn hắn, là chẳng rơi lệ.

Giờ phút này, ngay cả chính nàng cũng không phân rõ, rốt cuộc là nàng đang thương xót người đang nằm trên giường bệnh trước mắt, hay chính bản thân mình đang ngồi bên cạnh hắn. Nói cho cùng, bất quá là một đôi đáng thương như nhau thôi!

Hắn thật sự rất hư nhược rồi, nói xong những lời đã nghẹn trong lòng xong, lại khép mắt, dần dần ngủ say.

Sơ Niệm vẫn ngồi yên, mãi không nhúc nhích. Sau một lúc lâu, cuối cùng rút ra bàn tay mà hắn vẫn còn nắm, thay hắn đắp lại góc chăn.

— <http://greenhousenovels.com> —

Trưởng tử Từ Bang Đạt của Ngụy Quốc công phu, cuối cùng vẫn không có thể sống quá tuổi đôi mươi như những người ngồi lê đôi mách đánh cược, vội vàng chết sau một trận phong hàn dẫn phát bại chứng.

Trước đại môn Quốc công phủ, đèn lồng màu trắng treo lên vì quốc tang vừa mới tháo xuống chưa tới hai ngày, lại bị treo trở lại.

Từ Bang Đạt ra đi quá nhanh, ngay đêm thứ ba sau khi hắn phát bệnh, chết trong sự khóc than thương tiếc của cả nhà. Thời điểm trước khi đi, tay vẫn còn bám chặt tay Sơ Niệm, miệng thì thào: “Nàng phải sống cho thật tốt...”

Sơ Niệm rơi lệ đầy mặt, ngồi bất động mặc cho người khác giúp nàng thay quần áo tang màu trắng, trống rỗng nhìn màu trắng truy điệu giờ lên trước mắt. Thẳng đến ngày hôm sau, ở sảnh đường nghe thấy tân khách đến phúng viếng quan tâm, thời điểm cúi đầu quỳ gối trước linh cữu trượng phu, nàng mới rõ ràng ý thức được, một đời này, bản thân mình đúng là vẫn không trốn thoát con ác mộng bị nguyên rủa của kiếp trước, lại một lần nữa trở thành tân quả phụ hào môn đại gia.

Trường hợp như thế này, nàng biết chính mình phải làm gì, phải bị ai thương khóc, khóc càng thống thiết càng tốt, tựa như lần trước nàng đã khóc vậy. Nhưng lần này, trong hốc mắt ngoại trừ chua cay, nhưng lại không rơi được một giọt lệ. Nàng chỉ cúi đầu quỳ ở một bên, về mặt đồ dẫn, mặc kệ ánh mắt kinh ngạc đánh giá của đám nữ nhân bên cạnh, thậm chí ngay cả khi Thẩm bà tử cuối cùng phải mượn có tới bên cạnh nàng, cúi người đến bên tai nàng nhắc nhở, nàng vẫn không đổ được một giọt lệ.

“Khi Nhị gia hấp hối còn cố sức kéo tay nàng không buông, nói rằng nàng phải sống tốt, mợ hai thương tâm quá độ, cuối cùng lại thành bộ dáng si ngốc như vậy...”

Có người đối với người bên ngoài giải thích như vậy. Mọi người giạt mình, sau một hồi thấp giọng nghị luận, thôn thức, đều quay đầu gửi đến ánh mắt đồng tình.

— <http://greenhousenovels.com> —

Ngày này, cũng đang là ngày các phiên vương Triệu gia khắp nơi lĩnh chỉ đến bái biệt tân hoàng, khởi hành quay trở về đất phong. Rất nhiều phiên vương, ít nhiều cũng có chút đoán trước được vận mệnh sau này của mình, sắc mặt đều ảm đạm. Sở dĩ hoàng đế trẻ tuổi hiện giờ còn chưa động thủ, chỉ vì mới đăng cơ chưa bao lâu, sự vụ trong triều còn chưa yên ổn mà thôi. Một khi củng cố xong, điều kế tiếp chờ đợi bọn họ, đó là tước phiên đoạt quyền. Thậm chí, vì phòng ngừa nhóm phiên vương này lên tự hợp mưu đồ bí mật, tân hoàng còn lấy danh nghĩa phủ cương đại sứ để đưa hai gã quan viên vào bên người bọn họ, lần này phải theo bọn họ cùng quay lại đất phong.

Không ai cam tâm như vậy, nhưng còn có thể như thế nào? Hậu quả của phản kháng đó là bí quá hoá liều, loạn thần tặc tử. Nhưng không phải ai cũng có can đảm khí phách như vậy.

Mấy ngày nay, Từ Nhựt Lân đều ở trong một biệt viện của Từ gia ở ngoại thành phía bắc. Sáng sớm ngày hôm đó, nhìn theo bóng dáng một đoàn người ngựa của Bình vương biến mất chỗ cây dâu và cây du trên quan đạo ngoài cửa thành bắc xong, khi thúc ngựa quay về, ngênh diện gặp được Dương Dự người cũng ở lại theo mình.

“Đại nhân, thu được tin báo do quý phủ truyền đến. Đêm qua, Nhị gia đã mất.”

Từ Nhựt Lân giật mình.

Mấy ngày trước, hắn có nghe tin Từ Bang đạt phát bệnh. Vốn hắn cho rằng cũng giống như mấy dạo trước, qua vài ngày sẽ chuyển biến tốt đẹp. Không ngờ mới ít ỏi mấy ngày, giờ phút này thế mà lại thu được báo tử của hắn.

Hắn nhủ mảy, nói: “Trở về đi.”

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Lâu Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Sơ Niệm quỳ bên linh cửu vong phụ, nhìn từng người khách đến tế lễ, rồi đi. Bọn họ đều bước đến đường hoàng, rồi dừng lại trước di thể của hắn, tiếp nhận nén hương thơm ngát đã được người hầu bên cạnh châm sẵn, rồi cắm vào lư hương. Biểu tình của họ hoặc buồn, hoặc đau, hoặc nghiêm túc, hoặc kính cẩn, thậm chí có người mượn cơ hội lúc xoay người dùng ánh mắt khác đánh giá nàng — người còn ở lại —— mà nàng chính là cúi đầu dờ dẩn quý, phảng phất như thoát ly khỏi linh đường, không tồn tại trong cái không khí tràn ngập bi thương áp lực này. Thẳng đến khi tầm mắt nàng nhìn thấy trên mặt thảm cách vài thước, xuất hiện một đôi giày da cổ vải màu đen của nam nhân.

“Đại gia, ngài đã tới. . . . .”

Đại quân gia Thôi Đa Phúc được bố trí nghênh đón khách tới viếng thấy Từ Nhựt Lân đã quần khăn tang trắng tới, đi nghênh đón, đưa qua một nén hương hỏa.

Từ Nhựt Lân đối với người huynh đệ này của mình, cũng giống như đối với Ngụy quốc công phủ khí khái hoành vũ này, thật sự là chưa nói tới có cái cảm tình gì, nhưng không đến mức căm hận. Cho nên lúc trước chợt nghe tin hắn mất, cảm xúc đa số chỉ là kinh ngạc. Giờ phút này hồi phủ, lọt vào trong tầm mắt y là một mảnh trắng thuần, dùng huynh đệ lễ bái tế, cắm nén hương vào lư nhang. Khi tầm mắt y dừng ở giữa linh đường, phía trên bàn tế cực đại, trong đầu bỗng nhiên hiện ra tình cảnh khi mình mười lăm tuổi năm ấy ở trong thư phòng của Quốc công phủ, y thừa với phụ thân mong muốn đi phương bắc, bị cự tuyệt rồi tiện đà phát sinh xung đột giữa phụ tử. Khi đó, Từ Bang Đạt chỉ là đứa trẻ gầy yếu mới năm tuổi, đứng còn chưa cao tới đùi y, vừa vịn ở bên cạnh, tròn to đôi mắt, hoảng sợ nhìn thấy y cùng với phụ thân giằng co, khi Từ Diệu Tổ rống giận vỗ bàn, hắn sợ tới mức oa oa khóc lớn lên, bị Liễu thị nghe thấy vội vàng chạy đến bông đi.

Thoáng một cái, mọi thứ đều trôi qua như thế.

Trong lòng y, đột nhiên xẹt qua một tia thương cảm.

Chính là, đương lúc Từ Nhựt Lân xoay người, ánh mắt rớt cuộc cũng hướng đến người mặc quần áo tang quý trên mặt đất, người mà huynh đệ mình đã bỏ lại, một tia thương cảm kia cũng liền lướt qua.

Y đứng đối diện nàng, dừng bước, ánh mắt dừng lại ở trên mặt nàng.

Mới rồi vừa bước vào đại môn Quốc công phủ, còn chưa bước vào linh đường nhưng y đã biết tất cả mọi chuyện xảy ra mấy ngày nay trong cái nhà cao cửa rộng này.

Tuy rằng râu đầu xuống, nhưng chỗ vết thương màu đỏ sẫm đã muốn kết vảy trên thái dương của nàng cũng không thể nhờ tóc mai cố ý che dấu được, xuyên qua lớp vải trắng như khuôn mặt của nàng, vẫn thấy rõ ràng. Tường tượng thấy bộ dáng lúc ấy nàng bị đổ máu, trong lòng y bỗng sinh ra một con tức giận khó có thể ngăn chặn, âm thầm siết chặt nắm tay.

Nếu y trẻ hơn mười tuổi so với bây giờ, lại nếu, y chưa từng lịch qua kiếp trước, vậy thì một khắc này, y có lẽ sẽ liều lĩnh bất chấp mà đoạt lại nàng —— không hề nghi ngờ, bởi vì y vốn chính là người như vậy.

Dường như cảm giác được cái nhìn chăm chăm của y, nàng vẫn luôn cúi đầu bỗng nhiên ngược mắt lên, bốn mắt nhìn nhau.

Đây là đời này, hoặc là nói, tính cả một đời trước, lần đầu tiên y thấy nàng dùng ánh mắt như vậy đối diện với chính mình. Không sợ hãi, không kinh hoàng, càng không có gì ẩn ẩn đưa tình. Trong ánh mắt nàng nhìn y, chỉ có căm ghét, kiêu căng ghét tựa như phát ra tận trong xương tủy, thậm chí còn mang theo một chút hận ý.

Y ngẩn ra, còn chưa lấy lại tinh thần, ánh mắt nàng đã xẹt qua y, xoay đầu sang phía bàn thờ linh cữu, về mặt hồ hững như nước.

“Đại gia, ngài đi bên này....”

Khi y còn hơi hơi ngơ ngẩn, hạ nhân bên cạnh thấp giọng nói, noi cửa vào cũng truyền đến tiếng hô, thoáng nhìn phía sau thấy có người mới vào đến bái tế, kinh ngạc phát giác chính mình đang cản trở, gạt đầu, xoay người mà đi.

Bước ra ngoài linh đường, y đứng xa xa ở mảnh đất trống ngoài hiên, ánh mắt xuyên thấu qua dày đặc nhân ảnh lộn lờ, cuối cùng lại một lần nữa tìm kiếm hình bóng như băng điêu khắc của nàng, rốt cuộc tự giễu cười khổ.

Tuy thời khắc đó, y còn chưa suy nghĩ cẩn thận mới vừa rồi nàng vì sao lại dùng loại ánh mắt mang theo hận ý nhìn mình. Nhưng từ trước đến nay, tự mình gieo nhân, tự mình gặt quả. So với kiếp trước y đem tới cho nàng, giờ phút này y lại có tư cách gì đi trách cứ một bát trà này của Liêu thị? Nếu nàng cũng biết được chuyện trước kia, sau khi tức giận, sẽ có phản ứng gì, chẳng những sẽ không cảm kích, trái lại còn chê cười cùng khinh bỉ sao?

— <http://greenhousenovels.com> —

Quốc công phủ lo xong tang sự rình rang, nhờ Khâm thiên giám tư lịch xem ngày, chọn ngày quản linh cữu, cũng thất tuần bốn mươi chín ngày. Một đoạn ngày không phải là ngắn, môn đình to như thế nên cần có người đứng ra làm chủ sự. Sáng sớm hôm cáo phó mới vừa phát ra, chỉ nửa ngày, Bình Dương hầu, Trương Hạ hầu trước sau đã đến phủ. Từ Diệu Tổ ngày thường một lòng tu đạo, đối với gia sự buông tay không hỏi, hiện giờ con trai trưởng đột nhiên ra đi, trong lòng cực kỳ bi ai, chỉ lên tiếng nói mọi chuyện đều phải lo liệu long trọng mà thôi. Liêu thị đau lòng vì mất đi ái tử, lấy lệ rửa mặt nằm trên giường không dậy nổi, càng quản không được mọi chuyện trong ngoài ngoài. Sợ cấp bậc lễ nghĩa không chu toàn bị người ta lên án, cuối cùng do Từ quốc thái làm chủ, kêu thứ tử bên chi thứ hai, Từ Diệu Hiến – quan nhâm chính tứ phẩm hữu thông chính, giúp Từ Diệu Tổ nghênh tiếp khách ở hội đường. Đồng thị trông coi nhóm nữ giới lui tới giúp gia sự, cộng thêm Thôi Đa Phúc, Chu Bình An đại quản sự ở bên cạnh hiệp lực. Đồng thị tự nhận bản thân mình cũng có khả năng, chẳng qua từ trước đến giờ so với Liêu thị đều thấp hơn nửa cái đầu, lần này có cơ hội để mặt mày rạng rỡ, tự nhiên ngày đêm bận bịu, không sợ lao khổ. Mới đầu là một trận lộn xộn, dần dần cũng đi vào quỹ đạo. Mặc dù vẫn tránh không khỏi có người âm thầm đi đục nước béo cò, nhưng trai tráng trong dòng tộc cùng với gia nhân trên dưới cũng coi như kiểm soát được. Linh đường tả hữu tăng đạo pháp sự cũng bày bố đường hoàng, từ đầu đến cuối, tiếng chuông khánh tiêu tai tấy nghiêm chỉnh an thủy bộ vang lên không dứt.

Đến cái thất đầu tiên, Từ gia gặp phải cái nan đề, ngại trước linh cữu còn thiếu người hiếu tử để tang, như thế không tốt. Nhưng việc này, rất nhanh liền được giải quyết. Trong dòng tộc họ Từ, có người gia cảnh lụn bại, họ Từ tên Canh, sau khi đồ tú tài, thi khảo liên tiếp nhiều lần không đậu, dần dần nản lòng thoái chí. Chỉ có Từ Diệu Tổ là thường thức văn chương của hắn, bắt đầu từ mười mấy năm trước, đã gọi hắn đến Từ gia tổng học, chấp thước dạy vỡ lòng cho bọn trẻ. Con cái trong nhà đều đã lớn, mấy năm trước hắn tái giá với Lý thị, không ngờ tuổi già còn được con trai, đặt tên là Từ Thuyên, hiện giờ được bốn tuổi. Nghe nói đến việc này, liền tự mình tìm tới, nói rằng nguyện ý cho Từ Thuyên thay mặt đội tang trước linh cữu. Liêu thị lúc này dù còn bi thương, nhưng tinh thần cũng dần dần hồi phục đôi chút, sau khi cân nhắc một phen, đương nhiên đồng ý. Vì thế nên Từ Thuyên bốn tuổi với thân phận nhi tử, từ đầu đến chân bị quần trắng toát, được ôm tới cùng quỳ gối bên người Sơ Niệm.

Kiếp trước, Từ Thuyên sau này chính thức được đưa tới cho làm con thừa tự, nhưng vẫn gắn bó với mẹ ruột của mình, Lý thị cũng âm thầm chuyển đồ vật này nọ tới. Nhũ mẫu của Từ Thuyên – Đình ma ma khi để Sơ Niệm tuổi trẻ nhu nhược, thu đồ tốt của Lý thị xong, liền mở một con nhắm một con mắt. Sơ Niệm sau đó tuy hiểu biết đôi điều. Chỉ là, lúc đó trong lòng nàng bị Từ Nhục Lân dây dưa ràng buộc, thường lo sợ không yên không chịu nổi một ngày, thứ hai, đứa nhỏ cho làm con thừa tự này tất cả đều do một tay Liêu thị xử lý. Nàng cảm thấy người ta dù sao cũng là tình mẫu tử thiên liêng, mình không nên ở giữa ép buộc gây khó dễ, cho nên vẫn chưa đem việc này báo cho Liêu thị, ngày thường cũng cẩn thận chiều chuộng nó bắt đầu cuộc sống hàng ngày mà thôi, ba năm trôi qua, nàng với Từ Thuyên cũng không mấy thân thiết. Giờ phút này thấy đứa nhỏ này lại quỳ gối bên người mình, nghe theo lời người lớn căn dặn mà gào khóc, trong đầu trống rỗng suốt mấy ngày nay, dần dần bị câu ra đủ loại chuyện cũ ngày xưa, nhất thời si ngốc.

Cơ thể dù sao cũng là huyết nhục, Sơ Niệm tuy có lòng hơn nữa, nhưng đã quỳ liên tiếp nhiều ngày, hơn một tháng sau, tới cái thất thứ năm, rốt cuộc nàng không chịu nổi, nhưng lại ở trước mặt mọi người té xỉu trên mặt đất.

Một ngày này, chính là ngày tăng nhân làm tổ pháp thỉnh Diêm Quân địa tạng, ngày quan trọng mà các đạo sĩ tu hành khấu kiến Ngọc đế. Canh năm, người Từ gia đã trình diện đầy đủ. Trong ánh nến huy hoàng, chính lúc chiêm trống đang hợp tấu, người mà đêm qua gần cạnh ba mới ngủ, sáng sớm bắt quá mới ăn hai ngụm cháo – Sơ Niệm, chỉ cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, bên tai dường như cũng có chiêm trống chấn động, nàng hoảng hốt hệt hơi, thân mình lung lay hai cái, lập tức liền khụy xuống, đổ lên người Từ Thuyên đang quỳ ở một bên còn ngủ gà ngủ gật, hừ Từ Thuyên oa oa kêu lên. Người bên cạnh phát hiện, thấy mọi hai té xỉu trên mặt đất, cuống quýt tiến lên vây quanh lại, ấn huyệt nhân trung, lay gọi, kêu lớn, thấy sắc mặt nàng trắng bệch mãi không phản ứng. Đồng thị vội sai hai bà tử khỏe mạnh bế nàng ra phía sau, vội vàng phái người đi thỉnh thái y, sương bên kia, hành lễ cúng bái còn làm náo nhiệt, vẫn chưa dừng.

Khi Sơ Niệm tỉnh lại, mở mắt thấy chính mình đã trở về phòng nằm trên cái giường đã sớm đổi thành màu trắng, bên tai một mảnh yên ắng, nàng giãy dụa muốn ngồi dậy, Xích Tổ ở bên cạnh cũng một thân trắng thuần vội vàng áp chế vai nàng, nói: “Thái y đến xem rồi, nói mọi hai là mệt mỏi quá độ, thể lực chống đỡ hết mới té xỉu. Sau này còn có ít ngày nữa. Lão thái thái nói, bảo người hôm nay ngủ lại, không cần đi qua.” Dứt lời, quay đầu đón bát súp ấm Vân Bình mang tới, dứt một muỗng cho nàng.

Sơ Niệm nhấp mấy ngụm, lắc đầu kêu bụng đi, rồi tự mình nằm xuống.

Nàng chỉ vì thiếu ngủ nghiêm trọng, lại không muốn ăn, mỗi bữa cơm chỉ ăn qua loa mấy muỗng, cực kỳ suy nhược, nên mới chịu đựng không nổi mà té xỉu, được nghe không cần phải đi ra phía trước, cả người thả lỏng, nằm xuống nhắm mắt lại, gần như là lập tức ngủ ngay.

Từ hôm trọng phu qua đời, Sơ Niệm chỉ có giấc ngủ này là cảm giác được dài nhất, đến khi tỉnh lại, chỉ cảm thấy trong phòng mờ tối, ngỡ ngàng không biết là mấy giờ, cả người nàng lại cảm thấy thư thái rất nhiều. Nhấc tay hạ chân, đang muốn hỏi canh giờ, bỗng nhiên nàng thấy phía trên bức gác chân giường mình, Quả nhi lại đang ghé vào nơi đó, đang ngược cầm không nháy mắt nhìn chính mình. Thấy nàng thức dậy, cô bé lập tức cười với nàng, nhẹ giọng nói: “Nhị thẩm thẩm, người đã khỏe hơn chưa?”

Hơn một tháng qua, Sơ Niệm cơ hồ ngày ngày như con rối gỗ, bị người kéo dây làm việc, đã lâu không cùng Quả nhi nói chuyện. Giờ phút này nhìn thấy cô bé cười với mình, hỏi thăm mình có khỏe không, trong lòng nàng cũng rất ấm áp, đang muốn mở miệng, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, do dự chút, nàng thấp giọng hỏi: “Quả nhi, là cha con gọi con đến xem ta phải không?”

Quả nhi lắc đầu, nhìn nàng nói: “Con nghe Tổng ma ma nói người té xỉu, liền tới đây. Xích Tố tỷ tỷ lúc đầu sợ con quấy người, không cho con vào. Con nói con nhất định sẽ không quấy người, nàng ấy mới cho con vào.”

Sơ Niệm nghe thấy không liên quan đến Từ Nhượng Lân, lúc này mới yên tâm, lập tức đưa tay vỗ về cô bé, nói: “Quả nhi yên tâm, trước đó nhị thẩm chỉ bị mệt một thời, hiện giờ thì không sao rồi.”

Quả nhi nở nụ cười, lại mang ra cái hộp nhạc do chính cô bé mang đến, nói: “Nhị thẩm thẩm, vậy người nằm nghỉ đừng nhúc nhích, con mở cho người nghe, người sẽ không mệt nữa.” Dứt lời xoay chốt rồi buông tay.

Sơ Niệm nằm ở trên chăn, nhìn Quả nhi đùa nghịch bảo bối của bé, đám người Xích Tố ở bên ngoài nghe tiếng nói chuyện hoà thuận vui vẻ, liền đẩy cửa đi vào. Lúc này Sơ Niệm mới biết cảm giác chỉ một chốc nhưng lại ngủ cả một ngày, giờ này đã là chạng vạng.

Xích Tố hầu hạ nàng đứng dậy. Sơ Niệm hiện giờ tinh thần khá hơn nhiều, chờ đến buổi tối, phía linh đường bên kia nàng nhất định là phải đi qua, liền truyền cơm. Dọn lên món gà tơ nấu đậu, vịt hầm hải sâm, nướng đậu hủ cùng một chén canh gà táo đỏ. Ăn uống so với lúc trước cũng tốt hơn chút, nàng giữ Quả nhi ở lại cùng ăn, xong mới kêu Tổng thị đưa cô bé trở về, rồi tự mình đi ra tiền đường.

— <http://greenhousenovels.com> —

Khi Tổng thị bỗng Quả nhi trở về, trời đã sẩm tối. Sắp đến cửa viện, nương vào ánh sáng mờ mờ của mấy trần đèn lồng trắng treo trên mái hiên cao, bà thấy đại gia Từ Nhượng Lân đang từ ngoại đi vào, vội dừng lại, chào một tiếng.

Thời gian này, bởi vì quốc thái lên tiếng trước, mệnh cho Từ Nhượng Lân hồi phủ ở. Đã nói như vậy mà y còn ở bên ngoài, sẽ bị miệng lưỡi thế gian, cho nên y liền trở về. Chỉ là phần lớn thời gian, cũng như trước đi sớm về trễ, ban ngày Quả nhi rất ít gặp y, đến buổi tối y quay về, cô bé đã đi ngủ. Mấy tháng gần đây, cảm giác của cô bé đối với vị phụ thân này đã dần dần sống dậy, không giống như lúc trước, nghĩ đến y cũng đơn giản như người xa lạ. Cho nên giờ phút này gặp được, cô bé rất cao hứng, vội buông tay Tổng thị chạy về phía y.

Từ Nhượng Lân thấy nữ nhi vui vẻ chạy về phía mình, thuận tay tiếp nhận, một tay bế cô bé, vừa đi vào, vừa hỏi: “Từ chỗ nào trở về? Mấy ngày nay trong phủ bận rộn người người hỗn tạp, con đừng nơi nơi chạy lung tung.”

Quả nhi vâng một tiếng, nói: “Con mới từ chỗ Nhị thẩm thẩm quay về, nhị thẩm thẩm còn giữ con lại ăn cơm.”

Từ Nhượng Lân ngăn ra.

Sáng nay trên linh đường, y cũng ở đó, liền trở mắt nhìn nàng sắc mặt trắng bệch té xỉu trên mặt đất mà khoảng cách bất quá chỉ cách mình có mấy bước, cũng chỉ có thể đứng nhìn mà thôi, chuyện gì cũng không tới phiên y đi lên. Hôm nay người ở bên ngoài, nhưng trong lòng vẫn nhớ. Thật không phải y không nghĩ tới kêu nữ nhi đi qua thăm nàng, chỉ là ý niệm này vừa nảy ra trong đầu, rất nhanh đã xóa bỏ.

Nàng không thích bản thân mình đến quấy nhiễu nàng, đương nhiên y nhìn ra được. Lần trước ở hộ quốc tự bày kế, thật sự là lúc ấy, y bức thiết muốn biết rõ ràng nàng rốt cuộc có như bản thân mình còn nhớ rõ sự việc kiếp trước hay không. Lần này, nếu lại lợi dụng nữ nhi tuổi nhỏ không biết đi tiếp cận nàng, không cần nàng khinh bỉ, chính y cũng thấy trơ trẽn. Lại không ngờ rằng Quả nhi tự mình đi qua. Sau khi bế cô bé trở về phòng, trong lòng thật sự không kiềm chế được muốn biết tin tức của nàng, cho Tổng thị cùng đám nha đầu Lục Đài đi theo vào lui xuống hết, y cẩn thận hỏi: “Quả nhi, con sang thăm Nhị thẩm thẩm khi nào, nàng khỏe không? Đã nói những gì?”

Lúc y nói ra những lời này, trong lòng hơi lộp chộp, chính như cảm giác có tật giat mình.

Quả nhi nào biết đâu rằng trong lòng phụ thân đang rối rắm, nghe y hỏi, liền nói: “Nhị thẩm thẩm đã khỏe hơn nhiều, con còn mang hộp nhạc sang cho người nghe nha. Người ăn cơm xong, mới để con trở về đó.”

Từ Nhượng Lân lúc này mới thoáng yên tâm. Nghĩ thầm, nếu đã mở miệng, hỏi một là hỏi, hỏi mười cũng là hỏi, dứt khoát hỏi cho kỹ càng. Liền ngay cả nàng nói cái gì, ăn cái gì cũng nhất nhất hỏi. Đáng thương Quả nhi muốn cho phụ thân vui lòng, vắt hết óc, một câu một câu thuật lại nhàn thoai mà nàng nói qua, lại ngồi tĩnh nàng đã ném qua gì đó, cuối cùng nói: “Con ăn hết một chén cơm đây.”

Từ Nhượng Lân thấy hỏi không kết quả gì, cuối cùng dừng lại. Qua đôi câu vài lời của Quả nhi, y tưởng tượng thấy tình cảnh nàng lúc ấy mỗi tiếng nói cử động, tựa như ruộng hạn gặp mưa phùn, tâm tình thỏa mãn. Cuối cùng sờ sờ đầu nữ nhi, nói: “Quả nhi làm rất tốt. Nhưng khoảng thời gian này, Nhị thẩm thẩm của con sẽ còn rất mệt mỏi, con cũng đừng qua quấy rầy nàng thường xuyên.”

Quả nhi được phụ thân khen, vui vẻ ra mặt, vội vàng gật đầu đáp vâng. Từ Nhượng Lân ở lại với cô bé một lát, rồi mới gọi đám người Tổng thị tiến vào chăm cho cô bé nghỉ ngơi.

Từ trong phòng nữ nhi đi ra, Từ Nhựt Lân đứng thẳng trong viện, nhìn về phía chỗ của nàng, phương hướng của Trạc Cẩm viện, bắt quá trong khung cảnh mênh mông đầy bóng cây phiến lá chỉ có hình dáng của mái hiên cong cong. Đứng im một lúc lâu, bỗng nhiên y nhớ tới tâm tình của mình khi đối thoại cùng nữ nhi, loại cảm giác không yên lòng cùng nhịp tim đập, không giống như người sống hơn ba mươi năm, trái lại càng giống một thiếu niên yếu đuối. Dù là bắt đầu từ thời khắc y bị kinh diễm lúc sơ ngộ nàng một thân trắng thuần dưới táng phù dung ở kiếp trước, dường như y cũng chưa bao giờ trải qua cảm giác như vậy. Khi đó y, phần lớn, chẳng qua là tùy bản tâm bản tính, một lòng muốn có được nàng mà thôi.

Từ Nhựt Lân cứ như vậy kim phong ngọc lộ đứng giữa đêm thu tàn, đắm chìm trong cảm giác vi diệu trước nay trong lòng chưa từng có. Cho đến khi trước mắt bỗng nhiên hiện ra tình cảnh ngày ấy trước linh đường, ánh mắt ghét hận của nàng phóng về phía chính mình, cả người mới bị kéo về với sự thật. Hơi hơi nhú mày.

Y ngẫm nghĩ lại tường tận từ lúc ở Hộ quốc tự bày kế gặp nàng đến nay, bản thân mình dường như vẫn chưa làm chuyện gì có khả năng khiến cho nàng tức giận.

Rốt cuộc là làm sao vậy? Nàng sao lại bỗng nhiên sinh ra hận ý đối với chính mình như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Lâu Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Cuối cùng cũng tới ngày đưa tang.

Bắt đầu từ mấy hôm trước, mưa thu cứ rả rích không ngừng. Ngày hôm nay, may mà trời không mưa, nhưng cũng không có dấu hiệu sẽ trời quang mây tạnh, trên đỉnh đầu mây đen tích tụ, dường đi thì lấy lợi không chịu nổi. Nhưng điều này vẫn không ảnh hưởng đến thanh thế đưa tang của Quốc công phủ. Từ Bang Đạt bởi vì thể chất yếu ớt nên chưa bao giờ tranh đấu công danh. Nhưng trước đại hôn, Từ gia vì muốn làm cái thiệp hỷ nhìn cho sang, đã thay hẳn chức quan Chánh lục phẩm Chiêm sự phủ tả công chính. Hiện giờ hẳn bất hạnh qua đời, từ bài trí linh đường đến đưa tang hôm nay, đương nhiên hết thảy mọi việc đều chiếu theo này chế độ của chức quan này mà làm. Ngày đó quan khách đến đưa tiễn linh cữu, có thái tử lập phong – Việt quốc công, Thái quốc công, Tào quốc công, Lập quốc công, tứ gia thế tập, tính cả Từ gia, chính là năm đại quốc công phủ được tập tước hiện giờ vẫn còn đứng vững ở thành Kim Lăng, các thế gia phía dưới có các cấp là chư hầu, bá, quận, cộng thêm nhiều thân hữu đường quan, vương tôn công tử, đếm không hết được. Lúc xuất hành, kiệu lớn, kiệu nhỏ, xa mã tới mấy trăm, đội ngũ kéo dài vài dặm, dọc theo hai bên đường bố trí đầy các lán phủ tế. Trong sự chú mục của vô số người qua đường, đoàn đưa tang ra khỏi thành hướng về phía Thiện Nghĩa trang.

Thiện Nghĩa trang này, lúc trước được Từ gia bỏ vốn tu chỉnh làm nơi an nghỉ của người trong gia tộc, được xây dựng ở vùng ngoại ô trong Từ Công sơn, gần kề với Thanh Viên am nơi mà đời trước Sơ Niệm đã lâm chung, thôn trang này hàng năm đều có người ở lại trông coi. Vốn là, Từ gia nguyên quán ở Sơn Đông, Vũ Định phủ, huyện Dương Tín, chiếu theo lệ thường, người sau khi mất, trước đưa đến đây quản, sau đó lại phủ quan đưa về phần mộ tổ tiên ở Sơn Đông hạ táng.

Sơ Niệm cả ngày nay, bắt đầu từ nửa đêm đã ở linh đường. Chờ đến bình minh đưa linh cữu, bên trái phải nàng có chín bà tử toàn thân màu trắng diu dặt nâng đỡ, một đường đạp lấy lợi theo cạnh quan tài. Thẳng đến lúc ra khỏi thành, nàng mới được đưa lên một chiếc xe đã chuẩn bị tốt trước đó, ngồi cùng với Từ Thuyền.

Suốt gần hai tháng ngày dài đằng dặt, cơ hồ ngày ngày giờ mọo thức dậy giờ hơi ngủ, bên tai lúc nào linh đường cũng ồn ào huyền ảo, dù có bị thương đến đâu, thì tới giờ phút này, cũng chỉ còn lại một mình chết lặng. Từ Thuyền tuổi nhỏ trong lòng nàng, đã sớm không còn kiên nhẫn, chỉ nhờ người nhà nó hoặc đe dọa hoặc dỗ dành, nên giờ này mới cố gắng chịu đựng, lúc vừa lên xe, nó liền nhắm mắt dựa vào trên người Sơ Niệm mà ngủ.

Đã cuối mùa thu, Sơ Niệm sợ nó ngủ bị cảm lạnh, đặt nó nằm thẳng trên ghế sau, lại cởi đồ tang bên ngoài của mình đắp cho nó, sau đó dựa vào một bên, trong xe ngựa xóc nảy, chờ đợi điểm cuối của trận tiền đưa này.

Đội ngũ kéo dài, trên đường lấy lợi, hơn nửa vốn là đoàn đưa tang nên tốc độ di chuyển rất chậm, giữa đường đi ngang qua một thôn trang còn nghi chân thay quần áo một lần. Đoạn đường đi bất quá chỉ mấy canh giờ, vậy mà đến hơn nửa ngày sau, cuối cùng mới đến được chân núi của Thiện Nghĩa trang. Dọc đường trước đó, khách đi theo tiễn đưa đã có hơn phân nửa vòng trở về, tới nơi này, lại thêm một nhóm người cất bước, còn lại lên núi, đa số là người thân. Sơ Niệm được người giúp đỡ, dọc theo sơn đạo bằng phẳng trơn trượt ẩm ướt đi theo quan tài mà lên, cuối cùng cũng đến thôn trang. Lại thêm một phen lễ tế rườm rà, trong tiếng than khóc rung trời, quan tài được quản vào âm trạch. Sau đó đám người Đồng thị bận rộn bái tạ tiễn khách, mà Sơ Niệm còn phải lúc này tiếp tục lưu lại. Còn phải cúng bái hành lễ bảy ngày bảy đêm, nàng phải túc trực qua ba đêm đầu, sau đó mới có thể trở về thành.

—<http://greenhousenovels.com>—

Buổi tối ngày thứ ba, Sơ Niệm rốt cuộc kéo thân mình cứng ngắc từ âm trạch trở lại căn phòng mình đang ở tạm. Ngày mai, là có thể rời khỏi nơi đây quay về thành.

Sau ngày hôm đó, đám người Đồng thị đã sớm quay về, còn lưu lại ở Thiện Nghĩa trang, ngoại trừ hòa thượng đạo sĩ thực hiện pháp sự, chỉ có Sơ Niệm, Từ Thuyền, Từ Bang Thụy, Từ Bang Hanh các huynh đệ trong gia tộc. Từ Thanh Oanh cũng ở lại cùng Sơ Niệm. Ngoài ra còn có quản gia Chu Bình An, phần đông mọi người đi theo như nha đầu bà tử cùng các gia đình cùng hiệp lực. Từ Bang Thụy kia cũng hiểu cái chết của Nhị ca, bản thân hẳn không thoát khỏi liên can, nếu không có Liêu thị che chở, ngày đó thiếu chút nữa đã bị lão tử dưới con thịnh nộ một đao chém chết. Không dám lại làm càn, hẳn cố gắng nhẫn nại chịu đựng đau khổ vài ngày, khó khăn đợi đến hôm nay, không để ý trời tối đen đường trơn, dẫn theo mấy gã sai vặt tùy thân liền rời đi trước.

Đám người Xích Tố trải ra chần mền, để cho nàng nghỉ tạm. Sơ Niệm thấy bọn nha đầu đi theo, từ Xích Tố đến tiểu nha đầu tạp vụ, mấy ngày này phải theo mình vất vả, trên mặt cả đám đều có vẻ âm ỉ mệt mỏi, liền phân phó các nàng cũng sớm đi nghỉ ngơi.

Mấy đêm nay, nàng ngủ gian trong, Xích Tố các nàng cùng nhóm bà tử đồng loạt ngủ giường chung ở gian ngoài. Đám người Xích Tố quả thật mệt mỏi cực kỳ. Thấy việc đã xong, liền trước sau lưng tung đi ngủ.

Sơ Niệm ở gian trong, mặc dù thu thập cũng chỉnh tề, tất cả vật dụng như là đệm ngồi, chăn đệm... đều là từ trong nhà mình mang ra. Có điều nơi này dù sao cũng là cái nơi quán táng, ngoại trừ một nhà lão nhân trông coi thôn trang, hàng năm không ai lui tới, khó tránh khỏi khí ẩm thấp. Giờ phút này mặc dù nàng cảm giác thấy tình trạng kiệt sức, toàn thân, giống như bị một bàn tay vô nát, rồi lung tung gộp nhặt lại, cái gì cũng không muốn nghĩ, ý niệm duy nhất trong đầu chính là nhanh nhanh mà ngủ. Nhưng như thế nào cũng ngủ không được, nàng ở trên giường lăn qua lộn lại. Trong hơi thở đầy khí ẩm thấp mốc meo. Ở gian ngoài tiếng ngáy bà tử khi đưa đoạn khi liên tục, xa xa còn truyền đến âm thanh ở âm trạch bên kia trắng đêm thực hiện pháp sự. Trong lòng buồn bức dị thường, cuối cùng nàng đứng dậy, mang hài, nhẹ tay nhẹ chân đi qua bên cạnh nhóm nha đầu bà tử đang ngủ chung giường ở gian ngoài, đi ra bên ngoài.

Giờ phút này họ đều đang ngủ say mê, lúc nàng đi ngang qua, vẫn không kinh động đến họ.

Mưa suốt mấy ngày liền, khiến cho không khí trên núi mát lạnh lại ướt át. Sơ Niệm hít thật sâu một hơi dài, trong lồng ngực lúc này mới cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Thiện Nghĩa trang này, ba mặt có tường bao, phía bắc dựa vào vách núi vững chắc, bên hông có một đoạn đường dốc đi xuống cánh rừng lơ lửng giữa trời, một bên xây dựng hành lang đá cao bằng đầu người, không còn con đường nào thông qua, âm trạch cùng trạch viện Sơ Niệm ở đều dựa vào một mặt này, cho nên ban đêm Chu Bình An chỉ cần an bài nhân thủ bảo vệ đại môn là ổn, nơi này cũng không có gã sai vặt, chỉ chứa lại hai bà tử gác đêm. Nhưng lúc này, hai bà tử kia cũng một trái một phải ngồi trên ghế dựa vào cái bàn ở cạnh cửa, nghiêng đầu ngủ say.

Sơ Niệm không đánh thức bọn họ, tự mình men theo khoảnh trống, đi một đoạn đường ngắn tới hành lang đá, đứng ở có thể nhìn đến một chỗ đất trống bên cạnh Thanh Viễn am.

Thanh Viễn am rất gần chỗ này, cũng là địa phương mà Từ gia bỏ thí đất vườn hương khói. Lúc này, trên núi tuy có sương đêm lượn lờ, nhưng mơ mơ hồ hồ vẫn có thể nhìn thấy, bên kia am vẫn sáng đèn, ni cô bên kia cũng đang thay Từ gia trắng đêm thực hiện pháp sự.

Sơ Niệm kinh ngạc nhìn một lát. Một trận gió xoáy tới, lập tức cảm giác được cái lạnh của đêm cuối mùa thu. Cả người co rúm lại, cánh tay đã nổi cả da gà, nàng ôm lấy phổi xoa vài cái, xoay người đang định rời đi, bỗng nhiên nghe thấy khắp ngõ ngách bên sườn núi đen sì si cách đó không xa, truyền đến âm thanh xột xột xột xột. Giật mình, nàng lập tức cảm giác sau lưng lạnh lạnh. Ngay sau đó lại nghe thấy giọng nói kiềm nén của một nữ tử truyền đến.

“Không phải đã bảo ngươi đừng tới tìm ta hay sao...”

Giọng nói đè nén, nghe ra cũng thật sự nổi giận rồi.

“Cùng à, ngày mai đoán chừng ngươi sẽ cùng mợ hai quay trở về, ta lại mệnh khổ còn phải ở lại chờ hoàn thành cúng bái hành lễ. Ngươi liền thỏa mãn ta một lần đi. Dù sao cái tên ma ôm Nhị gia kia cũng không còn nữa, ngươi sau này không cần phải lo lắng...”

Tìm Sơ Niệm đập thành thịch.

Nàng không nhận ra giọng của nam nhân đó, nhưng nữ tử này, rõ ràng đó là Thúy Hoa.

Mới vừa rồi khi nàng đi ra, cũng không lưu ý số người ngủ trên giường, vẫn cho rằng Thúy Hoa cũng ở đó. Không ngờ nàng ta lại chạy tới nơi này, lại còn bị chính mình vừa vặn bắt gặp.

Giờ khắc này, mặt Sơ Niệm trắng đến đỏ bừng, một loại cảm giác xấu hổ mãnh liệt nhanh chóng lan tràn khắp toàn thân nàng.

Cảnh tượng như vậy, quen thuộc biết bao. Nàng tựa như thấy được trong thế giới khác chính mình cùng người nam nhân kia. Vào thời khắc này, nàng đặt mình như người ngoại cuộc, mới phát hiện, loại hồ thẹn này rõ ràng, sâu sắc như vậy, quả thực khiến người ta xấu hổ vô cùng.

Nàng nín thở, từ từ lui về, sau đó xoay người bay nhanh trở về. Thời điểm quay về phòng, vẫn chưa kinh động bất kỳ người nào. Nàng để ý, nhìn góc Thúy Hoa nằm, quả nhiên không có ai. Cũng không đánh thức ai, chỉ tự mình vào trong, chậm rãi nằm xuống. Lại ước chừng một lát sau, nghe thấy bên ngoài nổi lên tiếng bước chân nhẹ nhàng, đích xác là Thúy Hoa quay về.

Khi Thúy Hoa nằm xuống, không cẩn thận kinh động Xích Tố bên cạnh. Xích Tố hằm hằm hồ hồ cất tiếng hỏi: “Hơn phân nửa đêm rồi, còn đi đâu...”

Thúy Hoa nhẹ giọng nói: “Mới vừa rồi mệt quá, đi nhà xí chút.”

Xích Tố trở mình, nhắm lại mắt.

—<http://greenhousenovels.com>—

Ngày kế, sáng sớm lại đổ mưa. Đợi đến khi giờ Ngọ trôi qua hơn nửa, gần chạng vạng, mưa mới ngừng. Chu Bình An đến gặp Sơ Niệm, nói là có thể đi rồi, nếu một đường đi không nghỉ, buổi chiều giờ Tuất là có thể về đến nơi. Phần lớn nhà đầu bà từ sớm mong đến lòng bàn chân đều ngứa, nghe nói cuối cùng có thể đi về, trong lòng không khỏi có vài phần vui mừng, chẳng qua trên mặt không dám hiện ra thôi. Đều tranh nhau đi lấy một mớ hành lý đã sớm dọn xong xuôi, nâng ra hòm xiềng, hận không thể lập tức vào thành.

Trước khi xuất phát, Sơ Niệm đi một chuyến cuối cùng đến quán táng âm trạch, thấy Thúy Kiều đang quỳ gối trên bờ đoàn bên cạnh linh vị, hai mắt đỏ bừng. Biết trong lòng nàng ta ước chừng cảm thấy áy náy, nhiều ngày liền tiếp khóc thảm không ngừng, ngay cả giọng cũng đã khàn khàn. Trong lòng nàng cũng hơi hơi rầu rĩ.

“Mợ hai, người đến rồi.”

Thúy Kiều thấy Sơ Niệm lại đây, vội vàng quệt ánh mắt, nói giọng khàn khàn, đứng dậy nghênh nàng.

Sơ Niệm thì thầm: “Giờ phải đi rồi. Ta thấp cho Nhị gia một nén hương.”

Thúy Kiều cúi đầu, cúi đầu đến bên cạnh lấy một nén hương, đưa tới. Sơ Niệm tiếp nhận, quỳ lên chính giữa bờ đoàn, kính ngạo chăm chú nhìn khói bài vị gỗ đen cần vàng một lát, khải đầu, cuối cùng đứng dậy, cắm nén hương vào, xoay người mà đi.

Thúy Kiều liếc mắt một cái cuối cùng, rồi cúi đầu theo Sơ Niệm mà đi.

—<http://greenhousenovels.com>—

Chu Bình An đã sớm an bài mấy cỗ kiệu trước đó, do những địa nhân quen thuộc sơn đạo nâng kiệu, đưa nhóm chủ tử đi xuống. Từ Thuyền cùng bà tử ngồi một kiệu, Sơ Niệm một kiệu, Từ Thanh Oanh một cái, những người còn lại cùng các tùy tùng, thì đi bộ xuống núi, phía dưới có ngựa cùng xe đang chờ.

Người nâng kiệu mặc dù rất có kinh nghiệm, nhưng, mấy ngày liền trời mưa liên tục làm cho sơn đạo khó đi, hơn nữa thân phận người ngồi trong kiệu lại quý trọng, không dám sơ suất, chỉ phải thận trọng đi từ từ, mấy cỗ kiệu dần dần đi tới chỗ rẽ bên vách núi, chờ đằng trước mấy người Từ gia thiếu gia, tùy tùng cùng cỗ kiệu của Từ Thuyền đi qua, đang muốn đi theo, bỗng nhiên nghe thấy trên đỉnh núi phía trước mơ hồ có tiếng động “cách cách” truyền đến, trên sơn đạo trước mặt lần xuống mấy khối đất đá, một tên gia đình né tránh không kịp, bị một khối đá tảng đập trúng chân, kêu thảm thiết một tiếng —— Kiệu phu đều là người trên núi, lập tức hiểu được có chuyện gì xảy ra, quát to một tiếng “Không xong chạy mau”, nâng cỗ kiệu cuống quýt xoay người lui về phía sau.

Người phía sau rút cuộc phản ứng lại, quay đầu trở về chạy bán mạng. Chỉ lát sau, đoạn đường mới vừa rồi còn hoàn hảo, trong nháy mắt, vách núi phía trên đã sụp đổ xuống hơn phân nửa, hoàn toàn vùi lấp con đường. Bùn chảy xuống chất chồng giống như quả núi nhỏ, bùn cát cùng đất đá, vẫn đang tiếp tục từ bên trên đổ xuống không ngừng.

Tất cả mọi người bị một phen bất thình lình làm cả kinh hồn phi phách tán. Có người vừa chạy vừa hét chói tai, có người bị ngã sấp xuống thêm đá, có người bị đá rơi trúng bị thương khóc thảm, cũng may là không có ai bị đá vùi. Hành lý hòm xiềng cũng rớt một ít, có thứ nhanh như chớp từ một bên đường dốc lăn xuống, đảo mắt liền xuyên vào bụi cỏ cây dây đặc không thấy bóng dáng. Trên một đoạn sơn đạo chật hẹp, loạn thành một đoàn.

Chu Bình An tránh né không kịp, chân cũng bị một tảng đá đập trúng bị thương, hấn lại bất chấp đau đớn, một bên lớn tiếng sai người lui về phía sau, một bên liều mạng chạy về phía mấy cỗ kiệu, e sợ trong rối loạn sẽ xảy ra chuyện. Không ngờ vẫn đã muộn, thời điểm kiệu phu bỏ chạy trở về, bởi vì đường hẹp nhiều người, hai cỗ kiệu phía trước phía sau tông thật mạnh vào nhau, liền mất đi cân bằng, hai cỗ kiệu cùng lúc từ bên đường lăn xuống triền núi.

Trong hai cỗ kiệu này, người ngồi chính là mợ hai cùng tứ tiểu thư quý phi, giờ phút này nhưng lại cứ như vậy mà lăn đi xuống. Chu Bình An quá sợ hãi, gấp đến độ trông mắt muốn lòi ra, đẩy ra những người cản trở đường đi của mình, khi hấn nhanh chân đuổi tới đằng trước, thấy hai cỗ kiệu kia đã lộn nhào đến hơn mười vòng, cuối cùng rơi ngổn ngang xuống đám cây cối cách đó hơn mười trượng, cũng không biết người trong kiệu như thế nào.

“Mợ hai, tứ tiểu thư!”

Chu Bình An vọng xuống phía dưới dùng hết toàn lực gọi vài tiếng, không nghe thấy tiếng trả lời, mồ hôi lạnh sau lưng chảy ròng ròng xông ra, liền xoay chân muốn tự mình đi xuống coi, lại bị người bên cạnh cuống quýt giữ chặt. Kiệu phu tự biết lỗi lớn, sắc mặt đều đại biến. Một người gan lớn liền nói: “Tiểu nhân quen thuộc triền núi, việc này để tiểu nhân đi xuống.” Nhóm nhà đầu bà từ vội cỡi xuống dây thừng ban đầu dùng buộc chặt hòm xiềng, nói đây lại rồi buộc chắc vào thắt lưng người nọ, người nọ liền túm lấy cỏ cây ở ven triền dốc, chầm chậm đi xuống, tới chỗ phía trên đỉnh cỗ kiệu, thấy thân kiệu đã gãy, bên trong chỉ có một chiếc hài trắng của nữ nhân, lại đi đến kiệu khác nằm ở một bên, bên trong cái gì cũng không có. Biết phía dưới là suối, thò người ra nhìn thoáng qua, tầm mắt bị cỏ cây che khuất, cái gì cũng không thấy, lập tức nắm chiếc hài trắng, hướng lên trên la lớn: “Không xong rồi. Trong kiệu không có ai, đoán là đều bị văng ra rồi.”

Chu Bình An như trúng ngũ lời oanh đỉnh, hai chân mềm nhũn liền khụy xuống trên mặt đất, bên tai nghe thấy tiếng khóc không ngừng của đám nhà đầu bà tử, một đầu khác lại truyền đến tiếng gọi của Từ gia chỉ thứ hai thiếu gia Từ Bang Hanh từ phía trước, rốt cục đã khởi tinh thần, được người giúp đỡ khắp khiêng đi tới chỗ núi nhỏ mới sinh ra phía trước, mang theo tiếng khóc nức nở la lớn: “Gia, mới vừa rồi rối loạn, mợ hai cùng tứ tiểu thư ngã xuống... Hôm nay mắt thấy sắc trời sẽ muộn, ta ở lại đây dẫn người đi xuống tìm, làm phiền ngài, nhanh chóng chạy trở về thành thông báo...”

Đám người Từ Bang Hanh ở đầu kia, ngày thường đều là công tử được nuông chiều từ bé, đã bao giờ gặp qua tình cảnh làm cho người ta sợ hãi như vậy? Mới vừa rồi chạy nhanh, lúc này mới tránh được một kiếp, đến giờ vẫn còn kinh hồn chưa định, nơi này dù chỉ một khắc cũng không muốn ở lại, chỉ ước gì có thể chấp cánh bay trở về mới tốt, lại nghe đến chuyện Sơ Niệm cùng Từ Thanh Oanh rớt xuống khe núi, liền lên tiếng, lệnh cho kiệu phu tiếp tục nâng Từ Thuyền, đoàn người xoay người phân phát mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Lâu Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Đại quân gia Thôi Đa Phúc của Quốc công phủ vội vàng bận rộn gần hai tháng nay, cuối cùng tang sự này đã kết thúc. Dựa vào hần mà làm nhiều việc như vậy, cũng thực sự rất mệt mỏi. Biết hôm nay nhóm người mộ hai và tứ tiểu thư còn ở lại Thiện Nghĩa trang sẽ quay về, hần đã sớm cho người đi nửa đường đón tiếp. Chờ đến khi trời dần tối đen, nơi đại môn Quốc công phủ đèn lồng mới vừa sáng lên chưa bao lâu, hần liền thấy gã sai vặt tâm phúc của mình phong chạy như bay tới, đang muốn lớn tiếng quát, lại nghe thấy người nọ reo lên: “Đại quân gia, không xong! Mới rồi... bên kia... gia trong phủ trở về, nói mộ hai cùng tứ tiểu thư đã xảy ra chuyện!”

Thôi Đa Phúc hoảng sợ, sau khi hỏi rõ ràng đã xảy ra chuyện gì, sốt ruột đương nhiên là sốt ruột, nhưng trừ cái đó ra, trong lòng hần lại âm thầm sinh ra tia mừng thầm.

Hần cùng với nhị quân sự Chu Bình An, đều là lão nhân trong phủ, từ đời tổ tiên đã là nô bộc cho Từ gia, lòng trung thành đương nhiên không cần phải nói. Nhưng vài năm nay, phụ tử Chu Bình An thường xuyên có cơ hội ở trước mặt chủ tử mặt mày rạng rỡ, nhất là con trai của hần, mặc dù chưa đến hai mươi, đã lập được thành tích không tệ, ngay cả quốc thái cũng biết đến tên hần, có một lần còn thuận miệng khen một câu, nói hần “hiếu biết”. Con trai mình thì trái lại, cực kỳ không nên thân. Trong lòng ít nhiều liền có khó chịu. Lần này Chu Bình An lo việc bên Thiện Nghĩa trang, lại xảy ra chuyện lớn như vậy...

Thôi Đa Phúc lập tức nói: “Ta đi thông báo thái thái, người chạy nhanh đi tuyển người, chờ ta cùng đi suốt đêm qua đó.”

Gã sai vặt vội vàng lạy, quay đầu lại gặp một người, thiếu chút nữa là va phải, nhìn kỹ lại ra là đại gia Từ Nhượng Lân, nhìn thoáng qua giống như mới từ bên ngoài về, hần cuống quýt lui xuống.

Từ Nhượng Lân thoáng nhíu mày, thuận miệng nói: “Xảy ra chuyện gì, sao lại kích động như vậy.”

Gã sai vặt nói: “Mộ hai cùng tứ tiểu thư rớt xuống núi rồi...”

Sắc mặt Từ Nhượng Lân đại biến, nhanh chóng buông gã sai vặt ra, vài bước làm một bước đi ra bên ngoài, thân ảnh đảo mắt liền biến mất không thấy.

Gã sai vặt kia sờ sờ dưới cổ, lẩm bẩm nói: “Đại gia đây là làm sao vậy. . . . .”

Thôi Đa Phúc quát: “Chuyện của gia người cũng dám quản! Nhanh đi tuyển người!” Dứt lời tự mình xoay người vội vàng đi vào trong.

— <http://greenhousenovels.com> —

☆ Chương 25: Lúc Sơ Niệm kinh hoàng phát hiện xảy ra sự cố, cả người đã bắt đầu quay cuồng theo cổ kiệu, cố gắng bám chặt lấy bên trong, cũng vô ích, bất quá mới hai ba vòng, cả người nàng đã bị văng ra, lập tức tiếp tục rơi xuống. Điều duy nhất nàng có thể làm, chính là ôm lấy đầu. Cũng không biết lần bao nhiêu vòng, xu thế rơi xuống cuối cùng ngừng lại. Chờ cái cảm giác trời đất quay cuồng muốn nôn mửa trôi qua, nàng mở to mắt nhìn, phát hiện chính mình dường như đã lăn xuống một khe suối dưới đáy dốc.

Nhờ có cỏ cây rậm rạp trên sườn núi, vận số cũng may, nàng không bị va vào đá, chờ cảm giác đau đớn khắp người dần dần giảm bớt, sau đó nàng ngồi dậy thử cử động tay chân, phát hiện chính mình kỳ thật chỉ bị xước rách quần áo, rớt một chiếc hài, tay chân, cổ chân với trên cổ bị trầy da chút mà thôi, ngoài ra không có trở ngại gì khác. Nhẹ nhàng thở ra, ngẩng đầu nhìn lên phía trên, bỗng nhiên nàng nghe thấy bên một vài tiếng rên thống khổ, nhận ra chính là tiếng của Thanh Oanh.

Mới vừa rồi nàng vẫn nghĩ chỉ có mình mình bị ngã nhào xuống dưới theo cổ kiệu, không ngờ tới ngay cả tiểu cô cũng cùng nhau rơi xuống. Nàng vội vàng đứng lên, lách qua cây cối đi theo tiếng đi tìm. Cuối cùng tìm được Thanh Oanh cách đó mấy trượng, cạnh bên một thân cây. Mặt nàng trắng bệch, cả người cuộn tròn lại, trên váy trắng có một mảnh đỏ sẫm, nhìn thấy vô cùng ghê sợ.

“Tẩu tử...” Từ Thanh Oanh nhìn thấy Sơ Niệm, nước mắt liền lăn xuống, đau đớn rên lên, “Chân ta, đau quá...”

(*) Tẩu tử: chị dâu

Sơ Niệm so với nàng bất quá lớn hơn một tuổi thôi, nhưng nàng luôn cảm thấy, bản thân so với nàng ấy lớn hơn rất nhiều. Giờ thấy bộ dạng thảm thiết này của nàng, mặc dù cũng sợ tới mức tay chân như nhũn ra, nhưng tốt xấu coi như có thể chống đỡ, nàng vội vàng ngồi xổm xuống trước người nàng ấy, xốc lên váy sừng kiểm tra, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh. Chiếc quần nàng ấy mặc bên trong hoàn toàn rách toạc, bắp chân bên trái đầm đìa máu tươi, không biết có bị thương đến xương cốt hay không, nhưng máu vẫn còn đang chảy ra ồ ạt.

“Đừng sợ, đừng sợ, có ta ở đây...” Sơ Niệm đè ép nỗi sợ trong lòng, cực lực an ủi Thanh Oanh. Dùng răng cắn chặt cái váy sừng của mình, rồi dùng hết sức xé xuống, rớt một tiếng lách lách vang lên, xé tiếp một đoạn nữa, nhẹ nhàng đặt lên cái chân bị thương, trong tiếng kêu rên ờ ờ của nàng ấy, nàng băng bó quần quanh miệng vết thương. Một lát sau, thấy máu có vẻ không còn tiếp tục chảy nữa, lúc này nàng mới nhẹ nhàng thở ra. Để đầu nàng ấy tựa vào trên đùi mình, nàng an ủi nói: “Bọn họ sẽ nhanh chóng tới tìm chúng ta thôi, người đừng sợ.”

Thanh Oanh rút cuộc trấn định lại một chút, cô chịu đau, gối lên trên đùi Sơ Niệm vẫn không nhúc nhích.

Đã vào cuối thu, ban ngày rất ngắn, cảm giác chưa qua bao lâu, bốn phía trời đã bắt đầu sụp tối, Thanh Oanh lại sợ hãi, run giọng nói: “Tẩu tử, có thể nào bọn họ mặc kệ chúng ta hay không?”

Sơ Niệm cố gắng an ủi tiểu cô, nhưng sự sợ hãi trong lòng nàng, kỳ thật so với nàng ấy cũng không ít hơn bao nhiêu. Vừa mới nãy nàng đã hướng ra tứ phía lớn tiếng kêu cứu, nhưng vẫn không có hồi đáp. Bây giờ không chịu nổi, nàng lại cất tiếng hô to lần nữa, âm thanh kinh động đàn chim về tổ, phách phách một hồi tiếng vang dội lại, xa xa một mảnh hôn ám, tựa như bất chợt sẽ có cái gì nhảy ra, nhất thời tóc gáy dựng đứng.

Sắc trời rất nhanh đã tối sầm, càng tệ hơn nữa là, mưa lại bắt đầu tí tách tí tách nhỏ giọt.

Ý niệm ban đầu trong đầu Sơ Niệm, là cùng Thanh Oanh ở tại chỗ chờ đợi, như vậy người đi tìm càng dễ dàng tìm được các nàng. Nhưng bây giờ hiển nhiên là không có khả năng. Trời tối, lại mưa, dù cho nàng có thể chịu được, nhưng Thanh Oanh đang bị thương chỉ sợ cũng không thể mặc mưa như vậy, nhìn quanh bốn phía, nàng nói: “Chúng ta phải tìm một nơi tránh mưa trước.”

Thanh Oanh nghẹn ngào nói: “Chân của ta vừa động liền đau, không đi được...”

Sơ Niệm thì thầm: “Ta cõng người.” Dứt lời cúi đầu xuống, tiếp tục dùng răng với tay xé quần áo trên người, xé ra thành từng mảnh vải nhỏ, đưa tới tay nàng.

“Tẩu tử, người làm gì vậy?”

Thanh Oanh khó hiểu.

Sơ Niệm thì thầm: “Để người cách một đoạn thì móc một cái lên cây, như vậy thì có thể chỉ dẫn bọn họ tới tìm chúng ta.”

Trong trí nhớ của Sơ Niệm, kiếp trước mỗi khi ở bên Từ Nhược Lâm, hầu như lần nào, y cũng làm duy nhất một việc chính là bất kể phiền hà phải muốn nàng, sau đó rời đi. Chỉ có một lần, ngày đó vừa lúc tới nguyệt sự của nàng, y liền ôm nàng nói chuyện phiếm, kể chuyện khi còn là thiếu niên mới tới phương bắc, có một lần y gặp nạn bị lạc đường, chính là nhờ vào đề lại ký hiệu ven đường, cuối cùng mới được giải cứu thoát hiểm—— Bởi vì hiếm khi có được thời gian yên ả cạnh nhau như vậy, nàng đã khắc sâu ấn tượng đó, mãi không quên, cho nên lúc này liền nhớ ra, nghe theo mà làm.

Sơ Niệm phân phó Thanh Oanh xong, thấy trên chân nàng vừa lúc cũng còn lại một chiếc hài, liền cởi ra tự mình mang vào, sau đó nhấc người, thử cõng nàng.

Thanh Oanh thấp hơn Sơ Niệm một chút, vóc người cũng thon thả, với nam nhân mà nói, chút sức nặng ấy đương nhiên không thành vấn đề, nhưng đối với Sơ Niệm mà nói, cõng nàng ấy đi bộ cạnh khe suối không có đường, thì không phải chuyện dễ dàng, chẳng những trên người nặng, lòng bàn chân cũng bị ép đau đớn, nhưng nàng vẫn cắn răng kiên trì mà đi, cuối cùng nghiêng ngã lao đao, cơ hồ là kéo Thanh Oanh chân đã chắm đất, rốt cuộc tìm được một vách núi lõm đi vào là một cái động cạn, thả nàng ấy xuống. Giày thêu móng manh, làm sao chịu được đoạn đường cách đi như vậy, giờ phút này lòng bàn chân nàng đã sưng đau rất, cũng theo sau đặt móng ngồi dưới đất, thở không ngừng. Hai người cả người đều ướt đầm.

Thanh Oanh nói: “Tẩu tử. . . . . Vắt và người. . . . .”

Sơ Niệm lau đi nước mưa xen lẫn mồ hôi trên mặt, rồi giúp nàng ấy lau khô mặt, vắt nước mưa trên quần áo, ừ một tiếng, nói: “Không việc gì. Người yên tâm, sẽ có người đến nhanh thôi.”

Cho đến hiện tại, nỗi sợ hãi lúc trước của nàng đã không còn nữa, chỉ còn tâm tình trầm trọng.

Nàng tin tưởng nhất định sẽ có người xuống dưới này tìm mình và Thanh Oanh. Nhưng trời càng ngày càng đen, mưa vẫn còn rơi, những cái này đối với việc tìm người nhất định vô cùng bất lợi. Bọn họ có thể nào từ bỏ chờ ngày mai mới đến hay không? Nếu như vậy, nàng hẳn là không sao, nhưng chỉ sợ Thanh Oanh không chống đỡ được. Nàng ấy hiện tại ngay cả giọng nói cũng càng ngày càng nhẹ. Nàng biết điều này không phải vì nàng ấy đã hết đau, mà là không còn khí lực.

Nàng yên lặng đợi một lát, quần áo ướt đầm dán trên da thịt, từng giọt rét run, nói vậy Thanh Oanh cũng vậy, nàng nằm xuống, ôm chặt lấy nàng ấy, hai người dựa vào nhiệt độ cơ thể sưởi ấm lẫn nhau.

Sơ Niệm rút cuộc nhắm hai mắt lại. Cả thế giới bên tai chỉ còn lại tiếng mưa đập vào cành lá phát ra tiếng tách tách. Trước mắt bỗng nhiên hiện ra khuôn mặt một nam nhân, nhưng rất nhanh, nàng liền chán ghét tổng khứ y ra khỏi đầu mình.

Thanh Oanh dần dần không còn tiếng động gì, dường như đã mê man. Sơ Niệm ôm nàng ấy, vẫn chờ, đợi không biết bao lâu, ngay tại thời điểm nàng gần như tuyệt vọng, bên tai bỗng nhiên nghe được một trận tiếng chân đạp trên đá vụn.

Lúc này, mưa đã tạnh, khắp nơi một mảnh lặng thinh. Cho nên loại tiếng động khác thường này dù nhỏ xíu cũng kinh động màng tai nàng. Nàng vui mừng quá đỗi, ngồi bật dậy, đang muốn la lên, bỗng nhiên nghĩ tới một loại khả năng: có thể nào không phải người hay không, mà là đã thú ban đêm xuất hiện?

Nàng bị ý niệm trong đầu này dọa sợ, vẫn không nhúc nhích, trợn to mắt khẩn trương nhìn chăm chú về phương hướng nơi phát ra âm thanh.

Âm thanh kia càng ngày càng gần, càng lúc càng rõ ràng, cuối cùng, một ánh đèn lồng mông mông lung lung nhảy vào mi mắt của nàng. Đây là tia sáng đầu tiên nàng nhìn thấy từ lúc lâm vào bóng đêm, nàng như tóm được chỉ bảo, cơ hồ phát run lên, run giọng hô to: “Là ai? Ta ở trong này!”

Người đốt đèn lồng tựa hồ hơi hơi tạm dừng một cái, lập tức như bay mà đến, khi cái thân ảnh màu đen kia rốt cuộc dừng đến trước mặt nàng, Sơ Niệm đã rơi lệ, cũng không thấy rõ là ai, lau mắt, nàng nghẹn ngào ngẩng đầu nhân tiện nói: “Cuối cùng đã đến rồi...”

— <http://greenhousenovels.com> —

Từ Nhựt Lâm mượn ánh sáng lơ mơ từ cái lồng đèn da trâu chống mưa trên tay, khi soi rõ nữ tử giờ phút này đang ngồi dưới đất, cảm giác mừng như điên cùng nổi kích động từ trong lồng dâng lên khiến cả người y choáng ngợp.

Bộ dạng nàng lúc này vô cùng chật vật, tóc tai bù xù, trên mặt thì dính bùn đất, quần áo trắng trên người rách nát, hầu như nhìn không ra màu sắc ban đầu, nhưng với y mà nói, mạo hiểm đội mưa xuống suối, chỉ nhờ vào ánh sáng của chiếc đèn lồng trên tay mà tận lực tìm kiếm suốt nửa đêm, kết quả là giờ khắc này, cuối cùng đã tìm được nàng. Còn có gì tốt hơn chuyện này?

Y quăng cái đèn lồng, hầu như làm theo bản năng, thoáng cái nhào đến trước mặt nàng, quỳ một gối xuống tóm lấy bả vai nàng trả lời: “Phải, là ta đến đây! Kiều Kiều nàng có sao không?”

Sơ Niệm hoảng sợ, nhờ ánh sáng từ chiếc đèn lồng trên đất, rốt cuộc đã thấy rõ người đến là Từ Nhựt Lâm, biểu tình trên mặt nàng liền động lại, cả người cứng ngắc. Cách lộp quăn áo ẩm ướt, bả vai lạnh lẽo của nàng còn có thể cảm giác được hơi ấm đến từ chính lòng bàn tay của y. Điều này khiến nàng rất không tự nhiên. Bất an vặn người ngã ra phía sau, dù nàng muốn thoát khỏi tay y. Y cũng không tha.

Cuối cùng nàng bị hơi nóng trên bả vai thiêu cháy hoảng cả người, dồn sức nâng cánh tay hất tay y ra, nhanh chóng nói: “Ta không sao. Nhưng chân Thanh Oanh bị thương, hôn mê bất tỉnh, người mau đưa nàng ấy đi lên.”

Lúc này Từ Nhựt Lâm mới chú ý tới Thanh Oanh vẫn đang co rúc trên mặt đất không nhúc nhích, vươn tay sờ trán của nàng, cảm giác hơi hơi phát sốt, rung mình, y đứng dậy, từ trong lồng ngực lấy ra một cái tiêu nhỏ thổi lên. Giữa núi rừng yên tĩnh, lập tức vang vọng tràng âm thanh chói tai, kinh động bầy chim vỗ cánh phành phạch. Rất nhanh, Chu Chí liền cùng một người khác xách đèn lồng theo tiếng tiêu chạy đến.

“Từ cô nương bị thương ngất đi rồi, nhanh đưa nàng ấy đi lên, cẩn thận một chút.”

Từ Nhựt Lâm phân phó, Chu Chí vội vàng vâng dạ, thật cẩn thận ôm lấy Thanh Oanh, nhanh chóng đi khỏi.

Sơ Niệm rốt cuộc thở ra, nhìn theo Thanh Oanh đi khỏi, đến khi phát giác ra nơi này chỉ còn lại chính mình cùng Từ Nhựt Lâm, lúc này mới phản ứng lại, vội vàng vọng theo bóng dáng của Chu Chí hô lên: “Chờ đã, còn ta nữa!”

Tâm tình Từ Nhựt Lâm giờ phút này tốt cực kỳ, y nghe ra trong giọng nói của nàng có chút hoảng sợ, cố nhịn cười, nói với nàng: “Bọn họ một người phải xách đèn lồng, một người phải bế từ cô nương, không còn thừa tay đỡ nàng.”

Sơ Niệm thấy người đứng trước đảo mắt liền biến mất không thấy đâu, rơi vào đường cùng, đành phải chống vào vách núi từ từ đứng lên, mới vừa đứng vững, lòng bàn chân chợt đau đớn, thân mình liền lao đao một cái. Từ Nhựt Lâm lập tức ra tay đỡ, nàng lại tránh đi, cúi đầu nói: “Đa tạ đại bá tìm tới nơi này. Vậy đi thôi, xin đại bá dẫn đường.” Nói hết lời, thấy y chỉ nhìn chăm chăm chính mình vẫn không nhúc nhích, trong lòng nàng chợt thấy bất an, cẩn thận chịu đựng đau đớn, nàng cất bước đi theo phương hướng Chu Chí mới vừa đi khỏi.

Từ Nhựt Lâm thấy nàng quật cường, đành phải nhặt lên đèn lồng trên mặt đất, vừa thay nàng mở đường, vừa chậm rì rì đi theo một bên nàng. Sơ Niệm cảm thấy y đang không ngừng đánh giá chính mình, trong lòng càng thấy phiền toái, chân bước càng nhanh hơn, nào ngờ chân vấp phải một đoạn rễ cây trên mặt đất, thân mình liền ngã chúi về phía trước, ngay trước khi té trên đất, may mắn được y đỡ kịp, ngay lập tức dưới chân trống không, cả người nàng đã bị y nhấc bổng bế lên.

Sơ Niệm chấn kinh thất sắc.

Ký ức quen thuộc như vậy, hiện tại nàng nhớ tới thì đau đớn như bị lửa đốt. Giãy dụa, móng tay hung hăng bấm vào cánh tay y, miệng nói: “Ta có thể tự mình đi, người buông ra!”

Từ Nhựt Lâm nhíu mày, nhét chiếc đèn lồng trên tay mình vào tay của nàng, nói: “Nàng yên tâm đi, ta sẽ không làm gì nàng đâu. Nàng giúp ta cầm đèn lồng, ta đưa nàng đi lên nhanh hơn một chút.”

Chương 26

Sơ Niệm bị y nhấc lên ôm như vậy, ngoại trừ sau lưng, một nửa cơ thể cong lại va chạm với da thịt y, toàn thân nàng quả thực không chỗ nào được tự nhiên. Nàng muốn chống cự, nhưng y nói đường hoàng đến thế, bản thân mình lại cự tuyệt, ngược lại càng chọc người sinh nghi, do dự một chút, dần dần nàng ngừng giãy giụa.

Từ Nhục Lâm đối phản ứng của nàng dường như không hề phát hiện. Chỉ vững vàng bế nàng, sai chân đạp lên đá và cò dại mà đi về phía trước. Đi được một đoạn, Sơ Niệm cảm thấy y cũng không có gì bất thường. Dù sao nàng cũng đã lo lắng sợ hãi hơn nửa đêm, thân mình cũng ngắc rớt cuộc từ từ thả lỏng, hơi nhắm mắt.

Từ Nhục Lâm cảm giác được cơ thể trong lòng mình dần mềm mại hơn. Y cúi đầu liếc nhìn nàng một cái, lúc này mới bỗng nhiên nói như nói chuyện phiếm: “Nàng thật thông minh, còn biết xé xiêm y thành mảnh nhỏ làm ký hiệu dọc đường đi, gọi ta nhớ đến một đoạn quá khứ ta từng trải qua trước đây. Nếu không phải theo dấu ký hiệu để lại, chỉ sợ ta cũng không có cách nào tìm được hai người nhanh như vậy.”

Sơ Niệm chợt mở mắt ra, đối diện với đôi mắt y đang nhìn xuống.

Lòng đèn da trâu chiếu sáng âm đạm, lại chiếu rõ trong mắt y hai điểm đang lóe lên, tựa hồ mang theo chút ý tứ tìm tòi nghiên cứu hàm xúc.

Sơ Niệm áp chế sự bất an trong lòng, thân nhiên nói: “Chuyện có đáng gì. Con người rơi vào hoàn cảnh như vậy, luôn phải cố gắng tìm cách vượt qua cửa ải khó khăn. Cái gì cũng không làm, chẳng lẽ ngồi chờ chết sao?”

Từ Nhục Lâm dường như không dự đoán được nàng sẽ đáp lại như vậy, trên mặt hiện ra vẻ kinh ngạc, nhìn chăm chăm nàng. Sơ Niệm nhắm mắt lại, xoay mặt sang một bên. Nàng có cảm giác bản thân bị y ôm qua một khoảng rừng, đi lên một đoạn sườn núi, rồi lại đi xuống, cuối cùng nhịn không được hỏi: “Còn bao xa nữa?”

Từ Nhục Lâm nói: “Không có đường trực tiếp đi lên. Ta phải tìm người miền núi bản địa dẫn đường mới xuống được dưới này. Phải đi nhiều đường vòng...” Dừng một chút, y nói, “Lúc này chân nàng dường như bị thương, chắc rất đau hả? Ráng chịu đựng, chờ một chút là có thể lên tới rồi.”

Sơ Niệm ừ một tiếng, cúi đầu nói tạ ơn.

Từ Nhục Lâm bước nhanh hơn, chiếc đèn lồng trên tay nàng càng đu đưa dữ hơn. Trong ánh sáng lung linh lập lờ, y không nhận được lại nhìn về phía nàng, thấy nàng lại nhắm mắt, vẻ mặt phảng phất như muốn ngủ cho qua hết mọi chuyện.

“Nàng...” Y do dự, rồi rốt cuộc vẫn nhịn không được, hỏi ra cái nghi vấn ở trong lòng đã khiến bản thân mình rối rắm suốt nhiều ngày. “Ta thấy nàng gần đây dường như lại căm ghét ta hơn, có thể cho ta biết tại vì sao không?” Thấy nàng không trả lời, giống như đã ngủ, y lại cố ý chậm rãi nói, “Chuyện lần trước ở Hộ quốc tự, quả thật là ta đã sai. Nhưng ta nhớ rõ lúc ấy nàng mặc dù mất hứng, nhưng cũng không đến mức căm ghét ta. Sao bây giờ lại đột nhiên như vậy? Ta nghĩ mãi cũng không giải ra được.”

Sơ Niệm mặc dù nhắm mắt, nhưng lời y nói đều vào tai nàng, từng câu từng chữ như gõ vào tai nàng.

“Ta không có, người đa tâm rồi.”

Nàng vẫn nhắm chặt mắt, nhẹ giọng nói. Chính là trong dư âm hàm chứa run rẩy, đã tiết lộ nỗi lòng nàng giờ phút này đích.

Sở dĩ phủ nhận, có lẽ bởi vì nàng không muốn nhiều lời với y, có lẽ, là bởi vì chính nàng cũng rõ ràng, tất cả những chuyện này đại khái thật sự không liên quan trực tiếp đến y, nàng không nên giận chó đánh mèo với y.

“Nàng chưa nói lời thật lòng.”

Quả nhiên, nam nhân này miễn tuệ nhạy bén nhận ra nàng khẩu bất đối tâm, tiếp tục dẫn dụ nàng như dụ trẻ con mở rộng cửa lòng với y. “Nếu ta có làm sai chỗ nào, nàng cứ nói với ta, tránh cho ta không tự biết, sau này lại đắc tội nàng...”

Từ khi Từ Bang Đạt mất đến nay, gần hai tháng ngày ngày đêm đêm, có một ý nghĩ tuyệt vọng bi ai mà mỗi khi bắt đầu nghĩ đến thì lại như bị sâu mọt gặm nhấm của nàng, giờ phút này dường như lại bị lời nói của y khơi gợi lên.

Có lẽ nàng không nên hận y. Có nhân mới có quả. Nhưng y, cũng tuyệt đối không phải vô tội như y tự cho là vậy!

Móng tay của nàng bấm thật sâu vào lòng bàn tay, nàng rốt cuộc mở mắt, chậm rãi thốt ra âm thanh mà nàng đã cố khắc chế hết sức có thể: “Hôm nay người giúp ta, theo lý, ta không nên nói những lời này. Nhưng nếu người nhất định muốn hỏi rõ ràng, ta liền nói cho người là được. Người nói rất đúng, ta quả thật căm ghét người!”

Từ Nhục Lân nao núng.

Mặc dù y sớm biết như thế, nhưng lời nói rành mạch tuyệt tình từ miệng nàng nói ra, y nghe thấy, trong lòng vẫn khó tránh khỏi có vài phần không được tự nhiên. Cười khổ, bước chân vẫn không dừng lại, chỉ hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì sự xuất hiện của ngươi, hại chết trượng phu của ta!” Sơ Niệm rót cuộc nhện không được oán niệm trong lòng, gần như gào lên. “Nếu ngươi cảm thấy nói như vậy không thỏa đáng. Ta đổi cách nói, cái chết của trượng phu ta, ngươi không thoát được có liên quan!”

Từ Nhục Lân chợt dừng bước, kinh ngạc cúi đầu nhìn nàng. Thấy mắt nàng mở tròn xoe, tin chắc bản thân mình không có nghe lầm, y hơi hơi nhú mồm, thuận tay đặt nàng ngồi xuống một tảng đá bên cạnh, xong mới cúi đầu nhìn nàng nói: “Nàng phải nói rõ ràng cho ta, cái chết của hắn thì ta như thế nào lại không thoát khỏi liên can?”

Sơ Niệm thì thầm: “Với bản lĩnh của ngươi, chắc ngươi đã sớm biết Nhị gia chết như thế nào. Hắn một người đang yên ổn như vậy, vô duyên vô cớ sẽ tổn hại bản thân như vậy? Ngươi luôn miệng gọi ta là đệ muội, tự biết nói ta là nữ nhân của huynh đệ ngươi. Nhưng ngươi lại khiến cho hắn cảm giác được ngươi đối với ta có tình ý! Đây là chính miệng hắn nói cho ta biết, ngươi dám phủ nhận điểm này hay không? Nếu ngươi ngay từ đầu liền thật sự xem ta như đệ muội của ngươi, Nhị gia hắn sao lại hồ tu loạn tưởng (*)? Nếu hắn không hồ tu loạn tưởng, cuối cùng sao có thể bị lão Tam đầu độc làm sai chuyệ? Chính một lần sai này, cả tánh mệnh cũng đánh mất! Ta gả cho Nhị gia, nguyện vọng chính là muốn cùng Nhị gia êm đẹp sống hết đời này. Hiện giờ biến thành như vậy, ngươi vừa lòng chưa? Chính ngươi nói xem, ta có trách lầm ngươi hay không?”

(*)hồ tu loạn tưởng: suy nghĩ lung tung <http://greenhousenovels.com> —

Nàng cơ hồ là một mạch gào hết những lời nói nghẹn khuất trong lòng đã lâu, ngực hơi hơi phập phồng, thở hổn hển ngược mặt nhìn phía hắn, vẻ mặt giận dữ.

Từ Nhục Lân không dự đoán được nàng thế nhưng lại nói ra một lời như vậy. Kinh ngạc đến cực điểm, cuối cùng ngược lại chỉ còn biết gật đầu cười lạnh.

“Được, được, ta nhận hết tội này là được chứ gì. Tại ta có ý với nàng, cũng tại ta hại chết Nhị gia của nàng. Nếu đã nói đến nước này, ta ngược lại hỏi thật nàng một câu, chẳng lẽ nàng thật sự tuyệt nhiên không biết ta vì sao lại đối với nàng như vậy? Từ Sơ Niệm, nàng rót cuộc là không biết thật, hay là theo ta giả hồ đồ?”

Sơ Niệm nghe y hung tợn kêu cả đại danh của mình, lại cúi xuống gần sát mình, cuồng quát lùi ra sau tránh né, tay nhất thời không nắm chắc, đèn lồng liền rơi xuống đất, lửa bên trong chớp nháy vài cái, bỗng nhiên tắt ngúm.

Tạnh mưa rồi, mây trên đầu vẫn còn dày đặc, mặc dù không thấy trăng, trong không gian u ám, cũng chen chúc lộ ra vài tia sáng trắng mong manh. Dù xung quanh đen kịt, nhưng cũng có thể nhìn thấy bóng người bên cạnh. Sơ Niệm ngồi trên tảng đá, thời khắc này phảng phất có thể nhìn thấy ánh mắt tóe lửa của y, áp chế nỗi sợ trong lòng, nàng run giọng nói: “Ngươi muốn làm gì? Đệ đệ ngươi mới vừa mất, ngươi dám đối với ta như vậy...”

Từ Nhục Lân ngắt lời nói: “Cho dù hắn còn sống, thì tính sao? Một khi ta có ý, thì có gì không làm được? Chỉ xem nó có đáng giá hay không, ta muốn hay không mà thôi!”

Một trận gió đêm mang theo hàn ý quét qua, Sơ Niệm không khỏi run mình một cái, trong lòng càng rét lạnh.

Vốn dĩ nàng còn tưởng rằng, y từng lịch kiếp sinh tử đã triệt ngộ, đời này tính tình sẽ thay đổi; mấy lần tiếp xúc trước đó đã cho nàng ấn tượng như vậy. Giờ mới biết được, thì ra kia chỉ là cảm giác sai lầm của chính mình. Từ Nhục Lân y không hề thay đổi. Ít nhất tận trong cốt tủy, y vẫn là cái người lúc trước đã khiến cho nàng không còn đường để đi. Như chính y mới vừa nói, chỉ xem y có cảm thấy đáng giá hay không, muốn hay không mà thôi!

Nàng bỗng nhiên vô cùng hối hận bản thân mới rồi nhất thời không tự chủ được nói ra những lời đó. Rõ ràng ràng là, y đã bị nàng chọc giận. Sống lại một lần, y tựa hồ không thay đổi gì, mà nàng, cũng như trước không thay đổi chỉ thông minh hơn chút ít so với ban đầu.

Sơ Niệm cố gắng ngẩng người về phía sau, muốn tránh khi y cúi người xuống khiến bản thân nàng có cảm giác bị áp bức. Y ngược lại càng tiến gần hơn, đột nhiên vươn tay, rồi bất ngờ nắm vai của nàng, trầm giọng nói: “Nàng thành thật cho ta biết. Nàng cũng giống như ta, nhớ rõ chuyện trước kia, có phải hay không?”

Rằng Sơ Niệm cơ hồ đã run lên lập cập, nhưng miệng lại nói: “Ta không rõ ngươi đang nói cái gì! Ta phải đi!”

Sao nàng dám thừa nhận? Một khi thừa nhận, y sao có thể buông tha nàng?

Dứt lời nàng muốn đứng lên, thân mình lại không mấy may cử động, vì vẫn bị y đè chặt lại.

Mặt y càng áp sát hơn, hơi thở nóng cháy phả ra dường như đều phủ lên trên mặt của nàng.

“Kiều Kiều ——” Bỗng nhiên nàng phảng phất nghe thấy y thở dài, nhẹ giọng gọi tên nàng. “Nàng thật sự hận ta như vậy, cả đời này nhất định phải hoàn toàn phân rõ giới hạn với ta hay sao?”

Sơ Niệm cảm giác được đôi môi khô ráp của y nhẹ nhàng cọ xát chớp mũi lạnh lẽo của mình, rồi như lại dời xuống, trong nháy mắt mặt nàng nóng bừng tới sau tai, cả người cũng như bị ủi nóng. Dùng sức mạnh thật mạnh đẩy y ra, nàng hét lên: “Ta lặp lại lần nữa, ta không biết ngươi rót cuộc đang nói cái gì, ăn nói khùng điên!”

Từ Nhục Lân không thể tin được chăm chăm nhìn nàng.

Sơ Niệm đứng lên, đề lại quả tim chính mình suýt nữa thì nhảy ra khỏi yết hầu, run giọng nói: “Đại bá người hãy nghe cho kỹ, ta mặc dù không còn trượng phu, nhưng cũng không phải có thể mặc người khi dễ đâu! Lân này quên đi, ta chỉ xem như người lên con điên. Lân tới nếu người còn dám vô lễ đối với ta, ta liều mạng không cần cả mặt mũi, tuyệt đối sẽ không nén giận!” Dứt lời chịu đựng đau đớn trên chân, nàng bước nhanh hướng về phía trước mà đi.

Từ Nhục Lân nhìn bóng dáng nàng bỏ đi cũng không hề quay đầu lại, tâm tình vô cùng uể oải.

Y không phủ nhận chính mình ngay từ đầu đã muốn ở bên cạnh nàng. Nhất là sau khi nhìn thấy nàng một đường lưu lại ký hiệu xin giúp đỡ, nhớ tới kiếp trước hình như mình đã từng đề cập qua với nàng thời thiếu niên từng trải qua tình cảnh như thế, nên tâm tư càng mãnh liệt, toàn thân cơ hồ nhiệt huyết sôi trào. Nhưng thực ra, suy nghĩ lúc ấy, cũng chỉ là thử chứng thực mà thôi, không hề có ý niệm bức nàng phải thân thiết với mình —— chỉ vì y biết dù có muốn, nàng cũng sẽ không đáp ứng. Về phần sau đó như thế nào lại thành ra như vậy...

Y áp chế ảo não trong lòng, vội vàng nhặt lên đèn lồng trên mặt đất, rút ra mồi lửa mang theo bên người, thấp đèn lên, vài bước đã chạy tới bên cạnh nàng, liếc nhìn nàng một cái, thấy nàng mặt nhẵn nhụi, thật cẩn thận nói: “Kiều Kiều...”

“Không được gọi ta Kiều Kiều!” Sơ Niệm đánh gãy y, “Người là gì của ta?”

Từ Nhục Lân ngẩn ra, lập tức gần như hạ mình nói: “Được, được. Nàng không thích, ta sẽ không gọi. Ta chỉ muốn nói, ta mới rồi không phải cố ý. Sau này ta sẽ không như vậy, nàng đừng giận ta...”

Sơ Niệm lạnh giọng nói: “Ta không dám giận người.”

Từ Nhục Lân tự biết chính mình giờ phút này nói cái gì cũng vô dụng, đành phải ngậm miệng. Y thay nàng đốt đèn lồng soi đường, mắt thấy nàng đi bước thấp bước cao, biết nàng nhất định rất đau, tựa như trong lòng mình đau, kiềm chế không được, y lại nói: “Để ta ôm nàng đi đi, chân nàng bị thương.”

Sơ Niệm lạnh lùng nói: “Chỉ trầy chút da mà thôi, không chết được. Ta có thể tự mình đi!”

Từ Nhục Lân lần đầu tiên biết đến Sơ Niệm quật cường như thế. Vốn dĩ y hoàn toàn có thể không để ý đến ý kiến của nàng, lại ôm lấy nàng mà đi, nhưng giờ khắc này, trong lòng y chỉ còn lại thương tiếc nhượng bộ. Suy nghĩ một chút, nói: “Cũng được, ta không miễn cưỡng nàng. Nhưng chân nàng không thể lại đi tiếp nữa, chúng ta dừng lại. Chu Chí bọn họ sẽ quay trở lại. Đến lúc đó rồi lên đường.”

Sơ Niệm đi một đoạn này, quả thật là chịu đựng lòng bàn chân đau đớn như châm kim xát muối, miễn cưỡng chống chọi. Giờ nghe y an bài như vậy, rốt cuộc ngừng lại.

Từ Nhục Lân âm thầm thở dài một tiếng, yên lặng nhìn nàng tìm một khối đá hơi phẳng ngồi xuống xong, đặt đèn lồng dựng ở bên chân nàng, sau đó dưới ánh mắt đề phòng của nàng, y cởi áo khoác của mình, cúi người xuống khoác lên vai nàng, nói: “Dù người không tốt, nhưng quần áo vô tội. Nới này lạnh, nàng khoác nó vào, cũng ấm hơn chút.”

Chiếc áo trên vai, còn mang theo nhiệt độ cơ thể y. Sơ Niệm vẫn không nhúc nhích, chỉ ôm gối rúc người lại, tầm mắt yên lặng rơi xuống người y lúc này đang đứng trên chỗ đất trống cách năm sáu bước. Thấy thân ảnh y ở trong bóng tối vẫn không nhúc nhích, đứng yên như một pho tượng đá.

Nàng cố đè nén cái cảm giác muốn rơi lệ đang trào dâng trong lòng, không nhìn y nữa, nàng gục trán lên đầu gối, từ từ khép mắt lại.

Không còn ai nói chuyện, cứ im lặng như vậy không biết bao lâu, xa xa bỗng truyền đến một trận xôn xao, âm thanh càng ngày càng rõ ràng.

Từ Nhục Lân lại thổi tiêu ra hiệu, rất nhanh, liền thấy Chu Chí cùng mấy gã sai vặt vội vã chạy đến, nâng theo cái liễn đơn giản.

Chu Chí không đợi Từ Nhục Lân mở miệng, nhân tiện nói: “Đại gia, Thôi quản gia mới vừa tới rồi, tứ cô nương đã được ông ấy đón về thành trước, ta thấy người cùng mợ hai chậm trễ chưa về tới, liền dẫn theo người đến đón.”

Từ Nhục Lân gật đầu. Chu Chí vội gọi người đem liễn đặt bên cạnh Sơ Niệm, đỡ nàng lên xong, đoàn người liền men theo đường trở về.

— <http://greenhousenovels.com> —

Thời điểm Sơ Niệm trở lại Quốc công phủ, đã là chính Ngọ. Bộ dáng chật vật hiển nhiên không cần phải nói, cả đôi chân phồng rộp đầy máu, sau khi rửa sạch băng bó, nàng rốt cuộc được đưa lên giường. Quốc thái, Liễu thị tự mình đến thăm, Liễu thị thở dài: “Ta đã nghe chuyện. Từ nhà đầu vừa tỉnh lại, liền nói với ta. Toàn bộ là nhờ có người... Nếu không còn không biết sẽ như thế nào...” Đang nói chuyện, trong mắt lại rơi lệ.

Sơ Niệm đã hay tin Thanh Oanh bị gãy xương đùi, thái y bó xương xong, bảo rằng nghỉ dưỡng mấy tháng thì sẽ không còn trở ngại gì. Giờ thì nàng mạnh mẽ đã khôi phục tinh thần, nói: “Tứ muội muội không có việc gì là tốt rồi. Đều là con phải làm.”

“Trong nhà sao thế này, hết chuyện này tới chuyện kia...” Về mặt Liễu thị thương cảm.

“Đề cho nàng ngủ đi. Có chuyện ngày sau từ từ nói.”

Quốc thái vô nhè nhẹ lên tay Sơ Niệm, đứng dậy mà đi.

Người trong phòng theo Quốc thái dần dần đi ra, rốt cuộc chỉ còn một mình Sơ Niệm, bên tai vô cùng yên tĩnh. Nàng lại kinh ngạc nhìn chăm chăm cái màn trắng trên đỉnh đầu, không hề buồn ngủ.

Đã từng, tâm nguyện duy nhất của nàng đó là cùng trượng phu cả đời an ổn đến già. Bây giờ hy vọng tan biến, tuyệt đối không còn khả năng nữa. Như vậy đối nàng mà nói, từ nay về sau, là thủ tiết ở Từ gia an phận mà sống đến khi chết già, hoàn thành cái bổn phận mà kiếp trước nàng đã không làm tốt. Hoặc là, nàng có thể vì chính mình trù tính một tương lai khác?

Từ khi trượng phu ra đi, nàng thường không ngừng tự hỏi chính mình như vậy. Mỗi một lần đều không có đáp án. Nhưng lúc này đây, nàng dường như thanh tỉnh hơn bất kỳ lúc nào khác.

Một đời trước, nàng hoàn toàn thất bại. Đời này, cái nàng muốn, rốt cuộc là gì?

Nàng hỏi chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Lâu Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Sơ Niệm chịu, bất quá chỉ là chút bị thương ngoài da, uống ít thuốc nghỉ ngơi vài ngày xong, ngoại trừ một đôi chân còn bị quần giống như bánh chưng không thể bước xuống đi lại, thì các nơi còn lại trên người nàng, dần dần đều không đáng ngại.

Còn về nha đầu Thu Liễu kia, nằm ở trên giường mấy ngày nay, nàng từ miệng Vân Bình, rốt cuộc nghe được đến chút tin tức. Nghe nói, trong mấy ngày Nhị gia bệnh nặng, nàng ta vẫn bị nhốt tại một góc nào đó trong phủ, Liễu thị nghiêm lệnh cấm không ai có thể tới gần. Ngày thứ ba Nhị gia mất, Thu Liễu liền biến mất khỏi quý phủ, đến tận hôm nay cũng không có tin tức gì, một người sống lớn như vậy cứ thế mà tan biến.

“Nghe nói ngày đó, có người đi ngang qua chỗ đó, dường như loáng thoáng nghe nàng ta ở trong phòng gào thét, bị thái thái biết được, đã gọi người trời nàng ta lại, miệng còn bị nhét vải bô.” Vân Bình nhỏ giọng, lúc nói lời này, một bên là đồng tình, một bên, vẻ mặt cũng không che dấu được sự tò mò. “Không hiểu nàng ta rốt cuộc phạm phải tội gì? Liên lụy đến biểu tiểu thư bị thái thái căm tức đến nay, đã nhiều ngày không thấy nàng...”

Khi Từ Bang Đạt xảy ra chuyện đó, bởi vì đúng lúc quốc tang, việc mới phát sinh, Liễu thị liền che đậy vô cùng nghiêm mật, ngoại trừ số ít mấy người tâm phúc, còn lại mọi người đều mờ mịt không biết. Mặc dù có cảm giác Nhị gia ra đi quá mức đột nhiên, cũng có người lén lút bàn luận, nhưng ai lại nghĩ đến cái loại sự tình này? Về phần Thu Liễu, từ nhỏ đã bị cha mẹ bán cho Ngô gia, sau khi Ngô gia lụn bại, đi theo Ngô Mộng Nhi đến đây tìm nơi nương tựa, đã sớm cắt đứt liên lạc với phụ mẫu. Hiện giờ rốt cuộc nàng ta sống hay chết, bị Liễu thị đánh giết hay là bán, không người nào biết được.

Sơ Niệm đoán không ra Liễu thị sẽ xử trí Thu Liễu như thế nào. Nhưng phỏng chừng, nàng ta bây giờ hẳn là lạnh ít dữ nhiều.

Đối với nữ tử này, nói thực, nàng cũng không phải thập phần ghét hận. Tính ra thì, Từ Bang Thụy mới là kẻ trực tiếp gây tai họa cho trượng phu nàng. Nhưng có thể làm thế nào? Đối với Liễu thị – bà bà của nàng mà nói, mất đi một đứa con, còn lại duy nhất một đứa, đối với hẳn ta, nhiều nhất cũng chỉ tiếc rên rết không thành thép mà thôi.

Sơ Niệm khép mắt lại, không muốn nghĩ tới việc này nữa. Thuốc mới vừa uống xong dần dần phát huy tác dụng, đang buồn ngủ, bỗng nhiên từ bên ngoài vang lên một trận ồn ào khiến nàng bừng tỉnh, hỗn loạn với tiếng khóc la nữ tử. Nghiêng tai lắng nghe, âm thanh dường như phát ra từ trong viện của mấy đại a đầu ở góc tây bắc.

Sơ Niệm mở mắt ra, nhìn về phía Xích Tố còn ngồi ở trong phòng với mình, hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Xích Tố cũng nghe thấy, trên mặt hiện ra vẻ kinh nghi, buông châm tuyền (*) trong tay xuống, nói: “Ta đi xem thử.” Dứt lời mở cửa đi nhanh.

(*) Châm tuyền: đồ thêu thùa may vá —<http://greenhousenovels.com>—

Một lát sau, Xích Tố không quay về, động tĩnh ở đầu bên kia lại càng lớn hơn. Sơ Niệm đã phân biệt được, tiếng khóc la đó là từ Thúy Hoa phát ra, trong đó tựa hồ còn có tiếng quát của Thẩm bà tử. Trong lòng bất an, nàng gọi vài tiếng, ngoài cửa không có ai trả lời, đoán là đều kéo qua bên kia. Vội vàng đứng dậy, nàng tự chống vào bàn, từ bên vách tường chậm rãi một đường ra tới cửa. Thời điểm thò người ra ngoài, nàng nhìn thấy một màn kinh sợ. Thấy Thúy Hoa cả người ngã xuống đất, bị hai bà tử nắm cánh tay lôi ra bên ngoài, nàng ta liều mạng vùng vẫy, giày cũng vấy rớt, hai chân trên mặt đất không ngừng cào sạt, đôi mắt trắng đầy bùn đất.

Sơ Niệm giật mình, kêu lên: “Đang xảy ra chuyện gì?”

Bọn nha đầu vây xem bên cạnh thấy nàng đi ra, vội tránh sang một bên, Xích Tổ, Vân Bình cũng chạy tới đỡ Sơ Niệm, sắc mặt khó coi, nhỏ giọng nói: “Mới vừa rồi Thảm ma ma dẫn theo người, tìm thấy đôi giày cho nam nhân còn chưa hoàn thành trong phòng Thúy Hoa, liền nói nàng ở bên ngoài có đã nam nhân. Phải phạt gây, xong rồi đuổi nàng về chỗ mẹ nàng ở đâu đó...”

Sơ Niệm được nàng nhắc nhở, trong đầu bỗng lóe lên cảnh nàng ngẫu nhiên chứng kiến ở Thiện Nghĩa trang đêm hôm đó, nhất thời liền hiểu ra được. Điều duy nhất không nghĩ ra là, việc này như thế nào lại đột nhiên thổi đến tai Liễu thị nhanh như vậy? Nhất định là có người mật báo. Nhưng ngoại trừ chính mình, còn có ai biết việc này?

Thảm bà tử liếc mắt, thấy Sơ Niệm đi ra, liền tới trước mặt nàng. Với tư cách lão làng, bà ta ở trước mặt Sơ Niệm – một tiểu tức phụ cũng không cần phải chào, chỉ nói: “Àm ỉ đến mơ hai sao? Chỉ trách con tiện tì không biết liêm sỉ này! Đàn ông trong phủ đều bị loại tiện nhân này làm hư, nếu không sửa trị tốt, sau này còn tệ hơn!”

Sơ Niệm nhìn về phía Thúy Hoa, thấy nàng bộ dạng đáng thương. Nàng có lòng muốn nói giúp nàng ta mấy câu, rồi nhất thời lại không biết nên nói cái gì —— không biết Thúy Hoa lén lút tư tình với nam nhân nhà nào, nhưng đây là sự thật. Đừng nói nàng ta là do Liễu thị điều động nội bộ làm thông phòng cho Nhi gia, dù là nha đầu bình thường, Quốc công phủ cũng tuyệt đối không dung thứ cho chuyện như vậy phát sinh. Hiện giờ sự tình bại lộ, kết cục như thế nào chỉ sợ là không thể sửa đổi nữa. Hy vọng duy nhất, chính là tên nhân tình kia có thể niệm tình, không đến mức để một mình nàng ta gánh hết tất cả.

Thúy Hoa quay đầu lại thấy Sơ Niệm, thấy vẻ mặt thương hại của nàng nhìn mình, cũng không biết khí lực từ đâu tới, đột nhiên đẩy hai cái bà tử đang kiểm kệp mình ra, nhào lết về phía Sơ Niệm đang đứng, cắn hận hét lên: “Không cần người mèo khóc chuột già từ bi! Nam nhân của bản thân mình chết thì không chịu nổi người khác vui về sao? Trừ người ra, còn có ai nói cho thái thái biết chứ? Mơ hai ơi, ta cùng lắm thì chết sáng khoái, người còn sống, so với ta lâu biết bao nhiêu! Sau này người liền ôm tấm gỗ bãi vị đó mà chịu đựng đi. Nếu đem dài quá không chịu nổi, ta chỉ người cái biện pháp khác. Ở trong phòng tung một nắm đậu xuống sân, người cũng đừng đốt đèn, cứ vậy mò tìm từng hạt từng hạt đậu. Chờ tìm được hết, trời cũng sáng rồi. Mơ hai, người cũng từ từ nhặt đậu hết đời đi...”

“Tiện nhân thấp hèn muốn tìm chết! Đã chết đến nơi còn cãi ngạnh!”

Thúy Hoa còn chưa đựng tới Sơ Niệm, đã bị Thảm bà tử tóm lại, bà ta xắn ống tay áo lên hung hăng quăng nàng ta một cái tát, quát một tiếng, một bà tử khác cũng chạy tới, nắm kéo một chiếc tất trên chân Thúy Hoa, cuốn thành một cục nhét lung tung vào miệng nàng ta xong, liền kéo đi.

“Mơ hai, người không sao chứ?”

Xích Tổ, Vân Bình cùng những người còn lại, đều bị một màn mới vừa rồi làm cho kinh sợ, lúc này mới lấy lại tinh thần, cuống quýt nhìn về phía Sơ Niệm.

Sơ Niệm nhìn theo thân ảnh Thúy Sai bị lôi đi, thấy nàng ta tóc tai bù xù, ánh mắt nhìn trừng trừng bản thân mình tràn ngập oán độc cùng châm biếm, mặc dù giữa ban ngày, nàng cũng không chịu nổi mà rùng mình.

“Thúy Hoa đó, ngày thường ta còn gọi nàng là tỷ tỷ. Thực nhìn không ra, sau lưng lại làm ra loại sự tình này!”

Tiểu nha đầu Đình Hương còn chưa định hồn, nhỏ giọng nói thầm cùng vài người bên cạnh.

Sơ Niệm không hề để ý đến Đình Hương, chỉ giật mình ngây ra một lúc lâu, tới khi cảm thấy chân có hơi đau, mới để Xích Tổ dìu, xoay người trở về phòng.

“Chính bản thân cô ta bại hoại, nào có cái gì can hệ đến mơ hai, lời đó là có ý tứ gì!”

Sau khi trở về phòng, hầu hạ Sơ Niệm nằm xuống một lần nữa, Vân Bình bắt mạch oán giận nói.

Sơ Niệm vẫn không trả lời.

Kiếp trước, trượng phu Từ Bang Đạt mất rồi, hấn để lại hai cái nha đầu. Thúy Kiều sau đó được đưa sang chỗ Từ Thuyền hầu hạ. Thúy Hoa ở lại bên cạnh nàng một năm. Sau đó cha mẹ nàng ta đến trước mặt Liễu thị cầu tình, muốn gả nàng cho con trai của một tiểu quan sự ở ngoại viện. Dù sao người ở cạnh nàng cũng được một thời gian, lúc ấy nàng còn cho thêm chút ít trang sức. Chỉ nhớ lúc ấy nàng ta không tình nguyện, sau một hồi bị gây sức ép, nàng ta đồng ý, cuối cùng bệnh mà mất. Khi đó, Sơ Niệm còn không rõ nàng ta vì sao lại không đồng ý với chuyện hôn sự thoạt nhìn coi như có thể diện đó. Bây giờ, tường tận ngấm lại, rốt cuộc có chút hiểu ra. Nói vậy, nàng ta đã sớm tư tình với người kia. Nhưng kiếp trước, không biết nguyên do gì, người nọ sau đó mãi không y hẹn ra mặt hỏi cưới nàng ta, nên nàng ta lúc đó mới ôm hận thành bệnh mà mất sao?

“Mơ hai, người cũng từ từ nhặt đậu hết đời đi...”

“Nhặt đậu hết đời đi...”

Bên tai Sơ Niệm, dường như còn vang vọng giọng nói chế giễu của nàng ta, khẽ nhú mày, nàng nhắm hai mắt lại.

Sau khi Thảm bà tử xử trí Thúy Hoa xong, thì đến gặp Liễu thị. Bà mới từ chỗ Thanh Oanh quay về, ở trên hành lang gặp được. Hai người đi vào một gian sương phòng sinh hoạt hằng ngày của Liễu thị. Cho nha đầu lui hết xuống, Thảm bà tử nói: “Tiểu tiện nhân kia thật cứng miệng, chết cũng không nhận sai...” Thấy Liễu thị dường như không hứng thú nghe, bà ta vội sửa miệng, “Đánh cho vài trượng, rồi gọi người nhà ả đến đem về.”

Liêu thị hơi hơi ừ một tiếng.

Thắm bà từ suy nghĩ một chút, lại thử thăm dò: ” Tiểu tử Lý gia kia, mặc dù cũng có sai. Nhưng Lý Thập Nhất đã dạy dỗ cho hắn một trận rồi, hiện giờ còn nằm trên giường không dậy nổi, mất nửa cái mạng. Hắn tiểu tử tuổi trẻ không hiểu chuyện, bị tiện nhân kia dụ dỗ mới phạm lỗi. Lý Thập Nhất không gặp được thái thái, đành nhờ cậy ta cầu xin thái thái tha cho con hắn. Ta thấy hắn đối với thái thái cực kỳ trung thành, trông coi Kim Đài Viên cũng ôn hòa. Hôm qua lúc đến xin khoan dung, chỉ thiếu chút chưa quỳ xuống đất mà thôi. Thái thái người xem, có thể giảm nhẹ trừng phạt, giáo huấn cho hắn một trận là được rồi không? Tránh cho lão nhân trong phủ phải ngượng lòng.”

Liêu thị nói: “Cũng được, với tính tình của Lý Thập Nhất kia, ta vẫn còn tin được.”

Thắm bà từ mừng thầm, trong lòng biết chắc hai thời vàng đã tới tay. Trên mặt lại khen: “Thái thái khoan dung nhân từ.”

Liêu thị xuất thần một lát, nói với Thắm bà từ: “Chỗ Thu Liễu, người trông chừng chặt chẽ cho ta. Qua ít ngày nữa, nếu còn chưa có tin tức, nên làm thế nào, liền làm thế ấy. Nếu bị người ta phát hiện, thì phiền toái lớn đó.”

Thắm bà từ rùng mình, vội hỏi: “Thái thái yên tâm! Tuyệt đối sẽ không phát sinh sự cố gì!”

Liêu thị khẽ gật đầu. Thắm bà từ thấy vẻ mặt bà mệt mỏi, đang muốn gọi người vào hầu hạ bà đi ngủ, chợt nghe Trần Châu gõ cửa, nói: “Bên nhà mẹ của mợ hai phái người đưa thư tới, là gửi cho thái thái.”

Thắm bà từ đi lấy thư. Liêu thị mở ra đọc, nói: “Là thái thái Từ gia nhắn, nói qua hai ngày nữa muốn đến thăm ta.”

Thắm bà từ nói: “Sợ là muốn đến thăm khuê nữ của bà ta thôi.”

Liêu thị nói: “Mẫu tử liên tâm, ta hiểu rõ mà.”

Thắm bà từ gật đầu nói: “Thái thái đúng là độ lượng. Mợ hai biết được, trong lòng nhất định cảm kích.”

Liêu thị thở dài, nói: “Ta đâu muốn nàng cảm kích gì. Chỉ cần nàng sau này an phận tuân thủ cho ta, ta đã A di đà phật.”

Thắm bà từ nói: “Thái thái yên tâm. Chuyện này tất nhiên là nhất định rồi. Nàng còn có thể có cái dị tâm gì chứ? Cho dù nàng có, Từ gia cũng tuyệt đối không để xảy ra chuyện như vậy.”

Liêu thị trầm ngâm một lát, nói: “Ta sẽ viết thư hồi âm, đề bà ấy đến đây đi.”

— <http://greenhousenovels.com> —

Màn đêm buông xuống, thành Kim Lăng bắt đầu lên đèn lác đác, rồi dần dần sáng lên, hòa cùng trăng sáng trên trời tôn lên rực rỡ.

Dưới dải trăng sáng bằng bạc bên dòng sông tần Hoài, Từ Nhượng Lân len lỏi giữa dòng người và ngựa xe đang rộn ràng tìm hoan, cắt đứt mấy cặp mắt theo đuôi phía sau giám thị mình. Như một cái bóng, cuối cùng y cũng đến tường bao bên ngoài Bình vương phủ cách hoàng thành chỉ vài khắc đi bộ. Ẩn náu trong bóng đêm, y dùng móc câu treo tường vào trong, lặng yên không một tiếng động hướng về chỗ ở của thế tử Triệu Vô Dạng.

Thiếu niên giờ này đang say sưa đi vào giấc mộng, thỉnh thoảng bị người vỗ hai má, giật mình bừng tỉnh, theo bản năng thò tay rút đao giấu dưới chân, Từ Nhượng Lân nhỏ giọng nói: “Là ta.”

Triệu Vô Dạng nhận ra giọng của y, vui mừng quá đổi, gọi một tiếng “Sur phụ”.

Hắn đã hơn một tháng không gặp Từ Nhượng Lân. Từ khi phụ thân Bình vương rời đi rồi, xung quanh liền có thêm rất nhiều ánh mắt rình rập. Chẳng qua hắn đối với chuyện này đã sớm thành thói quen. Từ lúc tám tuổi bắt đầu theo Vương phi vào Kim Lăng đến nay, bên người chưa bao giờ thiếu con mắt giám thị. Một đoạn ngày gần đây, hắn nhìn thấy đôi mày của mẫu thân, ngày càng nhíu sâu hơn, dù sống vô tư, trong lòng hắn cũng không phải không có khuỷu hoàng. Giờ này nghe được giọng của Từ Nhượng Lân, tựa như khi đang một mình hành tẩu giữa đêm khuya mà gặp được thân nhân, thoáng cái tràn ngập hưng phấn.

“Sur phụ, ta mấy ngày này không hề lười biếng, đều chăm chỉ đọc sách luyện kiếm. Lần trước người dạy ta, ta đã thuần thục. Ta luyện cho người xem!”

Hắn như con cá bật nảy, từ trên giường nhảy lên, muốn đi lấy kiếm.

Từ Nhượng Lân nói: “Lần tới ta sẽ xem. Người đi gọi Vương phi đến đây, ta có việc.”

Triệu Vô Dạng ngẩn ra, lập tức hiểu rõ, nói: “Ta đi ngay. Sur phụ yên tâm, lúc này bọn cháu từ được cài vào phủ này đều ngủ rồi. Dù có thức, bọn họ cũng không dám đến chỗ này của ta.”

Mọi người trong Bình vương phủ này đều biết, thế tử vô cùng bất thường, đã tuyên bố nếu ai chưa được phép dám bước vào chỗ hắn ở một bước, chân trái vào, chặt chân trái, chân phải vào, chặt chân phải. Có một ngày có một hạ nhân bị phát hiện vi phạm, nếu không nhờ Vương phi ngăn cản, thì chân hạ nhân đó đã bị hắn chặt bỏ. Những người được phái đến đây, chỉ theo lệnh cấp trên mà đến giám thị Vương phi thế tử, cũng thực sự không dám đắc tội bọn họ. Cho nên từ đó, không còn người nào dám bước vào viện này một bước.

Từ Nhực Lân mỉm cười, nhìn theo Triệu Vô Dạng nhanh chóng mặc quần áo, lách mình mà ra. Một lát sau, Vương phi Tiêu Quang Vinh vội vàng đến.

“Sur phụ, ta ra bên ngoài trông chừng.”

Triệu Vô Dạng nhanh chóng đi ra.

Từ Nhực Lân thấp đèn trên bàn, Thấy Tiêu Quang Vinh cả người mặc thường phục, mái tóc dài chỉ tùy ý túm thành một búi xõa dài, sắc mặt còn kém hơn lần gặp trước, chỉ có đôi mắt lại cực kỳ hữu thần. Y định tiến lên tham kiến, Tiêu Quang Vinh đã ngăn y lại, nói: “Từ đại nhân đêm khuya mà đến, nhất định có việc, cứ nói thẳng đi.”

Từ Nhực Lân cũng không khách sáo nữa, lập tức nói: “Hôm nay ta nghe được tin tức từ trong triều đình, đêm qua Hoàng Thượng đã cho triệu Phụng Ki Chính cùng với Liêu Thời Xương, suốt đêm không tàn, cùng nghị sự, nói vậy chắc hẳn có liên quan đến Vương gia. Nhực Lân phụng mệnh Vương gia ở lại Kim Lăng, chính là phải bảo vệ Vương phi cùng thế tử bình an. Bởi vì sự tình liên quan quá trọng đại, do đó đêm khuya đường đột, thỉnh Vương phi cùng thế tử chuẩn bị sẵn sàng, ta sẽ cố gắng nhanh chóng hộ tống các người rời đi.”

Từ Nhực Lân nói lời này, có nửa thật nửa giả. Triệu Khâm cùng nhị vị đại thần đứng đầu nội các đêm qua bình chúc mật đàm, chuyện này đương nhiên là thật. Nhưng mặc dù thu được tin tức này, hắn cũng biết đã đến lúc hộ tống mẫu tử Vương phi rời đi. Đã sang tháng mười một, qua vài ngày nữa, hoàng đế sẽ tuyên bố lệnh triệt phiên mà hắn từ khi kế vị đã ngầm lên kế hoạch, mà vào hai tháng sau, đầu xuân năm Nguyên Khang thứ nhất, Bình vương Triệu Cư sẽ giương cờ tạo phản, bắt đầu gia canh chi loạn. Một khi hoàng đế quyết định động thủ, y muốn từ trong cái thùng sắt Kim Lăng này đem Tiêu Quang Vinh cùng với Triệu Vô Dạng đưa đi, chẳng khác nào người si nói mộng.

Trong ánh nến, sắc mặt Tiêu Quang Vinh hơi đỏ, lẩm bẩm nói: “Cuối cùng ngày này, cũng đến...”

Từ Nhực Lân chăm chú nhìn nàng.

Tiêu Quang Vinh trầm ngâm một lát, rồi cuộc nhìn về phía Từ Nhực Lân, nói: “Từ đại nhân, đa tạ người đã đến báo tin. Nhưng, người đưa Vô Dạng đi thôi, ta ở lại.” Thấy Từ Nhực Lân do dự, nàng lại lập tức nói: “Từ đại nhân, người đưa một mình Vô Dạng đi, cũng đã là chuyện gian nan, huống hồ còn muốn đưa cả ta? Một khi ta cũng đi rồi, trong phủ này tai mất rất nhiều, Hoàng Thượng sẽ hay tin ngay lập tức, đến lúc đó truy binh đuổi theo, ta sợ khó có thể đi. Một mình Vô Dạng trốn đi, ta ở lại trong phủ, còn có khả năng che đậy khỏi tai mắt của họ được mấy ngày. Khi đó có lẽ các người đã thoát ly hiểm cảnh.”

Từ Nhực Lân đương nhiên biết điều này, có điều đối với vị Bình Vương phi trước mặt này, trong lòng y vẫn rất tôn kính. Ngoài khí độ cùng kiến thức của nàng, cũng xuất phát từ sự kính trọng đối với phụ thân nàng – Tiêu Chấn Nghiệp. Lúc trước khi y vẫn còn là thiếu niên, nhờ quan hệ giữa Bình vương cùng Tiêu Chấn Nghiệp, ở Đại Ninh y cũng từng lịch lãm dưới trướng ông một đoạn thời gian, từng được ông đề điểm không ít về việc dàn quân ra trận tác chiến. Chỉ tiếc, một viên anh hùng đại tướng từng uy chấn Đông Bắc một thời, thế nhưng lại chết trong một lần ngã ngựa. Về phần có phải là ngoài ý muốn hay không, chỉ sợ vĩnh viễn cũng không giải được.

Đúng là bởi vì như thế, cho nên y mới không muốn để nàng ở lại một mình. Một khi y đưa Triệu Vô Dạng thoát khỏi, sau đó muốn quay trở về cứu nàng ra khỏi thành, việc này càng khó khăn hơn, mặc dù ngay cả y, cũng không có vài phần nắm chắc.

Tiêu Quang Vinh thấy Từ Nhực Lân không nói, nói: “Từ đại nhân, Vô Dạng nó chỉ gọi người một tiếng sur phụ, người liền làm chuyện mạo hiểm nhất thiên hạ như vậy, bằng lòng vì nó mà dùng kế bôn tẩu, ta là mẫu thân của Vô Dạng, chỉ cần nó có thể an toàn rời khỏi, ta có gì mà không bỏ xuống được chứ?”

Từ Nhực Lân nói: “Vương phi quả nhiên là nữ trung anh kiệt. Nếu đã vậy, ta sẽ chiều theo Vương phi phân phó mà làm. Chờ sau khi thế tử an toàn, ta nhất định sẽ trở về. Đến lúc lại nghĩ kế cứu Vương phi. Chỉ cần có một đường hy vọng, ta tuyệt đối sẽ không bỏ mặc Vương phi!”

Tiêu Quang Vinh mỉm cười, đi hai bước về phía Từ Nhực Lân, bỗng nhiên quỳ xuống trước mặt y.

Từ Nhực Lân kinh hãi, vội vàng xông về phía trước tiến đến đỡ lên, lại bị Tiêu Quang Vinh tránh đi, khấu đầu trước y, khi nâng người lên, trong mắt đã hơi hơi ngấn lệ.

“Từ đại nhân, ta đem tánh mạng con ta phó thác cho người, người cũng mạo hiểm tánh mạng nguy hiểm đi làm việc này. Ta đây dùng thân phận của một mẫu thân, biểu đạt lòng biết ơn của ta với người, xin người nhất định phải bảo hộ hắn được chu toàn. Đại ân đại đức này, ta kiếp này nếu không thể báo đáp, kiếp sau nhất định cũng sẽ kết cỏ ngậm vành(1)!”

Từ Nhực Lân không can nàng, chỉ hướng về nàng hồi bái nhất lễ, trầm giọng nói: “Vương phi yên tâm. Từ mỗ dù cho huyết tiên tam xích, cũng nhất định sẽ đưa thế tử về đến Yên Kinh.”

(1) kết cỏ ngậm vành: đền ơn trả nghĩa cho người từng cứu giúp mình

(2) huyết tiên tam xích: máu bắn ra ba thước

— <http://greenhousenovels.com> —

Sáng sớm hôm sau, Vương thị phủ Ân Xương bá tước liền chuẩn bị lễ vật, ngồi xe tới Quốc công phủ. Liêu thị nhận được tin sớm đi nghênh đón. Hai vị phu nhân sau khi nói được vài câu, Vương thị thở dài: “Vốn ta cũng biết vào thời gian này theo lễ tiết thì không nên đến quấy rầy, chỉ trông mong vào ba

thông gia, nên mới mạo muội gửi thư, bà thông gia ngàn vạn lần chớ trách.”

Liêu thị vội hỏi: “Chúng ta người một nhà cả, sao còn chú ý nhiều như vậy. Bà thông gia hôm nay đã đến đây, sao không đi thăm Sơ Niệm một chút? Đứa nhỏ này cũng không dễ dàng gì. Ta ngày ấy vừa nhận được thư của bà, đã báo tin cho nó. Chắc nó cũng đang ngóng trông đó?”

Điều Vương phu nhân mong muốn, chính là đến thăm nữ nhi của mình, thấy Liêu thị nói ra, đương nhiên bà cũng không nhiều lời, ngồi thêm một lát, liền được dẫn đến Trạc Cẩm viện.

Sơ Niệm quả thật từ hai ngày trước đã biết tin mẫu thân sẽ tới thăm. Vốn nàng muốn hỏi xin được gặp bà. Thăm nghĩ đợi vài ngày nữa, chờ khi thương thế của mình lành rồi, cho dù Liêu thị mất hứng, nàng cũng muốn viết phong thư gửi qua. Giờ biết được bà muốn đến đây, đương nhiên nàng cao hứng. Trông ngóng hai ngày, hôm nay sáng sớm đã thức dậy. Chân mặc dù còn chưa lành hẳn, nhưng cũng không cần được nàng ngồi chờ trong viện.

Liêu thị đưa Vương thị đến Trạc Cẩm viện, chỉ ngồi một lát, rồi đứng dậy rời đi.

Vương thị vừa nhìn đến nữ nhi, thấy nàng toàn thân trắng thuần, so với lần gặp trước, dường như lại gầy hơn, đôi mắt đỏ lên, lệ liền rơi xuống, bà cầm tay nữ nhi, nói: “Kiều Kiều nữ nhi của ta... Khổ thân con...”

Sơ Niệm nhìn thấy mẫu thân, không nhịn được liền sà vào lòng bà lặng lẽ rơi lệ. Sau một lúc lâu, mẹ con hai người mới ngừng khóc, từ từ nói đến rất nhiều chuyện. Sơ Niệm hỏi thăm đệ đệ và tổ phụ, Vương thị nói đều tốt cả, “Kế Bản nói cũng muốn cùng đi đến đây thăm, chỉ là thuận tiện, mới bị ta ngăn lại.”

Sơ Niệm gạt nước mắt, khẽ cười nói: “Đệ đệ mọi người đều tốt là được. Con cũng không có việc gì.”

Vương thị nhìn nữ nhi một lát, nghĩ đến nàng mới được bao tuổi, sau này liền phải cô đơn khổ sở đến già. Mặc dù khi đến đây, bà năm lần bảy lượt nhắc nhở chính mình không được nói những lời chọc người thương tâm, giờ phút này lại không ngăn được nỗi chua xót trong lòng, lắc đầu nức nở nói: “Kiều Kiều, sau này con phải làm sao bây giờ...”

Sơ Niệm hít vào một hơi thật sâu, nhìn Vương thị, nàng chậm rãi nói: “Mẫu thân, nếu con nói, con muốn rời khỏi quốc công phủ, quay về Tư gia chúng ta, người có đồng ý hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Lâu Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Chuyển ngữ: Hiểu Văn

Vương thị ngăn ra, lập tức nói: “Nữ nhi, mẹ hiểu lúc này con quyến luyến người thân. Nhưng từ xưa đến nay, không có lý nào để con dâu về nhà mẹ đường đâu! Nếu con thật sự muốn quay về, ta có thể đi bàn bạc với bà bà của con, đón con về nhà ở mấy ngày này, nhưng sớm hay muộn, con vẫn phải quay lại nơi này thôi...”

Sơ Niệm nhè nhẹ lắc đầu.

“Vậy, ý của con rốt cuộc là gì...” Vương thị khó hiểu nhìn nàng, bỗng nhiên như là nghĩ tới điều gì, hai mắt bà bỗng trợn to, giạt mình nói: “Nữ nhi, hay là con nói, nói...”

Những lời tiếp sau đó, bà nhất thời thể nhưng cũng không nói ra được.

Sơ Niệm nghênh đón ánh mắt kinh hãi của Vương thị, cố lấy dũng khí nói: “Đúng vậy. Mẫu thân, con không muốn cả đời cứ như vậy chôn tại chốn này. Con muốn quy tông về nhà.”

Vương thị trăm ngàn lần không ngờ nữ nhi thuở nhỏ luôn luôn dịu dàng lại có thể nói ra lời như vậy, kinh ngạc nhìn nàng, cả người vẫn không nhúc nhích.

— <http://greenhousenovels.com> —

Quả thật, rời khỏi Tư gia, quy tông lại làm Tư gia nữ nhi, điều này là do Sơ Niệm lúc trước lập lại đã từng cân nhắc đến, cuối cùng dần dần hiện rõ thành một ý niệm trong đầu. Không trách Vương thị có phản ứng như vậy, dù chính là nàng, nếu không có trải qua đủ chuyện lúc trước, bất luận như thế nào, nàng cũng tuyệt đối không có ý nghĩ như vậy.

Làm nữ nhi Bá tước phủ, nàng có thể bắt đầu đọc sách từ khi biết chữ, sách vỡ lòng lúc đó là một quyển nữ giới khá mỏng, dạy nàng phải kính trên nhường dưới, chuyên tâm khước tòng. Nàng đương nhiên cho rằng đây là mỹ đức lớn nhất của nữ tử, hơn nữa còn tận sức đi tự thể nghiệm. Sau khi lớn

lên, dần dần, nữ giới mà nàng từng ôn luyện từ nhỏ giờ cũng không ảnh hưởng đến lòng kính ngưỡng các nữ tử trù mệnh thời cổ mà nàng đọc từ trong sách với cuộc sống hoàn toàn bất đồng. Nhưng chỉ âm thầm ngưỡng mộ mà thôi, tự bản thân mình nên có cuộc đời riêng, nàng nhất định sẽ từng bước thực hiện.

Nàng không muốn lại nhớ đến chuyện kiếp trước của mình nữa. Đời này, nàng vốn dĩ quả thật rất muốn sống bên trượng phu của mình, sống tròn bổn phận trách nhiệm của nàng với Tư gia. Nhưng lại một lần nữa, trời không chiều lòng người.

Nếu chưa từng có trí nhớ kiếp trước, nàng hiện tại, có lẽ vẫn sẽ tiếp tục ngu muội như trước, cho rằng bản thân mình nên cam chịu tất cả. Nhưng hiện giờ lại luôn chút bất đồng. Trong lòng của nàng, có một giọng nói. Thời khắc nửa đêm, khi nàng trần trọc khó ngủ, thỉnh thoảng nó toát ra khỏi đầu, lần lượt tiến hành đối thoại với nàng. Giọng nói này ban đầu rất nhẹ rất mong manh, dần dần, càng ngày càng rõ ràng, cho tới bây giờ, nàng đã không thể không bị nó mê hoặc sâu sắc.

Một đời nhi nữ, ngoại trừ sống vì phu gia và mẫu gia, còn có thể sống một cuộc đời cho chính mình hay không?

Ý nghĩ như vậy, chớ nói với người ngoài, ngay cả chính bản thân nàng, đôi khi cũng thấy điều đó là không thể tưởng tượng được, thậm chí cực kỳ buồn cười. Nhưng hiện tại, nàng nghĩ nàng nên suy tính đến khả năng làm thế nào để tìm lối thoát tốt nhất cho tương lai —— Không hề nghi ngờ, sắp tới sẽ xảy ra một cuộc chiến tranh giành hoàng quyền. Bởi vì đương sự là họ Triệu, hậu duệ hoàng thất trực hệ, trong triều đình ngoại trừ Triệu Khâm đại thần – cánh tay nóng cốt cùng một số ít công thần phẩm tính thẳng thắn chính thống ví như Vương Ngạc Minh – cậu của nàng, ủng hộ hoàng đế hiện tại, còn lại đa số thần tử đều lựa chọn thái độ quan vọng bo bo giữ mình. Kết cục của trận chiến này là Bình vương lên ngôi, Từ Nhược Lâm tiền đã quyền khuynh triều dã, dùng tư thái kẻ thắng trở về Ngụy quốc công phủ từng vứt bỏ y mà điếu võ đương oai. Một khi ngày đó lại tới, cho dù nàng tâm như chỉ thủy (*), nam nhân này, y sẽ để nàng an an tĩnh tĩnh cố thủ ở tứ phương tiểu viện dưới tay y sao?

(*) Tâm như chỉ thủy: trong lòng không có tạp niệm

“Chỉ xem nó có đáng giá hay không, ta muốn không muốn thôi!”

“Nàng thật sự hận ta như vậy, cả đời này hoàn toàn phân rõ giới hạn với ta hay sao?”

Lời y từng nói qua, cùng với khi nói những lời này, đôi mắt trong bóng tối lóe ra sự liêu lĩnh bức bách. Mặc dù đã nhiều ngày trôi qua như vậy, hiện tại nhớ đến, vẫn khiến nàng như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, từ đầu đến chân không chỗ nào có thể an bình. Cho nên ý tưởng này của nàng càng mãnh liệt. Đúng là bởi vì đã biết được vận mệnh ngày sau của Tư gia, phải nương theo hơi thở của nam nhân này mà duy trì thể diện bề ngoài, cho nên nàng càng không nguyện lưu lại —— Nếu nàng không muốn dẫm lại vết xe đổ, làm một nữ tử, tại nơi mà dưới cường quyền, có lẽ thứ duy nhất có thể lấy ra đầu với y, chỉ còn có tánh mạng của chính mình. Nếu như tới cuối cùng, tất cả vẫn như cũ, dưới tình huống đó, cho dù lưu lại ở góa, đối với người trượng phu đã khuất của nàng mà nói, ngược lại là một loại nhục nhã. Cho nên chẳng sợ gian nan, thậm chí hư ảo giống như ảo ảnh, nàng vẫn muốn đi thử một lần.

Bởi vì nàng không nghĩ lại như trước kia. Cho dù, nàng đối với y cũng không phải hoàn toàn không chút cảm tình. Nhưng tình cảm đó giống như ánh sáng đom đóm sáng tắt vô chừng, căn bản là không đủ để nàng gắng sức nguyện ý vì y mà liều lĩnh.

— <http://greenhousenovels.com> —

Sơ Niệm hiểu nỗi khiếp sợ cùng bất an của mẫu thân mình vào giờ phút này. Đừng nói là bà, dù là chính mình, khi chợt ý thức được trong đầu có ý niệm này, loại cảm giác khủng hoảng cùng tự trách cũng từng khiến nàng rất rối rắm.

“Kiều Kiều... Đây, điều này sao có thể?” Vương thị rót cuộc mở miệng, nhăn trán nhíu mày, vô cùng khó xử. “Ta là mẹ con, nếu là có thể, ta đương nhiên muốn tốt cho con. Nhưng đây là dòng dõi Tư gia, xảy ra chuyện không cần phải nói, làm sao có thể đáp ứng loại sự tình này? Dù cho chúng ta, đi ra ngoài cũng coi như có chút mặt mũi, tính tình tổ phụ con, con cũng không phải không biết...”

Sơ Niệm trầm mặc một lát, thấp giọng nói: “Mẹ, hai nhà chúng ta lúc trước khi ký kết cửa hôn nhân này, chỉ sợ mỗi người đều đã sớm chuẩn bị có một ngày như vậy. Chẳng qua, Tư gia căn chính là một năng dâu có thể để tang cho Nhị gia, mà chúng ta, căn chính là quan hệ thông gia này, có thể tính là theo như nhu cầu...”

Trên mặt Vương thị hiện ra vẻ hơi hơi xấu hổ.

“Con cũng biết, giờ phút này con có ý nghĩ như vậy, với Tư gia, là đại nghịch bất đạo, với Tư gia, là bội bạc.”

Sơ Niệm nhìn mẫu thân của mình, chậm rãi nói.

“Tính tình tổ phụ, con rõ ràng hơn ai hết. Hôm nay con đã có ý tưởng này, nếu không đi thử một lần, dù có thể sống đến trăm tuổi, cũng có ý nghĩa gì?” Nàng dừng một chút, lại nói: “Người yên tâm, trượng phu của con mới vừa mất không lâu, con sẽ không đề xuất chuyện bỏ đi vào lúc này. Thực sự đi, con cũng sẽ đeo tang cho hắn đầy ba năm. Mấy ngày trước con đã viết xong một phong thư, xin mẫu thân giúp con chuyển cho tổ phụ.”

Vương thị nhìn nữ nhi của chính mình, lần đầu tiên, bà có cảm thấy dường như có chút không hiểu thấu nàng. Sợ run một lúc lâu, rốt cuộc bà thở dài nói: “Nếu trong lòng con đã có tính toán, ta còn gì để nói? Thư ta giúp con chuyển cũng được thôi. Ta chỉ sợ ông ấy xem xong, nếu không không đồng ý, ngược lại sẽ quở trách.”

Sơ Niệm khẽ cười, nói: “Con có ý niệm này trong đầu, vốn là bất hiếu. Tổ phụ dù có mắng, cũng là đương nhiên. Cũng như mẹ nói đó, ông ấy xem xong há tất sẽ đáp ứng, nhưng để trong lòng ông ấy sớm có dự tính trước, vậy cũng tốt.” Nói xong, từ rút dưới gối của mình ra một phong thư đã giấu sẵn,

đưa đi qua.

Vương thị nhận lấy, cẩn thận cất vào trong người. Lại đưa mắt nhìn nữ nhi, lại nghĩ gặp mặt lần này, lần tới không biết đến khi nào mới có thể gặp lại, càng không muốn đứng đây. Nhưng nghĩ đến mình ở đây đã một lúc, sợ lưu luyến nữa, Liễu thị sẽ có ý kiến, đang muốn cáo biệt, chợt nghe nữ nhi hỏi: “Mẹ, hiện giờ giá đất ở Yên kinh bên kia, người có biết giá trị hiện nay thế nào không?”

Vương thị không rõ nguyên do, chỉ thấy nữ nhi hỏi, nhân tiện nói: “Vùng ấy nằm gần phía bắc, lại là cái nơi lạnh khủng khiếp, làm sao so với được với Kim Lăng phồn hoa? Dù là đất tốt trong thành, cũng không bằng một phần mười giá cả nơi đây.”

Vương thị vẫn nắm giữ quản lý sổ sách của Bá tước phủ, tiền thu vào của từ ruộng vườn thôn trang bên dưới hữu hạn, vì chống đỡ thể diện, có thể nói là hao tổn tâm cơ, cho nên đối với mấy chuyện này cũng không xa lạ. Nói xong, hỏi một câu: “Con hỏi chuyện này làm gì?”

“Mẹ, hiện giờ giá đất ở Yên kinh bên kia, người có biết giá trị hiện nay thế nào không?”

Vương thị không rõ nguyên do, chỉ thấy nữ nhi hỏi, nhân tiện nói: “Vùng ấy nằm gần phía bắc, lại là cái nơi lạnh khủng khiếp, làm sao so với được với Kim Lăng phồn hoa? Dù là đất tốt trong thành, cũng không bằng một phần mười giá cả nơi đây.”

Vương thị vẫn nắm giữ quản lý sổ sách của Bá tước phủ, tiền thu vào của từ ruộng vườn thôn trang bên dưới hữu hạn, vì chống đỡ thể diện, có thể nói là hao tổn tâm cơ, cho nên đối với mấy chuyện này cũng không xa lạ. Nói xong, hỏi một câu: “Con hỏi chuyện này làm gì?”

— <http://greenhousenovels.com> —

Sơ Niệm hỏi chuyện này, là vì tính toán từng bước cho bản thân sau này.

Khi nàng xuất giá, Vương thị tự mình chuẩn bị đồ cưới cho nàng, nhưng phần lớn đều là đồ trang sức, quần áo, đồ dùng, đều là vật chết, tiền mặt cũng không bao nhiêu. Khi trở thành vợ hai Từ gia, Liễu thị quản việc nhà, nàng cũng nhận được mười hai lượng bạc theo thông lệ. Ngày thường còn hạ cô thường cho nha đầu ra ngoài, một lần cũng phải mấy chục quan tiền. Mặc dù còn không đến nỗi lấy trứng chọi đá, nhưng thật sự cũng không còn bao nhiêu. Mặc kệ ngày sau, chính nàng có thể quy tông về nhà hay không, đỉnh đầu có tiền, khí thế bao giờ cũng lớn hơn. Cho nên thời gian trước khi nằm ở trên giường dưỡng thương, nàng cũng một mực suy nghĩ làm thế nào để kiếm tiền. Có một ngày bỗng nhiên linh quang khẽ động, nàng nhớ tới kiếp trước, thời điểm nàng gặp Từ Nhược Lâm lần cuối cùng, y có nói với nàng mục đích y đi Yên Kinh lần này có liên quan đến chuyện dời đô. Sau đó mặc dù y đã đi không quay về, nhưng một đoạn thời gian trước khi nàng xảy ra chuyện không may, tin tức này đã được công bộ tiết lộ ra. Một số người đầu óc nhạy bén lập tức chạy đến Yên Kinh mua đất, sau đó rất nhiều người nghe tin lập tức hành động, trên từ thế gia môn phiệt, dưới đến thương nhân phú hộ, đều theo chân giành giật để mua, đến nỗi giá đất nơi đó trong một đêm tăng vọt gấp mười lần, trên đoạn đường gần Bình vương phủ và thành bắc có khả năng kiến tạo hoàng cung nhất, giá đất thậm chí tăng tới mấy chục lần. Kiến Sơ hoàng đế nghe tin, hạ lệnh đánh thuế thật cao để hạn chế giao dịch, nhờ vậy mới hơi bình ổn xuống, nhưng mua bán lên lút vẫn còn tiếp tục, mà đất vàng trên đoạn đường này, càng tăng lên một bậc giá trị cầu mà khó được.

Sơ Niệm nghĩ ra biện pháp kiếm tiền rồi, động lòng ngay lập tức. Nàng tính nếu sớm đến đó lặng lẽ mua một số đất, rồi về sau khi lên giá thì tung ra, chắc chắn không lỗ. Vấn đề duy nhất là, bản thân mình là một nữ tử trong khuê phòng, dù nghĩ ra biện pháp này, cũng không thể thực hiện. Nhưng ngày hôm trước, bởi Nhị gia đi rồi, thời điểm Xích Tố dẫn người đến kho phòng thu thập di vật, lôi ra chiếc hộp hương lúc trước khi nàng tân hôn, biểu ca Vương Mặc Phụng đã tặng cho, hỏi nàng xử trí như thế nào. Lúc này nàng mới nghĩ đến hân, vị biểu ca lúc nào cũng vào Nam ra Bắc, giao phó việc này cho hân, đương nhiên thập phần thỏa đáng.

Sơ Niệm vốn là muốn cùng với Vương thị sớm mua vài mảnh đất ở Yên Kinh. Nhưng nghĩ lại, việc này quan hệ đến hoàng đế hiện nay và Bình vương, lúc này nàng cũng không nên ở trước mặt bà nói thêm điều gì. Chỉ nói suông với bà là sau này đất bên kia sẽ tăng giá, bà cũng sẽ không tin. Suy nghĩ một chút, nàng liền sửa lời nói: “Không có gì, chỉ là mấy ngày trước con nghe nói có người muốn đến vùng đó muốn mua đất, cho nên tùy tiện hỏi chơi thôi.”

Vương thị lắc đầu nói: “Người nào đầu óc ngốc nghếch, mới có thể vào lúc này qua bên kia mua đất?”

Sơ Niệm khẽ cười, lại hỏi: “Mê, biểu ca hiện giờ có ở nhà không?”

Vương thị nói: “Không đâu. Thời gian trước cậu con sai hân về quê ở Hà Nam có việc nhà, vẫn chưa trở lại.”

Sơ Niệm nghĩ thầm, thời điểm này dù sao vẫn còn sớm, sau này tính lại là được, liền à một tiếng.

Vương thị không nghĩ gì, nhưng bỗng nhiên lại nghĩ tới một chuyện, nhìn xuống đôi chân của nàng còn chưa lành hẳn, thở dài: “Đoán chừng không tới mấy ngày nữa, con lại phải đi đưa linh cữu đến Sơn Đông. Chỉ cần ta nghĩ đến con phải chịu cảnh khổ này, trong lòng liền...” Lời nói nghẹn ngào, ánh mắt lại đỏ hồng.

Thì ra chiếu theo phong tục Đại Sở, người mất trong năm, nếu phải đưa linh cữu về cố hương hạ táng, chỉ bằng nhanh chóng nhập thổ vì an trước cuối năm, nếu không sẽ bị xem là không may mắn. Kiếp trước vào thời gian này, Sơ Niệm đã quay trở đây lại từ quê hương của Từ gia ở Sơn Đông. Lần này, ước chừng quả thật sẽ giống như Vương thị nói, qua vài ngày nữa là phải lên đường. Nàng liền an ủi bà, nói: “May mắn là đi đường thủy suốt cả đoạn đường, cũng không mệt lắm đâu. Mẹ không cần lo lắng cho con.”

Vương thị bắt đầu đi gạt đầu, gọi Xích Tố và Vân Bình vào, dặn dò các nàng sau này nhất định phải chăm sóc tốt cho cô nương, rồi đành đứng dậy, mẫu tử hai người quyến luyến từ biệt.

— <http://greenhousenovels.com> —

Trong lúc Vương thị ngồi xe ngựa trở về, nhớ tới mới vừa rồi khi Liễu thị tiễn bà ra cửa, miệng bà ấy cứ không ngừng nói “Mong bà thông gia rồi rảnh liền đến chơi”, trong lòng hơi có chút không được tự nhiên. Rốt cuộc bà vẫn lấy ra phong thư mà nữ nhi nhờ bà chuyển giao, sau khi do dự một hồi, rút lá thư được niêm phong ra, nhanh chóng lướt đọc từ đầu tới cuối. Nhất thời kinh ngạc vạn phần, ngây người hồi lâu, bà mới chậm chạp nhét thư trở vào, trong lòng tràn đầy kinh nghi.

Một phong thư phân tích tình thế, từ ngữ thẳng thiết động lòng người như vậy, thật sự xuất phát từ nữ nhi mà chính tay bà đã dưỡng dục trong khuê phòng từ bé?

— <http://greenhousenovels.com> —

Một hai ngày sau khi Vương thị đến bãi phòng, đêm nay, Tư quốc thái đang muốn nghỉ ngơi, nha đầu Kim Châm tiến vào, nói đại gia cầu kiến, người đang chờ ở hành lang bên ngoài.

Tình huống như vậy, cực kỳ hiếm thấy. Cho nên người trong phòng, chớ nói bọn nha đầu, ngay cả chính Quốc thái, cũng có chút kinh ngạc. Suy nghĩ một chút, bà liền gật đầu cho phép y tiến vào. Thấy đầu mùa đông, nhưng y chỉ mặc một thân áo kếp xanh bên ngoài như nam tử nhà bình thường, bà thoáng nhíu mày, nói: “Trong nhà bậc đại nhân đến thế sao? Sao biến thành bộ dạng đầu đường xó chợ như vậy! Trong viện kia của người ít người hầu hạ, ta đưa Ngọc Trứ ở bên cạnh ta qua bên đó, không được vài ngày người đã trở lại, chuyện đó là thế nào? Là ngại nàng ấy tay chân vụng về hay thế nào?”

Từ Nhượng Lân bị tổ mẫu trách cứ, cũng không ngõ nghịch, chỉ đưa mắt nhìn một cái người vừa mới dâng trà lại đây cho mình, Ngọc Trứ lúc này đang đứng ở một bên trước mặt. Thấy nàng ấy đang hơi hơi đỏ mặt, cần môi nhìn chính mình, trong ánh mắt dường như mang theo chút ủy khuất, y thoáng cười, nói: “Ngọc Trứ không có gì không tốt. Chỉ là chỗ của con nơi đó sau này không cần dùng đến người, cho nên mới bảo nàng ấy trở về.”

Quốc thái nói: “Lời này có ý tứ gì?” Thấy Từ Nhượng Lân không trả lời, nhất thời hiểu ra, bà cho tất cả mọi người trong phòng đi ra ngoài, chờ không còn người ngoài, mới trầm giọng nói: “Người thường ngày cực ít đến nơi này của ta. Hôm nay đến đây nói vậy là có chuyện muốn nói. Người cứ nói đi.”

Từ Nhượng Lân phát tà áo, cung kính khấu đầu với bà, nói: “Tôn nhi lại đây, là có hai việc muốn phỏ thác.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: cảm ơn các độc giả

Tuổi của nam chủ trước đó, ta sửa lại nhỏ xuống hai tuổi. Lần đầu tiên khi hai người gặp nhau, hơn kém mười tuổi. Từ Nhượng Lân hiện tại là hai mươi lăm tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Lâu Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Chuyển ngữ: Hiểu Văn

“Tôn nhi ngày mai phải rời khỏi Kim Lăng, lần này đi, chỉ trong thời ngắn không thể quay về. Quả nhi tuổi nhỏ không nơi nương tựa, sau này, cầu tổ mẫu đang tay che chở.”

Từ Nhượng Lân dưới ánh mắt chăm chú của Quốc thái, đã nói như vậy.

Rất nhanh, Tư quốc thái liền hiểu được chuyện gì. Sắc mặt bà khẽ biến, nhìn chằm chằm y hỏi: “Nhượng Lân, người thật sự muốn tổn hại tới gia tộc tổ tiên, đi đầu nhập làm bọn loạn thần tặc tử kia?”

Từ Nhượng Lân nói: “Tôn nhi mặc dù trước đây chưa bao giờ tẫn hiếu với tổ mẫu, nhưng cũng biết tổ mẫu là người trí tuệ. Cục diện hiện giờ, tựa như tên đã trên dây, sao còn có thể chuyển cơ? Tôn nhi từ nhỏ ngõ nghịch, sau khi tới phương bắc liền đầu quân dưới trướng Bình vương, đến nay đã được mười năm. Bình vương hùng tài đại lược, với ta lại dụng tâm. Tối giờ phút này, ta nào có đường sống xoay người? Chỉ có nghe hiệu chiến đấu mà thôi.”

“Nguy biện!” Quốc thái đề thấp giọng quát. “Rõ ràng là người cùng Bình vương kia giống nhau, vốn hoài lang tử dã tâm (*), ham muốn những thứ không thuộc về các ngươi! Bọn họ người họ Triệu đi tranh đoạt, ta quản không được. Người là người Từ gia ta, ta sẽ không cho phép người làm việc phản nghịch như vậy!” Dừng một chút, bà lại dùng âm điệu bình tĩnh nói, “Ta cũng không bức người phản bội Bình vương. Hẳn bất quá chính là một phiên vương miền Bắc, Kim Lăng lại binh nhiều tướng mạnh, hẳn sao có thể kéo dài tranh chấp với Kim Lăng? Người họ Triệu bọn họ tranh đấu, người ngồi yên lưu lại Kim Lăng là được. Có phụ thân người cùng quý phi ở đây, ngày sau tiền đồ vẫn có thể trù tính.”

(*) Lang tử dã tâm: lòng muông dạ thú

Từ Nhượng Lân hơi hơi cười khổ, nói: “Tổ mẫu tâm như minh kính. Vốn lời nói lang tử dã tâm cũng không sai. Chính là tôn nhi bất hiếu, chỉ sợ không thể

tòng mệnh. Bình vương và Hoàng Thượng quyết liệt, với ta mà nói, phi tử tức hữu, không có khả năng có đường thứ ba. Ý ta đã quyết, sẽ không sửa đổi.”

(*) Tâm như minh kính: Tâm lòng trong sạch, sáng suốt

Tư quốc thái rõ ràng là thập phần buồn bực, lại mạnh mẽ tự nhin xuống, chỉ lạnh lùng nói: “Ngươi đã không màng gia nhân tông tộc, quyết ý muốn làm chuyện khảm đầu kia, cứ chính mình đi là được, còn gặp ta làm cái gì? Ngươi mặc dù ngỗ nghịch, nhưng nữ nhi của ngươi vẫn là người Từ gia ta. Nếu tổ tông Từ gia tích đức, không bị ngươi liên lụy tới diệt môn, không cần ngươi nói ta cũng sẽ chăm sóc con bé.”

Từ Nhượng Lân quý phục xuống dập đầu, nói: “Đa tạ tổ mẫu từ ái. Nhượng Lân biết rõ sau này gây nên việc, tất sẽ liên lụy đến Từ gia. Chỉ cầu sớm trục xuất Nhượng Lân khỏi từ đường cho kịp, xoá tên trên gia phả. Sau này ta cũng với Từ gia không còn gì liên quan. Đó là chuyện thứ hai ta muốn nói.”

Tư quốc thái không thể kiềm được, vỗ mạnh bàn, tức giận nói: “Ngươi này vô quân vô phụ thiên sinh nghịch cốt! Tông tộc ở trong mắt ngươi thành thứ gì? Mà lại dễ dàng nói một câu liên ruộng bỏ như vậy! Là Từ gia ta gia môn bất hạnh, mới xuất hiện nghiệt chủng của hồ nữ như ngươi! Ngươi cho là ngươi làm việc đại nghịch như vậy, đem ngươi trục xuất khỏi dòng họ, Từ gia từ nay về sau liền có thể vô tư?”

Trong mắt Từ Nhượng Lân xẹt qua một tia ám ảnh, cơ hàm dưới hơi căng ra, trầm giọng nói: “Nhượng Lân tự biết là tội nhân Từ gia. Sau này nếu chết bất đắc kỳ tử, cam chịu làm cô hồn dã quỷ. Nhưng trời cao chiếu cố, sẽ có một ngày mở ra hoành đồ của ta, khi đó ta lại đến tạ tội với tổ mẫu cùng liệt tổ liệt tông.” Dứt lời y liền tiếp khẩu đầu, đứng dậy bỏ đi.

Tư quốc thái dõi mắt trông theo bóng dáng y bỏ đi, cắn chặt răng, tay đeo chiếc nhẫn ngọc thạch khắc chữ thọ khảm vàng run lên nhẹ. Sau một lúc lâu mới bình tĩnh lại, trong mắt bà đã hơi ươn ướt lệ quang, lầm bầm nói: “Có người phi thường, sau đó có việc phi thường, có việc phi thường, sau đó có người phi thường. Từ gia ta có người liều mạng như thế, là phúc, hay họa?”

— <http://greenhousenovels.com> —

Cuối cùng vào một ngày năm theo lịch cũ, ngày mười, tháng mười một, Đức Hòa năm ba mươi tư, dưới sự chú mục của mọi người, triều đình cuối cùng phát ra một đạo thánh chỉ có đại ấn ngọc tử của hoàng đế – lệnh triệt phiên. Bắt đầu từ Thụy Vương – huynh đệ của chính Triệu Khâm, một triệt phiên vương quyền lực điều dưỡng binh mã, hai triệt bọn họ ở quyền sở hữu thu thuế phú (*) cùng quyền lực bổ nhiệm bách quan. Bọn họ vẫn còn một chữ Vương của Đại sở, nhưng một khi pháp lệnh này được thực thi, cũng có nghĩa là, từ nay về sau nhóm phiên vương vốn dĩ chương quản quốc gia, sẽ trở thành một con thú trong lồng, không chỉ bị nhốt, còn bị nhổ răng nanh và móng vuốt.

Thuế phú (*): thuế nông nghiệp, thuế ruộng nương

Ngay tại ngày triệt phiên lệnh được tuyên bố này, người trong quốc công phủ, đang bận việc chuẩn bị đưa linh cữu về Sơn Đông.

Thương thế của Sơ Niệm đã tốt hơn nhiều lắm. Là người còn sống, đưa linh cữu trọng phụ về an táng với ông bà, là bổn phận của nàng. Ngoại trừ nàng, sau cùng xác định được người đi cùng một đường hộ tống đến Sơn Đông còn có công tử chi thứ hai Từ Bang Hử cùng phụ tử Chu Bình An, Chu Chí. Bởi vì trước cuối năm phải kịp đến huyện Dương Tín, phủ Võ Định, tính toán một chút hành trình trên đường, ước chừng cần tới một tháng, cho nên sau khi thỉnh pháp sư chọn ngày, quyết định mấy ngày sau tức ngày mười sáu xuất môn. Mấy ngày nay, đúng là thời điểm bận rộn nhất.

Chuyện triệt phiên, ngoại trừ dân chúng bình dân, ở Kim Lăng người hơi có chút khứu giác chính trị đều đã sớm có đoán được. Từ gia lại như thế. Cho nên khi biết được tin tức này, cũng không có phản ứng nhiều lắm. Nhưng qua hai ngày tiếp theo, một cái tin tức lại truyền đến, lúc này mới hoàn toàn thu hút sự chú ý, Quốc công phủ tựa như nổ tung lên, mọi người không lòng dạ nào làm việc, từ trên xuống dưới, không có người nào mà không biến sắc.

“Mợ hai, nghe nói thể tử của Bình vương phủ mấy ngày trước không ngờ đã sớm đào tẩu khỏi kinh thành, hiện giờ trong Bình vương phủ chỉ còn một mình Vương phi, bên ngoài đang bị bao vây giống như cái hộp sắt! Còn nói... nói thể tử là được đại gia nhà chúng ta đưa đi...”

Thời điểm nha đầu đến truyền lời này, Sơ Niệm đang cùng Xích Tố sửa soạn chuẩn bị áo khoác lông dày để qua hai ngày nữa lên đường. Sắp cuối năm, chỉ sợ trên đường đi sẽ có phong tuyết. Nghe được tin tức như thế, tay không khỏi ngừng lại.

Mấy ngày trước đây nàng từ miệng Tổng thị biết được, có một đêm Từ Nhượng Lân ở cạnh Quả nhi, chờ con bé vào giấc ngủ liền rời phủ, đến nay chẳng biết đi đâu. Lúc ấy nàng cũng đoán được, chắc y đã biết thời cuộc sắp có biến, về phương bắc đầu quân Bình Vương. Không ngờ tới chuyện y vậy mà đưa thể tử trốn khỏi Kim Lăng. Lại nghĩ, y lựa chọn ra tay trước mấy ngày tuyên bố lệnh triệt phiên, quả thật là thời cơ thừa đáng nhất. Quá sớm, sẽ hiềm nghi Bình Vương bức vua thoái vị, quá muộn, sẽ rất khó đưa người ra khỏi thành.

Lần này, quả nhiên Từ Nhượng Lân không ngồi yên nhìn mẫu tử hai người họ bị nhốt, mà ra tay cứu giúp. Đáng tiếc, thể tử có thể sửa được vận mệnh, nhưng kia Tiêu Vương phi kia, nếu đã bị trọng binh giam lỏng, giờ phút này phòng thủ trong thành nhất định càng nghiêm, chỉ sợ cuối cùng vẫn là chạy trời không khỏi nắng.

Trước mắt nàng hiện ra thân ảnh nữ tử ngày đó đứng cô độc ven đường cùng đã thảo, áp chế sự nuối tiếc trong lòng, nàng khẽ thở dài một cái.

— <http://greenhousenovels.com> —

Cùng thời khắc đó, trong phủ đệ, Thận Đức viện, trong một gian phòng sinh hoạt của Tư quốc thái, cũng là một cảnh tượng khác. Liêu thị sắc mặt xanh mét, cảm xúc đã sớm khó có thể điều khiển, đang ở trước mặt lão thái thái phần nộ đi qua lại đi lại, miệng không ngừng gào lên: “Sao lại có người như vậy! Y dù hận ta, cũng không đến mức làm ra chuyện mưu nghịch liên lụy toàn gia như vậy! Hiện giờ gây ra chuyện này, liên lụy chúng ta không nói, ngay cả quý phi cũng bị liên lụy khiến Hoàng Thượng không vui, mới oán trách chúng ta sao lúc trước đối với y không hề phòng bị! Ta từ lâu đã biết y không

phải cái người an phận! Năm đó khi vừa tới quý phủ, đôi mắt nhìn người khác đều giống như loài lang sói hung hiểm! Nào giờ chưa từng thấy qua đứa nhỏ nào như vậy! Giờ thì hay rồi, nhìn mà xem, Từ gia đây đã tạo ra cái nghiệt gì, cuối cùng nhưng lại đường ra một cái loạn thần tặc tử như vậy chứ! Đây chính là mưu nghịch tạo phản đáng tội chết! Nếu Hoàng Thượng trách tội xuống, chúng ta từ trên xuống dưới mấy trăm nhân khẩu, không biết chừng sẽ như thế nào...”

Cùng thời khắc đó, trong phủ đệ, Thận Đức viện, trong một gian phòng sinh hoạt của Tư quốc thái, cũng là một cảnh tượng khác. Liêu thị sắc mặt xanh mét, cảm xúc đã sớm khó có thể điều khiển, đang ở trước mặt lão thái thái phần nộ đi qua lại đi lại, miệng không ngừng gào lên: “Sao lại có người như vậy! Y dù hận ta, cũng không đến mức làm ra chuyện mưu nghịch liên lụy toàn gia như vậy! Hiện giờ gây ra chuyện này, liên lụy chúng ta không nói, ngay cả quý phi cũng bị liên lụy khiến Hoàng Thượng không vui, mới oán trách chúng ta sao lúc trước đối với y không hề phòng bị! Ta từ lâu đã biết y không phải cái người an phận! Năm đó khi vừa tới quý phủ, đôi mắt nhìn người khác đều giống như loài lang sói hung hiểm! Nào giờ chưa từng thấy qua đứa nhỏ nào như vậy! Giờ thì hay rồi, nhìn mà xem, Từ gia đây đã tạo ra cái nghiệt gì, cuối cùng nhưng lại đường ra một cái loạn thần tặc tử như vậy chứ! Đây chính là mưu nghịch tạo phản đáng tội chết! Nếu Hoàng Thượng trách tội xuống, chúng ta từ trên xuống dưới mấy trăm nhân khẩu, không biết chừng sẽ như thế nào...”

“Vợ lão Đại! Việc xảy ra rồi, người bớt nói mấy câu vô dụng đi!”

Tư quốc thái chợt đánh gãy tiếng kêu la của Liêu thị, nói: “Từ gia đã trải qua hơn trăm năm nay, hiện giờ còn không đến nỗi chỉ vì một người mà có thể bị lật đổ! Truyền tin cho lão Đại, bảo hắn ngay lập tức trở về cho ta, mở từ đường xóa tên đứa con này của hắn khỏi gia phả!”

Liêu thị ngẩn ra, sắc mặt mặc dù còn vô cùng khó coi, nhưng vẻ phần nộ mới vừa rồi lại dần có chút tiêu tán bớt, giật mình đứng một lát, bỗng nhiên như nghĩ tới điều gì, bà vỗ vỗ trán, nói: “Đúng rồi, con bây giờ đi tìm cha con, bảo ông ấy cầu kiến Hoàng Thượng tới đó giúp chúng ta nói mấy câu. Kê này từ nhỏ đã ngang tàng, vô pháp vô thiên, tâm cơ thâm trầm, lại hàng năm đều không ở Kim Lăng, làm chuyện gì chúng ta cũng không hiểu được chút gì. Nếu cứ như vậy mà bị liên lụy dính vào, thật sự là oan ức!”

Phụ thân của Liêu thị là Liêu Kỳ Xương, chính là một trong thủ phụ nội các đại thần, cánh tay nòng cốt của tân hoàng.

Tư quốc thái thờ dài, nhìn Liêu thị nói: “Vợ Lão Đại, ta hiểu được mấy năm nay cũng không dễ dàng với người. Trong trong ngoài ngoài, nếu không có người ở đây, Quốc công phủ này đã không có được thể diện như hôm nay. Cái tốt của người, ta thay con trai ta đều nhìn thấy được, ghi tạc đầy lòng.”

Liêu thị ngẩn ra, chậm rãi cúi đầu, khi nhắc lên lại, đôi mắt đã hơi hơi phấp phồng, lấy khăn tay lau mắt lung tung một chút, nghẹn ngào nói: “Có thể nghe được lão thái thái nói một câu như vậy, ta cho dù ở sau lưng bị người ta oán trách cỡ nào, nỗi khổ mấy năm nay cũng không tính uống phí.”

Tư quốc thái cũng khó nén vẻ mệt mỏi trên mặt, lại thờ dài một hơi, rồi bà phát tay nói: “Đi đi! Vất vả cho người. Còn có, qua mấy ngày nữa, chuyện cháu dâu đưa linh cữu về Sơn Đông, ngày giờ cũng không được chậm trễ.”

Liêu thị đáp một tiếng vâng, xoay người vội vàng mà đi.

— <http://greenhousenovels.com> —

Ngụy quốc công phủ bởi vì xảy ra chuyện ngoài ý muốn này mà lòng người từ già trẻ lớn bé đều hoảng sợ. Trong khi Ngụy quốc công Từ Diệu Tổ sợ hãi phải đích thân đi đến ngự tiền thỉnh tội, quốc công phu nhân Liêu thị thì chạy vạy khắp nơi, là quan hệ thông gia nhưng Ân Xương Bá tước phủ mấy ngày này lại vẫn đậm phong khinh như trước, đại môn đóng chặt, làm như bình thường, chuyện gì cũng chưa từng phát sinh.

Trong thư phòng, đương gia Tư Chương Hóa lúc này đang ngồi sau thư án, con mèo đen có tên Hồn Độn do chính ông nuôi đang nằm trên đầu gối, ông thì ngồi nhắm mắt dưỡng thần trên chiếc ghế có nước sơn đen bóng trên tay vịn được điêu khắc hoa văn hình chim loan.

Tư Chương Hóa năm nay năm mươi tuổi, khô gầy, đang giữ chức quan tam phẩm Hộ bộ Hữu Thị lang. Đó là một chức quan không nhỏ, vả lại cũng không phải là cái vô rỗng. Cùng so sánh với vài chức quan thừa kế khác ở Kim Lăng đã sớm trở thành thùng rỗng mà nói, ông có thể lăn lộn tới địa vị như ngày hôm nay, thì cũng không phải là hạng người hời hợt. Có lẽ vì nguyên nhân tương tự hao tâm tổn trí, tóc trên đầu ông đã hoa râm, nhưng sống lưng lại luôn thẳng tắp, mặc kệ là lúc mặc triều phục đứng trong triều thảo luận chính sự, hay là như lúc này mặc y phục hàng ngày ngồi một chỗ bên trong thư phòng có hơi u ám.

Ông bỗng nhiên mở to mắt, thuận tay quăng đi con mèo đen đang nhắm mắt lim dim. Con mèo bất ngờ không kịp đề phòng lăn vòng trên mặt đất, sau khi giận dữ kêu lên một tiếng đầy bất mãn, lập tức đứng lên, nhanh chóng chui ra ngoài qua cánh cửa nửa khép hờ.

Tư Chương Hóa mở ngăn kéo, rút ra lá thư mỏng từ trong đó, mở ra. Hàng chữ mực đen, xinh đẹp mà chính tề.

Suốt bảy tám ngày nay, ông sớm đã xem xét kỹ chữ viết trong lá thư này không dưới mười lần. Bây giờ, ánh mắt lại một lần nữa lướt qua nó.

Đây đúng là do cháu đích tôn nữ Tư Sơ Niệm của ông viết ra.

Ở trong thư vừa mở đầu nàng đã nói, trọng phụ bất hạnh qua đời, nàng không muốn lại sống vô dụng ở Từ gia, thỉnh cầu được quy tông trở lại làm đích nữ Từ gia.

Nàng còn nói, biết bản thân có ý nghĩ như vậy, tổ phụ nhất định sẽ trách cứ. Nhưng nàng cũng có lý do của mình.

Người ở Kim Lăng, không ai không biết chuyện sẽ có một cuộc chiến giữa Hoàng Thượng cùng với Bình vương người đang dẫn đầu nhiều phiên vương. Hoàng Thượng quyết chí tước phiên, mà Bình vương cũng sẽ không thủ chịu. Một hồi chiến sự sớm hay muộn là điều khó tránh khỏi. Nếu cuối

cùng Hoàng Thượng thắng, bản thân nâng lưu lại Từ gia, cố gắng duy trì mối quan hệ thông gia này có lẽ còn có lợi ích. Nhưng cuối cùng nếu Bình vương thắng, con trai cả Từ gia Từ Nhữc Lân đắc thế, mà y cùng với những người còn lại ở Từ gia từ trước đến nay đều xa lạ, tính tình của y lại cực kỳ lạnh bạc, làm sao còn có thể bận tâm tới một Từ gia vốn cách tới vài tầng với cái gọi là quan hệ thông gia?

Bản về cuộc chiến này giữa Kim Lăng và Yến Kinh, Kim Lăng không người nào là không khinh địch, đều cho rằng Hoàng Thượng trong tay nắm hơn mười vạn binh mã khắp thiên hạ, mà Yến kinh bất quá chỉ có mấy vạn binh, áp đảo đối phương là chuyện dễ dàng. Nhưng nàng lại có cái nhìn bất đồng. Trong triều đình, võ tướng thiện chiến có tài năng quá ít ỏi, mà Bình vương nhiều năm trấn thủ biên cương, xây dựng thế lực thâm sâu, trong quân đông đảo cự tướng, một khi khởi binh, không thiếu người đi theo. Nghe phong thanh ông ta lại trị quân nghiêm minh không cho giết người cướp của, ở phương bắc rất được lòng người. Và lại một khi bùng nổ chiến sự, bởi vì đây cũng không phải là cuộc chiến đổi triều thay họ, cho nên đa số văn thần võ tướng trong triều nhất định sẽ duy trì thái độ quan vọng (*). Do nàng trải nghiệm còn non kém, nên trận chiến này, đến cuối cùng ai thắng ai bại, nàng không dám kết luận bừa bãi, nhưng với cơ trí của tổ phụ, trong lòng nhất định sẽ có cân nhắc.

(*) quan vọng: chờ đợi để xem như thế nào

Cuối cùng trong thư nàng còn nói, thay ký thác hy vọng chấn hưng gia nghiệp vào một cửa quan hệ thông gia, không bằng tự mình nắm bắt thời cơ sớm định lập trường. Loạn thế tạo anh hùng, phú quý hiểm trung cầu (*). Cuối cùng nếu Bình vương thực sự thắng trận, thì ngay từ lúc ông ta còn chưa có lợi thế liên hướng về phía ông bày tỏ mong muốn giúp đỡ, sau này phú quý lẽ nào không đầy nhà? Đến lúc đó, đại đa số những người lúc trước đứng trung lập, tự cho là có thể bảo toàn hết thảy những thứ hiện có, điều có thể làm, cũng chỉ là nắm chặt tay thờ dài cùng hâm mộ vạn phần mà thôi!

(*) Phú quý hiểm trung cầu: tìm phú quý, làm giàu trong hiểm cảnh

Từ Chương Hóa đọc lại thư một lần nữa, hơi hơi híp mắt.

Mặc dù đã tới lúc này, ngay cả chính ông cũng còn chút kinh ngạc. Từng câu từng chữ thấu đáo lòng người như vậy, đúng thật sự là do chính đứa cháu gái kia của ông viết ra.

Bên ngoài vang lên tiếng bước chân, ông nhanh chóng cất lá thư vào, giương mắt nhìn lên, thấy là con dâu Vương thị tự mình dâng trà bánh lại đây.

Vương thị nhẹ nhàng đặt khay ở trên bàn, nhìn thoáng qua lão nhân, do dự một chút, rồi cuộc vẫn là thử thăm dò: “Cha, nghe nói mấy ngày hôm trước Bình vương phủ bên kia xảy ra chút chuyện, còn liên can đến Từ gia. Ngài thấy thế nào?”

Từ Chương Hóa tiếp nhận chung trà, chậm rãi nhấp một ngụm chè xanh Lục An mới pha, chép miệng chặc lưỡi, nói: “Lá trà tốt như vậy, người pha quá vội vã, ngay cả hương vị còn chưa xuất ra. Chờ thêm một chút, rồi hãy bung lên.” Dứt lời, tựa vào lưng ghế dựa.

Vương thị vốn là muốn thám thính thái độ của ông đối với lá thư của Sơ Niệm, thấy ông nói tới chuyện lá trà, có chút khó hiểu. Muốn hỏi lại, nhưng thấy ông đã khép hai mắt lại, không dám quấy nhiễu thêm, bà đành phải ngậm miệng bất mãn mà đi.

— <http://greenhousenovels.com> —

Sơ Niệm trở lại Thiện Nghĩa trang sớm hơn ba ngày, liên tục cúng bái hành lễ suốt ba ngày ba đêm, chỉ chớp mắt đã tới mười lăm, ngày mai sẽ là ngày đưa linh cửu về phương bắc đến Sơn Đông. Quan tài được làm từ gỗ lim tốt, trong ngoài bọc ba lớp, trọng lượng không nhẹ. Qua giờ tử, phụ tử Chu Bình An liền an bài mấy chục người cẩn thận hạ nó xuống, xếp đặt trên một chiếc xe ngựa đặc chế rất to, do Chu Bình An cùng Từ Bang Hư áp tải, trong đêm bắt đầu vận chuyển ra bến tàu, theo đường thủy đi hướng về Sơn Đông.

Suốt một đêm này Sơ Niệm vẫn không hề chớp mắt, chỉ mặc y phục thoáng nhắm mắt nằm trên giường trong gian phòng trước đây mình từng ở. Nghe thấy Xích Tố đi đến, nói tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, nàng giật mình một cái liền tỉnh. Xích Tố giúp nàng khoác thêm bên ngoài kiện áo choàng dệt gấm tổ bạch có viền chỉ bạc. Thu thập thỏa đáng xong, liền cùng Vân Bình và một đám nha đầu còn lại đưa nàng đi ra ngoài. Bên ngoài đã sớm có một cỗ kiệu đang đợi, chuẩn bị đưa nàng xuống núi, rồi ngồi xe ngựa về phủ Quốc công trong thành trước, sau khi đưa linh vị linh bài đến từ đường, mới lại xuất thành ra bến tàu.

Sơ Niệm ngồi kiệu tới chân núi, bốn phía vẫn u ám mênh mông, cũng không có người trông chừng, đi theo đèn lồng phía trước leo lên xe ngựa. Ngồi ở bên trong, trong lòng ôm chiếc bình giữ ấm, sau một trận xóc nảy lắc lư, đầu dần dần nặng nề, nàng mệt mỏi nhắm mắt lại muốn ngủ. Bỗng nhiên cảm giác thấy chiếc xe ngựa thoáng hoãn lại, tưởng đường khó đi, nàng cũng không lưu ý, vẫn chưa mở mắt, một khắc tiếp theo, một trận gió lạnh nghênh diện thổi tới, nàng nhận không được rung mình một cái, mở mắt, cả người lại kinh hãi.

Nhờ ánh sáng từ ngọn đèn bắt tại góc thùng xe, nàng nhìn thấy ở đối diện thế nhưng lại thừa ra một nam nhân cường tráng. Y ăn mặc như một kiệu phu nghèo khổ ở bên ngoài, trên đầu đội mũ che đi nửa khuôn mặt. Thấy người nọ khom người dường như muốn tiến về phía mình, nàng hoảng sợ mở to mắt, chiếc bình giữ ấm trên gối cũng rơi khỏi tay rơi xuống, nhanh như chớp lăn ra ngoài. Đang muốn lên tiếng hét chói tai, người nọ đã chụp bình giữ ấm, một bước dài tiến đến, dùng một tay khác chặn ngang che miệng nàng lại, dè dặt giọng nói: “Là ta!”

Sơ Niệm lập tức nhận ra giọng nói này.

Đây là giọng của Từ Nhữc Lân. Nhưng điều khiến nàng càng cảm thấy kinh hãi khó hiểu chính là, không phải y đã đưa thế tử Bình vương Triệu Vô Dạng rời khỏi Kim Lăng rồi sao? Bây giờ, làm thế nào lại bắt ngờ giống như quý mỵ xuất hiện ở tại nơi này?

Chương 30

Chuyển ngữ: Hiểu Văn

Sơ Niệm nhìn thấy nam nhân này ngồi xổm trước gối mình, sau khi nhẹ nhàng thả lại bình sưởi ấm mới vừa lăn đi lên đùi nàng, thuận thế nhấc lên vành nón.

Ánh mắt của nàng thoáng cái mở tròn xoe.

Lần cuối cùng gặp y, đã là chuyện khi từ Thiện Nghĩa trang quay về. Lúc ấy bản thân nàng chật vật không chịu nổi, nhớ rõ y vẫn còn nhân khuôn nhân dạng. Cũng chưa qua bao lâu, giờ phút này trên gương mặt y lại mọc ra một râu rậm rì, cả người vừa đen lại vừa gầy, nếu không có ngọn đèn kia lóe ra hào quang chiếu rọi xuống ánh mắt quen thuộc, thiếu chút nữa nàng cũng sẽ không nhận ra.

“Ngươi, ngươi...”

Sơ Niệm trừng mắt nhìn y, người người vài tiếng, rốt cuộc run giọng nói được một câu: “Lá gan của ngươi cũng quá lớn! Tại sao còn chưa đi? Trong thành ngoài thành, nơi nơi đều là băng cáo thị truy bắt ngươi...”

Ánh mắt Từ Nhượng Lân khẽ động, chăm chăm vào nàng.

Với sự khẩn tuệ sâu sắc của y, lập tức tóm được tình tự bao hàm trong lời này của nàng. Gặp lại bất ngờ không kịp đề phòng như vậy, câu đầu tiên nàng nói ra là thế này, y nghe không ra điểm nào có ý chán ghét. Có chăng chính là khiếp sợ cùng hoảng loạn. Y vì bản thân phát hiện ra điều này mà cao hứng. Còn có chuyện so với chuyện này càng vô cùng cấp bách mà cần phải có cái gạt đầu của nàng, đây cũng là mục đích y quay trở lại tìm đến nàng. Cho nên y chỉ hướng về nàng hơi hơi vuốt cằm, nói: “Ta biết. Cho nên ta đã trở về. Ta cần sự trợ giúp của nàng.”

Dưới ánh mắt kinh ngạc của nàng, y thuận thế ngồi xuống bên chân nàng, đề thấp giọng nói nhanh: “Thế tử, chính là đứa nhỏ mấy tháng trước trên đường đưa tiễn linh cửu tiên hoàng, nàng đã gặp qua một lần, được ta dẫn theo trốn thoát. Nhưng trên đường đi hắn đã bị thương, không thể đi nhanh theo ta. Người tiếp ứng của ta còn chưa tới, phía trước lại tuần tra không ngừng, tất cả con đường ta có thể đi đều đã bị phong tỏa. Cho nên ta tạm thời giao hắn cho một người đáng tin chăm sóc, tự mình vòng trở lại.”

Sơ Niệm mờ mờ ảo ảo dường như có hơi chút hiểu được ý đồ của y, nàng kinh hãi nhìn y: “Ngươi, hay là ngươi muốn...”

Từ Nhượng Lân gạt đầu, nói: “Phải, ta trở về tìm nàng, là hy vọng nàng có thể mang hắn theo một đoạn đường, chờ vào đến ranh giới Sơn Đông, thương tích hắn khá hơn, thì ta có thể dẫn hắn đi rồi.”

Y nói xong, lại nhìn nàng.

Sắc mặt Sơ Niệm khẽ biến.

Mang theo Triệu Vô Dụng lên phương bắc, chuyện này nếu có gì sơ suất, hậu quả cũng không phải một mình nàng có khả năng đảm đương. Lý trí của nàng mạch bảo, nàng hẳn là phải lập tức cự tuyệt. Nhưng khi trước mắt hiện lên hình ảnh người thiếu niên kia hướng về nàng mà cười hi hi, nàng thế nhưng không thể lắc đầu. Do dự một chút, rốt cuộc nàng vẫn thấp giọng nói: “Nhưng, ta mang hắn đi như thế nào? Giống như ngươi đã nói đó, dọc đường đều có trạm kiểm tra.”

Từ Nhượng Lân nói: “Thuyền nàng ngồi, trong khoang thuyền sẽ có một cái tường kếp đặc chế. Sau khi đến Túc Dương ở phía trước, ta sẽ đưa hắn lên thuyền ẩn nấp trong tường kếp. Như vậy hắn vừa có thể dưỡng thương, còn có thể theo thuyền đi lên phía Bắc. Vạn nhất có chuyện ngoài ý muốn, từ chỗ hắn có thể phá đáy thuyền khoang dưới để chạy trốn theo đường thủy. Bởi vì khoang cách rất dày, cho dù bị hư tổn, cũng sẽ không ảnh hưởng đến thuyền.”

Lại một lần nữa Sơ Niệm bị lời nói của y làm cho khiếp sợ. Rốt cuộc nàng nói: “Ban đầu ta còn lo lắng người đi theo nhiều như vậy, mặc dù ta đồng ý, cũng khó có thể qua mặt bọn họ. Không ngờ ngươi đã sớm an bài chu đáo chặt chẽ như vậy, có lẽ bên trong có người của ngươi?”

Từ Nhượng Lân mỉm cười, nói: “Chu Chỉ là người của ta. Hắn sẽ lo liệu tốt hết thảy mọi thứ.”

Sơ Niệm dán mắt nhìn y, nghĩ đến bản thân lại bị y tính kế một lần nữa, trong lòng liền bắt đầu thấy khó chịu, không được nhìn địch người cách y xa một chút, lạnh lùng nói: “Ta nên sớm nghĩ ra mới phải. Bằng không lúc này ngươi có thể trèo lên xe ngựa của ta như thế nào chứ? Cái gì cũng tính xong rồi, có lẽ cũng đã sớm chắc chắn chủ ý này cả rồi. Đã như vậy, cứ làm sau lưng ta là được, còn nói ta biết chuyện này để làm gì?”

Từ Nhượng Lân nghe ra trong lời nàng có ý châm chọc, cười khỏ, y nói: “Ta vốn có thể gạt nàng đưa hắn đi cùng. Chính là không muốn làm như vậy. Thuyền của nàng có lộ chiếu do Lại bộ phát ra, một đường hẳn là thông suốt. Nhưng dù sao, đây vẫn là cọc chuyện phiêu lưu trách nhiệm nặng nề. Nếu nàng không muốn, ta tuyệt sẽ không làm trái ý của nàng. Nên lúc này mới cố ý để nàng biết trước.”

Sơ Niệm hừ một tiếng, ánh mắt cũng chưa liếc y một cái, chỉ nói: “Mặt trắng mặt đỏ một mình người đều làm đủ. Đã như vậy, ta còn có gì để nói? Đến lúc đó người cứ đưa hẳn lên thuyền là được. Chỉ mong không cần gặp chuyện không may. Nếu không một mình ta xui xẻo thì thôi, còn liên lụy đến cả Quốc công phủ, ta thực sự chết vạn lần cũng không gánh nổi.”

Từ Nhượng Lân nhìn nàng, chậm rãi nói: “Đa tạ nàng thành toàn...”

Sơ Niệm lập tức nói: “Dừng ngay! Ta cũng không phải vì người mà đồng ý. Ta là vì Tiêu Vương phi...” Nói tới đây, nàng ngừng lại, cuối cùng cũng quét mắt nhìn về phía y, nhỏ giọng hỏi: “Vương phi sau này làm sao bây giờ?”

Từ Nhượng Lân nói: “Bình vương phủ giờ phút này nói không chừng đã sớm thành tường đồng vách sắt. Nhưng dù sao, người đó cũng là thẩm nương (thím) của Hoàng Thượng. Ta đoán Hoàng Thượng cũng không muốn vào thời điểm này còn phải gánh thêm cái danh thí thân(*). Tánh mạng tạm thời sẽ không đáng ngại. Chỉ có thể để ít thời gian sau nữa, lại từ từ tìm cách.”

(*) thí thân: sát hại người thân

Ở kiếp trước, Sơ Niệm bắt quả chỉ là một nữ tử thủ tiết trong khuê phòng, đối với những tin tức bên ngoài, đương nhiên nàng không linh thông bằng Từ Nhượng Lân. Nàng đúng là không rõ ràng mấy kết cục cuối cùng của Bình vương phi, nhưng Từ Nhượng Lân lại biết được. Trong suốt ba năm chiến sự diễn ra, bà ấy vẫn bị giam lỏng ở Kim Lăng, tánh mạng vô lo. Cuối cùng phải chết, cũng chết vào lúc Kim Lăng thành bị phá, khi đó ở Bình vương phủ dấy lên một trận hỏa hoạn rất lớn. Thế nhân(*) đều cho là Nguyên Khang để Triệu Khâm thấy đại thế đã đổ, sát thẩm nương để tiết mỗi hận trong lòng. Bình vương vì thế phần nộ Triệu Khâm vô đức, đau xót không thôi, sau đó truy phong Tiêu Quang Vinh làm Kính Đức Thánh Hiền hoàng hậu. Chẳng qua trên phố, nhưng cũng ngầm có lời đồn đãi, nói ngọn lửa kia bùng lên có chút kỳ lạ, Nguyên Khang để không chừng cũng chỉ là người gánh chịu cái tội danh mà thôi.

(*) Thế nhân: người đời

Những chuyện xưa đã qua, giờ này Từ Nhượng Lân cũng không rảnh nhiều lời cùng nàng. Chỉ là thấy nàng hỏi, liền an ủi như vậy.

Sơ Niệm biết y nói chính là sự thật. Những vùng xung quanh thân cận Kim Lăng hiện giờ phòng vệ nghiêm ngặt, ba ngày trước khi nàng ra khỏi thành liền cảm nhận thấy rõ. Đầu đường cuối ngõ nơi nơi chôn chôn đều có thể trông thấy binh lính đi tuần, cho dù là giống như đoàn người của nàng, có được lộ chiếu thông hành, nhưng khi xuất thành, ngay cả số tùy tùng mang theo cũng nhất nhất kiểm tra, nam mấy nữ mấy, không chút sai lầm mới thả cho đi qua.

Nàng không nói nữa, Từ Nhượng Lân cũng trở nên trầm mặc. Khi xe ngựa tới một góc rẽ, bên ngoài vang lên tiếng roi phất, tốc độ dần dần lại hoãn lại. Từ Nhượng Lân đưa mắt nhìn Sơ Niệm một cái, dường như muốn nói cái gì, nhưng rốt cuộc cái gì cũng không nói, cuối cùng chỉ đứng dậy cúi đầu nói câu “Ta đi trước”, lật cửa tựa như khi đến, rồi thả người nhảy xuống.

Chờ y vừa đi, Sơ Niệm nhìn không được liền vén màn cuốn trên khung cửa sổ nhìn ra ngoài, nhìn thấy một đạo thân ảnh lướt nhanh vài cái vào đám cây cối ở ven đường, đạo mắt liền biến mất trong bóng tối. Sững sốt một lát, rốt cuộc nàng chậm rãi ngồi thẳng người lại, ôm chặt lấy cái bình sứ ấm trên gối.

Vào lúc bình minh, Sơ Niệm về đến Kim Lăng, đưa ra lộ chiếu vào thành. Sau đó nàng đem linh bài vong phu đến từ đường, đến qua giờ ngo lại xuất thành, đi đến bến đò để lên tàu. Nơi đó, đã sớm có ba bốn chiếc thuyền neo đợi từ sáng sớm. Một chiếc thuyền lâu một màu, dài bảy tám trượng. Chiếu theo quy củ, ở phía trước trên mũi thuyền cột một tấm trướng thể hiện uy danh của Ngụy quốc công phủ, để cho những thuyền đối diện khác khi tới có thể thấy mà nhường đường. Chu Bình An, Từ Bang Hanh đi đầu, mang theo linh cữu trong bảo khố của thuyền, Sơ Niệm ở giữa, cuối cùng là thuyền cho gã sai vặt, tùy tùng và đám người đến ở. Trong tiếng chuông chập cũng bãi pháp sự, một loạt thuyền chậm chậm lên đường tiến về phương bắc.

Túc Dương nằm ở Trấn Giang về hướng bắc một chút, gần cửa sông Trường Giang, vùng đất tuy không rộng lớn, nhưng bốn phương tám hướng đường thủy đều thông suốt đến những điểm đầu mối quan trọng, dân an trù phú. Ban ngày đi thuyền, ban đêm bỏ neo, một đường tiến về phương bắc, mặc dù thường xuyên gặp tuần tra, nhưng phần lớn đều cung kính, sau khi nhìn lộ chiếu xong liền cho đi, chưa hề bị làm khó dễ. Cứ như thế sau bốn năm ngày, ngày hôm đó sau giờ ngo rồi cuộc họ cũng tới thủy dịch(*) Túc Dương, dịch thừa(*) nghe thấy tin tức còn ra nghênh đón. Chu Chí còn nói với Từ Bang Hanh: “Gia, đã đi suốt bốn năm ngày, lương thực trên thuyền đã gần cạn, nơi đây hoàn cảnh nào nhiệt, không bằng dừng lại nghỉ ngơi qua một đêm, ta dẫn người lên bờ đi mua bổ sung những thứ cần dùng, gia nếu có chút hứng thú, không ngại thì cũng đi lên giải sầu. Về sau còn có mấy chỗ dừng, chỉ e đều khá là hẻo lánh.” Từ Bang Hanh ở trên thuyền suốt bốn năm ngày, gần cốt đã sớm ngứa ngáy khó chịu, thấy rốt cuộc cũng tới được một nơi nào nhiệt, tạt xầu công tử bỗng chốc đều toát ra. Biết rõ Chu Chí quen thuộc đường từ Kim Lăng đến nguyên quán ở Sơn Đông, nghe hẳn nói như vậy, tâm liền động, cố ý lên trên bờ tìm cái chỗ phong nguyệt qua đêm. Từ Bang Hanh liền sang chỗ Sơ Niệm, giả vờ nói: “Đệ muội, có muốn lên bờ tìm nơi nào đó nghỉ chân hay không? Ca ca sợ người liên tục ở trên thuyền, quá không quen.”

(*) Thủy dịch: kiểu như trạm kiểm tra đường thủy đó

Dịch thừa: quan viên trong thủy dịch

Sơ Niệm vốn lười đi chuyển, huống chi còn là địa phương này? Nàng liền khách khách khí khí từ chối, để cho hẳn tùy ý. Từ Bang Hanh trúng như ý nguyện, quay về phân phó Chu Bình An cẩn thận phụng dưỡng xong, bản thân hẳn thay đổi thành một thân trang phục hoa hòe, dẫn theo một gã sai vặt đi lên bờ.

Màn đêm buông xuống, khắp nơi chẳng những không trở nên an tĩnh, mà ngược lại còn tung bùng rộn rã hơn, một kiểu náo nhiệt rất khác với ban ngày. Trên mặt nước thính thoảng có những chiếc thuyền lớn nhỏ điểm những ngọn đèn màu rực rỡ lướt qua, trên bờ nườm nượp ngựa xe, xa xa theo con gió lại thổi tới từng trận âm thanh của đàn sáo tỳ bà hòa cùng tiếng trò chơi oản tù tì uống rượu. Chỉ có trái phải quanh chỗ này, nơi linh thuyền neo đậu,

có lẽ người bên ngoài sợ dính xui xẻo, nhìn thấy cũng liền tránh đi xa xa, đầu thuyền chỉ có mấy ngọn đèn lồng màu trắng đong đưa trong gió lạnh, có vẻ càng thêm cô quạnh. Từ Bang Hanh vẫn chưa về. Sơ Niệm ở trong khoang của mình, cả người cơ hồ đều rúc trong chăn sưởi ấm, chỉ lộ ra một đầu tóc đen xoả dài.

Nàng mặc dù nhìn như đang ngủ, kì thực vẫn luôn dựng thẳng lỗ tai lên nghe ngóng động tĩnh bên ngoài. E sợ rằng khi có người lạ lên thuyền, sẽ bị Xích Tổ, Vân Bình cùng một số tức phụ lớn tuổi đi theo thuyền hầu hạ phát hiện ra, nên nàng đã cho các nàng ấy đi ngủ sớm. Đánh giá đêm đã về khuya, thời điểm bên ngoài dần dần yên lặng xuống, bỗng nhiên nàng cảm thấy thân thuyền hơi hơi lắc lư, liền tung chăn xoay người bước xuống sạp, vén lên một góc màn nhìn ra ngoài.

Chỗ của nàng trên thuyền, nàng đã cố ý thôi tắt đèn lồng. Đến khi nàng mượn được ánh sáng mờ mờ ảo ảo từ ngọn đèn trên thuyền đằng trước mà nhìn ra, chỉ thấy một cái thuyền nhỏ bình thường tối đen đã vô thanh vô tức cập vào sát một bên mạn thuyền mình, rồi nhanh chóng biến mất ở trên mặt nước đen thẫm.

Kế tiếp là một loạt tiếng bước chân rất nhỏ, rồi dường như lại không có động tĩnh gì. Sơ Niệm không dám đi ra ngoài xem xét, trong lòng lại sáng như tuyết, Từ Nhược Lân giờ này, dưới sự che giấu của Chu Chí, nhất định đã đưa Bình Vương thế tử lên thuyền.

Lại một lát sau, đằng trước thuyền mơ hồ truyền đến giọng của Chu Bình An, nghe như đang hỏi con trai hân: “Tối hôm nay gia không trở về hay sao?”

Chu Chí đáp lời: “Đúng vậy. Gia nói ở lại Thiên Hương lâu.”

Dường như Chu Bình An thờ dài, lại lập tức nói: “Người cho người trực đêm canh gác phía sau thuyền, phải xốc lại chút tinh thần. Đằng trước thì ta đi canh, đến cuối giờ sừ, người lại đến thay cho ta...”

Tiếng nói chuyện của hai phụ tử kia dần dần tiêu tan, Sơ Niệm trở về sạp chậm chậm nằm xuống. Cảm giác căng thẳng, lại gần như phản chấn, khiến cả người nàng không chịu được, hơi hơi rùng mình một cái.

—————<http://greenhousenovels.com>—————

☆ Chương 31:

Sáng sớm hôm sau Từ Bang Hanh quay về, không hề cảm thấy điều gì khác thường, lệnh cho thuyền tiếp tục đi về phương bắc.

Từ Nhược Lân không cùng đi theo trên thuyền. Sở dĩ như vậy, một là vì trên thuyền có đông người trong quốc công phủ biết y, rất là bất tiện. Thứ hai, y đi đường bộ trên bờ, ngoại trừ thuận tiện âm thầm đi theo, còn có lý do khác.

Đêm nay thuyền đậu ở trấn Đông Bình.

Nơi này cách Kim Lăng có bảy tám ngày đi đường thủy. Đã gần tiến vào Sơn Đông địa giới, cho nên mật độ quan phủ tuần tra cũng đã giảm nhiều. Nhưng y chẳng những không chút thả lỏng, ngược lại tâm tình càng trầm trọng.

Sự lo lắng này, đã bắt đầu từ nhiều ngày trước, khi y và Triệu Vô Dạng bắt ngờ bị tập kích. Tới tận hôm tại, nỗi lo ngại âm thầm này càng rõ ràng hơn.

Y đã có thể khẳng định, ngày ấy một đám quan quân tập kích chính mình cùng Triệu Vô Dạng, nhất định là do người bên ngoài giả trang. Đám người kia ra tay tàn nhẫn, liếc mắt một cái liền nhìn ra, cũng không phải quan binh bình thường, và lại sau khi y phá vòng vây, vẫn không truy đuổi. Điểm này liền chứng thật cảm giác của y là đúng. Nhất là mấy ngày nay, chính mình thế nhưng lại chậm trễ không thể gặp được các thuộc hạ dưới tay. Trong lòng càng nổi lên điểm khả nghi, quay lại tìm những ám hiệu mà lúc trước đọc trên đường đi y đã thiết lập, mới phát hiện những ký hiệu này thế nhưng đã bị hủy.

Tại Yên Kinh có rất nhiều tổ chức, có một ngành tình báo. Vì để thuận tiện liên lạc, đã thiết kế một loại ám hiệu chấp ghép chỉ có người của mình mới có thể xem hiểu, lại thay đổi định kỳ. Y một đường lưu lại ám hiệu, nếu như vô tình bị hư hại một cái hai cái, còn có thể cho rằng là do ngoại nhân vô tình. Mà mười cái đã có bảy tám cái đều bị tiêu hủy, giải thích duy nhất chính là có người biết rõ tình hình cố ý làm vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Lâu Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Chương: 31

Chuyển ngữ: Hiểu Văn

Sơ Niệm biết thiếu niên Triệu Vô Dạng kia đang ở trong khoang bí mật trên thuyền. Chu Chí sớm tối nào cũng thừa dịp nàng cho hạ nhân lui xuống, đi xuống khoang thuyền để đưa thuốc cùng thức ăn cho hân. Lúc đầu, nàng cho rằng Từ Nhược Lân cũng theo lên thuyền, nhưng nàng nhanh chóng phát hiện ra y không có mặt. Bảy tám ngày trôi qua rất nhanh. Vì không có cơ hội nói chuyện với Chu Chí, nàng hơi lo cho thương thể của thiếu niên kia. Có

một lần nàng lén lút, tự mình đi xuống khoang thuyền để xem xét, lại không phát hiện ra chỗ hẩn ẩn thân.

Đêm nay thuyền thả neo ở nơi có tên gọi là trấn Đông Bình. Giờ này đêm đã khuya, Xích Tổ cũng đã ngủ, nhưng nàng chẳng thấy buồn ngủ. Đứng dậy khoác vào chiếc áo choàng, nàng kéo chốt cửa sổ bên mạn tàu, đẩy cửa ra ngoài, một trận gió lạnh thấu xương ập vào ngay lập tức, nàng co cổ lại, nhưng đầu óc lại nhẹ nhàng khoan khoái không ít. Nàng nghe thấy từ phía trước truyền đến tiếng ho khan nho nhỏ của Chu Chí, biết hẩn còn đang gác đêm. Ngoái ra ngoài nhìn một chút, lại thấy ở phía trước đèn trên thuyền vẫn còn sáng. Đang muốn đóng cửa sổ, bỗng nhiên nàng thấy một thứ gì đó đen nhánh tròn tròn từ phía dưới cửa sổ chui lên, nhất thời bị dọa thất kinh hồn vía, đang muốn hét to lên, cái thứ tròn tròn kia đã thờ dài một hơi, cất tiếng nói: “Đừng la, đừng la, là ta...”

Bây giờ Sơ Niệm mới nhìn rõ lại thứ tròn tròn mới vừa dọa mình nhảy dựng lên là đầu một người. Mà không phải ai khác, cư nhiên là tiểu tử Triệu Vô Dạng.

Tiểu tử họ Triệu này, ngay cả lần này, nàng cũng chỉ chạm mặt hẩn tổng cộng có hai lần. Mà hẩn lại toàn dùng cách thức hù chết người không đến mạng này xuất hiện trước mặt nàng!

Nhân lúc Sơ Niệm kinh hồn chưa định, đã thấy hẩn như hầu tử(*) nhanh nhẹn xoay người chui tọt qua cửa sổ vào khoang của mình, sau đó đóng lại. Bởi vì than trong bếp lò còn đang cháy, cho nên dù chưa đốt đèn, nhờ ánh lửa than đỏ hồng, cũng có thể thấy rõ mặt người. Thấy hẩn sau khi rơi xuống đất, bỗng nhiên ôm ngực, mặt lộ vẻ đau đớn, nàng đành phải áp chế lại sự kinh hoàng mới rồi, đề thấp giọng hỏi: “Thương thế của người thế nào?”

(*) Hầu tử: con khi

Triệu Vô Dạng thấy nàng không giận, bấy giờ mới buông bàn tay ôm ngực ra, cười hi hi nói: “Tốt hơn nhiều.” Dứt lời nhìn khắp chung quanh, rồi ai một tiếng, kêu lên “Người ở nơi này thật thoải mái! Phía dưới vừa lạnh vừa thối, làm ta buồn chết đi được.”

Sơ Niệm không để ý hẩn cợt nhả, chỉ nói: “Người như thế nào lại tự mình leo lên đây? Cẩn thận kéo bị người ta phát hiện. Chạy nhanh trở về cho ta!”

Kỳ thật tuổi nàng so với hẩn cũng không lớn hơn được bao nhiêu, chỉ là thiếu niên này thật sự vô lại, ở trước mặt nàng lại tùy ý, cho nên nàng cũng hoàn toàn không xem hẩn như thế tử họ Triệu mà đối đãi, khi nói chuyện, khẩu khí liền giống như chính mình là người lớn, mà hẩn là một đứa trẻ ranh.

Triệu Vô Dạng không để ý tới nàng, chỉ là tò mò đi một vòng trong khoang, quay đầu lại nói: “Ta sắp chết đói. Người có gì ăn không?”

Sơ Niệm thờ dài, đành phải xuất ra một hộp bánh bích hợp hạt sen ngọt, mở nắp ra. Triệu Vô Dạng như lang thôn hổ yết nhét vào miệng mấy khối điểm tâm, Sơ Niệm thấy hẩn bị mắc nghẹn, rót chén nước trà đưa qua, hẩn uống một hơi, rót cuộc nuốt hết vào bụng, cười hi hi nói: “Đa tạ mỹ nhân tử ty!”

Kiểu xưng hô này, thật sự là mất thể thống. Lấy hẩn gọi Từ Nhượng Lân là sư phụ đến sắp xếp bồi phận, thì nàng cũng là trưởng bối của hẩn. Nhưng lúc này nàng lại không có tâm tư đi so đo với hẩn. Sơ hẩn lưu lại lâu sẽ làm bọn nha đầu Xích Tổ tỉnh giấc, nàng nhỏ giọng nói: “Người thích ăn thì cầm hết đi. Nhanh chóng trở về.”

Triệu Vô Dạng lúc này mới nói: “Chu Chí nói, sư phụ của ta tối nay sẽ tiếp ta đi. Nên giờ ta mới chuẩn em đi lên đây. Cũng không dám ở lâu, bị hẩn biết được thì nguy to. Bây giờ ta phải xuống đây. Ta cố ý lên đây để nói với người một tiếng đa tạ.”

Sơ Niệm ngẩn ra: “Tối nay đi sao?”

Triệu Vô Dạng gật đầu, xoay người liền đi tới bên cửa sổ.

Sơ Niệm suy nghĩ một chút, bảo hẩn chờ đã. Sau đó dùng chiếc khăn tay vuông vức sạch sẽ của mình, gói số bánh điểm tâm ngọt trong hộp lại, thắt nút cẩn thận xong, đưa sang cho hẩn, nàng nhẹ giọng nói: “Mang theo ăn dọc đường.”

Triệu Vô Dạng nhận lấy, đẩy cửa sổ ra, cảnh giác nhìn trái phải xong mới xoay người phóng ra ngoài.

Cả một đêm này, Sơ Niệm lại thức trắng, vẫn mở to mắt, đợi đến khi tiếng trống báo canh tư bên ngoài qua đi. Rồi, cũng như khi đến đêm hôm đó, bỗng nhiên nghe thấy trên boong thuyền bên ngoài vang lên tiếng bước chân rất nhỏ, ngay lập tức nàng nằm úp sấp sát đến mép thuyền, thoáng đẩy cửa sổ ra, lén nhìn qua khe hở khoảng một tấc. Vẫn là cái thuyền nhỏ tối đen lần trước nàng đã thấy, một bóng dáng quen thuộc ngồi ở đuôi thuyền.

Thuyền nhỏ đi thật sự rất nhanh, đảo mắt một cái liền đã lướt xa hơn ba bốn trượng trên mặt nước. Cùng lúc ánh mắt của nàng ngơ ngẩn nhìn theo, bóng dáng kia dường như cảm giác được ánh nhìn chăm chú từ phía sau, bỗng nhiên quay đầu lại.

Sơ Niệm biết không có khả năng y nhìn thấy mình, nhưng cũng lập tức như bị kim châm né tránh sang một bên, tim hơi hơi nảy lên. Chờ con bói rồi kia qua đi, nàng lại lặng lẽ nhìn ra ngoài, dòng sông trống vắng, trên mặt nước đọng đưa nhè nhẹ gợn sóng, chỉ còn nửa vầng trăng âm đạm nát vụn trong đêm đông u ám.

Từ nay về sau, khác đường khác lối, sẽ không còn gặp lại. Nguyên cho người, như cũ, cuối cùng có thể thi triển bá nghiệp hoành đồ, mà chính mình, lại trông mong có được một cuộc sống mới hoàn toàn khác biệt.

Cuối cùng Sơ Niệm thu hồi ánh mắt khỏi mặt nước, ngón tay mảnh khảnh chạm vào cánh cửa gỗ lạnh lẽo, nhẹ nhàng khép nó lại.

Từ Nhực Lân đứng trên bờ, mắt nhìn theo bóng dáng người trong lòng cách đó không xa trong bóng tối lơ mờ, nói với Chu Chí: “Gần cuối năm, trên đường phải cẩn thận. Nghi châu phủ, là đất của Phúc vương, qua một thời gian nữa, có thể sẽ có dị động. Khi các người trở về, không nên vì tiết kiệm chút thời gian mà chọn tuyến đường tắt đi qua hướng đó. Lúc đi thì cặp theo thủy lộ phía tây mà đi, khi trở về, cũng đi đường này.”

Chu Chí kính cẩn nghe theo. Từ Nhực Lân suy nghĩ một chút, rồi lại nói: “Sau này, có thể ta sẽ có một đoạn thời gian không thể quay trở về. Trong lúc ta không có mặt, người phải bảo vệ nàng chu toàn, có việc thì truyền tin cho ta...” Dừng lại, y tăng thêm ngữ khí, lại bổ sung một câu, “Nếu như vào thời khắc gặp chuyện liên quan đến tính mạng, nếu là ta, ta không cần người dùng mệnh đến thay. Nhưng nếu là nàng, thì người phải dùng chính mệnh của mình để bảo vệ. Có hiểu ý của ta không?”

Một đời trước, y vẫn chưa cho Chu Chí biết chuyện giữa y và nàng, trước khi đi y cũng chỉ dặn dò hẩn âm thầm lưu ý, có việc thì báo tin. Chính bởi vì như thế, người từ trước đến nay luôn cẩn thận chặt chẽ như Chu Chí không rõ ràng lắm tâm ý của y rồi cuộc đời với nàng như thế nào, cho nên sau khi xảy ra chuyện, cũng chỉ truyền tin cho y, mà không dám tiến thêm một bước hành động, sợ rằng hiểu sai ý làm sai chuyện. Dù sao, quan hệ giữa y với nàng trong gia tộc này, không như bình thường.

Sơ suất sai lầm đời trước, đến đời này, y tuyệt không tái phạm một lần nữa.

Chu Chí đương nhiên biết “nàng” trong miệng y là người phương nào. Lúc trước, mặc dù hẩn cũng đã nhìn ra, vị chủ nhân mà chính hẩn âm thầm nguyện trung thành đối với nàng dường như có chút chú ý khác người, nhưng bởi vì quan hệ của hai người, nên hẩn cũng không dám vọng đoán. Thẳng đến giờ phút này, nghe lời nói như thế từ trong miệng y nói ra, lúc này hẩn mới hoàn toàn tin. Áp chế sự kinh sợ trong lòng, hẩn lập tức nói: “Hiểu được.”

Từ Nhực Lân khẽ gật đầu, vờn tay vỗ nhẹ vai hẩn, lúc này mới xoay người nhanh chóng đi mất.

Dưới đêm trăng, một nhóm hơn mười người phóng ngựa trên giữa vùng đất mênh mông hoang dã hướng về phía đông trên đường đến Thanh Châu. Mấy ngày sau, bọn họ theo kế hoạch, từ nơi nào đó lại hướng về Lai Châu.

Hơn nửa tháng sau, chỉ ít ngày nữa là tới cuối năm, đoàn người Từ Nhực Lân rút cuộc thông qua tuyến đường đi Quảng Ninh, tới được Đại Ninh.

Đại Ninh cách Yên Kinh quãng đường tám trăm dặm, khắp bốn bề là cánh rừng bao la mờ mịt phủ đầy tuyết. Nơi đây trước kia từng là nơi do tiên phụ của Tiêu Quang Vinh – Tiêu Kế Nghiệp trấn thủ. Từ khi Tiêu Kế Nghiệp mất, liền do người được Thuận Tông tin nhiệm là Túc Vương Triệu Tấn tiếp nhận vùng đất rộng lớn nơi biên cảnh. Đã tới được nơi đây, lúc này quan quân đã không còn chút uy hiếp nào với bọn họ, nhưng đám người tập kích thần bí kia, vào mấy ngày trước, bởi vì lưu lại dấu vết trên tuyết, lại một lần nữa cản được đuôi họ. Đối mặt với địch thủ có nhân số vượt xa hơn của mình, nhóm người Từ Nhực Lân đầm máu phá vòng vây. Chỉ vừa mới trước đó, bọn họ đã đào thoát khỏi cuộc truy sát, nhưng cũng chịu thương vong nặng nề. Dương Dự bị chặt đứt hai ngón tay, Hoàng Thường cũng bị thương, một người chết, vài người khác bị thương.

Từ Nhực Lân cũng bị vài vết thương nhẹ, nhưng chút tổn thương da thịt ấy, với y mà nói không đáng kể chút nào. Chỉ là thấy cả đoàn đều thương tích đầy người một mối không chống đỡ nổi, xác định truy binh phía sau đã bị bỏ lại, y hạ lệnh nghỉ ngơi ngay tại chỗ, chờ điều dưỡng tinh thần tốt rồi lại tiếp tục đi.

Từ Nhực Lân quét sạch lớp tuyết phủ trên tảng đá rồi ngồi lên. Sau khi nhai nuốt một miếng thịt thô hoang lạnh như đá, mùi vị nhạt nhẽo xong, ăn mấy ngụm tuyết, theo bản năng, y lại rút từ trong lòng ra một chiếc khăn tay. Chiếc khăn nguyên bản màu trắng như tuyết, mà màu sắc bây giờ đã có chút ó màu. Y dùng ngón tay thô kệch nhẹ nhàng vuốt ve chiếc khăn mềm mại, trong đầu nhớ lại cái đêm trước khi đi, một lần quay đầu cuối cùng của mình.

Y cũng không thấy được cái gì, nhưng luôn luôn có một loại cảm giác, cảm thấy được dường như nàng ở phía sau nhìn theo mình. Cách đây hai ngày, khi Triệu Vô Dạng có lần làm như hiển vật quý mời y ăn một khối điểm tâm ngọt, y mới biết được tiểu tử buống binh này thế nhưng vào lúc tới muộn lại dám đi vào khoang của nàng, còn được nàng vì sắp chia tay mà đưa tặng một bao điểm tâm. Y càng cảm thấy cảm giác của mình là chính xác.

Sau đó thì, điểm tâm ăn xong rồi, nhưng chiếc khăn dùng gói điểm tâm này, lại bị y tịch thu. Vì thế mà tiểu tử kia còn bất mãn lắm lắm vài tiếng, nhìn về mặt nhất định rất hối hận. Y chỉ xem như không phát hiện.

Vào đêm đó, không phải y không nghĩ tới gặp mặt nàng một lần. Nhưng cuối cùng vẫn bỏ qua ý niệm này. Gặp mặt lại như thế nào? Y sợ chính mình sẽ không khống chế được cảm xúc, mà gắt gao ôm nàng vào trong lòng. Mà rất rõ ràng, nàng tuyệt đối sẽ không cho phép y làm như vậy.

Lần này, trước khi bản thân chưa hoàn toàn chuẩn bị sẵn sàng, y cũng không có suy nghĩ đi bức ép nàng, lại càng không nguyện khiến nàng đối với chính mình càng chán ghét sâu sắc hơn. Giống như giờ phút này, có thể trong chốc lát nhàn hạ hiếm hoi, có thể sờ một chút lên chiếc khăn của chính nàng, nghe thấy một chút mùi hương điểm tâm ngọt ngào còn sót lại, cả người y lại tràn ngập lực lượng.

Nghe thấy phía sau truyền đến âm thanh đạp tuyết rào rào, nhận ra là tiếng bước chân của Dương Dự, y lập tức thu hồi khăn tay vào trong lòng, quay đầu nhìn lại.

Dương Dự đến trước mặt y, hai ngón tay trái bị chặt đứt đã được băng bó lại, trên người vẫn còn loang lổ vết máu, sắc mặt thoảng tái nhợt, nhưng về mặt lại thập phần dữ tợn, nói: “Hai tên kia, đúng thật là thấy chết không sờn, làm cách nào cũng không nói. Làm sao bây giờ?”

Một trận huyết chiến đột phá vòng vây vừa qua, mặc dù phải trả cái giá nặng nề thể thảm, nhưng cũng bắt được hai tên tù binh bị thương.

Từ Nhực Lân nhìn lướt qua, thấy hai tên kia mặc dù bị trói gô, về mặt lại thập phần bình tĩnh, không hề có chút sợ hãi, thấy y quay đầu nhìn lại đây, trên khóe môi ngược lại còn lộ ra nét cười lạnh.

Đối phó với cái gọi là tử sĩ như vậy, không dùng thủ đoạn sấm sét thì không thể lập uy, Từ Nhực Lân đã quá rõ ràng, cho nên thu hồi tầm mắt, không

mang theo chút cảm tình nói: “Cứ làm theo ý người.”

Dương Dự sớm đã nóng lòng. Nhưng chưa có chỉ thị của y, nên không dám động thủ mà thôi. Giờ thấy được đồng ý, hấn lập tức xoay người, dùng tay phải còn vẹn toàn rút từ bên hông ra một lưỡi dao mỏng dài không hơn một tấc, nhẹ răng cười đi về phía hai tên kia.

Một lát sau, một tên tù binh khác khi tận mắt thấy trên ngực đồng bọn bị lẳng trì một đao cuối cùng rồi sau đó rút cuộc vận vẹo chết đi, không thể kiểm được, nằm bò trên mặt đất phủ đầy tuyết, nôn hết cả mật ra, run rẩy nói: “Ta nói, ta nói...”

Sau khi hấn nói ra một cái tên, Dương Dự kinh sợ vạn phần, mạnh mẽ quay lại nhìn về phía Từ Nhượng Lân.

Về mặt Từ Nhượng Lân lại không chút thay đổi, chỉ lạnh lùng nói: “Kẻ này đã vô dụng, mang theo chỉ rườm rà. Giết đi.”

Dương Dự do dự một chút, nói: “Đại nhân, vì sao không lưu lại, đưa hấn đến trước mặt Bình vương làm nhân chứng chi điểm?”

Từ Nhượng Lân nói: “Sự tín nhiệm mà Bình Vương đối với hấn, tuyệt không ở dưới ta. Lúc này chi tội, không những vô dụng, ngược lại hấn còn cần ngược lại nói chúng ta vu tội hãm hại hấn. Lui một vạn bước, mặc dù Bình Vương tin, nhưng vào thời điểm như thế này, chính là lúc cần dụng người, ông ta cũng tuyệt đối sẽ không vì vậy mà động đến hấn. Nếu chúng ta nhảy ra trước, ngược lại trở thành mục tiêu ngoài sáng. Hiểu chưa?”

Dương Dự cái hiểu cái không gật gật đầu, giờ tay chém xuống, lưỡi dao xoẹt qua cổ họng người nọ, hấn ngay cả một tiếng kêu cũng không phát ra được, lập tức liền gục trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Lâu Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Dương Dự dẫn người kéo hai cỗ thi thể vào trong rừng sâu vút bỏ, sau đó dùng tuyết lấp đi vũng máu lớn chảy ra trong lúc dụng hình mới rồi, trên mặt đất lập tức sạch sẽ, nhìn không ra nửa điểm dấu vết tàn sát nào.

Từ Nhượng Lân đứng dậy, đoàn người lập tức đi theo lên ngựa một cách yên lặng, tiếp tục đi về hướng đông.

Y cùng với Dương Dự, trước đây đều từng đóng quân tại vùng này mấy năm, cho nên biết rõ đường. Đi về phía trước khoảng hơn mười dặm đường, bên cạnh bên phả Lâm Văn giang, có một cây cầu. Qua khỏi cây cầu này tiếp tục đi về hướng Bắc, là địa giới của người Xích Ma, mà rẽ về hướng đông nam, chính là con đường bình nguyên thông suốt tới Yên Kinh.

Trước mắt thì đây là con đường ngắn nhất, tốt nhất có thể lựa chọn.

Mỗi người đều hiểu rõ, phía sau, thậm chí ở phía trước, bất cứ lúc nào cũng đều có thể xảy ra một hồi truy sát mới chờ đợi chính mình. Cho nên mặc dù giờ phút này, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, bên tai chỉ có duy nhất tiếng vó ngựa đập tuyết, nhưng không ai dám có chút thả lỏng. Sau khi đi một hồi được hơn mười dặm đường, Từ Nhượng Lân dẫn đầu đứng trước bỗng nhiên phóng ngựa chậm lại, mọi người lập tức cùng ngừng lại.

Xa xa ở bên tay trái, trên một vùng tuyết trắng rộng lớn trống trải, nơi nơi đều hỗn độn dấu ấn vó ngựa cùng dấu chân người, binh khí khô gỉ rơi rải ngổn ngang trên mặt đất, mơ hồ còn có thể nhìn thấy hơn mười người nằm trên mặt đất không nhúc nhích, không biết chết sống thế nào.

Thoạt nhìn, chỉ một lúc trước, nơi này vừa mới xảy ra một cuộc chiến quy mô nhỏ.

Dương Dự lập tức dẫn theo vài người xuống ngựa đến xem thử. Tới gần đó, hấn phát hiện những người nằm trên đất, ngoại trừ vài binh lính Đại Sở, những kẻ còn lại trên đầu kết đuôi sam đều là người Xích Ma. Lật vài binh lính Đại Sở kia lại để kiểm tra, phát hiện đều đã chết cứng ngắc. Ngược lại bên cạnh có một tên Xích Ma, nghe được động tĩnh, giãy dụa nâng mặt lên. Dương Dự đi tới, dùng tiếng Xích Ma nói vài câu xong, trong ánh mắt hoảng sợ cầu xin thương xót của đối phương, hấn không chút lưu tình mà rút đao liền kết liễu tính mạng kẻ đó. Sau đó nhanh chóng quay về, nói với Từ Nhượng Lân: “Đám người Xích Ma này tới đây cướp bóc, chạm trán với binh lính tuần tra của quan phủ Đại Ninh, song phương phát sinh xung đột.”

Từ Nhượng Lân khẽ nhíu mày.

Tộc người Xích Ma này ở trong mắt người Đại Sở là loại người ăn tươi nuốt sống, thiếu văn minh; từ xa xưa tới nay, vẫn bị xem là mối họa của Đại Ninh. Đất của họ về mặt chính trị là đất phiên thuộc Đại Sở, ngoài mặt phục tùng vương giáo. Nhưng họ không sản xuất, mà vừa du mục, vừa thường xuyên xâm phạm biên giới Đại Ninh cướp bóc dân chúng địa phương. Năm xưa khi Tiêu Chấn Nghiệp nhậm chức tổng binh ở Đại Ninh, tình huống đã có chuyển biến tốt đẹp. Vài năm gần đây tro tàn lại cháy. Triều đình Đại Sở không thể ngăn chặn hoàn toàn loại tình huống này, chỉ có thể lấy “dịch bệnh” ra để tiến hành tự mình an ủi mình.

“Tiếp tục lên đường!” Y nói.

Sự việc ngoài ý muốn này, đối với đoàn người bọn họ mà nói, hoàn toàn không có quan hệ gì. Mục đích duy nhất của họ hiện tại, chính là nhanh chóng thoát khỏi truy binh, đưa thể tử đến Yến Kinh an toàn.

Nhưng rất nhanh thôi, Từ Nhựt Lâm phát hiện bản thân mình đã nghĩ sai. Khi men theo một đường hỗn độn đầy vó ngựa cùng dấu chân tới trước cây cầu bên cạnh bến phà Lâm Vân giang, mỗi người đều giật mình. Thậm chí Hoàng Thường còn nóng nảy chửi rủa một tiếng mẹ nó, oán hận nói: “Lữ Xích Ma chết tiệt! Cự nhiên dám đốt cầu!”

Trước mặt nơi này nguyên là cây cầu thông suốt nam bắc, thế nhưng lại bị đốt đứt. Một đầu nơi Từ Nhựt Lâm đứng, lửa đã tắt, phía đầu cầu bị chặt đứt bên bờ bên kia, lúc này vẫn còn thấy ánh lửa đang nhảy múa. Trong không khí vẫn còn tràn ngập mùi hương cây đồng gay gắt.

Hiển nhiên, người Xích Ma bởi vì đào thoát, chạy qua rồi, thuận tiện châm lửa thiêu đốt đứt cầu.

“Đại nhân, chỉ có thể đi xuống bến phà xem thử. Hy vọng có thuyền.” Dương Dự nhìn về phía Từ Nhựt Lâm, nói.

Nếu còn muốn theo kế hoạch đi qua bình nguyên đã nói lúc trước, phương pháp duy nhất còn lại chính là vượt sông.

Từ Nhựt Lâm rút cuộc thu hồi tầm mắt từ ánh lửa còn đang tỏa khói dày đặc ở bờ bên kia trở về, nghiêng đầu nhìn về hướng bến phà ở bên phải đằng trước, gật đầu. Đoàn người quay đầu ngựa, phi nhanh về hướng bến phà.

Dòng Lâm Vân giang này, mặt sông trống trải, bề rộng ước chừng hơn mười trượng. Mùa đông năm ẩm áp hơn những năm trước, cho nên đến nay vẫn chỉ có hai bên bờ sông kết băng, ở giữa sông ước chừng hơn mười trượng mặt nước chảy mãnh liệt. Một đường đi tìm, một con thuyền cũng không thấy.

Với chừng ấy độ rộng, lấy kỹ năng bơi lội của Từ Nhựt Lâm mà nói, bơi qua là không thành vấn đề. Nhưng ngoại trừ y, thuộc hạ bị thương cùng Triệu Vô Dạng, và ngựa, hiển nhiên là không có khả năng cùng với y bơi từ giữa sông bơi sang đến bờ bên kia trong làn nước rét lạnh thấu xương...

“Nhìn xem, bên kia có thuyền!”

Triệu Vô Dạng bỗng nhiên kinh hi kêu lên một tiếng.

Từ Nhựt Lâm theo tiếng nhìn lại, quả nhiên thấy cách đó không xa có một con thuyền đang đến. Không phải là đò, mà là một chiếc thuyền mà dân bản xứ thường xuyên sử dụng trên sông để bắt cá, là một chiếc thuyền đánh cá.

Dương Dự lập tức lớn tiếng gọi thuyền phu. Thuyền phu nhanh chóng nhìn thấy đám người đứng trên bờ. Dường như có chút e ngại, mới đầu dường như hần không muốn tới gần, nhưng kinh không bằng kêu, cuối cùng rốt cuộc vẫn tới gần, cảnh giác nhìn lại, rồi chần chờ hỏi han: “Các người... là ai? Muốn làm gì?” Giọng nói nặng trĩu âm địa phương.

Dương Dự không trả lời, chỉ xem xét kỹ lưỡng thuyền phu này. Thấy hần mặt đen ứng đỏ, cả đôi tay đầy vết nứt. Trên khoang thuyền có mấy chục con cá đã đông cứng, bên cạnh là đồng lưới đánh cá. Hần liền chỉ vào mớ cá đó hỏi: “Đó là cá gì?”

“Biên hoa, lí quái tử.” Thuyền phu mờ mịt chả hiểu gì, nhưng cũng trả lời rất nhanh.

Quả thật là vài tên gọi mà dân bản xứ dành cho loại cá này.

Dương Dự hoàn toàn xua tan mọi điều lo lắng, nói: “Chúng ta là quan quân Đại Ninh, phải qua sông. Ngươi đưa chúng ta đi!”

Thuyền phu than thở. Chỉ liếc mắt lướt qua hần mã phía sau hần, lại khó xử lắc đầu, nói: “Quân gia, thuyền ta nhỏ, các người nhiều người, còn có ngựa, chỉ sợ không có phương tiện...”

“Cho người tiền là được. Ngươi quay vòng đưa thuyền vài lần!” Dương Dự không kiên nhẫn cắt ngang lời hần.

Thuyền phu rút cuộc lộ ra vẻ mặt vui mừng, vội cho thuyền cập bờ, nói: “Quân gia mời lên thuyền, cẩn thận một chút!”

Dương Dự quay đầu lại nhìn về phía Từ Nhựt Lâm. Từ Nhựt Lâm vẫn luôn không mở miệng suốt từ nãy đến giờ, rút cuộc đi đến đằng trước, dừng lại.

Thuyền phu lúc này dường như mới chú ý tới y, nhìn về hướng y cười nịnh nọt còn mang theo chút vẻ sợ sệt, khom lưng cười nói: “Vốn là không nên đòi tiền của quân gia. Nhưng vì cuộc sống khó khăn, mỗi tháng vớt và mới nộp đủ tô thuế cho vương phủ, còn phải đề phòng bọn người Xích Ma. Hôm nay trời vừa sáng đã lập tức đi ra bắt cá, mà cũng chỉ được mấy con như vậy...”

Từ Nhựt Lâm mỉm cười, nói: “Làm chậm trễ việc người đánh cá, bởi thường tất nhiên phải làm, chính là...” Ánh mắt y quét qua lại cao thấp trên thân thuyền phu hai lần, thân nhiên nói, “Đao của người không giấu kỹ, lộ ra chuôi đao!”

Thuyền phu ngẩn ra, rồi theo bản năng liền cúi đầu nhìn xuống thắt lưng xem xét, cũng không thấy gì khác thường. Khoảnh khắc điện quang hỏa thạch, hần chợt hiểu ra. Đột ngột ngừng đầu, thấy phía đối diện sắc mặt nam tử trẻ tuổi này đã chuyển sang rét lạnh hàn, lạnh lùng nói với hần: “Tên ngu xuẩn! Nghĩ rằng như vậy là có thể lừa được sao?”

Sắc mặt thuyền phu đại biến, thân người mới vừa rồi vẫn còn còng xuống bỗng chốc thẳng tắp, gần như chỉ trong chớp mắt, trên tay hần liền thêm một

thanh đao dài hơn một thước, dồn sức tấn công về hướng Triệu Vô Dạng đang đứng cách đó không xa. Chỉ là thân hình hắn vừa mới động, đao của Từ Nhược Lân đã xuất khỏi vỏ, gươm tay chém xuống, một đường sắc lạnh xẹt qua, máu tươi tựa như pháo hoa từ cổ hắn phun ra, bắn cả lên mặt Từ Nhược Lân.

Thuyền phu trước khi chết liếc mắt một cái cuối cùng, dường như ngừng lại trên gương mặt che kín máu tươi, mà lại bình tĩnh đến không có chút biểu tình.

“Đại nhân!”

Đám người Dương Dự lúc này mới phản ứng được mà xông lên, hoảng sợ rút đao ra khỏi vỏ.

Từ Nhược Lân nhìn chằm chằm thi thể ngã khỏi thuyền dần dần chìm xuống nước, nói: “Đi thôi! Cho dù vượt qua sông, phía trước cũng có mai phục. Đường bình nguyên đã không thể đi!”

Khi đoàn người trên đường quay trở về, Triệu Vô Dạng rút cuộc không nén được tò mò trong lòng, hỏi: “Sur phụ, người nhìn ra thuyền phu kia có vấn đề như thế nào vậy?”

Vấn đề Triệu Vô Dạng hỏi, đúng là điều đám người Dương Dự cũng đang bức thiết muốn biết. Nhất là Dương Dự. Xuất phát từ cẩn thận, hắn cũng đã thử qua. Cảm thấy không có vấn đề. Trăm ngàn lần không nghĩ tới là, chính mình đã bị qua mặt. Nếu không phải Từ Nhược Lân cuối cùng ra tay, một khi người đến giữa sông, tên sát thủ kia lại tiếp cận rồi ra tay đánh bất ngờ, hậu quả...

Tuy đã thân kinh bách chiến, mà giờ phút này nghĩ đến Dương Dự vẫn còn có chút kinh sợ, cho nên lập tức nhìn về phía Từ Nhược Lân.

Từ Nhược Lân nhìn về phía Triệu Vô Dạng, nói: “Bắt đầu từ khi ta thấy cây cầu kia bị đốt, đã thấy chắc là có vấn đề. Không biết các ngươi có lưu ý đến không, đầu bên phía chúng ta, lửa đã tắt, mà bên bờ kia lửa vẫn còn cháy. Điều này nói lên cái gì?”

Triệu Vô Dạng nhú mày, bỗng nhiên linh quang chợt lóe, bật thốt lên nói: “Ta biết rồi! Lửa đã bắt đầu được đốt từ bên này của chúng ta!”

Từ Nhược Lân gật đầu khen ngợi, nói: “Không tồi. Cho nên cái mồi lửa này, không có khả năng là do đám người Xích Ma trốn chạy châm ngòi. Mà quân lính ti phủ Đại Ninh, lại càng sẽ không vô duyên vô cớ đốt cầu. Cho nên ta liền nghi ngờ đây là do bọn người truy sát chúng ta lợi dụng việc ngoài ý muốn này mà bày mưu giăng lưới. Mới vừa rồi tới bờ sông, lại đúng lúc gặp được thuyền có thể đưa chúng ta qua sông. Thuyền phu này, mặc dù khẩu âm bên ngoài so với dân bản xứ cũng không có kém mấy, thậm chí ngay cả chủng loại cá dưới sông cũng phân biệt rành mạch. Nhưng các ngươi có chú ý tới không, khi Dương Dự đề nghị hắn đưa chúng ta qua sông, ngay từ đầu hắn tỏ vẻ không muốn đi. Nếu hắn thật sự là nhà dò địa phương, cũng không muốn đưa chúng ta qua sông, hắn hẳn là phải đề nghị chúng ta đi đường núi, đây mới là phản ứng bình thường, bởi vì lúc này hắn căn bản là không biết chuyện cây cầu đã bị thiêu hủy. Nhưng hắn không có chút đề nghị nào. Cho nên ta nghi ngờ càng sâu, liền thử hắn. Không hề phòng bị, quả nhiên hắn đã để lộ dấu vết.”

Từ Nhược Lân nói xong, bọn người Dương Dự Hoàng Thường trên mặt đều lộ vẻ kính nể. Triệu Vô Dạng càng mở to mắt, thở dài: “Sur phụ, người thật lợi hại! Cái gì cũng không thể gạt được ánh mắt của người! Khi nào ta có thể giống được như người vậy thì tốt rồi!”

Từ Nhược Lân nhìn hắn thoáng cười, nói: “Này cũng không khó. Chỉ cần ngươi khắp nơi đều lưu tâm quan sát, dùng đầu óc của ngươi suy xét, ngươi cũng có thể giống như ta.” Dứt lời y ngược mắt nhìn sắc trời, thấy trời đã bắt đầu tối, quay đầu nói với Dương Dự, Hoàng Thường: “Ngoại trừ con đường bình nguyên, còn có hai con đường là Thặng Xương Hà cùng Mật cổ đạo. Chúng ta trước tiên hãy tìm một chỗ nghỉ qua đêm, rồi lại thương nghị nên đi theo phương hướng nào?” Dứt lời y đề cương phóng ngựa, nhanh chóng vút đi.

Tại một chỗ bí ẩn bên bờ đối diện, sau khi nhận được tin tức hồi báo, thân hình nam tử che mặt đang đứng ở nơi đó bỗng dưng cứng lại. Mặc dù còn che mặt, nhưng nay ánh nhìn toát ra từ đôi mắt, cũng tỏ rõ nội tâm hắn giờ phút này cực kỳ tức giận và thất vọng.

“Đại nhân không cần như vậy, từ đây đến Yên Kinh còn đến bảy tám trăm dặm đường, chúng ta còn có thể bàn bạc kỹ hơn!”

Một hắc y nhân phò tá khuyên giải vài lời an ủi.

Người bị mặt lạnh lùng nói: “Vô dụng thôi! Trước khi ta đi, khi chủ nhân đề cập đến Từ Nhược Lân đã kịp dặn dò, mưu kế gì ở trước mặt y đều thành vô dụng, nếu muốn chiến thắng y, phương thức duy nhất chính là dựa vào thực lực đến đấu. Lúc trước ta còn có chút không tin, hiện giờ xem ra, thực sự không hề nói quá. Nhân số của chúng ta gấp thập bội phần so với y, suốt một đường chẳng những để cho y đưa người chạy trốn tới nơi này, người của ta còn thiệt mạng hơn phân nửa...” Trong mắt hắn bỗng ánh lên vẻ âm ngoan, trầm giọng tiết tiết nói, “Kế tiếp cần chặt gáo cho ta! Không tiếc đại giới cũng phải hoàn thành công đạo của chủ nhân!”

“Dạ!”

Người đứng đối diện rùng mình, ngay lập tức đáp ứng.

Ngày kế tiếp, người bị mặt dẫn theo mấy chục thủ hạ, bám theo dấu vết đoàn người phía trước lưu lại, rốt cuộc đuổi tới một giao lộ dưới Hương Mộc Phong, đi bên trái, là Xương Hà đạo, bên phải, là Mật Cổ đạo.

Người bị mặt ngừng lại, cẩn thận xem xét xung quanh. Thấy con đường thông đến Xương Hà đạo rất sạch sẽ, không có lấy một dấu ấn vó ngựa, mà bên phải trên đường thông đến Mật cổ đạo, lại kéo dài ra một loạt vó ngựa lộn xộn.

“Đại nhân, bọn họ đi Mật cổ đạo sao?”

Hắc y nhân phò tá hỏi.

Người bị mặt trầm ngâm một lát, ánh mắt dừng tại chỗ một loạt vó ngựa in lại kia, hơi hơi nheo mắt, nói: “Từ Nhược Lân vô cùng giáo hoạt. Chưa chắc đã thực sự đi về hướng Mật cổ đạo. Cũng có thể là cố ý bày ra nghi trận, muốn làm chúng ta đuổi sai phương hướng. Ta đã bố trí người canh giữ trên Bình nguyên đạo, hai con đường này càng không thể buông tha. Ta sẽ dọc theo những dấu chân này hướng về Mật cổ đạo, người đuổi theo hướng Xương Hà đạo. Người vượt lên phía trước, nếu phát hiện Xương Hà đạo quả thật không có ai, lập tức quay ngược trở về theo hướng của ta. Cần phải dùng hết toàn lực chặn giết, quyết không thể để cho mục tiêu còn sống về tới Yên Kinh!

Trợ thủ đáp ứng. Rồi nhanh chóng, hai nhóm nhân mã liền phân nhau ra đi theo hai hướng trái phải.

Ước chừng một lúc lâu sau, đám người trước đó đi hướng Xương Hà đạo vòng trở lại, quay ngược đầu ngựa đuổi về hướng Mật cổ đạo như tên bắn. Thân ảnh nhanh chóng thu nhỏ lại thành một đám điểm đen di động trong tầm nhìn trắng toát.

Lúc này, tại một gò đất thấp trên Hương Mộc Phong, Từ Nhược Lân đang quan sát động tĩnh ở giao lộ phía dưới. Mà Dương Dự cùng Triệu Vô Dạng thì đang cảnh giác tứ phía. Chờ sau khi nhìn thấy bọn người áo đen kia cuối cùng đã đi, Dương Dự hơi hơi thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía Từ Nhược Lân, nói: “Đại nhân, quả nhiên như người sở liệu, nhóm Hoàng Thường bọn họ đã dẫn dụ được bọn chúng đi rồi. Bây giờ có phải chúng ta sẽ quay ngược lại, tìm chiếc thuyền qua sông rồi tiếp tục đi theo Bình nguyên đạo hay không?”

Từ Nhược Lân chậm rãi lắc đầu, nói: “Bình nguyên đạo chưa chắc đã an toàn. Người bị thương không nhẹ, Vô Dạng khó có thể tự bảo vệ mình, hợp sức của ba người chúng ta, nếu lại gặp phải bọn chúng, một lần hai lần, có lẽ còn có thể phá vây, nhưng cuối cùng như thế nào, thật sự khó có thể đoán trước.”

“Vậy thì phải thế nào?”

Về mặt Dương Dự lúc này, thấy rõ là ủ rũ mờ mịt.

“Dương Dự, người đã từng thấy chó săn cắn đuôi con mồi chưa?” Bỗng nhiên, Từ Nhược Lân hỏi một câu như vậy.

“Đại nhân, ý của người là...”

Từ Nhược Lân mỉm cười, nói: “Chó săn dù có hung hãn đến mấy, cũng chỉ có thể cắn đuôi của con mồi. Người nào giờ có thấy chó săn nào có thể cắn đuôi chính nó chưa?”

“Đại nhân, người là nói?”

Ánh mắt Dương Dự bỗng chốc sáng ngời, nhìn về hướng Mật Cổ đạo.

Từ Nhược Lân gật đầu, nói: “Không tồi. Chúng ta sẽ đi Mật cổ đạo. Có đám người Hoàng Thường đi trước dẫn dụ lực chú ý của truy binh, bọn chúng vô luận như thế nào cũng sẽ không nghĩ đến, chúng ta lại đi theo phía sau chúng. Dù cho đám người ở Bình nguyên đạo có ngộ ra, khi chúng đuổi theo, chỉ sợ thời gian cũng đã quá muộn. Khi đó, chúng ta đã sớm tới được Yên Kinh. Mà một khi tới đó rồi, ở dưới mí mắt của Bình vương, đối phương dù lá gan có lớn, cũng sẽ không dám tùy tiện dùng lại phương thức này xuống tay với thế tử.”

Dương Dự nhiệt huyết sôi trào, lớn tiếng nói: “Vậy còn chờ cái gì, Từ đại nhân, mời đi trước dẫn đường!”

Từ Nhược Lân xuống sườn núi, chờ Triệu Vô Dạng cùng Dương Dự lên ngựa rồi, chính y cũng xoay người đi lên, mạnh mẽ đề cương, chiến mã lập tức dựng đứng hí vang, tung vó như bay.

— <http://greenhousenovels.com> —

Mười ngày sau, đêm khuya, binh sĩ thủ thành ở đông môn Yên Kinh bị một loạt tiếng gõ cửa dồn dập dưới thành kinh động, khi thò người xuống dưới tra hỏi, thấy ba người cưỡi ngựa đứng trước cổng thành. Nhờ ánh sáng từ chiếc đèn bão treo trên cổng thành, lập tức nhận ra người dẫn đầu kia chính là Từ Nhược Lân – Từ tổng binh, vội vàng xuống thành mở cửa. Vó ngựa đạp đất vẩy đầy băng tuyết, khí thế phẫn phật phóng như gió vào trong thành.

Bình vương nghe thấy tin, nửa đêm đứng dậy ra đón. Thời điểm nhìn thấy Từ Nhược Lân một thân băng sương dẫn theo nhi tử của chính mình đứng ở trước mặt, nhanh chóng bước đến, trước khi Từ Nhược Lân quỳ xuống, chặn ngang đỡ lấy y, siết lấy cánh tay y thật chặt.

Từ Nhược Lân mỉm cười, nói: “Điện hạ, Nhược Lân may mắn không làm nhục mệnh, đã đưa thế tử về đến.”

Bình vương nhất thời không nói nên lời, chỉ không ngừng gật đầu, cuối cùng rút cuộc nhìn về phía Triệu Vô Dạng, từng chữ từng chữ nói: “Tiểu súc sinh! May mà Từ Tường (tên tự của Từ Nhược Lân) không sao. Nếu người ta vì người mà có điều chi sơ xuất, ta thà rằng người hiện giờ còn ở Kim Lăng!”

Triệu Vô Dạng cúi đầu, chậm chậm quỳ xuống trước phụ thân mình, nói: “Phụ vương, nhi tử trước khi đi, mẫu phi đã nhắc nhở, người nói nếu con gặp được phụ vương, chuyện thứ nhất, là phải dập đầu trước phụ vương đủ mười tám cái, để bù lại trong sáu năm ly biệt, hàng năm Trừ tịch (giao thừa) nhi tử vốn phải hành lễ với phụ thân.” Dứt lời hấn trịnh trọng dập đầu, chạm đất phát ra tiếng vang.

Bình vương nhất thời giật mình, nhìn thấy nhi tử của mình hướng về phía mình liên tục dập đầu, rút cuộc khi hấn dập đầu đến cái thứ mười, ông xông lên

phía trước, nâng hân dậy, chậm rãi ngồi xổm trước mặt hân, chăm chú nhìn hân một lát, cuối cùng vươn tay qua, xoa đầu của hân, trong mắt cũng ngân ngấn ánh lệ, thấp giọng nói: “Thôi thôi... Nói đúng ra, là ta phải xin lỗi nẫu từ hai người. Liên lụy mẫu thân ngươi hiện giờ còn bị vây ở Kim Lăng...”

Triệu Vô Dạng nghe ông đề cập đến Tiêu Quang Vinh, rốt cuộc nhịn không được, đôi mắt cũng đỏ lên, số chết căn môi không phát ra tiếng.

Bình vương vỗ vỗ vai hân, bỗng nhiên như là nhớ tới cái gì, quay đầu lại nhìn về phía Từ Nhượng Lân, nói: “Đúng rồi, ngày hôm qua, có một người tự xưng là người của Ngụy quốc công phủ đã tới đây, tên là Chu Chí, nói là đến tìm người có việc gấp. Hạ nhân thấy hân bị thương không nhẹ, nếu quả thật là việc gấp, sợ chậm trễ đại sự, đã báo cho ta. Nhưng ta còn chưa kịp hỏi xảy ra chuyện gì, hân đã hôn mê bất tỉnh, cũng không biết giờ này đã tỉnh chưa...”

Từ Nhượng Lân sắc mặt đại biến, lập tức hỏi: “Người ở đâu?”

Bình vương nói: “Ta đã sai người an trí cho hân ở Nam dịch quán...”

Ông còn chưa nói xong, Từ Nhượng Lân đã xoay người, cơ hồ chạy như bay về phía đại môn.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Lâu Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Tại Nam dịch quán, Chu Chí bởi vì mất máu quá nhiều chóng đỡ không nổi ngất đi mới vừa tỉnh lại, trong đầu lại nhảy ra tình cảnh trước đó đã phát sinh, cả người hân liền bật dậy từ trên giường quay cuồng ngã xuống. Thị nữ ngồi bên cạnh trông chừng hân đang buồn ngủ, thỉnh thoảng bị giật mình tỉnh lại, thấy hân té ngã trên đất, cuống quýt tiến lên nâng dậy.

Khi Chu Chí ngã xuống, chỗ vết thương trên người bị tác động, hân cố nhịn đau sờ, giãy giụa đứng dậy, hỏi: “Từ đại nhân đâu, Từ đại nhân đã tới chưa?”

Thị nữ mờ mịt khẽ lắc đầu. Chu chí lo lắng đẩy tay nàng ra, bước đi loạng choạng hướng ra cửa, cùng lúc bên ngoài cửa đột nhiên có một trận tiếng bước chân dồn dập, cửa bị người đẩy mạnh ra. Chu Chí chăm chú nhìn ra, thấy người vừa xuất hiện trước mắt, chính là người mà suốt mấy ngày qua hân cố gắng chống đỡ, khổ sở mọi bề để được gặp – Từ Nhượng Lân, toàn thân buông lỏng, cả người hân liền quý xuống đất, run giọng nói: “Đại gia! Ta... Ta đã phụ sự giao phó của người!”

Từ Nhượng Lân bước đến bên cạnh hân, lạnh lùng nói: “Nàng đã xảy ra chuyện sao?”

Sắc mặt Chu Chí tái nhợt, gât đầu. Không đợi Từ Nhượng Lân mở lại miệng, hân lập tức nói: “Lần trước sau khi đại gia tách ra, đoàn người chúng ta cũng về tới đất tổ Vũ Định, sau khi lo liệu hậu sự Nhị gia hoàn tất, thì cách cuối năm cũng không còn nhiều ngày...”

Lúc ấy Từ Bang Hanh nóng vội, muốn chọn tuyến đường đường bộ Thanh Châu – Diễn Châu để quay về, chỉ là Chu Chí nhớ kỷ lời Từ Nhượng Lân đã dặn dò, gắng hết sức lấy lý do an toàn để khuyên bảo. Từ Bang Hanh cuối cùng cũng miễn cưỡng gât đầu, đoàn người vẫn đi đường thủy ổn định đi hướng về Tế Nam. Ngày ấy khi ngang qua đoạn sông của Tế Nam phủ, bởi vì cuối năm, thuyền bè qua lại rất nhiều, mà đoạn sông kia lại nhỏ hẹp, đoàn thuyền của Từ gia đối đầu với một con thuyền khác ở hướng ngược lại. Từ Bang Hanh báo ra danh hào của Ngụy Quốc công phủ, không chịu nhường đường trước. Không ngờ đến con thuyền ở đối diện kia thế nhưng cũng không chịu nhường, chủ thuyền ngược lại còn cười nhạo, nói cái gì “Ngụy quốc công phủ thì sao chứ? Ở Kim Lăng dù có mặt mũi, đã tới Sơn Đông này rồi thì, ta cũng chỉ biết Thanh Châu – Phúc Vương phủ.” Lại châm biếm Từ Bang Hanh là “Cầm cọng lông gà xem như lệnh tiễn, thật sự tự cho bản thân mình là ghê gớm”. Từ Bang Hanh vốn là người đi đường thông thả, trong lòng tích hòa, làm sao mà chịu để đối phương châm chọc khiêu khích như thế được, thấy đó chỉ là thuyền dân bình thường, không nghe phụ tử Chu Bình An khuyên bảo, cậy thế đông người liền sai người sang đánh đối phương, xong rồi mới cảm thấy hả dạ, tiếp tục nam hạ. Không ngờ gây ra tai họa. Hóa ra người bị đánh, chính là huynh đệ một sùng thiếp của thế tử Phúc Vương phủ.

Phúc Vương – Triệu Hợp này, nhiều thế hệ tập tước ở Sơn Đông, chính là một nhân vật đã tâm bùng bùng. Thiên quý phủ Thế tử Triệu Tĩnh, cũng là kẻ A Đẩu bất tài không khá nổi, xưa nay luôn làm xằng làm bậy. Tên huynh đệ của sùng thiếp kia bị đánh, làm sao nuốt trôi cục tức này, suốt đêm hân liền phóng ngựa đến Thanh Châu, tìm tỷ tỷ khóc lóc kể lể thêm mắm dặm muối. Tiếp theo thì Thế tử được thổi gió bên tai một hồi, hân giận tím mặt, sau đó tự mình dẫn người đuổi theo, hai ngày sau đuổi kịp thuyền của Từ gia. Từ Bang Hanh lúc này mới biết bản thân mình ngày ấy vì nhất thời thống khoái, thế nhưng lại gặp phải bọn răn độc. Thế lực của Phúc Vương ở Sơn Đông, hân cũng không phải không biết. Thấy Thế tử tự mình dẫn người hùng hùng hổ hổ đuổi tới, làm sao còn dám tái cậy mạnh, hạ mình ba phần để bồi tội. Thế tử cũng không đồng ý, không bỏ qua, cho người lên thuyền đập phá, trong lúc gà bay chó sủa, vô tình nhìn thấy nữ quyến trên thuyền – một thân quần áo trắng Sơ Niệm, kinh động lòng người, lúc này mới gọi người ngừng tay, thả cho thuyền Từ gia đi qua.

Triệu Tĩnh mặc dù biết rõ nữ tử ngày ấy nhìn thấy trên thuyền, là tân quả chi phụ của Ngụy Quốc công phủ, nhưng lại không chịu nổi cái tật háo sắc. Hơn nữa hân biết vào mấy ngày trước, phụ thân đã nhận được triệt phiên lệnh từ Kim Lăng, lại tỏ thái độ kiêu căng không hề đáp lại, hiểu rằng đang âm thầm chuẩn bị khởi sự, càng không sợ hãi. Sau thương nghị cùng mấy kẻ tâm phúc chỉ e thiên hạ bất loạn bên cạnh, hân tìm người đóng giả thành thủy tặc, một

mạch chạy tới con sông ngoài thành khi tới khúc sông hoang vắng ít người, sử dụng hơn mười chiến thuyền đến ngăn chặn tuyến đường thủy, công nhiên lên thuyền cướp người.

Người của Từ gia đi theo mặc dù cũng có hơn hai mươi người, nhưng nằm mơ cũng không ngờ tới tại vùng đất trù phú này lại gặp phải thủy tặc, nhìn thấy những tên cường đạo cầm đao thép chói lóa trong tay, trong mười người thì đã có bảy tám người lập tức rụng rời sụp xuống. Chu Chí tình thông võ nghệ, với sự trợ giúp của phụ thân, đã liều mình bảo vệ Sơ Niệm trốn lên thượng ngàn. Nhưng chung quy yếu không địch lại mạnh, sau khi bị thương ngã xuống đất, cuối cùng vẫn phải trông mắt nhìn thấy Sơ Niệm bị đám tặc nhân kia cướp lên chiếc xe ngựa nghênh ngang rời khỏi.

Sau khi đám tặc nhân tản đi, Từ Bang Hanh vừa rồi sợ tới mức trốn vào khoang thuyền mới chịu đi ra, kiểm lại thương viện, phát hiện Chu gia phụ tử cùng bốn năm tùy tùng khác đều bị thương, ngay cả Xích Tố vì bảo vệ Sơ Niệm, cánh tay cũng bị chém bị thương, bất chấp máu đổ tí tách chỉ cùng Văn Bình chụm đầu khóc rống. Trong lúc kinh hồn táng đảm, hần gập đến độ xoay quanh. Cuối cùng vẫn do Chu Bình An một tay chống đỡ, một bên phải người khẩn cấp chạy về Kim Lăng báo tin, một bên kêu Từ Bang Hanh đi báo quan.

Phủ doãn Tế Nam phủ nghe phong phanh tin Phúc vương dường như muốn nháo bài với trung ương, nếu thực sự trở mặt, tự biết quan lại địa phương bị kẹt ở giữa ắt phải đứng mũi chịu sào, nói không chừng còn có thể bị ép tạo phản, đang hoảng sợ không chịu nổi dù chỉ một ngày, mặc dù đối với chuyện thuyền của Ngụy Quốc công phủ đi ngang qua bản địa xảy ra chuyện như vậy cảm thấy rất kỳ hoặc, nhưng cũng không còn tâm tư nào đi điều tra, chỉ qua loa tắc trách mà thôi. Chu Chí lòng nóng như lửa đốt, trong lòng mơ hồ cảm thấy được, việc này nhất định có liên quan tới Thế tử Phúc vương ngày ấy.

“Đại gia, đường thủy ở Sơn Đông này, ta hàng năm lui tới không dưới ba bốn lần, cho tới bây giờ chưa hề nghe nói qua có thủy tặc công nhiên cướp bóc như vậy. Suốt cả chặng đường này, mọi hai luôn an tĩnh ở trong khoang, ngay cả boong thuyền cũng chưa đi lên một bước, chỉ có hôm đó khi Thế tử Phúc vương dẫn người lên thuyền đập phá bị kinh động lộ mặt một lần. Ngày ấy ta đã cảm thấy ánh mắt tên Thế tử đó nhìn nàng có gì bất thường. Và lại nếu thật sự gặp phải thủy tặc, có bọn cường đạo nào vàng bạc tài vật một mực không cần, chỉ dốc lòng cướp đi một nữ tử chứ? Ta càng nghĩ càng cảm thấy kỳ lạ, nhưng vô lực đi đến Phúc vương phủ xem xét đến tột cùng, chỉ có thể tìm tới nơi này báo tin...”

Chu Chí nói tới đây, nằm phục xuống tại chỗ không dậy nổi.

Ánh mắt Từ Nhượng Lân rét lạnh, chỉ hỏi: “Từ lúc sự tình xảy ra đến nay, đã bao nhiêu ngày?”

Trên mặt Chu Chí lộ nét hồ thẹn, nói: “Ta vào sau ngày báo quan liền lên đường chạy đến nơi này, đi thẳng về phía nam bằng đường gần nhất. Mặc dù dốc sức không dám nghỉ ngơi, nhưng cũng đã qua hết sáu bảy ngày. Đại gia, là ta đã phụ lời giao phó của người...”

“Ngươi đã tận sức. Ta không trách ngươi.”

Từ Nhượng Lân dứt lời, đứng lên, xoay người đi nhanh.

— <http://greenhousenovels.com> —

Màn đêm buông xuống, tại thư phòng chái nam trong Bình Vương phủ, ngọn đèn dầu tỏa sáng. Triệu Cư nghe xong lời Từ Nhượng Lân vừa nói, cau mày, nói: “Sơn Đông đông đúc trù phú, trong số nhiều vương gia, người có tài lực có thể khiến người khác thay đổi cách nhìn triết để, cũng chính là Phúc Vương. Vương thúc này của ta, chẳng những đa mưu túc trí, còn thâm tàng bất lộ. Ta nghe nói hần bí mật xây dựng xưởng công binh, tự tạo thiết pháo, dự trữ lương thảo, nhưng khó phòng không biết thiết lập tại nơi nào, mà có thể cung ứng cho mười vạn người ăn trong hơn ba năm, đã vượt xa ta, dù có đuổi cũng không thể theo kịp. Lại nghe tin dịp trước cuối năm, hần đã ngạo mạn đối lập với tiểu nhi Triệu Khâm, ta phỏng chừng chuyện trở mặt cũng là chuyện sớm hay muộn. Đáng tiếc ta cùng với Phúc vương cũng không có giao tình gì. Chuyện của đệ muội ngươi mặc dù khẩn cấp, nhưng lúc này nếu ngươi đến đó, chẳng khác nào xông vào long đàm hồ huyết...”

Màn đêm buông xuống, tại thư phòng trong Bình Vương phủ, ngọn đèn dầu tỏa sáng. Triệu Cư nghe xong lời Từ Nhượng Lân vừa nói, cau mày, nói: “Sơn Đông đông đúc trù phú, trong số nhiều vương gia, người có tài lực có thể khiến người khác thay đổi cách nhìn triết để, cũng chính là Phúc Vương. Vương thúc này của ta, chẳng những đa mưu túc trí, còn thâm tàng bất lộ. Ta nghe nói hần bí mật xây dựng xưởng công binh, tự tạo thiết pháo, dự trữ lương thảo, nhưng khó phòng không biết thiết lập tại nơi nào, mà có thể cung ứng cho mười vạn người ăn trong hơn ba năm, đã vượt xa ta, dù có đuổi cũng không thể theo kịp. Lại nghe tin dịp trước cuối năm, hần đã ngạo mạn đối lập với tiểu nhi Triệu Khâm, ta phỏng chừng chuyện trở mặt cũng là chuyện sớm hay muộn. Đáng tiếc ta cùng với Phúc vương cũng không có giao tình gì. Chuyện của đệ muội ngươi mặc dù khẩn cấp, nhưng lúc này nếu ngươi đến đó, chẳng khác nào xông vào long đàm hồ huyết...”

Phúc vương này, kế tiếp trong gia cảnh chi loạn, dựa vào địa thế hiểm yếu cùng với việc dự trữ sung túc, vẫn tọa sơn quan hổ đấu, án binh bất động. Thẳng đến khi Kim Lăng lộ ra thế bại trận, lúc này mới lấy danh nghĩa “giúp đỡ triều đình” mà ra tay, ý đồ làm ngư ông đắc lợi, đối với đường Bắc quân nam hạ là một trở ngại rất lớn. Trải qua hơn nửa năm với nhiều cuộc ác chiến, binh số Bắc quân không bị chút tổn thất thiệt hại nào. Cuối cùng bởi vì bị vây thành, thuộc hạ phản loạn, Phúc vương mới tuyệt vọng tự sát mà chết.

“Vương gia, Phúc vương kia luận về trí tuệ và khí độ, làm sao có thể so sánh với người? Bất quá là miệng hùm gan sứa. Hần khởi sự là tất nhiên, nhưng chuyện hành quân đánh giặc, không phải chỉ dựa vào thiết pháo, lương thảo đầy đủ là được.” Từ Nhượng Lân thần nhiên nói.

Triệu Cư nghe được lời này trong lòng cảm thấy rất thoải mái, nhưng ngay vào lúc chính mình tùy thời có thể khởi sự bất cứ lúc nào, để Từ Nhượng Lân người được coi là trợ thủ đắc lực đi làm chuyện phiêu lưu mạo hiểm như vậy, thật sự là không muốn. Nhìn sắc mặt hơi lộ vẻ tái nhợt của y, lại nói: “Từ Tường, ngươi nghe ta nói một câu. Ngươi vốn đã bị Quốc công phủ trục xuất khỏi từ đường, thì cũng xem như đã phiệt thanh can hệ. Huống chi chi là đệ muội? Người Từ gia nhận được tin tức, nhất định cũng nghĩ cách can thiệp, làm gì cần ngươi phải đặc biệt đến đó?”

Từ Nhượng Lân áp chế cơn sóng đang cuộn cuộn bốc lên trong lòng ngay lúc này, chậm rãi nói: “Vương gia, ta đã nợ nữ tử này rất nhiều. Không chỉ là

một cái mệnh. Nàng hiện giờ xảy ra chuyện, ta nhất định sẽ không bỏ mặc nàng không quan tâm đến.”

Triệu Cur cùng Từ Nhượng Lâm tương giao đã nhiều năm, hiểu rõ tính cách của y. Nghe y đã nói như vậy, mặc dù vạn phần khó hiểu, nhưng cũng hiểu rằng y tâm ý đã quyết. Biết không thể tiếp tục giữ lại. Đối với năng lực của y, ông luôn luôn tín nhiệm, cho nên thật sự cũng không quá mức lo lắng. Chỉ gật đầu, nói: “Nếu đã như thế, ta chọn cho ngươi một số cao thủ, để ngươi lên đường. Chỉ mong ngươi đi nhanh về nhanh. Chuyện nơi này, mặc dù còn có Đinh Văn, đám người Hy Tái trợ giúp, chỉ là thiếu ngươi, ta thực sự cảm giác bất tiện.”

Từ Nhượng Lâm sau khi trình trọng nói lời cảm tạ, thì trình lên một quyển sách da mềm hơi mỏng. Triệu Cur mờ mịt hỏi: “Đây là cái gì?”

Từ Nhượng Lâm nói: “Vương gia, Hoàng Thượng đã xem ngài là khúc xương khó nuốt nhất, cho nên mới giữ đến cuối cùng. Triệt phiến lệnh mặc dù đến hôm nay còn chưa đưa đến, nhưng phỏng đoán ngày đó cũng không còn bao lâu nữa. Một khi triệt phiến lệnh đến đây, thì chính là lúc đại sự của Vương gia bắt đầu. Thứ này là ta trước đây trong lúc rảnh rỗi tùy ý viết ra vài câu đối chữ, ta đã ghi lại các dự tính về các lộ tuyến có thể tiến công vào Kim Lăng trong tương lai vào đó, cùng với rất nhiều cách bày binh bố trận khả dụng sau khi phân tích tính cách đặc điểm kèm theo thói quen. Bởi vì ra đi không biết ngày nào có thể trở về, cho nên trước khi đi ta trình lên Vương gia, xin dùng để tham duyệt.”

Triệu Cur nhận lấy, tuy chỉ tùy ý lật xem vài trang, nhưng sách viết tóm tắt quy nạp rõ ràng, trật tự, không lộn xộn, trần từ chặt chẽ, ngôn chi hữu vật. Ông vui mừng quá đỗi: “Ngươi đúng là có lòng!”

Từ Nhượng Lâm khẽ cười nói: “Ở trên chiến trường, tình huống thay đổi trong nháy mắt. Vương gia xuất thân từ lưng ngựa, kinh nghiệm nhất định vượt xa ta. Thứ này bất quá là ta ngày thường tâm đắc, nhất gia chi ngôn. Chỉ dâng lên Vương gia xem thêm. Yên Kinh chỉ có mấy vạn nhân mã, mà Kim Lăng lại nắm trong tay hơn mười vạn hùng binh. Ngày sau khi khởi sự, cùng nhau ra trận, phá từng thành lũy. Dù đường ngăn trở, cũng đừng cảm tiến lên!”

Triệu Cur cười ha ha, nói: “Hay cho câu dù đường ngăn trở, đừng cảm tiến tới! Nói rất hay! Tên đã bắn ra thì không thể quay về. Chẳng ai biết trước trận chiến này rồi sẽ kết thúc như thế nào. Ta nửa đời chinh chiến, chí lớn chưa thành, hiện giờ sao có thể cam tâm cúi mình sống lay lắt dưới chân tiểu nhi Triệu Khâm! Dù là lấy trứng chọi đá, Triệu Cur ta cũng phải đánh một phen, chẳng sợ bị mang tiếng xấu muôn đời, cũng không tính sống uống một kiếp này!”

Dưới ánh nến chiếu rọi, Từ Nhượng Lâm nhìn hai mắt ông sáng ngời tràn ngập hưng phấn, hơi do dự, cuối cùng y vẫn nói: “Vương gia, lần trước ta đi quá gấp gáp, chưa kịp hỏi thăm với người. Trước khi đi, chỉ bằng nói đến việc này. Ta đưa thể từ một đường về phương Bắc, sợ đi kéo dài nhiều ngày như vậy mới đến, quan binh trái lại chỉ là thứ yếu, mà chủ yếu là do bị một đám người lai lịch bất minh tập kích truy sát.” Tiếp theo y đem những gì trải qua nói giản lược một lần, sau đó nhìn về phía Triệu Cur.

Sắc mặt Triệu Cur đột nhiên âm trầm, nói: “Ý ngươi là, ở Yên Kinh, có người dám can đảm hạ thủ với thể tử của bọn vương?”

“Phải, và lại còn muốn trừ khử hậu họa.” Từ Nhượng Lâm nói.

Triệu Cur hơi hơi nheo mắt, khoanh tay chậm rãi bước đi thông thả vài bước trong thư phòng, khi dừng bước, ông quay đầu nói: “Việc này ta đã biết. Ngươi chớ đề cập lại với người thứ ba.”

Từ Nhượng Lâm gật đầu, sau thi lễ với ông, xoay người rồi đi.

Trời hưng hừng sáng, cánh cổng gỗ bọc thép ở phía nam Yên Kinh kọt kẹt nặng nề mở ra, hơn mười kỵ sĩ cưỡi những con tuấn mã vạm vỡ đến từ Đại Uyên, từ sau cửa thành tung vó mà ra, vó ngựa tiễn tuyết, cộc cộc âm vang.

Từ Nhượng Lâm ghim cương ngựa, quay về phía Triệu Vô Dạng đi theo đưa tiễn mình, ngữ trọng tâm trường nói: “Vô Dạng, sự phụ có việc phải rời khỏi một ít thời gian. Khi ta không ở đây, ngươi phải cần cù vươn lên, đọc sách, tập luyện, không thể buông thả. Không được chọc giận phụ vương người không vui. Càng phải nhớ kỹ những lời sư phụ mới vừa nói với ngươi.”

Triệu Vô Dạng nhìn y, trình trọng gật đầu: “Sư phụ yên tâm. Ta đã là người lớn, cũng không thể cứ mãi núp sau lưng sư phụ cùng mẫu phi, để các người bảo hộ ta. Sau này, ta biết nên làm như thế nào.”

Ánh mắt thiếu niên, vẫn tinh thuần như tia nắng ban mai vừa lên ở phương đông thời khắc này, chính là, phảng phất như, lại nhiều hơn một chút thâm trầm so với lứa tuổi này của hắn. Nhưng Từ Nhượng Lâm biết chính mình nên cảm thấy vui mừng —— cái giá của trưởng thành chính là đau khổ rèn luyện nên, nhưng đối với tiểu tử Triệu Vô Dạng này mà nói, đại giới nhất định phải đến. Đến càng sớm, càng tốt.

Y vỗ vỗ bả vai còn gầy yếu lại cố gắng vươn thẳng tắp của thiếu niên, khẽ quát một tiếng, quay đầu ngựa lại rồi phóng đi trước như tên bắn.

Thanh Châu, lúc này bên trong thư phòng Phúc vương phủ, Phúc vương Triệu Hợp đang đề bút viết thư. Mấy ngày nay, hắn liên tục cân nhắc một sự kiện. Chuyện này, có liên quan đến tiêu quả phụ của Ngụy quốc công phủ mà mấy ngày trước quai quý thay lại bị con trai hắn bắt đem về phủ.

Sự tình là như vậy. Gần đây hắn cứ mãi cùng mưu sĩ bên người vội vàng chuẩn bị những bước cuối cùng trước khi khởi sự, ước chừng non nửa tháng trước, chợt thấy con dâu Tôn thị rơi lệ đầy mặt tìm lại đây, khóc lóc kể lể rằng Triệu Tĩnh lại mang về một nữ nhân. Thì ra nàng ta có sắp đặt thân tín ở cạnh trượng phu, nhất cử nhất động của Triệu Tĩnh, đều không thoát khỏi tai mắt nàng ta.

Loại sự tình này, hắn đã sớm quen rồi, tuy có tức giận nhưng cũng chẳng làm gì, chỉ vì đa số những nữ tử kia đến từ dân gian, không quá đáng ngại. Sau khi dạy dỗ mà không sửa được thì từ, hắn cũng nghe rồi để đó. Huống chi vào thời điểm này, hắn làm sao còn tâm tư đi quản. Đang có chút không kiên nhẫn, Tôn thị lại nói: “Phụ vương có điều không biết. Nếu người ta là dân chúng bình thường, con cũng sẽ không nhiều lời. Nhưng nữ tử lần này, lại không phải người thường. Mà chính là thể tử của cháu đích tôn vừa mới qua đời của Ngụy quốc công phủ ở Kim Lăng, bên nhà mẹ nàng là Tư gia Ân

xương bá tước phủ. Lúc con vừa nghe tin đã khuyên thế tử thu liễm một chút, chàng chẳng những không nghe, ngược lại còn quở trách con ghen ghét đổ kỵ. Con sợ thế tử chuốc thêm phiền toái cho phụ vương, nên lập tức đến bẩm báo cho phụ vương.”

Phúc vương cả kinh, vội vàng hỏi tường tận. Sau khi biết rõ quá trình, hấn giận tím mặt, lúc này liền theo hướng Tôn thị chỉ điểm đi đến sân viện nơi nhi tử đang che dấu nữ tử kia.

Khi đó Sơ Niệm giống như con chim trong lồng, bị vây ở một nơi hoàn toàn xa lạ. Nàng có năm mơ cũng không nghĩ tới, bản thân mình đường đường là thế tử của cháu đích tôn Ngụy quốc công phủ, nhưng lại bị cưỡng đạo cướp đến nơi này, trở thành một khối thịt nằm trên thớt gỗ. Nhìn thấy trong mắt tên thế tử Phúc vương kia lộ ra vẻ dâm tà tiến về phía mình, lòng đã quyết, nàng rút xuống một thanh bảo kiếm treo trang trí trên tường, kẻ lưỡi kiếm sắc vào cổ, trách mắng: “Người nếu dám cả gan lại gần một bước nữa, ta thà rằng huyết tiên tam xích, cũng quyết không để cho người nhục nhã!”

Triệu Tĩnh thấy nàng hoành kiếm mà đứng, mặc dù gương mặt băng sương, ánh mắt phẫn nộ, nhưng lạc vào trong mắt hấn, lại tăng thêm phong tư, chân không tự giác liền tiến gần thêm một bước nữa. Không ngờ cổ tay nàng liền thu lại, trên chiếc cổ như ngọc bạch lập tức liền hiện ra một vết máu. Lúc này hấn mới hiểu rằng nàng không phải chỉ đang hù dọa mình. E sợ ép bức vội vã, nếu thực khiến ngọc son khuyh đảo, vậy thì quá đáng tiếc, hấn đành phải dừng lại, dùng lời ngon tiếng ngọt khuyên bảo, nói linh tinh cái gì như nếu nàng đi theo mình, sau này được thiên hạ, nhất định sẽ không bạc đãi nàng... Đang giằng co, Phúc vương đuổi tới nơi, một cước đá tung cửa ra.

Sơ Niệm nghe Triệu Tĩnh gọi người nọ là phụ vương, lập tức nàng biết ngay thân phận người vừa tới — Phúc vương làm phản, cuối cùng chết oan chết uổng khi cùng Bình vương tranh đoạt chiến quả, nàng đương nhiên biết rõ. Thời khắc này bị buộc đến hoàn cảnh như vậy, cũng bất chấp sợ hãi, chỉ nói với hấn: “Ta lúc trước khi ở Kim Lăng, đã nghe nói qua Bắc Bình – Nam Phúc, vốn dĩ còn tưởng rằng là nhân vật như thế nào, hiện giờ xem ra, cũng bất quá là như vậy thôi! Vương gia tâm hoài thiên hạ, tương đương cũng có trí tuệ cất chứa thiên hạ. Nhưng giờ lại dung túng thế tử làm ra loại chuyện khiến người ta khinh thường này! Các người xem ta là ai, xem Quốc công phủ cùng Bá tước phủ là cái gì? Vương gia là người muốn làm đại sự, ngày sau cho dù sự có thành, nếu thiếu sự phối hợp của các môn phiệt thế gia ở Kim Lăng, cũng khó tránh ta chỉ hữu truat (*). Thế nhưng chẳng lẽ bọn họ sẽ thật tình đi ủng hộ một nhân vật không chút đề ý đến thể thống ra sao? Ta một khi chết, chuyện nhỏ nhặt. Chỉ tiếc cho tên của Vương gia ở Kim Lăng, từ nay về sau chỉ sợ bị hủy chỉ trong chốc lát!”

(*) *Tả chi hữu truat: đỡ trái hờ phải, giật gấu vá vai, được đằng này hỏng đằng kia...*

Triệu Tĩnh vốn cũng có chút chột dạ, vội nói: “Phụ vương, người đừng tin nàng ta! Lúc ấy cướp nàng ta đi là... là... cưỡng đạo, người bên ngoài làm sao mà biết... sao dính tới người được?”

Sơ Niệm cười lạnh nói: “Người cho là mỗi người đều giống như người, ngọc đến không chữa được?”

Lời Sơ Niệm mới vừa nói, cũng chính là suy nghĩ trong lòng Phúc vương. Thấy nhi tử còn muốn tự biện, hấn xanh mặt gầm lên một tiếng, lúc này mới đối với Sơ Niệm nói: “Làm phu nhân giết mình rồi. Tạm thời xin hãy an tâm lưu lại hấn đệ nghỉ ngơi mấy ngày, chờ đến khi bình tĩnh hơn, bốn vương sẽ xử trí.” Dứt lời hấn sai người đưa Sơ Niệm chuyển tới một cái sân khác thanh tịnh hơn, lệnh cho mỗi ngày đều dùng cảm y ngọc thực mà đối đãi nàng, sau đó bỏ đi.

Phúc vương mặc dù ngăn cản nhi tử làm xằng làm bậy, nhưng thứ nhất – không giết nữ tử này để tuyệt hậu hoạn, thứ hai cũng không thả nàng để lấy on trạch, mà chỉ nhốt nàng ở trong phủ, kỳ thật còn có một phen tính toán khác. Cái này, chính là có liên quan đến Từ Nhượng Lân.

Hấn đã sớm biết trong số những người có khả năng dưới tay Bình vương, Từ Nhượng Lân là xuất chúng nhất. Vào khoảng mấy năm trước, có một lần cơ duyên xảo hợp, khi ở Đại Ninh hấn đã gặp qua y một lần, ngay lúc ấy đã có ấn tượng sâu sắc, có lòng muốn thu nhận về trường mình, chỉ là mãi không cơ hội mà thôi. Lần này nhi tử của hấn mặc dù không biết trời cao đất rộng làm bừa làm bậy, nhưng bỗng nhiên đã cho hấn một gợi ý, có cảm giác đây chẳng phải là on trên đang trợ giúp hấn một tay sao, vừa đúng trước khi khởi sự, đã đưa cơ hội này đến trước mặt hấn?

Hấn đương nhiên biết, Từ Nhượng Lân đã bị Ngụy quốc công phủ xóa tên trong gia phả. Nhưng dù tên đã xóa, thì cũng không thể phủ nhận tất cả quan hệ như vậy. Tiểu quả phụ này của Quốc công phủ, ẩn theo bối phận mà nói, là đệ muội của y. Hấn có nên thừa cơ hội này mà gởi riêng cho y một phong thơ không? Nói rõ là Phúc vương phủ tình cớ cứu thoát nàng tử trong tay bọn cường đạo, sau khi biết được thân phận của nàng, sợ rằng Quốc công phủ hiện giờ không muốn dính líu quan hệ với Phúc vương phủ, lại càng không muốn nhận ân huệ của hấn, cho nên mới tìm tới y, mời y quyết đoán. Đương nhiên, đây chỉ là cái cớ dễ tiếp cận, người mang tin đi sẽ thi triển công phu miệng lưỡi với y để hòng lung lạc, cũng biểu hiện tâm ý ngưỡng mộ hiền tài của bản thân hấn. Nếu không thành, thực sự cũng chẳng tổn thất gì lớn. Dù Bình vương có biết được, thì hấn ta hiện giờ óc còn không mang nổi mình óc, cũng không dám đối với hấn như thế nào. Còn nếu thành công, thì đối với đại sự của hấn, nhất định như hổ thêm cánh.

Sau khi Phúc vương suy nghĩ kỹ càng, hai ngày sau xem xét người thích hợp đi đưa tin, lúc hấn đang tự tay viết thư, dự tính ngày mai liền gửi đi. Không ngờ thư mới vừa viết được một nửa, bỗng nhiên nghe được ngoài thư phòng có người truyền báo, nói: “Vương gia, Yên Kinh Bắc tổng binh Từ Nhượng Lân gửi thiệp cầu kiến, hiện giờ người đã ở ngoài cửa lớn.”

Phúc vương cả kinh.

Bản thân hấn tuy có lòng muốn lôi kéo y, nhưng thư còn chưa gửi đi ra, vào lúc này, sao người đã bất ngờ tới thẳng đây rồi? Cân nhắc kỹ lại, hấn lập tức quăng bút, triệu thân tín đến thương nghị, sau khi phái người âm thầm mai phục ở bên cạnh phòng nghị sự để đề phòng bất cứ tình huống nào, lúc này mới kêu đón vào. Bản thân cũng đi thay quần áo. Sau đó mới tiến hô hậu ung, cất bước đi đến phòng nghị sự.

Phúc vương bước vào phòng nghị sự, thấy một nam tử vóc người cao lớn mặc thường phục màu xanh nhạt đang đứng đưa lưng về phía mình, dường như đang nghiên cứu bức tranh lớn vẽ mặt trời đỏ và mảnh hồ treo cao trên mặt tường hướng Bắc, hấn đánh tiếng ha ha. Người kia nghe tiếng liền xoay mặt,

anh khí bức người, nghiêm nghị hàm uy. Tuy nhiều năm trước bắt quá chỉ gặp mặt có một lần, nhưng Phúc vương cũng lập tức nhận ra, đúng là người bị trục xuất khỏi gia tộc Từ gia – đứa con cả Từ Nhượng Lân. Hắn lập tức đi tới ghé chủ tọa ngồi xuống, sau khi hàn huyên một phen, cười nói: “Từ đại nhân, nhiều năm trước ở Đại Ninh đã từng gặp một lần, bốn vương đến nay vẫn không quên. Đã nhiều ngày đang cân nhắc tới gặp Từ đại nhân, không ngờ hôm nay người liền đăng môn, thật sự quá khéo. Không biết Từ đại nhân có chuyện gì phải làm hay sao?”

Từ Nhượng Lân vểnh vàng nói: “Vô sự không đáng tam bảo điện. Ta biết Vương gia từ trước đến nay sáng khoái, ta cũng không đi vòng vèo. Nghe nói đệ muội hiện giờ đang được quý phủ thu nhận, ta cố ý đến đây đón nàng quay về. Mong Vương gia hỗ trợ.”

Phúc vương ngẩn ra, lập tức liền thông suốt. Biết nhĩ tử của mình từ trước đến nay làm việc chỉ tùy tính. Giống như loại tiết mục này sai người giả dạng cường đạo đi cướp bóc, người sáng suốt vừa nhìn liền biết là chuyện gì xảy ra. Từ Nhượng Lân tìm tới cửa, cũng không tính kỳ quái. Chỗ duy nhất nghĩ không thông là, vì sao y đối với “đệ muội” này lại đề bụng như thế, cư nhiên một đường phong trần mệt mỏi chạy tới nơi này, theo hắn biết, mặc dù đã bị đuổi đi trước đó, quan hệ của vị trưởng tử này với Quốc công phủ cùng gia tộc, cũng vô cùng lạnh nhạt —— đương nhiên hiện tại, đây chỉ là chút chuyện vặt vãnh. Hắn đang muốn tiếp cận với y, chính y liền tìm đến cửa, đây chính hợp tâm ý hắn. Hắn liền cười nói: “Tin tức của Từ đại nhân thật sự rất linh thông. Không sai, chính vào mấy ngày trước, người trong phủ bốn vương ngẫu nhiên từ trong tay đám cường đạo cứu thoát một nữ tử, sau đó lại được biết nàng ấy là đích tôn phu nhân của Ngụy quốc công phủ. Bốn vương đang lo lắng phải làm như thế nào để đưa nàng về. Không ngờ Từ đại nhân đã đến ngay lập tức. Thế này thì càng hay. Nàng ấy giờ phút này lông tóc không tổn hại, Từ đại nhân hãy đưa về đi.”

Từ khi Phúc vương mở miệng bắt đầu nói câu đầu tiên, ánh mắt lợi hại của Từ Nhượng Lân không hề rời khỏi gương mặt hắn. Lúc này thấy ánh mắt hắn mặc dù thoáng lóe ra, nhưng khi nhắc đến Sơ Niệm, biểu tình tự nhiên, hẳn là không có nói dối. Biết nàng bình yên vô sự, sự lo lắng nhiều ngày nay rốt cục cũng hạ xuống được, trên mặt y cũng lộ ra nét cười yếu ớt đầu tiên từ sau khi bước vào gian đại sảnh này, hơi hơi hạ thấp người, nói: “Vậy đa tạ Vương gia.”

Phúc vương ha ha cười nói: “Đâu có gì, đâu có gì. Từ đại nhân đường xa đến đây, phong trần mệt mỏi, nếu không ở lại hàn đệ dùng mấy chén rượu nhạt đơn giản giải trừ mệt mỏi thì trong lòng bốn vương thật sự rất bất an. Từ đại nhân sẽ không không nề mặt này chứ?”

Từ Nhượng Lân khẽ cười nói: “Cung kính không bằng tuân mệnh. Vậy quấy rầy Vương gia.”

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Lâu Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Đã nửa đêm, Sơ Niệm vẫn không thể nhập眠, nàng mặc nguyên quần áo nằm trần trọc trên chiếc giường xa lạ, lúc đang suy đoán Phúc vương giam lỏng mình như vậy rốt cuộc là muốn làm như thế nào, bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài cửa truyền đến tiếng động rất nhỏ. Nhất thời, cả người nàng liền ngồi bật dậy, nhìn chằm chằm về phía cửa.

“Là ta.”

Mơ hồ, một âm thanh ngắn ngủi thoáng truyền đến bên tai nàng.

Sơ Niệm cơ hồ là quay cuồng xuống giường, cả người ngã vật trên mặt đất, lại bất chấp đau đớn, đứng lên liền như chạy về hướng phát ra âm thanh, mở cửa ra. Trong bóng đêm u tịch, nàng chỉ nhìn thấy một thân ảnh mơ hồ xuất hiện ở trước mặt, nhưng cái loại cảm giác quen thuộc này, lại nghênh diện ập tới.

“Là... người...”

Thời điểm tận sâu dưới đáy lòng nàng lặng lẽ thốt lên hai chữ này, yết hầu đã như bị cái gì đó siết chặt lại, giờ khắc này, hốc mắt không ngừng nóng lên, ngay cả hít thở cũng có chút khó khăn.

Cũng ngay lúc nàng giật mình đứng yên bất động, Từ Nhượng Lân đã vươn tay ra, nắm lấy tay nàng. Trong bóng tối, dường như nàng nhìn thấy y nhe răng cười với nàng, sau đó một từ cũng không nói liền xoay người mang theo nàng, bước nhanh ra bên ngoài.

Sơ Niệm vẫn cảm thấy như giấc mộng, bị y nắm tay nghiêng ngả lao đảo bước đi về phía trước, theo y quẹo trái quẹo phải, né qua một trạm gác của vương phủ, cuối cùng đến một cánh cửa nhỏ, lúc ra tới một con đường khuất bên hông vương phủ, nàng mới ý thức được, chính mình thật sự được y đưa ra khỏi Phúc vương phủ...

Từ Nhượng Lân nắm tay nàng thật chặt, trong bóng đêm, y với nàng mới vừa đi thêm hơn mười bước chân, y bỗng nhiên dừng chân lại.

Sơ Niệm cũng đã thấy, trên ngã tư đường rộng lớn phía trước, không hề báo trước xông ra mười mấy binh sĩ trên tay cầm hỏa trượng. Sau đó ở phía sau, cũng vang lên một rầm rập tiếng vó ngựa. Nàng chợt quay đầu lại, thấy trên ngã tư đường, hai bên tường cao của vương phủ, dần dần vây kín kỵ binh tay cầm thương giáo. Chỉ trong nháy mắt, chúng đã xiết chặt chắn hết đường phía trước và sau của Từ Nhượng Lân với nàng.

“Ha ha...”

Trong đội ngũ bộ binh, bỗng nhiên truyền đến một trận cười to, từ bên trong ánh lửa chiếu sáng bốn phía như ban ngày, Phúc vương Triệu Hợp đầu đội cánh thiện quan(*), trên người mặc áo bào đỏ thêu kim tuyến hình rồng lượn từ cổ đến tay áo, lưng cài đai ngọc, trong sự tiền hô hậu ủng của binh sĩ, uy phong lẫm lẫm tiến nhanh về phía họ.

(*) cánh thiện quan: loại mũ miện mà phía sau có hai cánh như cánh ve, chỉ dành cho vua chúa, vương gia và các hoàng tử

Phúc vương đứng lại, ánh mắt sau khi đảo qua Sơ Niệm, dừng lại trên người Từ Nhượng Lân, lắc lắc đầu tâm đắc nói: “Từ đại nhân, bốn vương trước đã cứu nữ tử này trước, sau lại lấy lễ đối đãi với người, lại có lòng luyện tiệp nhân tài. Mặc dù trong bữa tiệc tối, thuộc hạ của ta lúc sau bởi vì lời nói bất kính đã có điều mạo phạm tới đại nhân, nhưng cũng bị bốn vương quát lui. Hôm nay há không cứng rắn làm mua bán, người nếu đã không muốn đầu nhập dưới trướng ta, bốn vương cũng sẽ không miễn cưỡng người, chưa cho đi lập tức theo ý người, bất quá cũng vì muốn người ở lâu vài ngày, để ta tận tình địa chủ mà thôi. Từ đại nhân thế nhưng không từ mà biệt, chẳng lẽ không phải là quét mặt bốn vương?”

Từ Nhượng Lân nói: “Vương gia nói quá lời. Từ mồ quen thói lỗ mãng, không từ mà biệt như thế, chẳng qua là sợ khó có thể từ chối thịnh tình của Vương gia mà thôi.” Ánh mắt y chậm rãi đảo qua phía đối diện càng lúc càng tụ tập nhiều binh sĩ vương phủ, rốt cục cười lạnh nói, “Vương gia đây là tự mình đến đưa tiễn hay sao? Thực sự bày ra trận thế cũng không nhỏ, làm Từ mồ thật sự hổ thẹn không dám nhận.”

Phúc vương nhìn chằm chằm nam tử trước mặt mình, đã tới thời khắc này rồi mà còn lù lù bất động, giữa lúc đấu tranh tư tưởng, liền lập tức ra quyết định.

Người giống như Từ Nhượng Lân này, rơi vào trong tay mình, nếu không thể lưu dụng, kết cục duy nhất là phải giết. Nếu thả y quay về, chính là tăng thêm một đối thủ mạnh mẽ cho mình ngày sau. Chuyện mua bán như vậy, hẳn lại càng không làm.

Phúc vương hí mắt, ý cười trên mặt đột nhiên biến mất, thần sắc chuyển thành nghiêm trọng, quát: “Từ Nhượng Lân, người có biết người đang nói chuyện với ai hay không? Bốn vương kính trọng người, mới nhường người ba phần, không ngờ người lại không biết tốt xấu như thế! Người xem Thanh Châu này của bốn vương là sân sau nhà người ở Yên Kinh sao? Nói đến là đến, nói đi là đi! Người cũng không khỏi quá cuồng vọng tự đại đi! Bốn vương cho người... một cơ hội cuối cùng, nếu người thay đổi chủ ý, ngày sau vinh hoa phú quý, dư thừa dư dật. Nếu còn khăng khăng một mực, người phải biết hậu quả đối nghịch với ta chính là cái gì!”

Phúc vương vừa hạ giọng, mười thân binh bên cạnh hắn lập tức cúi thấp người ngồi xổm xuống, cung nỏ trong tay xoàn xoạt nhắm ngay vào Từ Nhượng Lân và Sơ Niệm, mũi tên được chế tạo từ kim loại, ở trong ánh lửa lóe ra bạch quang chói mắt. Số binh sĩ còn lại đều rút đao, mà kỵ binh tay cầm trường mâu thì dưới sự chỉ huy của đầu mục, chậm rãi dịch về phía sau, hiển nhiên đã sớm nhận lệnh, tùy thời sẽ chuẩn bị xung kích.

Từ Nhượng Lân kéo Sơ Niệm đến bên người, quay nhìn nàng.

Sơ Niệm mở to mắt, thấy y đang nhìn, cúi đầu hỏi nàng: “Nàng sợ không?”

Đây là đêm nay, câu thứ hai y mở miệng nói với nàng.

Nàng rất sợ. Thế nhưng tại một khắc này đây, cảm giác được đôi tay y, lòng bàn tay nhiệt huyết đang nắm chặt lấy mình, sợ hãi dường như cũng tan đi ba phần.

“Ta không sợ.”

Nàng cố gắng cắn chặt hàm răng đang run lên, nói rõ ràng.

Từ Nhượng Lân mỉm cười, dùng sức siết chặt đôi tay lạnh lẽo của nàng, sau đó rút ra trường đao trong vỏ, lưỡi đao ở trong ánh lửa tóe ra một tia xanh đỏ hòa cùng chút lệ vong.

“Lên đi! Thử xem hôm nay thiên mệnh, rốt cuộc đứng ở bên ai!”

Y khinh miệt nói với Phúc vương, trong ánh lửa chiếu rọi, hai đồng tử hơi hơi co rút lại.

Hai cơ gò má Phúc vương hơi rung động, cho thấy hắn phần nộ đến cực điểm. Phất phất tay, cung tiễn thủ đang muốn phóng ra, ngay lúc đó, từ phía sau Phúc vương, đột nhiên một cỗ xe hai ngựa kéo xông ra từ trong bóng tối, hai con tuấn mã mặc áo giáp như phát điên lao về phía vòng vây cung tiễn. Cung thủ vội vã xoay người, chờ thấy rõ được tình thế, mũi tên đồng loạt bắn về phía ngựa, con ngựa bị trúng tên hí vang rồi ngã xuống đất, nhưng vì quán tính mà vẫn tiếp tục trượt về phía trước rất nhanh, khi vọt tới trước trận của kỵ binh vương phủ, bất thành linh vang lên một tiếng nổ như sấm rền. Khắp nơi đầy khói lửa, nguyên chiếc xe ngựa trong nháy mắt bị nổ đến thất linh bát lạc, chẳng những khiến bảy tám kỵ binh bên cạnh trong nháy mắt thì cốt vỡ tồn, còn kéo theo vô số mảnh lớn mảnh nhỏ của xe ngựa bị dòng khí cường đại cùng sóng nhiệt hất tung một loạt nhân mã bên cạnh.

Ngay khi xe ngựa vọt tới, Từ Nhượng Lân đã sớm ôm lấy Sơ Niệm né tránh sang một bên, cuốn nàng trong ngực bảo vệ chặt chẽ. Dù là như thế, Sơ Niệm vẫn bị cái nổ mạnh bất thành linh chấn động khí huyết cuộn cuộn, còn chưa hiểu được là chuyện gì xảy ra, trong lúc hỗn loạn lại vọt vào bốn năm người cười khoái mã.

“Từ đại nhân, lên ngựa!”

Từ Nhực Lân tiếp lấy cương ngựa hấn đưa tới, chờ thể ngựa ngừng lại, mang theo Sơ Niệm xoay người liền lên lưng ngựa, đặt nàng ngồi ở phía trước, trong lòng mình, liền quát ngựa phi thẳng về phía trước. (<http://greenhousenovels.com>)

Lúc này khi chiếc xe ngựa chở đầy hỏa dược kia bị nổ mạnh, Phúc vương được thân binh bên người kéo rạp xuống đất bảo vệ. Bây giờ sau vụ nổ mạnh, nhìn thấy vòng vây hấn tì mị bố trí đã bị xé nát đến thất linh bát lạc trong nháy mắt, hấn giận dữ hét lên: “Ngăn bọn chúng lại!”

Đa số thân binh bị tiếng nổ mạnh dọa ngây người nhất thời còn chưa phản ứng kịp rồi cuộc tình ngộ. Cung thủ cuống quýt kéo dây cung chuẩn bị bắn tên, chỉ là còn chưa kịp thả ra, Chu Từ Long cùng bốn hộ vệ đi cùng hấn đã nhảy vào dùng ngựa xoay người, dùng thể lôi đình trong chớp mắt đã vọt tới trước mặt chúng. Cung thủ còn không kịp rút vũ khí ra, đã bị chiến mã đá ngã. Người trên lưng ngựa nắm trường đao, giờ phút đối mặt với kẻ địch không có áo giáp, tựa như sói đói nhảy vào đàn dê, giữa tiếng kêu gào thê thảm, trong nháy mắt, bảy tám người đã phơi thây dưới đất.

Khi Từ Nhực Lân giục ngựa phi về phía trước, mấy chục tên kỵ binh của vương phủ cũng đuổi theo gầm rú vây kín từ tứ phía. Từ Nhực Lân cúi đầu né tránh một cây trường đao nghiêng diện tập kích, bởi vì ngựa phi quá nhanh, lưỡi đao sắc bén lướt qua hai má y, kéo theo một đường vết máu. Nhưng đối phương còn chưa kịp vung đao thứ hai, khi hai con ngựa lướt qua, trường đao trong tay y đã phản thủ chém ra, tước đầu của tên kỵ sĩ kia xuống. Sơ Niệm chỉ cảm thấy hai má nóng lên, dòng máu tanh âm ẩm đã từ trên cổ nàng chậm chạp chảy xuống.

Giao chiến ngắn ngủi, trong nháy mắt, bốn năm kỵ binh của vương phủ đã bị chém té xuống ngựa. Khi sắp vọt tới đầu phố, ngựa dưới thân Từ Nhực Lân bỗng nhiên bị đại đao từ bên cạnh vọt tới chém té xuống đất, bất ngờ không kịp đề phòng, cả người bị ném đi, y chỉ có thể nghiêng người chạm đất, mới bảo vệ được Sơ Niệm ở trong ngực y cũng ngã theo không té bị thương, nhưng chính y lại rên lên một tiếng. Ngay lúc đó, một thanh trường đao bổ tới chặn đầu, Từ Nhực Lân đưa tay kéo Sơ Niệm xuống dưới thân mình, cúi đầu né qua, phốc một tiếng, đầu đao đã chém trúng vai y. Trong mắt thân binh vương phủ ở đối diện lấp lánh tia vui mừng như điên, sau đó lại muốn rút đao chém tiếp, nhưng lại bị Chu Từ Long từ sau chạy tới cho hấn một đao chết thống khoái.

“Bắn tên! Bắn tên! Khốn kiếp!”

Phúc vương thấy Từ Nhực Lân đoạt một con ngựa từ kỵ binh vương phủ xoay người lên ngựa, hai mắt hấn sung huyết đỏ bừng, lớn tiếng rống giận.

Con mưa tên từ nghiêng diện bay đến, Từ Nhực Lân đặt Sơ Niệm phía trên lưng ngựa, dùng đao chặn tên, phía sau bỗng nhiên lại đánh úp tới một thanh trường mâu, khi y quay đầu lại chắn đao thì, phập một tiếng, một mũi tên lạc bắn trúng cánh tay trái của y. Mũi tên mang theo ba móc câu cắm thật sâu vào bên trong huyết nhục, nhưng y không dừng lại một giây nào, sau khi giết kẻ đột kích phía sau, y vung đao chặt đứt cây tên còn đang run rẩy trên cánh tay.

Trước mặt, sau lưng, càng lúc càng có nhiều người hơn, xông lên không ngừng. Sơ Niệm bị y đặt trên lưng ngựa, quay đầu lại nhìn y run giọng nói: “Các người tự mình đi thôi, mặc kệ ta!”

“Kiều Kiều, nàng chờ xem kịch vui đi...”

Từ Nhực Lân chỉ nói như vậy, là câu thứ ba đối với nàng trong đêm nay, chém hạ một thân binh vương phủ bên cạnh, y thuận tay lau khuôn mặt đã bị vết máu phủ kín. Trong ánh lửa huy hoàng, gương mặt vốn dĩ anh tuấn vô cùng kia bỗng nhiên có vẻ hết sức dữ tợn. Sơ Niệm thấy đầu quạ tim rung lên.

Vào thời khắc này, nàng bỗng nhiên cảm thấy thật sự không hề đáng sợ. Giống như mặc dù thân ở giữa vòng vây của thiên quân vạn mã, nàng cũng không cần sợ hãi, chỉ vì ở bên cạnh đã có y bảo hộ.

“Giết hấn —— bốn vương thưởng cho một ngàn hoàng kim, thăng quan ba cấp ——”

Trong lúc Phúc vương đang rống lớn, bỗng nhiên, từ hướng tây bắc xa xa truyền đến một trận tiếng vang rầm rầm, tựa như một con sấm vang cuốn qua ngày mùa hè trước cơn dông tố. Tiếng thứ nhất còn chưa tan hết, tiếng sấm rền khác lại vang lên liên tiếp, liên miên không dứt. Cả tòa thành dường như đều cảm giác được loại chấn động này, những người đang chém giết cũng ngừng lại, hồ nghi nhìn về phía phát ra thanh âm. (<http://greenhousenovels.com>)

Phúc vương cũng nghe ra được tiếng vang này chính là truyền đến từ hướng tây bắc, vốn dĩ hấn còn đang gầm rú bỗng nhiên như bị người ta bóp cổ, giọng im bật cắt đứt. Đến khi nghe thấy tiếng động ầm ầm kia càng ngày càng dày đặc, cả người hấn tựa như bị kim châm, trợn to mắt, nhìn về phía Từ Nhực Lân.

“Ngươi —— ngươi con mẹ nó rồi cuộc đã làm cái gì?”

Giọng hấn bén nhọn giống như một cái lưỡi lê.

Ánh mắt Từ Nhực Lân lóe lên, cười nói: “Ngươi nghe không hiểu hay sao? Đó là tiếng nổ lớn từ xưởng công binh chế pháo hỏa dược ngoài thành Tây Sơn của ngươi. Cũng không tệ lắm huh?”

“Ngươi cầu ——”

Phúc vương mắt muốn nứt ra, lúc hấn chửi ầm lên, Từ Nhực Lân cắt ngang hấn, lạnh lùng vừa cười vừa nói: “Ta dường như còn có lẽ gặp mặt muốn tặng cho Vương gia, để cảm tạ ơn cứu hộ của Vương gia đối với đệ muội. Nếu ngươi còn ở nơi này bất động, thêm một lát nữa, chỉ sợ kho lương khó lương thảo kia của ngươi, cũng muốn đốt quách cho rồi.”

Phúc vương phát ra một tiếng tru quái dị đến cực điểm, điên cuồng hét lên nói: “Không thể nào! Ngươi làm sao có thể biết kho lương khó của ta ở đâu!”

“Dưới Bắc Sơn linh phong, tổng cộng có mười hai lương khô. Phúc vương điện hạ, ta không nói sai chứ?”

Từ Nhựt Lân nhìn về hướng Bắc Sơn, chậm rãi nói.

Sắc mặt Phúc vương nhất thời xám trắng, không thể tin nhìn y, cả người vẫn không nhúc nhích.

“Vương gia, thà rằng tin là có. Mau phái người đi!”

Muru sĩ ở một bên lo lắng lên tiếng thúc giục, Phúc vương lúc này mới như ở trong mộng mới tỉnh, lớn tiếng hét lên: “Nhanh... Nhanh đi linh phong lương khô ——” Bỗng nhiên như chợt nghĩ tới, hắn dùng ánh mắt tràn ngập oán độc nhìn về phía Từ Nhựt Lân, “Người này, cũng không thể buông tha ——” (<http://greenhousenovels.com>)

Từ Nhựt Lân lạnh lùng liếc nhìn hắn một cái, hét lớn một tiếng, cánh tay phải vung đao bổ xuống thân binh vương phủ đang án ở phía trước có chút không biết làm sao, cánh tay trái y ôm chặt lấy Sơ Niệm ở trước người, dùng tốc độ sấm sét phóng về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Lâu Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Thành Thanh Châu suốt một đêm nay, hoàn toàn hỗn loạn.

Trận nổ mạnh liên miên không dứt kéo dài hơn nửa khắc (tức khoảng mười phút) đến từ ngoài thành tây sơn, cơ hồ khiến cho toàn thành mọi người đều bùng tỉnh. Đèn đuốc đều sáng lên, trong tiếng ầm ầm ỉn ỉn, hỗn loạn tiếng trẻ con mới sinh khóc nỉ non, tiếng chó sủa, tiếng phụ nhân kinh hoàng gọi hán tử nhà mình. Khung hoảng cùng xôn xao giống như cơn ôn dịch nhanh chóng lan tràn nở rộ khắp thành. Trên con đường phụ cận Phúc vương phủ, các hộ dân trước đó đã bị một trận chém giết cùng tiếng nổ mạnh từ chiếc xe ngựa làm bùng tỉnh, cũng không dám mở cửa ra coi có chuyện gì xảy ra. Kinh hồn táng đăm một hồi. Rốt cuộc cũng tới hồi kết thúc, khi tất cả mọi thứ đều lắng xuống, có người gan lớn rốt cuộc thử mở cửa ngóng, từ bên trong lỗ đầu ra tìm hiểu, lúc này mới hoảng sợ phát hiện, thì ra không chỉ ở phía tây sơn xảy ra chuyện, giờ phút này, cả mảnh trời đêm bên phía Bắc Sơn, bỗng nhiên đỏ hồng tựa như ráng đỏ vào thời điểm chạng vạng. Các nam nhân bất chấp sợ hãi, đều leo lên nóc nhà, xôn xao bàn tán kinh nghi bất định, ngóng cổ lên xem xét quang điểm kỳ quan diệu lệ này. Mặc dù cách một khoảng cách xa như vậy, cũng không chút trở ngại bọn họ cảm thụ được trận liệt hỏa hùng hực này cơ hồ có thể đem nửa bầu trời đêm biến thành ban ngày...

Tây môn cùng Bắc môn của thành Thanh Châu khẩn cấp mở ra. Trong tiếng sấm rền ầm ầm không dứt cùng hỏa ảnh cuồng vũ tứ phía, nhóm thân binh của Phúc vương phủ nhận được mệnh lệnh phân công đến hướng quân công ở Tây sơn cùng kho lương khô ở Bắc Sơn. Đang vây quanh chờ cửa thành mở ra bỗng nhiên nghe thấy từ phía sau truyền đến một trận tiếng vó ngựa hối hả, khi quay đầu lại là lúc, chúng hoảng sợ nhìn thấy một người mang theo một nữ tử, hân mã dưới thân từ trong bóng tối điên cuồng phóng ra như sấm chớp. Cả người y nhuộm đầy máu, trên tay là một thanh trường đao bốn thước, tựa như có sát khí ác linh địa ngục cuốn theo, y không chút lưu tình phách trảm hết thấy chướng ngại ngăn trở trên đường, đánh đầu thẳng đó, không gì cản nổi. Nhìn huyết hoa tung bay trong hỏa ảnh rạng hồng, cảnh tượng này, giống như một màn luyện ngục chốn nhân gian, nhóm bộ binh vốn dĩ gác ở cổng thành, thế nhưng không dám tiến lên ngăn trở, ngược lại rậm rạp dạt sang hai bên tránh đường, tro mắt nhìn người nọ mang theo một thân huyết tinh, như cơn cuồng phong quét qua bên người cuốn ra khỏi cổng thành.

Sau khi Từ Nhựt Lân thúc chiến mã dừng mãnh chạy ra khỏi bắc môn, quay đầu nhìn lại phía sau cách mấy chục bước vẫn còn bốn năm mươi kỵ binh vương phủ đuổi theo không tha, điện quang hỏa thạch, y lập tức ra quyết định, hét gọi Chu Từ Long đi theo bên cạnh: “Người đưa nàng đi trước! Những người khác ở lại, theo ta cản đường phía sau!” Dứt lời ra sức nâng Sơ Niệm ở trước người lên, ném qua Chu Từ Long.

Một trận trời đất quay cuồng, Sơ Niệm còn chưa kịp có phản ứng gì, phía sau lưng xiêm y đã bị túm lấy, cả người đã bay sang trên lưng một con khoái mã khác. Chu Từ Long giúp nàng ổn định lại, lớn tiếng đáp lời, không hề chậm lại, thúc mạnh roi, ngựa liền chạy như điên về phía trước, đảo mắt đã phóng đi xa hơn mười trượng. Sơ Niệm cố gắng quay đầu lại, trong mắt lại bị gì đó mờ hồ che mắt, nhìn không thấy y, trong tầm mắt phía sau phảng phất chỉ còn ánh lửa đang gào thét rống giận...

Từ Nhựt Lân nhìn theo nhân mã đằng trước đi xa, bỗng dừng ghim ngựa dừng lại, đề cương chuyển hướng sang mười mấy tên kỵ binh của vương phủ đang tề tề rống hò hét vây lên, y chậm rãi giơ lên trường đao bốn thước trong tay còn đang tí tách rỉ máu, thản nhiên nói với hộ vệ bên cạnh: “Hùng ung bay lượn ở Yên Nhiên sơn, há lại thất bại trước một đám gà què do phúc vương phủ dưỡng ra?”

“Tuyệt đối sẽ không! Đại nhân!”

Bốn hộ vệ cùng lớn tiếng đáp, nhanh chóng phân ra hai bên sườn Từ Nhựt Lân, cùng y sóng vai —— bọn họ đều là dũng sĩ trăm dặm mới tìm được một người, đi theo Từ Nhựt Lân trải qua vô số trận chiến lớn nhỏ, bất luận là âu đã hay là ý chí, đều vượt xa khả năng người bình thường.

Cùng tiếng gầm lên giận dữ, vài đạo thân ảnh mạnh mẽ cùng ánh đao ào ào hướng tới nhóm kỵ binh đối diện đang sợ ngây người, phát động đòn tấn công sắc bén.

Lửa trên Bắc sơn càng cháy càng lớn, giống như một hồi lửa phản nộ đến từ sứ giả địa ngục A tu la, thế phải đốt tới khi tất cả đều hóa thành tro bụi...

— <http://greenhousenovels.com> —

Chu Từ Long mang theo Sơ Niệm, liên tục phóng ngựa về phía trước, không ngừng nghỉ, thẳng đến khi phát giác ngựa dưới thân bắt đầu đuối sức sùi bọt mép, quay đầu lại nhìn về phía sau, thấy truy binh đã sớm bị bỏ rơi không thấy bóng dáng, lúc này mới dừng ngựa, tự mình xoay người đi xuống, lập tức cung kính nói với Sơ Niệm: “Phu nhân nắm chặt yên ngựa ngồi vững, tiểu nhân tìm một chỗ, để phu nhân dừng chân nghỉ ngơi.” Dứt lời hẩn vọng khắp chung quanh, thấy một góc ở chỗ đất hoang phía trước cách đó không xa tựa hồ có tòa miếu nhỏ, hẩn liền dắt ngựa từ từ đi đến nơi đó. Đến trước ngôi miếu, phát hiện là tòa miếu đổ nát hoang tàn, liền giúp đỡ Sơ Niệm xuống ngựa, dẫn theo nàng đẩy cửa đi vào.

Chu Từ Long tháo tấm ván cửa cũ nát cùng mấy thanh gỗ trên cửa sổ, lấy đá lửa từ trong túi da trên lưng ngựa, châm một đồng lửa, hẩn cởi áo khoác của mình ra trải lên chỗ đất trống cạnh đồng lửa, lúc này mới nói với sơ Sơ Niệm: “Phu nhân, mời ngồi.”

Sơ Niệm chưa từng cưỡi ngựa, bị mang theo trên lưng ngựa chạy điên cuồng lâu như vậy, cả người gần như rụng rời. Sau khi hai chân đặt xuống đất, nàng phải cố gắng cầm cự lắm mới không ngã sấp xuống, giờ phút này không biết là vì lạnh hay vì duyên cớ nào khác, cả thân mình nàng đều đang lạnh run. Đồng lửa cháy lên, nàng chậm chạp ngồi gần lại, cúi đầu nhìn thấy chính mình nguyên là một thân quần áo trắng thuần đã nhiễm đầy vết máu đỏ sẫm, nhớ tới một màn vừa qua, máu tươi ở trước mặt mình phun tung toé lên cao vài thước, nàng lại run rẩy một trận. Ngược mắt lên, lúc này nàng mới chú ý tới Chu Từ Long chẳng những cũng cả người đầy huyết, hơn nữa giờ phút này, máu tươi dường như còn đang chảy ra từ phía sau thẫm qua lớp xiêm y rách nát của hẩn, nàng không khỏi cả kinh kêu lên: “Thương thế của người?”

Chu Từ Long sau lưng bị chém một đao rất mạnh, may mà có mặc bộ nhuyễn giáp trong người, nên tới giờ mới không phải thí mạng, nhưng quả thật cũng bị thương không nhẹ, vẫn cố nén mà thôi. Giờ thấy bị nàng phát giác, hẩn vội xoay người sang chỗ khác, nói: “Không đáng ngại. Trong hành lý tùy thân của tiểu nhân có mang theo thuốc trị thương, tự mình xử lý là được. Phu nhân tự tiện.”

Sơ Niệm nói: “Thương thế của người ở phía sau lưng, tự mình người làm sao mà xử lý được? Để ta giúp người!”

Chu Từ Long còn muốn từ chối tiếp, Sơ Niệm đã đứng lên khỏi đất, nghiêm mặt nói: “Nếu không có các người liều mình bảo vệ, thì giờ phút này làm sao ta còn có thể bình yên đứng ở chỗ này nói chuyện như vậy? Xin cho ta tận chút sức mỏng này.”

Chu Từ Long thấy vẻ mặt nàng kiên quyết, và lại thương thế phía sau lưng, tự mình xử lý quả thật cũng không thể tới đâu, nói tiếng tạ ơn, liền lấy ra thuốc trị thương cùng băng vải, xoay lưng về phía nàng rồi cời nhuyễn giáp ra. Sơ niệm cẩn thận giúp hẩn bôi thuốc, dùng vải băng bó lại. Chu Từ Long sau khi mặc lại quần áo, cúi mặt nhìn dưới đất, lại cung kính nói lời cảm tạ.

Sơ Niệm nhẹ nhàng lắc đầu.

Vết thương trên lưng của Chu Từ Long, khiến nàng nghĩ tới Từ Nhược Lâm thay mình chắn một đao kia cùng mũi tên trên cánh tay. Trong lòng đã sớm rối loạn thành một đoàn, nàng chậm chạp đi đến cửa miếu, tựa trán vào trên khung cửa lạnh lẽo, kinh ngạc nhìn về hướng Bắc Sơn giờ phút này ở phương xa xa kia vẫn có thể trông thấy ánh hồng. Rốt cục nhìn không được, nàng quay đầu lại nhìn về phía Chu Từ Long, hỏi: “Y... Y có thể xảy ra chuyện gì hay không?”

Cơ hồ là phải ngưng tụ hết toàn bộ khí lực toàn thân còn sót lại lúc này, nàng mới cuối cùng mới có dũng khí hỏi ra một câu như vậy. Hỏi xong, hốc mắt nóng lên, nước mắt liền chảy ra.

Chu Từ Long có chút kinh ngạc. Không dám nhìn tiếp, chính là đáp: “Phu nhân yên tâm. Từ đại nhân không phải lần đầu tiên trải qua trường hợp này. Trước đây ở doanh địa Bắc Nhữnh đại hãn, người cũng từng từ trong vòng vây trùng trùng điệp điệp mà bình yên thoát ra.”

Niềm hy vọng vốn dĩ như ngòm lửa dập tắt trong lòng Sơ Niệm lập tức được đốt lên. Cảm thấy chính mình bộc lộ tâm tình ra ngoài làm cho nam tử đối diện này tựa hồ có chút mất tự nhiên, nàng vội vàng gờ lên ống tay áo lau nước mắt. Lại hỏi: “Nhưng mà, vạn nhất y tìm không thấy chúng ta thì sao?”

Chu Từ Long nhìn nàng, nói: “Một đường đến đây, ven đường ta đều lưu lại ký hiệu. Người có thể tìm được.” Dừng một chút, hẩn lại nói: “Phu nhân vẫn là nên đi sưởi ấm hạ thân. Ta đi ra bên ngoài chờ.” Dứt lời hẩn vội vàng ra trước cửa miếu.

Sơ Niệm rốt cục thả lỏng một chút. Lúc này nàng mới phát giác hai chân của mình vẫn đang run lên. Yên lặng quay lại với đồng lửa ban nãy, nàng chậm chạp ngồi xuống, bình tĩnh nhìn ngọn lửa đang nhảy múa không ngừng. Không biết trôi qua bao lâu, bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến một trận tiếng bước chân, quả tim nhảy lên. Quay đầu nhìn lại, Chu Từ Long tươi cười đẩy mặt tiến vào, nói với nàng: “Đại nhân bọn họ đã trở lại!”

Sơ Niệm đứng bật dậy, chỉ chớp mắt, đã thấy Từ Nhược Lâm sai bước tiến vào, hướng về phía mình. Bước chân y thoáng tập tễnh, một thân đầy máu, trên mặt còn lưu lại nồng đậm lệ khí sát lục, nhưng đôi mắt nhìn về phía nàng, dường như lại hàm chứa ý cười.

Nàng không hề nghĩ ngợi, theo bản năng hướng về phía y. Mới vừa run giọng nói một câu: “Người đã trở lại...” Khuôn mặt bị lửa hơi có chút nóng bỏng bỗng nhiên cảm giác thấy một tia mát lạnh, lúc này nàng mới phát hiện bản thân mình thế nhưng lại một lần nữa rơi lệ.

Thương thế của vài hộ vệ đều khá nghiêm trọng, sắc mặt trắng bệch, nhưng ngay cả rên cũng chưa rên một tiếng. Trong lúc Chu Từ Long ở một bên giúp bọn họ băng bó miệng vết thương, Sơ Niệm cũng đã đỡ lấy Từ Nhược Lâm, chờ y ngồi xuống xong, nàng quý gối trước người y, giúp y cởi ra quần áo đã nhiễm đỏ như được lấy ra từ chậu máu. Sau đó nhìn thấy Chu Từ Long đi đến, dùng chủy thủ nhọn giúp y lấy ra đầu mũi tên còn cắm sâu trong thịt. Đinh một tiếng, sau khi đầu tên nhiễm đầy máu được lấy ra, miệng vết thương liền không ngừng chảy máu.

Thương thế của Từ Nhượng Lân, với chính y mà nói, cũng không tính là cái gì. Vết thương chỗ bả vai bị chém vẫn chưa chạm đến xương cốt, chỗ trên cánh tay trái chò cầm máu bôi thuốc xong, hẳn là sẽ không đáng ngại. Chính là giờ khắc này, lần đầu tiên trong cuộc đời y, nhìn thấy nàng dịu dàng quý gởi bên cạnh chính mình như vậy, ở bên cạnh, run rẩy tự tay vào làm giúp chính mình bôi thuốc băng bó; ở bên cạnh, nước mắt kia như chuỗi trân châu bị đứt không ngừng rơi xuống; nhất thời thụ sủng nhược kinh, trong lòng y lại thấy thỏa mãn mà trước giờ chưa từng có. Chăm chú nhìn nàng một lúc lâu, rốt cục y vẫn không đành lòng, nhẹ giọng nói: “Ta không sao, nàng đừng khóc.”

Sơ Niệm cắn môi, cúi đầu ừ một tiếng. Giúp y buộc lại một vòng băng vải cuối cùng trên vai, cẩn thận thắt nút lại, sau đó khi hầu hạ y một lần nữa mặc lại quần áo, bỗng nhiên nàng trông thấy từ trong vạt áo rơi ra một chiếc khăn tay đã nhiễm vết máu loang lổ. Ngần ra. Khi nhặt lên, nàng lập tức nhận ra đó là chiếc khăn mà lúc trước nàng đã lấy gói điểm tâm đưa cho Triệu Vô Dụng, nàng giương mắt nhìn về phía y.

“Này..... Vô Dụng nói cho ta.....”

Từ Nhượng Lân thấy đôi mắt sáng của nàng nhìn sang, bỗng nhiên có chút chột dạ, ngưng ngưng giải thích.

“Từ đại nhân, Dương Dự, Thường Đại Vinh đến rồi!”

Ngay lúc đó, bên ngoài truyền đến hai tiếng côn trùng đêm kêu to. Chu Từ Long lập tức thò người từ cửa vào, vẻ mặt vui mừng.

Sắc mặt Từ Nhượng Lân lập tức chuyển sang nghiêm túc, dừng lời lại, bật dậy từ trên mặt đất, đi hướng ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Lâu Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Phiên ngoại

Lời tác giả:

Đây là một cái phiên ngoại, thời gian là ước chừng hai năm sau.

Mùa thu Nguyên Khang năm thứ hai, trận này chiến sự giằng co gần hai năm, rốt cuộc đã đi gần đến kết cục. Bình vương Bắc quân chủ lực một đường nam hạ. Tháng năm vượt qua Hoài Bắc, tháng bảy lên đến ngân sông Hoài nam, lượng quân thu hàng đạt hơn mười vạn, một đường thế như chẻ tre, cuối cùng vào tháng trước, rốt cuộc đã đến bắc ngân Trường Giang.

Chỉ cần vượt qua Trường Giang, là có thể tới Kim Lăng.

Triệu Khâm vì bảo vệ cho một đạo lạch trời cuối cùng này, hấn hạ lệnh bày bố mười vạn Thủy quân ở nam ngân, điều động mấy ngàn chiến thuyền, thế muốn cùng bắc quân quyết một trận tử chiến.

Mà lúc này, đội quân ở phía bắc ngân thế nhưng không như người ta tưởng tượng là đang sẵn sàng ra trận, chẳng qua chỉ như thường chinh tề đóng quân ở một gò đất ven bờ. Bây giờ, thu nguyệt mãn giang, lúc này Thống soái cao nhất quân đội – Từ Nhượng Lân ngược lại quần áo thanh sam, chỉ mang theo hộ vệ bên người, đi lên một ngọn núi trống trải gần đó.

Y đứng dựa vào núi, mặt hướng về phía nam, đón gió nhìn xa xa dưới chân núi, chiến thuyền trên mặt sông tối đen với nhiều ngọn đèn dầu, yêu nguyệt đối ẩm.

Mấy ngày trước, y cho người lên sang bờ bên kia thuyết phục Thống soái Thủy quân Quy Nhon Thiệu. Mới lúc nãy, y thu được mật tín của Quy Nhon Thiệu, ước định đêm mai dẫn bộ quy hàng. Y biết hẳn ta không dám đùa giỡn dối trá. Triệu Khâm đã định thế bại trận. Ngoại trừ một số ít người trung thành ủng hộ, những người còn lại sớm đã lo sợ không yên không chịu nổi một ngày, đều muốn nhân cơ hội cuối cùng này để biểu đạt thân cận với Bắc quân. Mà tên Quy Nhon Thiệu này, cũng không phải là trung liệt chi sĩ.

Qua Trường Giang, xuống Trấn Giang, đó là Kim Lăng.

Chiến sự lần này, cũng như thế, tràn ngập máu lửa, gian khổ vô cùng —— chỉ cần là chiến tranh, thì vĩnh viễn không thể tránh khỏi máu và lửa. Nhưng còn hơn một lần trước, ít nhất, thời gian rút ngắn lại được gần một năm.

Trong tay y, một bầu thanh tửu đã một hơi cạn sạch. Từ bắt tủy nhân, nhân khước tự tủy. (Rượu không làm người say, người lại tự say). Ánh mắt y từ những ngọn đèn dầu phản chiếu trên mặt sông tiếp tục kéo dài ra, kéo mãi kéo mãi tới một phương mà trong đó tối đen vô tận, cái gì cũng không nhìn tới, đó chính là tâm của y, tại chỗ này vốn dĩ phải vang vọng khúc hát mừng khoảnh khắc này, nhưng tâm tư, bỗng nhiên lại mơ hồ phiêu dạt tới một góc nhỏ trong thành Kim Lăng, trên người nữ tử kia.

Đã rất lâu không gặp, y biết nàng vẫn mạnh khỏe. Chẳng qua là, thời khắc như vậy, y từ nơi xa nhớ tới nàng, mà cái người quả tìm cứ mãi cứng rắn như sắt thép kia, chỉ sợ nàng ngay cả ở trong mộng, đến hôm nay cũng không muốn thấy mặt y xuất hiện đi?

Y kinh ngạc đứng yên một lúc lâu, cuối cùng quảng bầu rượu trong tay ra xa, nằm thẳng lên trên tảng đá lớn, ngưỡng mặt nhìn trên đỉnh đầu thấy rặng mây màu quần quanh vàng trắng sáng trong trời đêm xanh thẳm, suy nghĩ của y lại một lần nữa lạc trở về một ngày mùa thu sau giờ Ngọ – cái thời khắc mà đã quá xa xôi đến nỗi dường như nó chưa từng thực sự tồn tại, nàng một thân bạch y đứng dưới tàng cây phù dung, đó tình cảnh khi lần đầu tiên trong cuộc đời y gặp được nàng.

Tử diện phù dung nhất tiểu khai.

Trên đời này, không còn tu từ nào thích hợp hơn dùng để hình dung cái loại cảm giác vi diệu trong khoảnh khắc y thể nghiệm và quan sát tại đó. Đến nỗi đến tận bây giờ, khi nhắm mắt lại, hết thấy đều còn rõ ràng ở trước mắt, tựa như mới hôm qua.

Khi đó, y hai mươi lăm tuổi, bởi vì quốc tang, y theo Bình Vương vội vàng trở lại Kim Lăng. Bởi vì trên đường bị cản trở, cuối cùng lúc đến đã bị muộn, Bình vương sau khi bị truyền chỉ răn dạy thì dừng ở ngoài thành, y vào thành, trở về Ngự quốc công phủ xa cách đã lâu, về thăm nữ nhi mà rất lâu rồi y không gặp mặt.

Y không phải là một trạng phu tốt, lại càng không phải là một phụ thân tốt.

Mẫu thân của Quả nhi là Tư Sở Hương, khi y mười chín tuổi đã được gả cho y.

Việc hôn nhân này, đã được hai nhà đính ước từ rất lâu trước kia. Y đối với việc này không có chờ mong, thậm chí còn có chút phản cảm. Luôn luôn quen với tự do y cảm thấy đây là một loại trói buộc. Cho nên cũng có lý do hàng năm không trở về Kim Lăng. Thẳng đến một ngày, y thu được một phong thư đến từ chính tổ mẫu y Tư quốc thái.

Đây là một phong thư thúc giục hôn sự, trong thư chỉ nói một câu: Sở Hương Tư gia năm nay đã mười tám. Có tội tình chi. Người nếu không cưới, là muốn nàng một mình chờ người đến tám mươi tuổi già sao?

Y lật đi lật lại xem qua mấy lần, rốt cuộc trở về Kim Lăng, cưới thê tử của chính mình, sau đó đưa nàng trở về phương bắc.

Nàng bình thường, dung mạo Quả nhi có bảy tám phần giống nàng. Nàng cũng là một nữ nhân có tính tình dịu dàng, nguyên nhân có lẽ là vì ở Tư gia không được nuông chiều, nàng thậm chí có hơi nhút nhát. Nàng đối với chuyện y cuối cùng cũng chịu cưới nàng, dường như rất cảm kích, bắt đầu từ đêm tân hôn, mọi chuyện đều lấy y làm đầu —— điều này làm cho y cảm thấy một chút áy náy. Vốn dĩ là chuyện đương nhiên, bởi vì y, cuối cùng ngược lại trở thành giống như y ban ân cho nàng.

Mặc dù nàng cũng không hấp dẫn y. Nhưng đối với nam nhân mà nói, một nữ tử dịu dàng quan tâm chăm sóc, thì vô luận như thế nào cũng không thể chán ghét nổi. Y quyết định cố gắng thương tiếc nàng, cùng nàng sống cả đời. Là một người bị coi là ngoại tộc, một đứa con riêng mang huyết thống người Hồ, nàng nguyện ý đối với y như vậy, y hẳn phải cảm kích mới đúng.

Sau khi tới Yên kinh, bởi vì chiến sự cùng lệnh điều động, mặc dù y cùng với thê tử của mình sum họp thì ít mà xa cách thì nhiều, nhưng nàng chưa từng có một câu oán hận. Nhưng điều không thể ngờ chính là, năm thứ hai sau khi sinh Quả nhi không bao lâu, nàng lại chết trong một cơn sốt nặng, hương tiêu ngọc vẫn.

Đó là chuyện năm sáu năm trước. Đau xót rất nhiều, đối mặt với nữ nhi gào khóc đòi ăn, y thúc thủ vô sách – không còn biện pháp nào, y đành gửi con bé về Quốc công phủ, từ đó về sau thỉnh thoảng mới trở về thăm một lần.

Có một lần trở về, y còn nhớ rõ giống như là chỉ hơn nửa năm trước. Khi y đứng ở trước mặt nữ nhi, con bé chỉ dùng ánh mắt mờ mờ đánh giá người xa lạ nhìn chăm chú vào y. Điều này làm cho y hơi có chút mất mát, nhưng không đến mức quá thất vọng. Bởi vì y cũng không biết nên ở cùng nữ nhi của mình như thế nào mới tốt, càng không biết từ bỏ mọi thứ hiện giờ, y này đương phụ thân, còn có thể cho con bé cái gì.

Khoảng hai tháng trước, trong phủ quốc công vừa mới ra kiện tang sự. Y vẫn không gấp trở về dự tang lễ của nhị đệ mình. Lúc đó y đang dẫn theo thuộc hạ cùng đi đánh bọn giặc lâu năm là Bắc Nhung Vu Liệt vương. Giờ trở về, nơi nơi trong quốc công phủ còn có thể nhìn thấy dấu vết tang sự qua đi lưu lại.

Quả nhi không ở trong phòng, nghe nói là được Tổng thị mang ra phía sau vườn sau khi thức dậy. Y liền tùy ý đi qua tìm, khi đi tới bên cạnh một bức tường thấp, y dừng bước.

Đầu tường bên kia, trồng một gốc cây phù dung lâu năm, vào tiết này, đúng là thời khắc cả cây nở hoa rực rỡ. Dưới tàng cây phù dung, Tổng thị không thấy đâu, y nhìn thấy nữ nhi của mình đang quệt nước mắt, mà một nữ tử yếu điệu toàn thân trắng thuần đang đưa lưng về phía y, ngồi xổm trước mặt Quả nhi, lấy khăn tay nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô bé. Qua suối tóc mây, y chỉ nhìn thấy nàng lộ ra nửa bên cổ tuyết trắng như phấn.

“Quả nhi ngoan, ai nói con không cha không mẹ. Con tin ta đi, cha con qua vài ngày nữa sẽ đến thăm con. Nếu... nếu người không đến, con lại thật sự muốn nghe lời của mẹ, nhị thẩm thẩm nói nhỏ với con nha, con cũng có thể xem nhị thẩm thẩm như là mẹ con mà. Sau này nhị thẩm thẩm, nhất định sẽ ở đây với con. Chờ sau này con trưởng thành thành đại cô nương, phải đi, còn nhị thẩm thẩm có thể vẫn ở tại chỗ này...”

Nàng dùng giọng nói tình tứ như một loại nhuyển trù tốt nhất mà y chưa từng được nghe qua, đối nói như vậy với nữ nhi của y.

Y biết ngay lập tức, rằng nữ tử này hẳn là thê tử của người nhị đệ vừa mới chết đi kia. Nhưng thời khắc này, không biết vì cái gì, quả tim y thế nhưng hơi hơi nhảy nhót lên.

Quả nhi rót cuộc cũng nghe nàng khuyên, nín khóc mỉm cười, ngẩng đầu nhìn hoa trên đỉnh đầu, chỉ lên nói: “Nhị thẩm thẩm, con muốn.”

Nàng đứng lên, dưới tàng cây vòng vo xoay người, ngửa đầu nhìn theo Quả nhi chỉ đóa hoa kia. Lúc này y mới thấy dung mạo của nàng, là một thiếu nữ bất quá mới mười lăm mười sáu tuổi, sắc mặt hơi hơi tái nhợt, cả người, lại giống như người ngọc vừa mới từ trong bức hoạ cuộn tròn đi ra, không chỗ nào không phải đậm nhạt.

Ma xui quỷ khiến, y thế nhưng lén lút lui lại phía sau mấy bước, e sợ nàng phát hiện chính mình.

Nàng rót cuộc nhìn thấy đóa phù dung nở to nhất đẹp nhất, nhụy phấn trắng giữa lớp cánh phấn hồng. Nàng vươn tay đi ngắt, ống tay áo màu trắng rộng thùng thình lập tức từ cổ tay nhỏ nhắn mềm mại rơi xuống đến cánh tay nàng, lộ ra hơn phân nửa cánh tay ngọc nõn nà, cái vòng tay bạch ngọc kẹt giữa cánh tay dưới ánh mặt trời sau giờ ngọ ngày mùa thu soi chiếu, sống sảng ánh quang nhu hòa —— nhưng y lại cảm thấy mắt của mình dường như đau đốn, muốn dời tầm mắt, nhưng rồi tầm mắt lại bị níu chặt, không thể di chuyển.

Nàng thử vài lần, nhón mũi chân, thậm chí nhảy lên, lại chỉ thiếu một chút. Cuối cùng, nàng bắt đắc dĩ đành từ bỏ, lộ ra tươi cười xin lỗi với Quả nhi vẫn luôn ngửa đầu nhìn mình, nói: “Cao quá, nhị thẩm thẩm không với tới. Đồi đóa khác cho con được không?”

Thời điểm nhìn thấy nàng lộ ra nụ cười tươi đó, y cũng không biết là chuyện gì xảy ra, chân đã muốn bước đi ra ngoài, nhảy qua bức tường hoa kia, đứng ở trước mặt nàng cùng Quả nhi, trong ánh mắt kinh ngạc đến cực điểm của nàng, y nhẹ giọng nói một câu “Ta giúp nàng.” Vươn tay liền hái xuống được, sau đó đưa qua.

Lúc y hái đóa hoa kia xuống, có lẽ do dùng sức quá mức, liên lụy đến mấy đóa hoa khác trên cành bị chấn động, đều rơi xuống vài cánh hoa, có một cánh, còn sai lệch, đáp ngay lên vầng trán tròn bóng như ngọc của nàng.

“Cha...”

Quả nhi nhìn thấy y, chần chờ rồi rót cuộc kêu ra tiếng, mà cơ hồ ngay tại cùng thời khắc đó, mặt của nàng bỗng nhiên ửng đỏ, thậm chí ngay cả lúc y còn chưa có phản ứng được, nàng đã xoay người vội vàng rời đi, thân ảnh bạch sắc đảo mắt liền biến mất giữa con đường đầy hoa, qua đi trên mặt đất, chỉ còn lại kia cánh hoa tàn mới thái dương từ nàng bay xuống.

Khi y hết sững sờ, rót cuộc cũng hiểu, nàng vì cái gì bỗng nhiên lại có phản ứng như vậy. Nhất định là nàng nhớ tới trước đó khi đỡ Quả nhi nàng đã nói qua câu nói kia....

Trong lòng y, bỗng nhiên trào lên một loại nhu tình xa lạ cùng xúc động mãnh liệt. Lần đầu tiên trong cuộc đời, y cứ như vậy bị loại tâm tư tình cảm phiền lòng lại ngọt ngào này chi phối.

Y muốn nhìn thấy nàng lần nữa. Mặc dù, y cũng biết, điều này là không đúng.

“Từ kinh lược, đêm khuya, nên trở về thôi.”

Hộ vệ làm hết phận sự lặng yên không một tiếng động tới gần, nhắc nhở y.

Từ Nhược Lân bỗng nhiên mở mắt ra, thân dài xoay thất lưng, từ trên phiếm đá lạnh bật dậy, cuối cùng sau khi liếc mắt một cái về phương hướng có tòa thành trì kia, gật đầu, y xoay người đi xuống núi.

Bước chân y càng lúc càng nhanh, vô cùng kiên định —— nghĩ muốn cái gì, thì y nhất định sẽ dành lấy. Điểm này, chưa từng thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Lâu Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Chuyện ngữ: Hiểu Văn

Khấp người Dương Dự cuốn theo một luồng hàn khí vội vàng đi vào, gặp được Từ Nhược Lân ở cửa miếu. Gương mặt từ trước đến nay thường không mang theo biểu tình, giờ phút này xương gò má lại đỏ đậm, hai mắt tỏa sáng, thậm chí bất chấp lễ tiết, múa may tay trái còn bọc băng vải với Từ Nhược Lân, khẩn cấp nói: “Đại nhân, xưởng công binh ở Tây sơn của Phúc vương, nếu không phải ta tận mắt chứng kiến, thật sự là quá khó tin, quy mô có thể so sánh với xưởng khí giới bậc nhất của triều đình! Nhưng thật đáng tiếc, hòa được bị chúng ta châm ngòi, mấy trăm khẩu đại pháo, xe thiết pháo, súng pháo, còn có máy ném, tất cả đều bị nổ tung lên trời, tình cảnh đó, thật quá sức đồ sộ...”

Hắn trong miệng thì nói là đáng tiếc, nhưng biểu tình rõ ràng là dị thường hưng phấn.

Trong hành trình hộ tống lần trước, phụ trách đi trước nhằm dẫn dụ bọn truy sát, đám người Hoàng Thường vào thời khắc cuối cùng bị đuổi kịp, tới lúc đó bọn người bị mặt mới phát hiện ra đó là cái bẫy, một hồi chém giết qua đi, chỉ còn lại Hoàng Thường cùng hai ba người khác thoát thân, còn lại vài người đi theo đều anh dũng hy sinh. Mà lúc này, Từ Nhục Lâm Dương Dự đã đưa Triệu Vô Dụng chuyển sang con đường khác phía trên, thẳng đến Yên Kinh. Bởi vì Yên Kinh đã ở trước mắt, bọn người bị mặt không dám lại đuổi theo, chỉ phải oán hận dừng tay.

Lần đó đi ra tổng cộng hơn hai mươi người, còn sống trở về, cũng không quá năm sáu người, mặc dù thế tử được về đến an toàn, nhưng quá trình cũng quá mức thảm thiết. Từ Nhục Lâm đau lòng sâu sắc, vì những người hy sinh thình cạp “Đạo tử” là chiến công cao nhất, để an ủi người nhà bọn họ. Hoàng Thường thương thế quá nặng, lưu lại dưỡng thương. Dương Dự đứt ngón tay, lần này vốn y cũng không tính dẫn theo hắn nam hạ, nhưng hắn cứ nhất định phải chờ lệnh, cho nên mới tùy hắn, sai hắn dẫn người bí mật đến xưởng công binh của Phúc vương nằm ở Tây sơn, cài đặt hỏa dược. Thanh châu này, là địa bàn của Phúc vương, xưởng công binh lại ở địa phương bí ẩn, chủ nhân công xưởng có nằm mơ cũng không nghĩ tới sẽ có một hồi âm mưu tỉ mỉ âm thầm như vậy thình lình xảy ra nhằm vào nó, phòng bị khó tránh khỏi lơ lửng, với mưu kế của Từ Nhục Lâm cùng năng lực làm việc của Dương Dự, cuối cùng quả nhiên không phí công, dâng lên một màn oanh tạc liên hoàn cực kỳ đặc sắc. Ngay cả người từ trước đến nay không quan tâm hơn thua như Dương Dự, tới giờ phút này, vẫn còn hưng phấn không thôi.

“Từ đại nhân.” Thường Đại Vinh theo sau đi vào, cúi chào Từ Nhục Lâm. Trong bốn người hắn lớn tuổi nhất. Giờ phút này trên mặt có vẻ hơi hơi xấu hổ. “Ta đã phụ lời giao phó. Trong mười hai kho lúa, chỉ đốt được mười cái. Còn lại hai cái cuối cùng, không kịp phóng hỏa, rất đông nhân mã của Phúc vương đã đuổi tới...”

Từ Nhục Lâm ngóng mắt nhìn về phương bắc xa xa trên đỉnh núi kia vẫn là một mảnh trời đêm đỏ rực, trước mắt hiện ra cảnh tượng hơn mười vạn thạch lương thảo nhất thời đồng loạt bị một mối lửa đốt cháy hùng hực, khói miệng nổi lên một tia cười lạnh, lập tức vỗ vai Thường Đại Vinh, nói: “Người làm khá lắm. Khi Phúc vương thiết kế kho lúa, vì đề phòng xuất hiện tình huống ngoài ý muốn như hôm nay, giữa mười hai kho lúa đều cách nhau một khoảng đường. Theo ta dự tính lúc ban đầu, vì là hành động lâm thời, có thể thiếu hụt một nửa đã khá lắm rồi. Hiện giờ chỉ còn lại hai cái, thật sự là thu hoạch ngoài ý muốn.”

“Xưởng công binh nỗ mạnh, lương kho bị thiếu hụt, một trận hôm nay, đủ cho lão già Phúc vương kia chết chìm! Sáng khoái! Sáng khoái!” Chu Từ Long cười ha ha, động đến miệng vết thương sau lưng, lúc này mới ngưng cười, nhũn mày rên một tiếng.

Từ Nhục Lâm lại hỏi tình huống thương vong nhân thủ, biết được nhờ chuẩn bị chu đáo chặt chẽ, rút lui đúng lúc, ngoại trừ bị thương mấy người, cũng không có ai hy sinh, hơi hơi gật đầu.

“Từ đại nhân, hai chốn này của Phúc vương, hoạt động đã nhiều năm, nhất là lương kho, cửa vào rất bí ẩn, nếu không nhờ người cung cấp tường tận, mặc dù tới được chỗ đó rồi, chỉ sợ trong thời gian ngắn cũng khó có thể tìm được ngay,” Thường Đại Vinh nói. “Phúc vương này, sớm hay muộn cũng sẽ là một chương ngại đối với chúng ta. Hôm nay làm như vậy thế nhưng lại đập ngay vào hang ổ của hắn, thật sự rất đáng mừng. Tựa như Từ Long mới vừa nói, trong khoảng thời gian ngắn, nguyên khí Phúc vương rất khó khôi phục lại.”

Thuộc hạ của Từ Nhục Lâm theo y nhiều năm, biết rõ y làm việc có kế hoạch kín đáo, suy nghĩ chu toàn. Giờ phút này họ căn bản không nghĩ tới chuyện y làm như thế nào mà biết được tin tình báo bí ẩn đó —— là bởi vì họ đều hiểu là, từ trước đến nay y luôn coi trọng việc thu thập tình báo. Mỗi khi đến một chỗ mới, chuyện thứ nhất y làm chính là chiêu mộ nhân thủ tung ra cơ sở ngầm. Cho nên đối với chuyện này bọn họ cũng cảm giác là chuyện đương nhiên.

Từ Nhục Lâm âm thầm cười, quay đầu lại nhìn Sơ Niệm, thấy nàng đang nhìn chính mình. Một thân dính đầy máu. Vết máu trên mặt lúc trước bị văng trúng tuy là đã lau đi, chỉ lưu lại vết hồng nhưng càng lộ rõ hơn sắc mặt nàng lúc này đang tái nhợt, đứng ở nơi đó, cả người dường như tùy thời đều có thể lung lay ngã xuống.

Bắt đầu từ cái ngày biết được tin tức nàng nam hạ kia, không chỉ mình y, mà cả các huynh đệ cùng y kẻ vai chiến đấu cũng đi theo cố gắng tới hiện tại. Tới lúc này mới thả lỏng được một chút, đó là lấy khí lực của y, cũng thấy mỏi mệt. Thu hồi ánh mắt, y nhìn về phía đám người Dương Dự, Chu Từ Long, nói: “Nơi này vẫn là địa bàn lệ thuộc trực tiếp của Phúc vương, không thể ở lâu. Suốt đêm tiến đến Chi Đô, nơi đó có điểm dừng chân cho chúng ta. Sau khi tới đó rồi mọi người lại nghỉ ngơi và hồi phục.”

Mọi người đồng loạt, cùng kêu lên xác nhận. Dập tắt đồng lửa rồi tán ra, sau khi xóa sạch dấu vết có người đến ở bên trong, họ mới nối đuôi nhau ra cửa miếu.

Từ Nhục Lâm tới trước mặt Sơ Niệm, ôn nhu nói: “Nàng có mệt không? Giờ chúng ta lại lên đường đi tiếp một chút, tới đó rồi nàng có thể nghỉ tạm.” Dứt lời y vươn tay qua, vô cùng tự nhiên nắm lấy tay nàng, xoay người dẫn nàng đi ra bên ngoài, tới trước tọa kỵ, y ôm nàng nâng lên ngựa, rồi tự mình theo lên lưng ngựa, đoàn người nhanh chóng hướng về phía nam.

Sơ Niệm cũng giống như lúc trước, ngồi phía trước người y, lưng nàng dán chặt vào trước ngực y. Ngựa phi tốc độ rất nhanh, sợ nàng bị chao đảo bất ổn, cánh tay trái dù đang băng bó của y cũng vẫn giữ chặt bên hông nàng —— Chính là giống như lúc trước rồi lại có chút không giống. Khi đó, bọn họ cưỡi chung một con ngựa, chính là vì chạy tìm đường sống, cũng không có ai dư thừa tâm tư suy nghĩ gì khác. Mà giờ phút này, nguy hiểm bên ngoài đã không còn bức người như khi nãy, nàng không biết y nghĩ như thế nào, với nàng, tâm tư cũng dần dần hoang mang, tuy rằng cả người đã đau nhức đến mức tựa như bị tách rời, nàng vẫn còn gắng gượng mượn chính sức của mình ngồi trên lưng ngựa, tận lực tránh né sự động chạm với y. Nhưng cánh tay mạnh mẽ giữ chặt bên hông nàng, lại giống như cái bàn ủi không ngừng gia tăng nhiệt độ, mặc dù giữa đêm khuya trời đông giá rét như vậy, vẫn nóng đến bên tai nàng như một đợt triều nhiệt. Thời điểm ngựa dưới thân bỗng nhiên nhảy vọt lên một cái, cả người nàng không tự chủ được mà ngưỡng ra sau, tấm lưng hoàn toàn ép vào trong ngực y, trong nháy mắt cả cơ thể đều gắn chặt vào y, người nàng lập tức run lên.

“Nàng lạnh sao?”

Y lập tức nhảy bén cảm thấy sự run rẩy của nàng, cúi đến bên tai nàng hỏi một câu, khi nàng cắn quai hàm lắc đầu, thì y đã chuyển hướng sang Dương Dự bên cạnh: “Cởi áo khoác ra đây!”

Cái áo khoác bị tàn phá của chính y, mới vừa rồi khi lên ngựa đã ngay lập tức khoác lên người nàng rồi.

Dương Dự không hỏi một tiếng, lập tức nghe lời y cởi áo đưa sang. Từ Nhượng Lân một phen tiếp lấy, cúi đầu nói một câu với nàng: “Nếu mệt mỏi, thì dừng cổ chống đỡ.” Rồi y liền trùm kín cả người nàng từ đầu chụp xuống thật kín kẽ, cách tăng áo khoác, y nhẹ nhàng ấn đầu của nàng dựa vào người mình, rồi tiếp tục đi về phía trước.

Tiếng gió vu vu bên tai bỗng chốc biến mất, trước mắt của nàng cũng tối đen một mảnh. Dần dần, trong hơi thở bắt đầu tràn ngập một mùi hương mạnh mẽ như đã từng quen biết, chẳng qua, cũng so sánh với trong trí nhớ, giờ phút này dường như có thêm một chút hơi máu tanh nhân nhát. .... Nàng dường như bị ngộp. Rốt cục, mắt nhắm lại, thân mình cũng dần dần mềm mại ra, ngã đầu, nàng hoàn toàn tựa vào trước ngực y.

Ngựa vẫn phóng đi trên đường, không biết qua bao lâu, cho đến khi phiến rặng đồ phía sau kia cũng xa lắc chỉ còn lại chút ánh hồng mờ nhạt. Cuối cùng khi bên tai vang lên một trận tiếng ngựa phì phì mũi cùng tiếng vó ngựa cào cào trên đất, Sơ Niệm bừng tỉnh. Mở choàng mắt, kéo chiếc áo khoác đang bao kín người ra, cùng lúc hơi lạnh ập đến khắp cả người, nàng mơ hồ nhìn thấy trước mặt xuất hiện một tòa trạch viện tứ phương, đây thông thường là loại nhà cho các thân sĩ hồi hương.

“Tối rồi.”

Từ Nhượng Lân xuống ngựa, ôm nàng xuống dưới. Vừa tiếp đất, cả người Sơ Niệm lao đảo vài cái, được y nhanh tay đỡ lấy.

“Ta không sao, cảm ơn. ....”

Sau khi Sơ Niệm đứng vững thân mình, nàng nhẹ nhàng tách bàn tay y đang nắm cánh tay mình ra, nói tiếng tạ ơn, rồi cúi đầu đi theo những người phía trước.

Chủ nhân thôn trang đó họ Hồ, nhanh chóng tự mình đi ra nghênh đón, mời một đoàn người ngựa đi vào, cuối cùng cảnh giác nhìn xung quanh, kết một tiếng, đóng chặt cửa lại.

— <http://greenhousenovels.com> —

Sau khi rửa mặt bằng nước ấm, Sơ Niệm thay sang một bộ quần áo bình thường do nha đầu trong trang đưa tới, hỏi thăm, nàng biết nhóm người Từ Nhượng Lân đều đã được băng bó vết thương một lần nữa, giờ này hẳn là đã tạm nghỉ ngơi rồi, nao nao một lát, cuối cùng nàng cũng nằm lên chiếc giường đất đã được sưởi ấm kia. Trong lúc trần trọc, nàng chỉ cảm thấy trong bụng nhu trảng ngăn kết, dường như có vô số ý niệm trong đầu đang tranh nhau chui ra ngoài trước, rồi lại loạn thành một đoàn, ngay cả chính nàng cũng không biết rốt cuộc bản thân suy nghĩ cái gì. Thẳng đến mặt trời ở phương đông sắp ló dạng, lúc này nàng mới mơ mơ màng màng thiếp đi. Không ngờ khi thức dậy, lại cảm giác đầu đau muốn nứt ra. Nguyên do là thân mình nàng luôn luôn mảnh mai, lo lắng hãi hùng một hồi lâu, đêm qua trong lúc Chu Từ Long đưa nàng chạy trốn, lại gồng mình chịu gió lạnh, bây giờ ngủ một giấc, chẳng những không hồi phục, ngược lại còn phát tác ra ngoài, thành bệnh.

Sơ Niệm uống xong thuốc do nha đầu trong trang đưa tới, trong lúc đang nằm trên giường nhắm mắt miên man suy nghĩ, bỗng nhiên nghe được một trận tiếng bước chân rất nhỏ, mở mắt nhìn thấy là Từ Nhượng Lân đi vào, nàng vội giẫy giụa muốn ngồi dậy, nhưng Từ Nhượng Lân đã bước một bước dài tới trước người nàng, ý bảo nàng không cần đứng lên.

Qua một đêm, giờ này y cũng đã thay đổi quần áo. Một thân thường phục màu xanh biển, trên mặt cũng cạo sạch sẽ, lộ ra đường cong chiếc cằm gầy nhỏ, thoát nhìn rất là tuấn lãng. Đây mới nhất quán là Từ Nhượng Lân trong ấn tượng của nàng. Đêm qua nếu không phải là nàng tận mắt nhìn thấy, thật sự khó có thể tưởng tượng được, người bây giờ đang đứng trước mặt, chính là nam tử dũng mãnh dày đặc sát khí trên người khi đó.

Sơ Niệm thấy y đứng ở trước giường nhìn mình, một tiếng cũng không nói, trong lòng hết sức hồ thẹn. Nhưng thật sự là không còn khí lực chống đỡ, nàng đành phải chậm rãi nằm quay lại, thấp giọng nói: “Ta thật vô dụng. ... luôn làm trở ngại tới mọi người. ....”

Từ Nhượng Lân thấy mái tóc đen dài của nàng tán loạn trên gối, hai má nóng cháy đỏ bừng, đôi mắt to tròn mang theo chút trong trẻo vì bệnh trạng. Y không nhịn được vươn tay qua sờ lên trán nàng, nóng vô cùng, không khỏi hơi nhíu mày. Rơi vào trong mắt Sơ Niệm, trong lòng nàng lại bất an, vội vàng nói: “Ta biết người sự vụ bận bịu, các người cứ đi trước đi. Ta ở lại chỗ này chờ Chu quân gia bọn họ đến là được.”

Từ Nhượng Lân không có đáp lại, chỉ kéo ghế ngồi vào trước giường nàng, hỏi: “Nàng sau này có tính toán gì không?”

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Lâu Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 38

Chuyển ngữ: Hiểu Văn

***

Sơ Niệm nghe y hỏi đến chuyện bản thân mình về sau tính toán thế nào, trong đầu liền lập tức xẹt qua chuyện lúc trước nàng từng phó thác mẫu thân Vương thị chuyển hộ lá thư đến cho tổ phụ, không khỏi ngẩn người.

Từ Nhựt Lâm lúc này, cũng không biết suy tư trong lòng của nàng, thấy nàng biểu tình ngơ ngác, nghĩ rằng nàng còn cảm thấy bối rối. Do dự một chút, rốt cuộc nhìn nàng, nhắc nhở: “Ta nghĩ là, xảy ra chuyện như vậy, sau khi nàng trở về, ta sợ nàng sẽ chịu uất ức...”

Sơ Niệm lúc này mới hiểu được ý tứ của y.

Tựa như nàng ngày ấy, ở trước mắt bao người, bị Triệu Tĩnh phái người tới giả trang cưỡng đạo cưỡng ép bắt đi, từ lúc xảy ra chuyện đến giờ đã hơn mười ngày trôi qua, cho dù nàng bây giờ thanh thanh bạch bạch (*) trở về, cũng là có miệng khó phân. Trong bối cảnh mà danh tiết nữ tử thậm chí còn quan trọng hơn tánh mạng, nghĩ đến tuyệt đối sẽ không có thanh danh tốt đẹp gì...

(*) thanh thanh bạch bạch: trong sạch

Nếu là Từ Sơ Niệm trước đây, gặp chuyện như vậy, Từ Nhựt Lâm giờ này lo lắng thật sự cũng không thừa. Nhưng nàng bây giờ, ý nghĩ sớm đã có chút bất đồng. Thấy y nhìn chính mình, nàng liền à một tiếng, chỉ nói: “Nếu ta không quay về, còn có thể đi nơi nào? Sự tình tuy không phải thường, nhưng cũng không phải ta mong muốn. Ta không thẹn với lương tâm, chưa nói tới chịu uất ức...”

Từ Nhựt Lâm thấy nàng nghiêng nghiêng nằm trên giường, trong lúc nói ra những lời này, hàng mi buông rũ, vẻ mặt thập phần bình tĩnh, nhìn không ra nửa điểm miễn cưỡng gượng gạo. Áp chế trong lòng nảy lên kinh ngạc, y bình tĩnh nhìn chăm chú vào nàng.

Nàng trả lời như vậy, làm cho y quả thật cảm thấy ngoài ý muốn.

Nàng cùng y và cái kiểu mà Từ quốc thái trong miệng gọi là ngoại tộc “vô quân vô phụ” hoàn toàn bất đồng. Y rất hiểu nàng: danh môn khuê tú, cho nên quý trọng danh dự, nguyên ý vì ánh mắt người ngoài mà bóp chết cuộc sống tươi sáng của chính mình. Một đời trước, nếu không phải y hao tổn tâm cơ dùng hết thủ đoạn, nàng chắc hẳn sẽ là một nữ tử kiên trinh tuân thủ tiết hạnh thẳng đến khi chết già. Cũng bởi vì tính cách nàng như vậy, khi đó y, kỳ thật vẫn hiểu được, ngay cả khi nàng đã bị y giữ lấy, nhưng trái tim nàng, trước sau vẫn không như thân mình nàng hòa hợp với y. Cho dù, y ngẫu nhiên có thể từ nơi nàng cảm nhận được một ít lương tình tương duyệt khiến y thực vui vẻ, nhưng niềm vui ngắn ngủi, cũng như trong một gian phòng tối ngẫu nhiên được mở hé cánh cửa sổ, một vài tia sáng vừa xuyên qua, lại ngay lập tức bị đóng chặt. Mà còn lại trong phòng chính là khoảng thời gian dài trầm mặc cùng bóng tối vô tận. Cho nên mới vừa rồi, trước khi đi vào phòng của nàng, trong tư tưởng của y, y cảm thấy nàng hẳn là đang vì chuyện này mà hoảng sợ, thậm chí tưởng tượng tới dáng vẻ nàng bắt lực mà khóc sau khi nghe lời đồn đãi nhảm nhí. Cứ như vậy mà đưa nàng quay về, y thật sự rất mực lo lắng. Cũng đành cố gắng nhẫn nại, mới nói hết câu nói kia, còn chưa kịp nói câu tiếp theo “Hoặc là nàng không cần trở về, sau này hãy đi theo ta”... Cho nên lúc này, nhận được phản ứng như vậy từ nàng, vốn từ trước đến nay luôn nhạy bén, nhưng nhất thời y cũng không biết nên tiếp lời như thế nào. Trầm mặc một lát sau, rốt cuộc chần chờ chà xát lòng bàn tay, lại muốn chứng thực: “Nàng thật sự nghĩ vậy? Nếu có gì bất khoản, cứ nói với ta không sao cả. Ta sẽ...”

Hàng mi dài ropy bóng của Sơ Niệm khẽ lay động, gương mặt nhìn về phía y, nàng đánh gãy lời y đang nói.

“Đại bá xin yên tâm, ta thật sự không sao. Cho dù thực sự có người lấy việc này ra nói, ta cũng sẽ không để ý. Ta đã không để ý, còn sợ nhàn ngôn toái ngữ gì nữa?”

Từ Nhựt Lâm chăm chú nhìn nàng, chậm rãi thở ra một hơi. (Truyện được đăng tại <http://greenhousenovels.com>)

Giờ khắc này, ngay cả chính y cũng có chút bối rối. Đối với chuyện nàng có thể nói ra lời như vậy, y rốt cuộc là nên thật sự yên tâm, hay là càng thêm bất an? Nếu nói yên tâm, là bởi vì nàng trở nên sâu sắc so với nàng trong tưởng tượng của y càng thêm kiên cường sáng suốt, vậy thì tia bất an lặng yên này lên trong đáy lòng y, lại là vì cái gì?

Y còn chưa kịp nghĩ kỹ, đã thấy nàng chống một bên giường ngồi dậy, sau đó ngồi quỳ xuống, hướng về y thì lễ thật sâu sắc.

Loại hành động khách khí này của nàng, làm cho tia bất an trong đáy lòng y càng tăng lên nhiều hơn. Giống như bị kim đâm, đột ngột đứng bật dậy, có chút nóng nảy nói: “Đệ muội, nàng làm cái gì vậy? Nàng còn sốt, mau nằm xuống đi.” —— Ở trong lòng y, một ngàn một vạn lần muốn gọi nàng là “Kiều kiều”, tựa như tối hôm qua, trong lúc sinh tử, khi y vô tâm, tùy tâm tùy tính đã gọi nàng như vậy. Nhưng bây giờ, đối mặt nàng thế này, hai chữ “Kiều kiều”, như ngạnh ở yết hầu, nuốt không xuống, càng phun không ra.

Sơ Niệm thi lễ xong, nhắc người lên trình trọng nói: “Từ đêm qua đến bây giờ, Sơ Niệm vẫn chưa có cơ hội nói lời cảm tạ với đại bá cùng Chu đại nhân bọn họ. Mới vừa rồi thi lễ, thỉnh cầu đại bá giúp ta chuyển đến trước mặt bọn họ. Mọi người đều là hán tử hào sảng. Cứu hộ chi ân, Sơ Niệm ghi nhớ trong lòng. Tiếc rằng không thể hồi báo, chuyện sau này có thể làm, cũng chỉ là ở trước mặt bỏ tát lúc nào cũng thành khăn cầu phúc. Ta hiểu được mọi người cùng ta bất đồng, cũng không phải là người rảnh rỗi. Hiện giờ đến nơi đây, nếu còn vì ta mà tri hoãn, ta thật sự sợ hãi. Mọi người có việc cứ việc rời đi trước. Nếu không tiện gọi người đến được chỗ này, chờ qua hai ngày ta khỏe hơn, thỉnh cầu trang chủ nơi này đưa ta đến Tế Nam tụ họp với bọn họ là được.”

Từ Nhực Lân nhìn chăm chăm nàng nói chuyện có nề nếp, trong lồng ngực bỗng nhiên như bị một khối cự thạch đè ép trở nên buồn bức, miễn cưỡng áp chế sự khó chịu, bất quá chỉ âm ừ một tiếng, nói: “Nơi này quả thật không tiện lưu nhiều người như vậy, bọn họ hôm nay liền đi trước. Ta ở lại. Theo chủ ý của nàng, chờ nàng khỏi bệnh, ta sẽ kêu trang chủ nơi đây đưa nàng đi tụ họp cùng bọn họ, nói rằng trong ngày nàng bị cướp vừa đúng lúc được hần ngẫu ngộ cứu giúp. Nhà này vì có tổ tiên là khai quốc công thần, trang chủ hiện giờ cũng sẵn có hiệp danh. Có hần ra mặt nói chuyện, cũng coi như miễn cưỡng che lấp được một phần. Ta không quấy rầy nàng, nàng nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

Sơ Niệm hiểu ý, quyết không ít hơn so với ý hiểu nàng nửa phần. Ý mới mở miệng, nàng liền nghe ra giọng ý cứng nhắc, biết ý có chút không vui. Chờ ý nói xong đoạn này, lặng lẽ giương mắt, thấy ý đã bước lớn xoay người, vén rèm cửa thật dày đi khỏi.

Sơ Niệm chờ không nghe tiếng bước chân của ý nữa, lúc này mới chậm rãi nằm trở lại, nhắm mắt.

Đầu của nàng, bởi vì cảm mạo, tới lúc hầy này còn đau buốt, nhưng sáng sớm sau khi mở mắt ra, đầu óc so với tối hôm qua đã thanh tỉnh hơn rất nhiều.

Không phải nàng thật sự mạnh mẽ đến tất cả đều không chỗ nào sợ hãi. Nàng cũng không mong muốn có thể gặp phải những lời đồn đãi nhảm nhí. Nhưng hiện tại, trừ bỏ trở về Từ gia, nàng còn có thể thay đổi lựa chọn nào tốt hơn sao? Từ gia đại môn, hầy còn xa để có thể một lần nữa rộng mở cho nàng bước vào. Mà nếu nàng bởi vì sợ hãi miệng lưỡi người đời, sợ bị chỉ trích sau lưng, thật sự tựa như ả ý trong lời Từ Nhực Lân đã nói, mà đi theo ý, dù như vậy sẽ được ý che chở, nhưng rồi cuộc đời của nàng, của ý sẽ vĩnh viễn không thể bước ra ánh sáng. Và lại làm như vậy, thì cùng với kiếp trước của ý với nàng, lại có gì khác nhau?

Nàng chau mày, vươn hai tay dùng sức kim hai bên huyết thái dương, cúi đầu phát ra một tiếng thở dài.....

Qua hai ngày sau, nàng không hề gặp lại Từ Nhực Lân. Nhưng thật ra trong lúc dưỡng bệnh, nàng quen biết với cô nương mới mười ba tuổi của nhà này – Tô Thế Độc.

Nhắc đến tiểu cô nương họ Tô này, lần đầu tiên khi Sơ Niệm nhìn thấy nàng, ý như khi nàng mới gặp Triệu Vô Dạng, rõ ràng bị kinh hãi một phen.

Đó là ngày kế buổi chiều sau khi tới thôn trang này, nàng uống thuốc, được tính phát tác, từ từ nhắm hai mắt đang ngủ đến mơ mơ màng màng, chợt cảm giác như ở đầu giường chỗ bên cạnh phía lò sưởi có người đang xó rớ, giật mình một cái tỉnh lại, liền thấy một tiểu công tử ca tuấn tú mặc cẩm phục màu xanh ngọc tuổi xấp xỉ Triệu Vô Dạng, đang chống tay nghiêng đầu đánh giá nàng, nhất thời nàng sợ tới mức thiếu chút nữa không bật dậy nổi —— Triệu Vô Dạng cũng không quá thủ lễ, nhưng còn không tới mức cuồng quấy như thiếu niên trước mắt này. Mặc dù chỉ là mao đầu tiểu tử chưa dứt sữa, nhưng dù sao, tiến đến bên cạnh nhìn nàng một nữ quyến đang ngủ như vậy, thật sự là rất vô lễ.

Sơ Niệm đoán hần chắc hẳn là công tử nhà này hoặc khách quý, cũng không nhìn lần thứ hai, miễn cưỡng áp chế sự khó chịu, nàng đang muốn gọi nha đầu bên ngoài tiến vào, tiểu công tử này lại phì cười ra tiếng, lộ ra hai cái răng khểnh hai bên, ngồi xuống cạnh nàng, nói: “Tỷ tỷ đừng sợ, ta và người giống nhau mà!” Thanh âm giòn tang như chuông bạc.

Sơ Niệm lại nhìn kỹ một cái, lúc này mới nhìn ra tiểu công tử này quả nhiên là nữ phần nam trang. Chợt nhìn một cái nữa, thế nhưng lại so với nam nhi chính quy còn hơn nhiều phần tiêu sái hứng thú, chính mình cũng thấy buồn cười. Cô nương ta thấy nàng nở nụ cười, có vẻ đắc ý, giúp đỡ nàng nằm xuống một lần nữa. Nghe nàng nói chút ít, Sơ Niệm mới biết được tên của nàng, gọi là Thế Độc. Sau chờ nàng đi rồi, vô tình nghe nha đầu hầu hạ lại nói tiếp, mới biết được Tô gia cùng Tô cô nương này bình sinh lánh xa thế sự.

Nguyên lai trang chủ nơi đây họ Tô tên Minh, tới thời của hần, tuy chỉ là một đại địa chủ, trời sanh tính hào hiệp mở võ quán, nhưng hướng ngược lên trên tám đời trước, đến triều đại khai quốc, thái tổ mẫu nhà này – Ngụy Huyền Ngọc cũng chính là nhân vật oai phong một cõi. Bà từng dẫn dắt Ngụy gia thân binh trợ lực giúp thái tổ đăng cơ, trở thành một vị lấy chiến công phong tước duy nhất trong triều đại, cũng là người duy nhất được ghi tên vào chính sử cùng liệt truyện về nữ tướng quân. Sau này Ngụy Huyền Ngọc giải giáp quy điền, gả cho một người đọc sách trong thành là thanh mai trúc mã với nàng, chính là tổ tiên Tô gia. Thứ tự thừa kế tước vị bị giảm, cho tới bây giờ bất quá chỉ là một cái quận bá mà thôi, người Tô gia cũng sớm lãnh đạm ra khỏi phạm vi triều đình.

Tô Minh này, từ nhỏ đã vui vẻ, lương thiện, chính nghĩa, đối đãi tá điền cũng khoan dung, nhân ái, số mệnh không con, đến hơn bốn mươi, mới có Tô Thế Độc – một hòn ngọc quý trên tay, tự nhiên đường đục như nam nhi, chẳng những cấp cho nàng cái đại danh đặc biệt như vậy, ngay cả nàng thích phần nam trang, bái giáo tập trong võ quán trong nhà học nghệ, Tô trang chủ cũng mặc kệ, không chút nào câu thúc. Dường Tô cô nương tới từng này tuổi rồi, lại không giống nữ tử bình thường biết thêu hoa, canh cửi, nấu nướng, mà là múa thương, cầm đao, cưỡi ngựa, xem tổ tiên Ngụy Huyền Ngọc là thần tượng, cả ngày khát vọng kiến công lập nghiệp, đề đầu nam nhân. Không chỉ như vậy, cô nương này đối với nam tử cùng tuổi rất khó chịu, thành kiến với nữ tử bình thường nhu nhược xinh đẹp, thường thường liền tự cho mình là người bảo vệ. Khi Sơ Niệm tới thôn trang này, cô nương ta nghe nha đầu nói nàng có dung mạo cực mỹ, là nhân vật xuất sắc hiếm khi nhìn thấy, trong lòng liền ngứa ngáy khó nhịn, chạy lại đây nhìn lên, hai người liền như vậy mà quen biết.

Sơ Niệm thích Tô tiểu cô nương này có tính cách hào sảng, thích nàng sống rất tiêu sái tùy ý. Tô Thế Độc từ ánh mắt đầu tiên thấy nàng, đã nhất định muốn kề cận bên nàng, chỉ mong nàng cả đời ở lại nơi này. Hai người nhanh chóng trở nên thân thiết. Sơ Niệm có nàng cùng nói nói cười cười, ngày dưỡng bệnh cũng trôi qua thật nhanh. Đào mắt đã qua ba bốn ngày, trong người đã khỏe lên rất nhiều. Nghe được tin đám người Dương Dự quả thật như Từ Nhực Lân ngày ấy nói, đã rời đi rồi, chỉ còn ý ở lại. Mấy ngày nay cũng không nhìn thấy ý. Nàng liền nghĩ chờ đến ngày mai, mời ý đến, thương nghị chuyện nhích người rồi đi.

Đêm nay, Tô Thế Độc vẫn hay qua tìm nàng chơi lại chậm chạp không tới, thẳng đến giữa giờ Tuất, mới khoan thai hiện thân. Sơ Niệm thấy khuôn mặt nàng đỏ bừng, có chút mùi rượu, hỏi một câu, mới biết được nàng thế nhưng lại uống rượu, hơn nữa còn uống cùng với Từ Nhực Lân.

“Tư tỷ tỷ ——” (Truyện được đăng tại <http://greenhousenovels.com>)

Tô Thế Độc theo ý thích của mình, đã nhiều ngày nay vẫn gọi nàng như vậy, nấc rượu một cái, “Ta trước khi lại đây, thì gặp được y đơn độc ngồi ngoài cái bàn trong sân uống rượu, ta liền đi qua cũng tiếp mấy chén. Ai ô ô, trên mặt đất này như thế nào lại có thêm cái lỗ...”

Tô Thế Độc từ lượng kỳ thật rất kém. Mới hai ba chén liền ngất ngư. Lúc này một chân thử thăm dò đập ra ngoài, cả người nhoáng lên một cái, bổ nhào vào trên mặt đất.

Sơ Niệm vội kêu nha đầu đến, cùng nhau nâng nàng ta dậy đưa đến trên giường của mình. Chờ thu xếp ổn thỏa cho Tô Thế Độc xong, nhớ tới thương thế trên người Từ Nhục Lân chính là kị rượu, lúc này mới trôi qua ba bốn ngày như vậy, y thể nhưng lại uống rượu rồi, nhất thời nàng có điểm buồn bực. Ở trong phòng vòng vo vài vòng, rốt cuộc hạ quyết tâm, quyết định ngay lúc này liền đi qua, thông báo tin bệnh của mình đã khỏi, dự tính ngày mai rời đi cho y biết.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Lâu Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Chuyển ngữ: Hiểu Văn

Sơ Niệm mặc thêm quần áo.

Hiện thời đã qua nguyên tiêu, mùa tuy nhập xuân, nhưng trời vẫn còn lạnh thấu xương. Một mảnh trăng non hé hé nơi chân trời cũng chỉ phát ra ánh sáng trong trẻo lạnh lùng sương giá.

Bởi vì ra ngoài ở nhờ nhà người ta, nàng cũng không buộc phải chịu tang theo quy củ. Nha đầu Tô gia đưa tới cái gì, nàng liền mặc cái đó.

Nhưng có lẽ trước đó Từ Nhục Lân cũng đã đề cập qua, nên quần áo đưa tới cũng không có màu sắc tiên diễm rực rỡ.

Trên người nàng lúc này, bên trong là bộ váy áo Vân Nam màu tím nhạt, bên ngoài là áo khoác gấm có mũ viền lông.

Kéo mũ trùm lên đầu xong, nàng liền nhờ nha đầu thôn trang xách đèn lồng đi phía trước dẫn đường, đi đến chỗ Từ Nhục Lân. Sau khi quẹo mấy vòng, xuyên qua hai cái đình viện, nha đầu ngừng bước, chỉ vào con đường mờ ra đình môn phía trước, nói: “Vị gia kia, ở đầu bên đó.”

Sơ Niệm tạ ơn xong, túm chặt áo choàng trên người, ngăn lại quả tim dường như càng lúc càng đập nhanh, lặng lẽ hít vào một hơi, nàng chậm rãi đi về phía cánh cổng kia.

Mới vừa vững vàng đặt chân qua thềm cửa, nàng có thể ngay lập tức nhìn thấy Từ Nhục Lân đang ngồi xoay lưng về phía mình.

Ở trong sân cạnh một gốc mai thụ, y tựa lưng vào trụ hành lang, hai chân tùy ý đặt trên lan can, trên tay nâng chén rượu, nhìn thấy như sắp đưa vào miệng.

Từ lúc Tô Thế Độc tới chỗ của nàng, đã trôi qua ít nhất một khắc (15 phút).

Theo như lời tiểu cô nương đó nói, trước khi nàng ấy đến uống vài chén rượu, y đã ở đây rồi.

Thấy y nhất định không ngừng, trong lòng Sơ Niệm bỗng nhiên bốc lên một ngọn lửa vô danh, nhanh chóng đi tới phía sau y, ngay khi y lại nâng chén lên, nàng đoạt lấy, ném ngay xuống nền đất.

Từ Nhục Lân mới rồi có nghe được phía sau vang lên tiếng bước chân, cũng không mấy quan tâm, tưởng rằng hạ nhân lại đây.

Thình lình cái chén trên tay bị người ta cướp đi, bộp một tiếng đã bị vứt xuống đất bên ngoài hàng hiên.

Nương vào ánh sáng từ chiếc đèn lồng treo trên hành lang, y giương mắt nhìn lại, lúc này mới phát giác thì ra là Sơ Niệm lại đây.

Giờ phút này người đang đứng ngay cạnh y, trừng mắt trừng trừng y.

Trên khuôn mặt mặc dù bị chiếc mũ viền lông trùm đầu che khuất hơn phân nửa, nhưng cũng không che được sự buồn bực cùng bất mãn toát ra từ trong ánh mắt.

“Là nàng ——”

Từ Nhục Lân không che dấu bản thân lúc này rất kinh ngạc, từ trên lan can chậm rãi thả chân xuống, đứng lên.

Bỗng nhiên y nấc một cái rõ to.

Có lẽ chính y cũng thấy thất lễ, có chút quẫn bách nhìn nàng nở nụ cười.

Sơ Niệm mặt mày càng nhăn nhó, vươn tay nhắc cái bầu rượu bên cạnh lên lắc lắc vài cái, phát hiện bên trong chẳng những chỉ còn lại chút ít, hơn nữa còn sờ thấy thân bầu lạnh lẽo.

Rốt cuộc không nén được sự bất mãn trong lòng, nàng nói: “Chính người không thương xót thân mình thì thôi, người bên ngoài cũng không quản được người, làm gì còn lôi kéo tiểu cô nương người ta uống? Trời lạnh như thế, người cho nàng ấy uống rượu lạnh, cơ thể nàng ấy có chịu đựng nổi hay không?”

Từ Nhượng Lâm ngẩn ra, dường như bất đắc dĩ vỗ vỗ trán, lập tức giải thích: “Nàng đừng hiểu lầm. Không phải ta lôi kéo nàng ta uống. Là chính nàng ta đi ngang qua, ồn ào nhất định đòi uống. Ta thấy nàng ta giống một tên nhóc, nên cũng không ngăn cản. Nhưng bắt quả chỉ ba hai chén thôi, liền ngăn...”

Sơ Niệm hừ một tiếng: “Nàng ấy đã say đến bất tỉnh rồi! Giờ đang nằm ngủ ở chỗ ta! Xem chuyện tốt người làm đi!”

Từ Nhượng Lâm lại tiếp tục trầm mặc, một lát sau, rốt cục nhỏ giọng nói: “Ta hiểu rồi. Là ta không tốt. Sau này sẽ không cho nàng ta uống nữa...”

Sơ Niệm mới vừa rồi bla bla nói nhiều như vậy, nhưng thấy thái độ y lại dịu dàng thế này, giống như đắm vào một chiếc gối bông, nhất thời không xuất ra lực, trong đầu còn một câu lợi hại nhất mãi cũng nói không nên lời, đành phải theo y trầm mặc xuống.

Một cơn gió đêm thổi qua, quét trúng một nhánh khô trên gốc mai già, rắc một tiếng đứt gãy.

Sơ Niệm giật mình bất ngờ giương mắt, mới phát giác y đang cúi đầu không chớp mắt nhìn chính mình.

Hai người lại cách nhau gần như vậy, nàng thậm chí có thể ngửi được một chút hương rượu trong hơi thở của y...

Quả tim bỗng nhiên đập loạn một nhịp, lập tức lui về phía sau một bước, hấp tấp nói: “Ta lại đây là muốn nói với người, ta đã khỏe nhiều rồi, ngày mai có thể lên đường ngay.”

Dứt lời vội vàng xoay người, làm như phía sau có cái gì sắp đuổi theo cắn nàng một ngụm vậy.

Từ Nhượng Lâm à một tiếng, nhìn theo bóng dáng nàng, bỗng nhiên chậm rãi nói: “Hôm nay ta nên thay thuốc. Nhưng đến giờ còn chưa được thay...”

Sơ Niệm thoáng dừng bước, quay đầu lại nhìn y một cái, thấy trên mặt y dường như có ý cười mạn bất kinh tâm (*), liền có chút giọng gào nói: “Vậy người vì sao còn không thay? Còn ở nơi này uống rượu? Ta đi gọi người ta lại đây hầu hạ.”

(*) mạn bất kinh tâm: thờ ơ, không quan tâm

Ý cười trên mặt Từ Nhượng Lâm tựa hồ càng đậm, lớn tiếng nói: “Ta muốn nàng thay giúp ta... Không thì thôi, ta lười gọi người đến làm phiền họ.”

Sơ Niệm kinh hãi với cái kiểu gần như là làm nũng kèm theo uy hiếp của y, hay là khẩn cầu? Quả tim thỉnh thoảng không ngừng nhảy lên.

Còn đang trở mặt, đã thấy y xoay người, chậm chạp nói: “Quên đi... Dù sao cũng không chết được. Từ từ rồi tự nó cũng sẽ lành thôi....”

Kinh ngạc nhìn bóng dáng phía sau lưng của y, trong đầu nàng bỗng thoáng hiện lên tình cảnh ngày trước y nắm chặt tay nàng, đưa nàng ra khỏi Phúc vương phủ, khi bị truy binh trước sau vây quanh, ở bên tai nàng nhỏ giọng hỏi nàng có sợ không, trong lòng dần dần từng chút từng chút một mềm mại, cuối cùng như một vốc nước mùa xuân tan chảy, dùng đôi tay hợp lại, kề tay dù kín kẽ đến đâu cũng không ngăn được từng giọt từng giọt tí tách rơi ra.....

Nàng không phải từng cảm kích giúp Chu Từ Long băng bó miệng vết thương hay sao? Cũng không phải chưa từng giúp y..... Bất quá lại thêm một lần nữa mà thôi, có thể có chuyện gì?

“Chờ đã, để ta giúp người.”

Nàng cắn môi dưới, rốt cuộc nói ra một câu như vậy, sau đó bỗng nhiên y quay đầu lại, dưới ánh nhìn chăm chú dường như có chút không thể tin được, nàng cúi đầu đi vào trong.

<http://greenhousenovels.com>

Đèn trong phòng sáng lên. Y phải dùng đá lửa đánh vài lần, cuối cùng mới thắp được.

Nàng đứng ở một bên, nhìn y lấy thuốc trị thương cùng băng vải ra, thoát xiêm y, nửa thân trên trần trụi, ngồi xuống ghế, sau đó lặng yên quay đầu hướng ánh mắt về phía nàng.

Nàng cởi áo choàng, xắn tay áo, lau tay sạch sẽ, sau đó nhìn không chớp mắt đi tới trước mặt y, hơi cúi người xuống, vươn tay ra tháo lớp băng vải cũ trên cánh tay và vai y, để lộ ra miệng vết thương so với lúc trước đã đỡ hơn một chút, nhưng nhìn vẫn còn dữ tợn.

Nàng đè ép cái loại cảm giác đau đớn đầy cảm kích này, thật cẩn thận dùng chiếc khăn sạch thấm nước nhẹ nhàng lau xung quanh miệng vết thương, sau đó lại nhẹ nhàng bôi thuốc mỡ lên.

Xử trí cánh tay xong, lại xử trí tiếp trên lưng, rốt cuộc nàng nhịn không được, một bên nhẹ nhẹ động tay, một bên nhỏ giọng nén giận nói:

“Miệng vết thương của người sâu như vậy, mới qua vài ngày, sao đã đi uống rượu? Đã là người lớn từng này, vì sao còn không biết tự chăm sóc mình? Ý vào tuổi trẻ thể trạng tốt, muốn cái gì liền làm cái đó, vạn nhất để lại di chứng gì, chờ đến khi già rồi, có hối hận cũng đã muộn. ....”

Dưới ngọn đèn dầu mờ nhạt, khi nàng với đôi bàn tay trắng nõn như ngọc bị ông tay áo tím nhạt che tới cổ tay, hơi hơi cúi người dựa lại gần, ánh đèn chiếu lên khuôn mặt dịu dàng cùng điểm tình không sao tả xiết.

Bên cửa sổ, ánh trăng thanh lãnh như mặt nước lặng lẽ nhô ra.

Từ Nhục Lâm nhìn thấy nàng ở bên cạnh mình vội vàng bận rộn như vậy, nghe nàng nói liên miên cẩn thận, hơi thở của nàng như hương hoa mai thoảng thoảng lingers... Thoáng chốc, y dường như lâm vào một cái ảo cảnh, trong đó nàng là thê tử của y, bởi vì y không nghe lời mà đang bắt mắng oán trách....

“Xong rồi.”

Tầm mắt Sơ Niệm vẫn không rời khỏi chỗ vết thương của y, cẩn thận quấn băng vải một vòng cuối cùng, thắt lại xong, nàng lại lo lắng bồi thêm một câu:

“Trước khi vết thương lành lại, không cho phép người uống rượu nữa...”

“Kiều Kiều.”

Nàng đang muốn đứng dậy, bỗng nhiên nghe được y khê khằng gọi chính mình như vậy. Nàng kinh ngạc, rốt cục chuyển ánh mắt sang nhìn y, khi tầm mắt chạm nhau, tim bỗng nhiên đập mạnh.

Từ Nhục Lâm giờ phút này, đang chăm chú nhìn nàng không chớp mắt. Không biết là do ánh nến hay do trước đó y uống rượu, mà hai mắt ả ả điểm đỏ, bên trong có cái gì đó lóe sáng, như con sóng ngầm đang lưu chuyển.

Tay nàng bỗng chốc cứng đờ, theo bản năng liền nhanh chóng lui khỏi đầu vai y.

“Được rồi, ta phải đi.....”

Nàng thậm chí còn quên lấy cả kiện áo choàng vừa rồi cởi ra mặc tại bên kia, vội vã xoay người.

Chân mới vừa nhấc lên, còn chưa kịp chạm đất, Từ Nhục Lâm đã túm được bàn tay mới vừa giúp y xử lý vết thương, kéo nhẹ một cái, nàng liền không khống chế được mà theo cổ lực đạo kia bỗng chốc ngã xuống ngồi vào trên đùi y.

Ngay sau đó, nàng bị y ôm chặt lấy.

Nàng kinh hãi dùng sức giãy giụa, cảm giác được y áp đến gần, cúi đầu nói bên tai nàng: “Kiều kiều, ta muốn ôm nàng.... Cứ để cho ta ôm nàng như vậy, chỉ ôm một chút...”

Y không có chút ý tứ che dấu mà nói thẳng ra lời khẩn cầu gần như hèn mọn này.

Sơ Niệm cảm giác được một trận nhiệt khí theo lời nói của y phủ đến làm vành tai và cổ của nàng nóng lên, làn da mẫn cảm lập tức ửng lên.

Từ Nhục Lâm phát hiện ra sự chần chừ của nàng.

Sự khao khát đối với nàng giờ phút này tựa như con ngựa hoang thoát khỏi dây cương, tùy ý tuôn trào trong dòng máu hòa lẫn rượu — y là nam nhân, đương nhiên rõ ràng “rượu sau không khống chế được” bất quá là câu nói dối vụng về.

Nhưng vào thời khắc này, y lại thậm chí muốn mượn câu nói dối đó mà dung túng mình, mà chặt chẽ giam cầm nàng bên người, vĩnh viễn không để cho nàng thoát thân rời khỏi.

Cánh tay đang quấn lấy eo nàng càng siết chặt, một bàn tay khác, cũng đã phủ lấy một bên mặt của nàng, ngón cái thô ráp gần như là khát khao đào qua hai má non mịn của nàng, hơi dùng sức ép buộc, xoay mặt của nàng về phía mình, lập tức, cúi đầu liền dễ dàng tóm được đôi môi nàng.

Bởi nụ hôn bất thành linh này mà Sơ Niệm hoàn toàn bình tĩnh, cực lực né tránh, lại mãi không thoát khỏi môi lưỡi truy đuổi của y.

Trong hơi thở của nàng, tràn ngập hơi thở nồng đậm của chính y.

Khi đôi cánh hoa bị y thông thạo quen thuộc dễ dàng khai mở, môi lưỡi cũng bị thúc ép dây dưa cùng một chỗ với y, khi nàng chấp nhận sự xâm chiếm hoàn toàn của y thì chính là lúc, ký ức của những xúc cảm quen thuộc từ một nơi nào đó từ trong sâu thẳm cũng phóng ra trong nháy mắt.

Cuối cùng nàng bị một nỗi sợ hãi đã cắm sâu chặt chẽ trong lòng xâm chiếm.

Cho tới bây giờ, sự lưu luyến chính là cảm giác song song bất li bất dịch cùng với sự bất mãn, căm thù, thậm chí chán ghét của nàng đối với nam nhân này.

Tại một khắc này đây bị phóng đại lên vô hạn, rồi đến cuối cùng, chỉ còn hóa thành sợ hãi, theo nước mắt của nàng tràn mi mà ra.

Cả người bị giam cầm ở trong lòng y, cũng không tự chủ được mà bắt đầu run rẩy bần bật.

Từ Nhượng Lâm đang dán trên mặt nàng thì bị lệ của nàng thấm ướt.

Cuối cùng y buông môi của nàng ra nhưng lại không thả nàng, chỉ là sửa thành hôn nhẹ dọc theo hàng nước mắt chảy dài trên khuôn mặt nàng, càng ôm nàng chặt hơn, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng như đang dỗ trẻ con, chạm vào vành tai và tóc mai nàng, rồi dịu dàng nói bên tai nàng: “Kiều Kiều, tốt với ta không tốt hơn sao? Đừng sợ, ta sẽ bảo vệ nàng cả đời.”

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Lâm Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Cả đời.

Cả đời không biết dài bao lâu.

Suốt cả một đời, giờ khắc này mà nói ra ba chữ đó, cũng mật mù viễn vọng giống như khoảng cách giữa sống và chết, bình minh và hoàng hôn, đỉnh núi và đáy biển vậy.

Sơ Niệm nhớ rõ, đời trước, y cũng từng nói qua với nàng lời như vậy. Khi đó nàng dường như đã tin, sau đó trở thành như bây giờ.

Hiện tại, mặc dù bị y ôm chặt vào trong ngực như vậy, nhưng nhiệt khí đến từ cổ thân thể nóng bỏng của y cũng chẳng cách nào hâm nóng dòng máu nguội lạnh đang chảy dưới làn da nàng kia.

Cảm giác thấy nàng không đáp lại, dường như khiến y trở nên nôn nóng.

Bỗng nhiên y không nói nữa, chỉ ngậm lấy vành tai của nàng, tỉ mỉ mà dịu dàng nhắm nháp. Y biết đó là một trong những chỗ mềm cảm của nàng. Lúc trước mỗi khi làm thế với nàng, nàng sẽ run rẩy mềm yếu nằm trong lòng y, mặc y yêu thương.

Sơ Niệm ở bên thân mình cũng theo sự thân thiết của y mà tê dại, chính là trong lòng nàng, càng thêm khinh bỉ, căm hận bản thân mình sâu sắc hơn bao giờ hết.

Kỳ thật, khi quyết định lấy cái cơ vụng về kia đi vào nơi đây, sau đó thuyết phục chính mình theo y vào trong căn phòng này, bắt đầu từ bước đầu tiên, nàng liền biết chính mình lại phạm vào lỗi lầm của kiếp trước.

Nàng không đẩy y ra, cũng không giãy giụa, chỉ nói:

“Đại gia, ta vốn không nên tới đây. Là ta đã sai. Người nếu đã hết chuyện rồi, xin buông tay. Ta cần phải trở về.”

Nàng không gọi y là đại bá. Chỉ vì dưới tình huống như vậy, dùng loại xưng hô này, nghe ra châm chọc đến cỡ nào, ngay cả chính nàng cũng không thể mở miệng được.

Âm thanh bình tĩnh như trăng lạnh ngoài cửa sổ, từng chữ một đi vào trong tai Từ Nhượng Lâm, giống như bị một gáo nước lạnh rét buốt dội từ trên đầu xuống, dập tắt ngay ngọn lửa đang cháy trong người.

Y ngẩn ra, cuối cùng chậm rãi buông nàng ra. Nhưng cánh tay đặt ở trên eo nàng lại không rút về.

Sơ Niệm cúi đầu lau nước mắt còn vương trên mặt, dời cái tay kia đi, sau đó từ trên đùi y đứng lên, nhấc tay lấy chiếc áo choàng mới vừa rồi nàng cời ra khoác trên lưng ghé dựa, không nhìn lại y một lần nào, xoay người muốn rời khỏi.

Từ Nhượng Lâm đã hoàn toàn tỉnh rượu. Hoặc là nói, ngay từ đầu y căn bản không hề say. Bắt đầu từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy nàng xuất hiện ở bên cạnh, đoạt chén rượu trong tay cho đến thời khắc này, y hoàn toàn biết rõ rằng chính mình đang làm cái gì.

Y thật sự là một người rất có khả năng che giấu bản tính, hơn nữa đủ thâm sâu đủ kiên nhẫn. Yến Kinh nhân tài đông đúc, không có loại bản sự này, y cũng không thể trở thành nhân vật số một số hai. Nhưng thật kỳ lạ, ở trước mặt nàng, y lại chưa bao giờ bày ra một mặt âm u khó lường, dường như chỉ ngại nàng sẽ không biết mình là một người như thế nào.

Cũng như kiếp trước, y quá gấp gáp, nóng lòng muốn rút ngắn khoảng cách với nàng, nóng lòng muốn chứng minh, thậm chí hy vọng nàng chỉ thuộc về y —điểm yếu của con người, có lẽ cho dù việc khó hơn một trăm lần, cũng vẫn có thể một lần rồi lại một lần đâm đầu vào, để xem người có thể vượt qua hay không.

Mà y trong việc chinh phục này, thực rõ ràng, lại một lần nữa thất bại.

Y nhìn nàng lau đi giọt lệ tàn trên má, bình tĩnh như chưa từng xảy ra chuyện gì, tránh khỏi tay của y, từ trên đùi y đứng dậy rồi đi.

Giờ khắc đó, bỗng nhiên y dường như đã hiểu thông mọi chuyện.

Ngày đó khi nàng ngồi quỳ ở trên giường, trịnh trọng hướng về phía y nói ra một hơi những lời cảm tạ kia, y vì cái gì lại cảm thấy bất an như vậy.

Một người như vậy, vui buồn của nàng, y không còn có thể dễ dàng nắm trong lòng bàn tay nữa. <http://greenhousenovels.com>

Khi nàng sắp tới cửa, bỗng nhiên nghe thấy phía sau truyền đến giọng nói.

“Từ Sơ Niệm, nàng là nữ nhân của ta. Đòi trước, cả đòi này cũng như vậy. Ta là hạng người gì, đâu phải nàng không biết. Nàng cho là không thừa nhận, ta sẽ buông tha nàng?”

Chậm chạp, Sơ Niệm rút cuộc dừng bước. Quay đầu lại, nhìn về phía Từ Nhượng Lân.

Y vẫn chưa đứng dậy đuổi theo nàng, vẫn còn ngồi trên ghế, thậm chí vẫn còn duy trì cái tư thế trước khi nàng rời đi.

Y nói những lời này, tràn ngập hàm ý khiêu khích. Nhưng ngữ điệu cũng bình tĩnh đến thần kỳ, như chính vẻ mặt y giờ phút này. Có lẽ thứ duy nhất có thể tiết lộ cảm xúc chân thật của y, chính là dưới ánh nến soi sáng, cặp mắt kia u ám phảng phất như vực sâu vạn năm.

“Khi ta trở lại Từ gia, từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ta đã cho rằng nàng cũng giống như ta. Sau đó ở Hộ quốc tự, biểu hiện của nàng quả thật đã khiến ta hoang mang một lúc, nhưng sau đó ta hiểu ra, sự thật hoàn toàn có thể như ta nhận định, nàng thật sự giống như ta!”

“Nàng hiểu rõ ta, cũng như ta hiểu rõ chính nàng.”

Trong giọng nói bình tĩnh của y, lại ẩn tàng lưỡi dao băng sắc bén vô tình.

“Nàng dịu dàng, ngoan ngoãn, nhát gan, không phải nữ tử can trường, làm việc lo được lo mất không có chủ kiến”.

Y dừng một chút, “Ta nói như vậy, có thể nặng nề, nàng không thích nghe. Nhưng trước đó, nàng quả thật chính là người như vậy. Một nữ tử tính tình như thế, ở Hộ quốc tự bị ta dùng kế để gặp mặt, thời điểm đối mặt đối thoại... bỏ qua quan hệ của chúng ta ở Từ gia, thì ta chính là một người xa lạ, bất quá mới cùng nàng chạm mặt một hai lần, nàng dùng cái gì mà có thể chậm rãi nói chuyện với ta như vậy, còn ứng đối thỏa đáng? Có thể nàng không thừa nhận, nhưng ta biết nàng nhất định nhớ rõ tình cảnh thật sự khi ta và nàng lần đầu tiên gặp nhau. Khi đó ta bất quá giúp nàng hái một đóa hoa, nàng liền kinh hoàng bỏ mặt bỏ chạy. Sơ Niệm, khi đó nàng mười lăm tuổi, vừa đến Từ gia không bao lâu. Một hồi ở Hộ quốc tự năm ngoái, nàng cũng mười lăm tuổi, cũng là tân nương tử mới vừa đến Từ gia. Nàng nói cho ta biết, một người nếu không có trải qua kịch biến, tính tình làm sao có thể tự dung thay đổi lớn đến vậy? Lại càng không cần nói đến chuyện sau đó nàng cùng Từ muội rút xuống núi, phương thức lưu lại dấu vết dọc đường cầu cứu... Chỉ là thấy nàng vẫn mãi không muốn thừa nhận, nên ta cũng không muốn ép nàng mà thôi...”

Mạch đập nơi cổ tay Sơ Niệm nhảy lên thỉnh thoảng, tất cả máu huyết trong người theo lời y nói sôi sục đỏ dồn lên mặt, khuôn mặt đã chuyển sang màu đỏ, bỗng nhiên nàng cắt ngang lời y, cố gắng kềm nén cảm xúc, run giọng nói:

“Đù, đù rồi, Từ Nhượng Lân. Bắt đầu từ giây phút người lại xuất hiện ở trước mặt ta thì ta đã biết, đòi này, ta chẳng thể sống yên ổn qua ngày! Ta thừa nhận, thừa nhận thôi. Nhưng người bức ta thừa nhận chuyện này thì cũng có nghĩa lý gì? Người rút cuộc còn muốn làm gì?” <http://greenhousenovels.com>

Từ Nhượng Lân mạnh đứng bật dậy khỏi ghế, đi nhanh về phía nàng, đứng ở trước mặt nàng.

“Nàng cuối cùng đã thừa nhận!”

Ánh mắt y lóe lên, ở giữa như có tia lửa toát ra.

“Nàng hỏi ta này đó có ý nghĩa gì? Ta nói nàng biết, đây là chuyện ta và nàng cùng nhau trải qua, không phải nàng muốn xóa là có thể xóa sạch! Nàng hỏi ta muốn làm gì? Việc này càng đơn giản! Nàng nói ta lần này nam hạ, chẳng lẽ chỉ là vì cho nỏ mảy xương công binh, đốt mảy kho lương khô? Ta là vì nàng! Ta biết ta trước đây có lỗi với nàng. Cả đời này, ngoại trừ bù đắp, ta còn muốn thực hiện lời hứa hẹn đòi trước từng nói với nàng, cưới nàng làm vợ!”

“Cưới ta làm vợ, bảo vệ ta cả đời.”

Sơ Niệm cắn răng, nhả ra từng chữ từng chữ một.

“Người nói đến nhẹ nhàng. Như thế nào cười ta, như thế nào bảo vệ ta?”

Từ Nhượng nói: “Ta đã thoát ly Từ gia, sau này nàng quy tông (trở về nhà mẹ đẻ), nam hôn nữ giả, có gì phải lo?”

Sơ Niệm cười lạnh, nhìn Từ Nhượng, từ tốn nói:

“Đích thực như lời người mới vừa nói, ta trước kia quả thật rất ngu xuẩn, người nói cái gì, ta liền tin cái đó. Nhưng đến tận bây giờ, sao người còn muốn lấy những lời giả dối đó lừa gạt ta? Người là vì Bình vương mà thoát ly tông tộc Từ gia. Người ta đều biết rõ, Bình vương nhất định sẽ có được thiên hạ, khi đó người sẽ là trọng thần nòng cốt của hắn. Hắn phải noi theo tổ chế thu phục bách quan, chính là muốn hợp nhất hòa khí, thì sao có thể đồng ý cho người vẫn thoát ly tông tộc, lẻ loi khiến người đời ghé mắt? Đời trước không phải Từ gia lại một lần nữa tiếp nhận người hay sao? Người sống trên đời, chẳng sợ tôn quý vì như thiên tử, cũng có điều thân bất do kỷ. Đừng nói với ta một đời này người sẽ vì ta mà nghịch lại thánh ý, rất giả dối, ta cũng không dám đương nổi. Về phần ta quy tông. Nếu như có một ngày ta thật sự có thể quy tông, ta cũng không phải vì người. Không có người, một đời này ta trải qua càng an tâm.”

Từ Nhượng nhìn chăm chăm nàng, gân xanh trên trán hơi hơi lồi lên, lòng bàn tay xiết chặt, rồi thả ra, xiết lại, rồi cuộc, đối diện ánh mắt không chút thoái nhượng của nàng, y thở dài một hơi, mở miệng nói:

“Kiều Kiều..... Nàng thật sự hận ta vậy sao, đến bây giờ cũng không cách nào tha thứ cho ta?”

“Từ Nhượng, ta cũng không hận người. Mới vừa rồi người nói người không muốn xóa sạch mọi thứ chúng ta từng trải qua. Nhưng ta nói cho người biết, ta và người hoàn toàn tương phản. Mỗi khi nhớ đến bởi vì chính mình mà khiến cho cả nhà bị ô danh, lòng ta giống như bị lửa thiêu, chỉ hận không thể chưa từng gặp gỡ người! Cho nên người nói xem, đời này khó khăn lắm mới có cơ hội có thể làm lại từ đầu, ta còn dám đi vào vết xe đổ hay không?”

Trên khuôn mặt anh tuấn góc cạnh của Từ Nhượng, dần dần phủ kín một tầng bụi bặm nhợt nhạt.

“Kiều kiều, chẳng lẽ nàng đối với ta không có nửa điểm tình ý?”

Thời điểm hắn hỏi câu này, ánh mắt hơi hơi đóng lại, nhưng mở ra rất nhanh. Giọng nói dường như cũng mang theo chút cô đơn khổ sở.

Sơ Niệm vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào y, dưới ánh mắt truy vấn của y, đột nhiên hỏi:

“Từ Nhượng, người luôn miệng nói yêu là ta, người rốt cuộc yêu điểm nào của ta? Như người mới vừa nói, ta là một nữ tử yếu đuối vô dụng, ngoại trừ một cái túi da còn có thể lọt mắt. Nhưng với thân phận địa vị của người, cũng không cần phải vì khuôn mặt này của ta mà ủy khuất chính mình như thế. Người nói ta biết đi, người yêu ta cái gì?” <http://greenhousenovels.com>

Từ Nhượng nhìn nàng, hơi hơi nhíu mày, trầm mặc không trả lời.

Sơ Niệm nở nụ cười, lúm đồng tiền như hoa. Nàng gật đầu nói:

“Người xem, ngay cả chính người cũng không nói được. Ta lại biết vì cái gì. Nam nhân đầu tiên đều yêu sắc đẹp bằng mắt nhìn, ta đương nhiên không ngoại lệ. Sau đó ta và người là loại quan hệ đó. Thời điểm chiếm giữ ta, có phải người cảm thấy vừa sáng khoái lại vừa kích thích? Ta từng nghe kể về quá khứ của người. Trong lòng người nhất định rất hận người mẹ cả kia. Vì thế người dùng cách chiếm đoạt quả phụ của con trai vừa qua đời của bà ta để trả thù. Ta nói vậy có đúng không?”

Gân xanh trên thái dương Từ Nhượng càng giết mạnh hơn, ánh mắt y bất chợt trở nên u ám, lạnh lùng nhìn chăm chăm Sơ Niệm.

Sơ Niệm bị y nhìn có hơi sợ hãi, nhưng dứt khoát không chịu nhượng bộ, nhìn thấy y chậm rãi thông thả bước về phía mình, rồi cuộc đi tới trước mặt.

“Ta bị sắc đẹp của nàng mê hoặc, điểm này ta thừa nhận.”

Hắn vươn tay ra, nắm lấy cằm của nàng, lực đạo không nhỏ, nâng mặt của nàng ngưỡng lên hướng về phía mình, ánh mắt lướt qua mắt mũi môi miệng của nàng.

“Nhưng đối với ý tưởng thứ hai của nàng, ta không thể không biện giải. Nếu ta vẫn sinh trưởng trong Quốc công phủ – tòa nhà cao cửa rộng kia, có lẽ, sẽ trở thành loại người như nàng nói. Nhưng ta nói cho nàng biết, trên thế giới này ngoại trừ Kim Lăng một nơi chỉ lớn như một bàn tay, còn có vùng trời đại mạc mênh mông mà người tiến vào có thể vĩnh viễn không thể đi ra; tuyết sơn trắng xóa mà ngay cả chim ưng sải cánh bay mãi cũng không hết, càng đừng nói đến bầu trời cùng biển rộng vô tận bát ngát kia. Thế giới rộng lớn biết bao, lòng người cũng hơn xa nàng có thể đo lường. Ta dù có thật sự hận bà ta như lời nàng nói, cũng dùng chính bản lĩnh của mình, không cần mượn thân thể một nữ tử chứ? Từ Sơ Niệm, ta xem nàng như trân bảo, nàng nhưng lại tự xem mình thấp kém như vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Lâu Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Sơ Niệm ngửa đầu, kinh ngạc nhìn nam nhân trước mặt rõ ràng đã bị chính nàng chọc giận. Sau một lúc lâu, nàng quay đầu giấy khỏi cái tay còn đang nắm cầm mình.

“Từ Nhượng Lân, nếu như ta nghĩ sai về ngươi, ta xin lỗi. Ta không phủ nhận, ta đối với ngươi đúng là có vài phần tình ý. Một người nam nhân giống như ngươi, nữ tử được ngươi theo đuổi như thế, làm sao có thể không chút động tâm? Nhưng cũng chỉ như thế mà thôi.”

“Ngươi nói ngươi xem ta như trân bảo, điều này thực sự khiến ta kinh ngạc. Có lẽ ngươi nói chính là thật sự. Có lẽ theo cách nhìn của ngươi, ngươi quả thật là xem ta như thế, cũng đối đãi như thế. Nhưng với ta mà nói, ta lại không – hề – cảm giác. Ta nói như vậy, ngươi có thể sẽ thấy bản thân đã làm chuyện chẳng đáng. Chỉ mới mấy ngày trước đây, ngươi còn mạo hiểm cứu tử nhất sinh cứu ta thoát khỏi Thanh Châu. Ta rất cảm kích, thật sự cảm kích. Nhưng mà cảm kích, lại hoàn toàn không đủ để khiến ta dứt bỏ hết tất cả, cứ như vậy mà theo ngươi.....”

Nàng dừng một chút, ngữ khí nhấn mạnh. “Từ Nhượng Lân, ta có thích ngươi, nếu không thì giờ phút này ta cũng sẽ không đứng ở trước mặt ngươi nói như vậy. Nhưng kiểu thích này, cho dù có tiến xa hơn nữa cũng không vượt qua được tâm nguyện muốn sống yên ổn qua ngày hết cả đời này của ta. Chuyện cũ đã qua cũng không đậm sâu đến mức có thể khiến cho lòng ta cam tâm tình nguyện cùng ngươi sống vai gánh vác tất cả hậu quả.”

Về mặt y, theo từng lời nàng nói, càng lúc càng u ám, nàng lại làm như không thấy, lắc lắc đầu, tiếp tục nói: “Có lẽ ngươi cũng biết chuyện, kiếp trước chúng ta từng có một hài tử (đứa con). Nhưng nó mệnh khổ, vốn dĩ không nên đến thế gian này, lại càng không nên đầu thai trong bụng của người làm mẫu thân như ta. Ngươi biết không, thời khắc ta biết ta có hài tử kia, ý nghĩ đầu tiên của ta, không phải là cố gắng nghĩ biện pháp bảo vệ nó, mà là nghĩ làm thế nào bỏ nó đi...”

Nhìn thấy mắt y tối sầm lại, nàng khẽ cười, nét cười lại mang chút thâm lương. “Ngươi xem, ta tuy rằng cũng thích ngươi một chút, nhưng bắt đầu từ khi đó, suy nghĩ làm thế nào để bảo vệ chính mình càng nhiều hơn. Ngươi có thể khinh bỉ ta, thậm chí mắng ta, nhưng ta chính là người như vậy. Nói đến cùng, ta vẫn chỉ yêu chính bản thân mình, nhiều hơn là yêu ngươi. Cho nên khó khăn lắm mới có được cơ hội bắt đầu lại tất cả một lần nữa, ngươi nói, người như ta, sẽ buông bỏ tất cả cứ thế mà giao phó chính mình vào tay ngươi?”

Nàng cuối cùng cũng nói xong những lời mình muốn nói, thở phào một hơi, sau đó im lặng nhìn chăm chú vào y.

~~ (Các bạn đang xem truyện ở <http://greenhousenovels.com>)

Lời nói thật từ trước đến nay luôn là thanh đao tổn thương người khác.

Thần sắc Từ Nhượng Lân lúc bắt đầu có tức giận âm u cũng dần dần tan biến. Như thể lần đầu tiên nhận thức Sơ Niệm, y yên lặng nhìn nàng, trong mắt, cuối cùng dần hiện ra vẻ cô đơn không thể che lấp.

“Kiều Kiều.” Y mở miệng.

“Nàng cuối cùng đã cho ta biết ý nghĩ chân thật của mình..... Ta thật bất ngờ.....” Giọng y, nghe ra thậm chí có chút chua chát.

“Ta không có tư cách khinh thường nàng. Lỗi sai đều do ta. Nhưng hiện giờ, nếu chúng ta cùng nhau bắt đầu lại một lần nữa, vì sao nàng không thể cho ta... một cơ hội nữa? Ta biết hiện giờ mọi điều ta cam đoan, vào tai nàng có thể cái gì cũng không phải; nhưng đối với ta, là chân chân thật thật. Chờ ta...”

Y nói tới đây, đột nhiên ngưng lại, sửa lời nói: “Ta biết ta có nói thêm những lời này, nghe ra rất buồn cười. Ta chỉ mong nàng có thể cho ta... thêm chút thời gian nữa.....”

Lần thứ hai dứt lời, y lộ ra biểu tình buồn rầu giống như không biết nên nói như thế nào mới tốt, cuối cùng không lên tiếng, chỉ dùng một loại ánh mắt hàm chứa chờ mong và cầu xin, yên lặng nhìn nàng.

Sơ Niệm thờ dãi.

Nàng nói: “Từ Nhượng Lân, rốt cuộc nên nói ngươi quá mức cố chấp, hay là thích làm khó người khác? Ta nói những điều này, không phải không tin tâm ý của ngươi khi cho ta lời hứa hẹn. Ta biết khi ngươi nói những lời này, đều xuất phát từ chân ý. Nhưng ta không cần ngươi cho ta cái gọi là đảm bảo cho tương lai. Ta biết ngươi là người có bản lĩnh. Nhưng tới cuối cùng, cho dù ngươi thật sự có thể cưới ta, ta sống cũng sẽ rất mệt mỏi.....”

Nàng thấy y nường mảy, như sắp phản bác, lập tức nói ngay: “Ngươi đừng tranh cãi với ta. Ngươi không phải ta, đương nhiên không thể chân chính thể nghiệm và quan sát cảm thụ của ta. Người ta sống, cũng không phải chỉ sống cho bản thân mình. Ngươi ta cũng không thể. Đó là cảm nhận sâu sắc nhất của ta hiện giờ. Thời điểm ngươi muốn lấy ta về, ngươi nhất định phải xây dựng chỗ đứng, ngươi cũng nhất định phải quay về tông tộc Từ gia. Cho dù khi đó ta đã quy tông làm nữ nhân Từ gia, nhưng một nữ tử đã từng gả vào Từ gia, làm sao có thể bước vào cổng lớn Từ gia một lần nữa, lấy anh chồng làm chồng? Mặc dù luật pháp Đại Sở không có lệnh cấm như vậy, nhưng nhân tình thế tục sẽ có cái nhìn như thế nào? Rồi người Từ gia sẽ đối xử ra sao? Ngươi có thể không sợ miệng lưỡi người khác mà làm theo ý mình, còn ta lại không làm được. Khi đó dù ngươi có đối đãi với ta như châu như ngọc, ta sống trong cả tòa phủ đệ, nhưng ngày trôi qua có thể thật sự vui vẻ sao?”

Về mặt Từ Nhượng Lân lại khẽ biến, nhìn chăm chăm nàng, cắn răng cúi đầu nói: “Nói đi nói lại, bất quá là hai chữ từ chối mà thôi. Trước đó ta đã nói sai rồi. Nàng không phải không có chủ ý, mà là cực kỳ có chủ ý, còn là người nhẫn tâm nhất nhì...”

Sơ Niệm rũ hàng mi, tầm mắt dừng ở cây nến trên bàn bên cạnh người kia, xuất thần một lát, rốt cục thu hồi ánh mắt, lại nhìn về phía Từ Nhượng Lân, thân nhiên nói: “Người nói rất đúng. Nói đến nói đi, chính là ta không đủ yêu người, mới có thể nhẫn tâm tuyệt tình như vậy. Nếu ta thật sự yêu người, ta nhất định nguyện ý vì người mà chịu nhục, mọi chuyện đều đặt ý nguyện của người lên hàng đầu. Cho nên Từ Nhượng Lân, đối lại người cũng như vậy. Nếu người yêu ta chỉ là nông cạn, thì sớm buông tay vẫn còn kịp, để người và ta đều được thanh tỉnh. Nhưng người luôn miệng nói thật sự yêu ta, vậy thì ta có nên thỉnh cầu người, xin người đặt ý nguyện của ta lên trên hết, mà không phải nhất mực áp đặt tâm ý của người trên đầu ta?”

~~ (Các bạn đang xem truyện ở <http://greenhousenovels.com>)

Từ Nhượng Lân lúc này, giống như ở trên chiến trường gặp phải một đối thủ mà y vốn có thể xiết chết bằng một lòng tay nhưng lại bị đánh bại. Cảm giác duy nhất chính là toàn quân bị diệt xác chết khắp nơi, mà làm chủ tướng như y, chỉ còn tâm lạnh thấu xương.

Đây là một loại cảm giác bất an cực kỳ xa lạ. Y cực lực muốn thoát khỏi, nhưng đối mặt trước nàng trong phút giây này, y lại cảm thấy chính mình bất luận là tranh cãi thế nào, cũng đều đuối lý.

Từ Sơ Niệm, từ trước đến giờ, y quả thật đã xem thường nàng.

Thông minh. Thông minh nhưng lại vô tình. Khi nàng nói những lời cuối cùng, cũng đã bày sẵn cạm bẫy. Bất kể y có chui vào hay không, trước tiên cũng đã thất thế.

Cái gì mà lo được lo mất nhu nhợ vô kể. Thì ra một khi bắt đầu suy tâm tính kẻ, thì tâm địa đó lạnh bạc đến cỡ nào, mọi chuyện làm đều đầy mưu tính.

Nàng tựa như vị chủ soái bày mưu tính kế bên quân địch, ra tay, liền phá hỏng lộ trình của y.

Từ Nhượng Lân, người từ trước đến nay, vô luận là trên chiến trường hay là tình trường, luôn quen thói sát phạt quyết đoán, nhưng ngay lúc này, chuyện mà y có thể làm chính là trừng mắt nàng giống như kẻ ngốc, một câu cũng không nói được, cho dù trong lòng y, có vô số điều ảm ức tức tối cũng không cam lòng, đang rít gào chen lấn muốn tuôn ra.

~~

Sơ Niệm đợi không được câu trả lời của y, cũng không đợi y trả lời.

Nàng đã triệt để lật bài, có vẻ như nhất định phải chặn đứng y. Với sự cao ngạo cùng tự tôn của y, có lẽ sẽ không chấp nhận để mặc cho nàng sỉ nhục như thế lần nào nữa.

Như thế là tốt nhất.

Để cho một đời này, y và nàng trọng sinh lại, đều tự sống một cuộc đời khác của riêng mình —— nếu biết rõ kiếp trước là một đoạn nghiệt duyên, kiếp này còn tội tình gì lại muốn đau khổ dây dưa lẫn nhau?

Nương tựa vào y, thì đó chính là một chỗ dựa vững chắc. Nhưng nàng nghĩ rằng một đời này của nàng, hà tất sẽ thật sự vui vẻ.

Thực tế là, mặc dù đã nước này, nàng cũng không biết y rốt cuộc yêu cái gì ở bản thân mình. Điều duy nhất nàng có thể nghĩ tới, đó chính là mỹ mạo của mình.

Vốn “hồng nhan địch lão – tình tối địch tiêu”(*), rồi tới một ngày nào đó cạn tình, bản thân nàng phải làm thế nào?

Nghĩ đến người phụ nữ Tiêu Quang Vinh kia hiện nay, thế liền đủ hiểu. Mà từ bỏ y, là từ bỏ cơ hội có được vinh hoa phú quý dễ như trở bàn tay, tuy tất cả mọi chuyện sau này, cũng không chắc sẽ được như nàng tính toán về ra, nhưng an lòng.

(*) Hồng nhan địch lão – tình tối địch tiêu: ý là nhan sắc sẽ chóng phai tàn, tình yêu cũng dễ dàng tan biến.

Nàng nghĩ nàng sống qua hai kiếp, điều thiếu hụt nhất kỳ thật đó là an lòng.

Cho nên cuộc đời này, nàng phải sống được bình an, cố gắng sống thật phiêu du tự tại!

Từ Nhượng Lân vẫn giống như con tò te Bồ Tát trừng mắt nhìn nàng. Nàng liền nhác váy thi lễ với y, rồi xoay người rời đi.

~~ (Các bạn đang xem truyện ở <http://greenhousenovels.com>)

Suốt cả đêm hôm đó, Sơ Niệm phá lệ ngủ vô cùng ngon giấc.

Sáng hôm sau thức dậy, Tô trang chủ quả nhiên đã chuẩn bị xe ngựa sẵn sàng, cho đến khi sắp sửa hộ tống nàng rời khỏi, vẫn chưa nhìn thấy Từ Nhượng Lân. Nàng cũng không có mở miệng hỏi.

Tô Minh hơn năm mươi tuổi, mặc dù mờ võ quán, nhưng bộ dáng cũng hào hoa phong nhã, mặt trắng nhẵn nhụi, cả người diện một bộ cẩm bào màu lam

sẫm có viền da sọc.

Ông đối với Sơ Niệm rất là khách khí.

Trước khi nàng lên xe ngựa, ông ta cười nói với nàng: “Mấy ngày trước đây, ta đã phái người cấp tốc đi Tế Nam thông báo cho người nhà của phu nhân, hẹn bọn họ đến chỗ Khúc Phụ ở Sung Châu cùng chúng ta tụ họp. Chúng ta từ đây xuất phát, khoảng chừng ba bốn ngày là có thể đến đó. Phu nhân có thể trở về nhà nhanh thôi, xin người yên tâm.”

Sơ Niệm chân thành nói lời cảm tạ, lại cùng tiểu cô nương họ Tô lưu luyến không rời nói lời từ biệt, đợi tất cả đều chuẩn bị thỏa đáng, xe ngựa dưới sự hộ tống của võ sư Tô gia, liền lên đường hướng về Sung Châu.

Trên đường đi Sơ Niệm nghe được chút diễn biến sau sự việc ở Thanh Châu.

Nghe nói trận hòa hoãn trên Bắc Sơn kia phải mất một ngày một đêm mới dập tắt.

Trong lúc Phúc vương đang sút đầu mẻ trán, lại có sắc sử (người cầm sắc lệnh của vua) phụng chỉ phát binh, mượn cớ đến bắt quan viên vương phủ, Phúc vương đang lúc phần nộ giết luôn sắc sử, chính thức đối kháng với triều đình.

Phúc vương cùng Từ Nhượng Lân, đương nhiên cũng kết thù.

Nhưng thật ra chuyện y đi Thanh Châu cứu Sơ Niệm, Phúc vương cũng không dám tiết lộ ra ngoài, chỉ sợ việc này nếu lan truyền rộng rãi, ngày sau nếu chính mình đi lên cực vị, sẽ tổn hại danh dự thế tử.

Chuyện như vậy thật hợp ý Sơ Niệm.

Một đường thuận lợi, chạng vạng ngày thứ tư, tới một vùng gọi là Hợp Phúc.

Theo sự sắp xếp của Tô Minh, đoàn người vào nghỉ chân ở một tiểu biệt viện trong một nông trang của ông ta, nghe nói ngày mai là có thể tới Khúc Phụ thành.

Suốt mấy ngày ngồi xe ngựa, Sơ Niệm có chút mệt mỏi, buổi chiều rửa mặt xong, nàng liền đi ngủ sớm.

Ngày kế tiếp nàng thức dậy sớm, phương đông mặt trời vừa ló dạng, trong biệt viện Tô Minh và mọi người còn chưa dậy.

Sơ Niệm rảnh rỗi, lững thững đi dạo trong viện, ngồi trên ghế đá, quan sát hai chú chim hoành hoạch trắng đang riu rít nhảy nhót trên tảng đá bên cạnh.

Đang nhập thần, bỗng nhiên trước mắt toát ra một bóng người màu thiên thanh, giương mắt nhìn lên, nàng không khỏi ngẩn người.

Nàng nhìn thấy Từ Nhượng Lân thế nhưng lại đang đứng ở bên cạnh một tòa núi giả, đang nhìn chính mình.

Sơ Niệm rời khỏi Tô gia trang vào giờ Tý, không gặp y.

Nàng không hỏi, Tô Minh cũng không nhắc đến.

Nàng cứ ngỡ y đã quay về Yến Kinh. Không nghĩ tới giờ phút này, ở nơi này, không ngờ lại gặp được y!

Nhớ tới đêm đó đối mặt với y, cùng một phen bộc bạch hầu như đã hoàn toàn đào móc hết tâm can, nàng rất kinh ngạc, cũng thoáng xấu hổ.

Chỉ là trên mặt lại không hiện ra, nàng chậm rãi đứng dậy từ trên ghế đá, đang muốn chào hỏi một tiếng rồi rời đi, thì thấy y đã đi nhanh về phía mình, đạp lên lớp băng mới đóng trên mặt đất đêm qua nghe rào rạt.

Y đi đến trước mặt nàng, hai mắt tỏa sáng, vẻ mặt dường như kích động, bộ dáng so với đêm đó sau khi nói chuyện như là hai người.

Sơ Niệm kinh ngạc nhìn y, chần chờ một lúc, vừa muốn mở miệng, Từ Nhượng Lân đã lên tiếng gọi trước: “Kiều Kiều. ....”

Sơ Niệm nghe thấy y vẫn còn gọi chính mình như vậy, hơi hơi nhú mày khó chịu.

Từ Nhượng Lân cũng làm như không thấy, chỉ nói: “Hai ngày nay, ta đều suy nghĩ những điều nàng đã hỏi ta đêm đó. Nàng hỏi ta rốt cuộc thích nàng điểm nào. Lúc đó ta không trả lời được. Bây giờ ta đã suy nghĩ cẩn thận. Nữ tử trong thiên hạ tuy nhiều, nhưng ta chỉ muốn có mình nàng. Ta thích nàng mơ hồ ngây thơ lúc trước, thích nàng cay nghiệt hiện giờ, thích giọng nói của nàng, dáng đi của nàng, ta còn thích....”

Y dừng một chút, nở nụ cười với nàng, ánh mắt cong cong, hé ra khuôn mặt nhất thời tràn đầy nhu tình mật ý, “Còn thích nàng xinh đẹp. Bất luận là nàng khóc, nàng cười hay là giận ta, trong mắt ta, toàn thân cao thấp không chỗ nào không tốt.....”

Sơ Niệm vụn vụn lần không nghĩ tới, sáng sớm bỗng nhiên lại nhìn thấy y, lại còn nghe y nói ra một tràng những lời nói khùng điên khiến người ta xấu hổ như vậy, nhất thời mặt nàng đỏ bừng lên.

Nàng liền xoay đầu nhìn quanh bốn phía, tìm ngoài cửa viện cách đó không xa mới vừa nãy có cái nha đầu vẩy nước quét nhà, giờ cũng không biết đã đi

đầu mắt, đoán là đã bị y dời đi trước rồi.

Cuống quít khoát tay áo, nàng lúng túng xoay người muốn bỏ đi, bỗng nhiên bàn tay lạnh lẽo bị y nắm lấy, lưng bàn tay được bao bọc ngay tức khắc ấm áp.

“Kiều Kiều,” Từ Nhựt Lâm nhìn nàng chăm chăm, trịnh trọng nói, “Hai ngày nay ta còn nghiêm túc suy nghĩ đến một chuyện. Đêm đó lời cuối cùng nàng nói với ta, chính là nàng không đủ yêu ta, mới có thể đối xử với ta nhẫn tâm tuyệt tình như vậy, nàng không muốn cùng ta chung bước sấn vai vượt qua mưa gió. Nàng nói rất đúng. Cho nên sau này chuyện ta phải làm, đó chính là khiến nàng yêu ta, cho đến khi nàng yêu ta, tình yêu mãnh liệt tận đáy lòng, dù cho phía trước có bao sóng gió, nàng cũng nguyện ý cùng ta cùng nhau gánh vác!”

Sơ Niệm lại kinh ngạc, quả tim thỉnh thoảng nháy lên. Hiển nhiên sẽ không gạt đầu. Đang muốn lắc đầu, nhưng dưới ánh mắt mãnh liệt nhìn chăm chú của y, cô nàng lại trở nên cứng ngắc.

Y nhìn nàng, lại đề thấp giọng nói: “Nhưng trước lúc đó, nếu như nàng dám can đảm gạt bỏ ta trước, ta sẽ không cho phép. Nàng cũng biết.....”

Y bỗng nhiên cười nhẹ, trong mắt dường như xẹt qua một tia mờ ám. “Nàng vốn biết ta cũng không phải là chính nhân quân tử, chuyện gì cũng có thể làm ra được.”

Sơ Niệm hoảng sợ. Một chút cảm động mới vừa nảy sinh vì những lời kia trong nháy mắt tan thành mây khói, cảm giác duy nhất còn lại chỉ là tức giận.

Nhũu mày vùng khỏi tay y, nàng oán hận nói: “Thì ra những lời ta nói lúc trước, đều là đàn khái tai trâu! Từ Nhựt Lâm, người rút cuộc có còn sót lại chút lòng cảm thông nào không?”

Từ Nhựt Lâm chỉ chỉ lên ngực của chính mình, nhìn nàng không chút kiêng dè nói: “Kiều Kiều, ta nói lời này, có lẽ nàng sẽ chê cười. Nhưng chỗ này, đã mắc bệnh rồi, mà nàng chính là giải dược. Nàng tin cũng được, nói là ý nguyện của ta khó thành cũng được, ta chỉ nghe theo tâm ý của ta ở nơi này mà hành động.”

Nói xong lời này, không đợi nàng mở miệng, thay đổi ngữ điệu, nói tiếp: “Sau này sẽ có một khoảng thời gian, ta ước chừng không thể gặp được nàng. Bất quá.....”

Y bỗng nhiên nhẹ nhàng cười. “Hiện giờ nàng thành như vậy, ta thật sự yên tâm hơn nhiều. Nàng nhớ phải đem sự hung dữ như đã đối xử với ta ra đổ lên đầu một số ít người khác, đừng chỉ đối với một mình ta như vậy!” Sơ Niệm mặt mày nhăn nhó, không chút để ý tới lời trêu chọc của y.

Từ Nhựt Lâm dường như có chút mất mặt sờ sờ mặt mình, cuối cùng lại nói: “Nàng phải bảo trọng, tự bảo vệ mình cho tốt. Cũng phải nhớ kỹ, ta ở bên ngoài, thời khắc nào cũng nhớ đến nàng.....”

Y bỗng nhiên vươn tay, đầu ngón tay nhẹ nhàng mon trón một bên mày nàng đang nhíu chặt, âm thầm cười: “Không được quên ta.”

Dứt lời y nhìn nàng một cái thật sâu sắc, giống như muốn đem ánh mắt này nhìn một cái thành ngàn năm muôn đời, bàn tay thô ráp lúc này mới xuôi theo khuôn mặt tinh tế của nàng, dần dần lướt xuống, cuối cùng sau khi vuốt cằm của nàng, y thình lình xoay người đi nhanh.

Sơ Niệm bình tĩnh nhìn theo bóng dáng nam nhân rời đi, hai tay siết chặt lại, móng tay đâm sâu vào da thịt, nàng cũng không biết đau.

Cả người dường như đã cứng lại như một pho tượng đất.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Lâu Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Đầu mùa xuân năm Nguyên Khang thứ nhất, bắt nguồn từ việc Phúc vương ở Thanh Châu nổi giận giết sắc sử, gia canh chi loạn bắt đầu mở màn.

Bóng dáng Từ Nhựt Lâm, cũng như vào sáng sớm đầu xuân hôm đó, trong tiếng bước chân rào rạt giẫm nát màn sương giăng mỏng manh, dần dần biến mất khỏi tầm mắt Sơ Niệm.

Nếu như mọi chuyện giống như cũ, lần sau khi y trở về, sẽ là chuyện của mấy năm sau.

Suốt buổi sáng hôm đó, Sơ Niệm ngồi ở trong xe ngựa, nỗi lòng có phần không yên. Nàng suy nghĩ đến những người và những việc phải đối mặt sau khi trở về, lại nghĩ đến những lời Từ Nhựt Lâm nói ra trước khi đi. Thẳng đến gần giữa trưa, người bên ngoài nói sắp đến Khúc Phụ thành rồi, lúc này nàng mới xóc lại tinh thần.

Khúc Phụ xưa kia gọi là Lỗ Huyền, kinh đô của Triều Chu, bởi vì trong thành có đồi núi, uốn lượn dài bảy tám dặm, tên cổ Khúc Phụ, nổi tiếng nhờ thánh nhân dân địa. Nơi đây tuy cách Thanh Châu có hơi xa, nhưng tin Phúc vương đối kháng với triều đình, cũng đã truyền tới. Những lúc Sơ Niệm nhấc rèm xe nhìn hé ra bên ngoài, thỉnh thoảng lại thấy cảnh những đội binh lính trong thành vội vã dạt đường đi qua. Để tránh đường, xe còn phải dừng lại nép vào ven đường chờ đội binh đi qua rồi mới tiếp tục đi trong tiếng nghị luận xôn xao của người qua đường đang vây xem.

Thời gian bị trì hoãn như thế, vốn dự định giữa trưa là có thể đến cổng thành đông, mà bị chậm hơn một giờ mới đến. Người chờ nghênh đón ở nơi đó, là người mà lúc trước vô luận thế nào Sơ Niệm cũng không ngờ đến. Chính là biểu ca Vương gia – Vương Mặc Phụng nhà nàng.

(Vương gia này nghĩa là nhà họ Vương, bên nhà của mẫu thân Sơ Niệm)

Vương Mặc Phụng so với nửa năm trước khi Sơ Niệm về nhà lại mặt gầy được hấn thì đáng vẻ có gầy hơn một chút, đen hơn một chút, nhưng đôi mắt vẫn sáng ngời như vậy.

Nhìn hấn có vẻ như đã đứng đợi hồi lâu, nghe được Sơ Niệm kinh ngạc gọi hấn “biểu ca”, thanh âm từ đầu xe ngựa truyền đến, hấn lộ ra tươi cười, vội vàng chạy tới. Trước tiên là chào hỏi với Tô Minh, sau khi giới thiệu xong, hấn mới tới trước xe ngựa Sơ Niệm, nói: “Biểu muội, muội ổn chứ?” Khi hấn hỏi câu này, có lẽ tâm tình quá kích động, ngay cả giọng cũng hơi run lên.

Nghe Sơ Niệm trả lời xong, Vương Mặc Phụng đoán được thắc mắc trong lòng nàng, lập tức giải thích: “Gần nửa tháng trước ta từ Sơn Tây quay về, khi chọn tuyến đường đi Tế Nam, trùng hợp gặp được đoàn người Chu quân gia của Từ gia, biết được muội đã xảy ra chuyện, liền ở lại cùng chờ tin tức. Nhưng quan phủ liên tục thoái thác, trong lòng ta cực kỳ lo lắng, chỉ hận bản thân mình vô dụng, chẳng giúp được chút gì. Mấy ngày trước nhận được tin do Tô quận bá truyền đến, biết được tung tích của muội, lúc này mọi người mới thờ phào nhẹ nhõm. Chu quân gia bị thương vẫn chưa lành nên hành động không tiện, ta liền nhận trách nhiệm đến đây nghênh đón. Biểu muội may mà có quận bá công ra tay cứu giúp, ta...”

Hấn ngừng lại, xoay người lại cung kính chấp tay thi lễ nói lời cảm tạ Tô Minh.

Khi Tô Minh nghe hấn tự giới thiệu, mới biết được hấn là ấu tử (con út) của Đô Sát viện chánh tam phẩm tả phúc đô ngự sử – Vương Ngạc. Vương Ngạc ở trong triều, xưa nay có tiếng là chính trực ngay thẳng, hấn cũng nghe nói qua, giờ gặp vị vương gia công tử này tướng mạo đứng đắn, cách nói năng thích đáng, tự nhiên hảo cảm cũng tăng thêm. Thấy hấn lại chấp tay nói lời cảm tạ với mình, vội đáp lễ. Hai toán người lúc này mỗi một đường cùng đi vào thành đến dịch quán chỗ người Từ gia đang đặt chân.

Sơ Niệm nhớ rõ ngày gặp chuyện không may ấy, đám người Chu Bình An, Xích Tổ vì bảo hộ cho nàng, mà đều bị thương. Dọc đường đi nàng nôn nóng hỏi thăm thương tích của họ, biết đã tốt hơn rất nhiều, lúc này mới yên tâm.

Về phần Từ Bang Hanh, khi gặp phải sự cố này, biết được bản thân gây họa, chỉ sợ sau khi trở về không hay ho gì, lo lắng hãi hùng, hơn nữa không hợp khí hậu, thể mà bệnh lợi hại, mấy ngày trước vẫn còn nằm không dậy nổi, sau đó nhận được tin tức của Tô gia, từ lúc ấy mới khỏi sắc được đôi chút, chỉ là hôm nay còn đang tịnh dưỡng, nên giờ này mới do Vương Mặc Phụng ra khỏi thành tiếp đón.

Đoàn người về tới dịch quán.

Đám người Chu Bình An, Xích Tổ đều lo lắng sợ hãi suốt nhiều ngày như vậy, sớm cho rằng nàng lành ít dữ nhiều. Thấy người bên cạnh hoàn hảo, Xích Tổ lại khóc đến ngay cả mặt cũng sưng lên, qua nhiều ngày mới tiêu bớt một chút. Gặp lại Sơ Niệm, thấy nàng bình yên vô sự, khí sắc so với ban đầu cũng không kém mấy, một lòng lo lắng lúc này mới nhẹ nhõm, không để ý cánh tay còn quấn đầy băng vải, ôm chặt lấy nàng rồi lại bắt đầu khóc thút thít, chẳng qua lúc này, rơi xuống chính là những giọt nước mắt vui mừng.

Tri phủ Tế Nam vốn vô lực phá vụ án này. Bị Vương Mặc Phụng thúc giục vô cùng căng thẳng, rồi lại nhận được tin Phúc vương giết sắc sử, đang tâm phiền ý loạn, mấy ngày trước đây chợt thấy người của quốc công phủ đến hủy bỏ bản án, biết được sự việc, cũng nhẹ nhàng thờ ra. Chỉ thành Tô gia, hấn đương nhiên là biết. Gia tộc đó ở địa phương chẳng những đức cao vọng trọng, nói đến địa vị quận bá tước cũng là chánh tứ phẩm, tương đương với chính hấn. Mặc dù không đi qua Khúc phụ, nhưng hấn cũng tự tay viết một phong thư tạ ơn, ủy thác người Từ gia vòng vo chuyển đi.

Màn đêm buông xuống, ở Khúc Phụ nghỉ ngơi một đêm, ngày kế sáng sớm, đoàn người Sơ Niệm từ biệt Tô Minh, liền men theo quan đạo vội vã trở về Kim Lăng.

Qua hai ngày, còn đang trên đường thì gặp được đám người Thôi Đa Phúc bị phái tới đây sau khi nghe tin, rồi cùng xác nhập trở về. Sợ chịu chiến sự ảnh hưởng, trên đường đi đương nhiên chạy nhanh, cẩn thận lại không cần phải nói.

Cứ như thế mà tiếp qua gần nửa tháng, vào ngày mừng một tháng hai, đoàn người lịch qua kiếp nạn, cuối cùng đã về tới Quốc công phủ.

Sơ Niệm trên đường trở về gặp nạn, không rõ tung tích. Người Quốc công phủ đã sớm nhận được tin này. Tư quốc thái, đám người Liêu thị đương nhiên lo lắng vạn phần.

Hôm nay thấy nàng rốt cục bình yên hồi phủ, Chu Bình An giảng thuật lại chuyện ngày đó nàng ở trên đường bị cướp nhưng may mắn gặp được Tô gia ở Chi thành cứu giúp, lúc này tất cả mọi người trên dưới mới nhẹ nhàng thờ ra.

Liêu thị tức thì gọi người chuẩn bị lễ vật tạ ơn, mau chóng cho người tặng đến Chi thành, để biểu đạt lòng biết ơn.

Một phen rồi ren qua đi, Sơ Niệm rốt cục yên ổn trở về Trạc Cẩm viện.

Trước đó Vương Mặc Phụng đưa nàng tới trước đại môn Quốc công phủ, chưa vào liền rời đi.

Sơ Niệm một đường trở về, thật không phải không nghĩ tới chuyện lúc trước nàng muốn nhờ hấn mua đất ở Yên Kinh. Chỉ là nàng lo lắng chiến loạn sắp nổ ra, dù cho lúc này nói với hấn, hấn cũng không phương tiện đi được. Ít hôm nữa có cơ hội lại nhờ hấn sau vậy, chờ chiến sự bình ổn liền đến đó tìm mua cũng như nhau, cho nên trước tiên phải kiềm chế lại tâm tư này, nàng còn phải cùng cố tinh thần, suy nghĩ kỹ càng những lời nói, chuẩn bị nghênh đón những nghi vấn kế tiếp có thể gặp phải.

Ngày đó Liêu thị mặc dù lập tức gọi người chuẩn bị lễ đưa đi Chi thành Tô gia biểu đạt lòng biết ơn, nhưng trong lòng bà ta, vẫn mãi có một vương mặc.

Không được mấy ngày, ngày hôm đó khi ngang qua một đoạn hành lang, trước một chỗ rẽ đúng lúc nghe được hai cái nha đầu tranh thủ lười biếng đang chụm đầu bên một gốc cây hải đường thâm thì tán gẫu.

Một đứa nói: "... Nhị nãi nãi lúc ấy bị mấy chục tên cướp cầm đao sáng chói bắt đi, nhưng chỉ thoáng cái lại gặp được quý nhân cứu giúp. Đây cũng thật sự là mạng lớn, sau này nhất định sẽ có hạnh phúc cuối đời..."

"Xuy ——", đứa nha đầu khác cười nhạo ra tiếng.

"Chỉ có nguoi ngốc thôi, người ta nói cái gì thì tin cái đó. Được Tô gia cứu đúng là không sai, có điều khi nào thì gặp được cứu tinh, cái đó thì khó mà nói được. Cái miệng không phải mọc ở trên người sao, muốn nói bao lâu thì là bao lâu thôi..."

"Nguoi, nguoi là nói?" Nha đầu kia giống như vừa chột bưng tỉnh đại ngộ, thanh âm đều cất cao vài phần.

"Đều đang hồ ngôn loạn ngữ cái gì đó?"

Nha đầu kia đang muốn nói tiếp, bỗng nhiên nghe thấy phía sau truyền đến một câu như vậy; rồi nhìn thấy đứng phía sau chính là Thảm bà tử ở bên cạnh thái thái; còn cách đó không xa, trên hành lang, Liêu thị cũng đang âm trầm nhìn qua, nhất thời sợ tới mức hồn phi phách tán.

Từng đứa một bị Thảm bà tử tiến lên hung hăng câu vào quai hàm một cái, hai cái nha đầu đau đến rớt nước mắt cũng không dám lên tiếng.

"Tìm đường chết sao! Không lo làm tốt công việc, lại ở sau lưng moi móc chuyện của chủ tử, nuốt luôn hay là muốn cắt lưỡi?"

Thảm bà tử nói giọng rin rít, nha đầu kia sợ tới mức cuống quýt quỳ xuống, roi lệ cầu xin tha thứ: "Ma ma tha cho con lần này đi. Vốn cũng không phải chúng con tự mình dám bịa đặt, là nghe Hương nhi bên chỗ nhị thái thái bên kia nói... Sau này con không dám..."

Thảm bà tử hung tợn câu véo lên người hai nha đầu kia mấy cái, bị Liêu thị kêu dừng, tự mình lớn tiếng răn dạy một phen, rồi mới bảo xéo đi.

Chủ tớ hai người trở về phòng, Liêu thị lúc này mới gập dờ vỗ bàn, nói: "Ta cũng thật không biết tại sao! Vốn cho rằng Bang Hanh bên kia tuổi tác lớn hơn so với tam nhi, cũng đã thành gia, nên mới sai lầm phái hấn đi một chuyến này. Hấn giỏi lắm, chẳng những ra bên ngoài đi đầu gây chuyện, bây giờ khó khăn lắm mới quay về được, chỉ thứ hai lại dám truyền những lời này ra bên ngoài! Thật sự là ta đã nhìn lầm cả lũ lang sói mà!"

Thảm bà tử khuyên giải vài câu, rồi, suy nghĩ một chút, bà ta do dự nói: "Hai ngày nay ta mượn cớ đi Trạc Cẩm viện bên kia vài lần, dò xét nghe ngóng một chút, thấy nhị nãi nãi thật ra cũng như bình thường, giải thích cũng hoàn hảo, dường như không xảy ra chuyện gì. Có điều gặp phải loại chuyện này, có lời truyền ra như vậy, cũng đã sớm lường trước rồi..."

Nói còn chưa dứt lời, chợt nghe tiếng của Trần Châu ở bên ngoài truyền vào, nói: "Thái thái, Lý Tam thím đến đây, nói là nghe tin nhị nãi nãi đã từ Sơn Đông trở về, có ý bông Thuyền nhi đến đây thăm hỏi, vội tới thỉnh an thái thái trước tiên."

Lý Tam thím đó chính là lão bà của Từ Canh kia, nương của Từ Thuyền – đứa bé lúc trước từng bị ôm đến trước linh tiền Từ Bang Đạt sung làm hiếu tử.

Liêu thị lộ vẻ mặt hơi hơi ghét bỏ, Thảm bà tử quan sát nét mặt, lập tức nói với ra ngoài cửa: "Hãy nói hôm nay thái thái mệt mỏi mới vừa ngủ thiếp đi, bảo nàng ta tùy tiện là được."

Chờ Trần Châu vâng lời tránh đi, Thảm bà tử mới cười lạnh nói: "Bắt quá ôm đứa nhỏ lại đây khóc hai ngày mà thôi. Thái thái niệm tình, từ lúc ấy cho tới bây giờ, những thứ đã tặng lấy ra chất đống lên cũng hết nửa gian phòng. Nhà bọn họ lại còn ăn trong bát nghĩa trong nồi, vừa nghe nhị nãi nãi trở về, liền ton ton ôm tiểu tử kia lại đây. Tưởng rằng thái thái người không biết nhà hấn có cái chủ ý gì sao?"

Liêu thị một lời cũng không nói, xuất thần một lát, đột nhiên hỏi: "Nha đầu Thu Liệu kia hiện giờ như thế nào?" Lúc nói đến hai chữ Thu Liệu này, dường như phải cắn răng rồi mới nhả ra được.

Thảm bà tử vội đề thấp giọng, nói: "Mấy ngày trước đây vừa mới nhìn qua, đã lớn như vậy..." Nói xong lấy hai tay ở trước bụng mình làm cái ước chừng cho cái bụng bốn năm tháng, "lang trung nói đều mạnh khỏe."

Liêu thị hơi hơi hít một hơi, ừ một tiếng. Thảm bà tử nói: "Thu Liệu – tiện nhân này, muôn lần chết cũng không thể đền hết tội. Chỉ có thể thay Nhị gia lưu lại điểm huyết mạch, coi như là mệnh nàng ta tạo phúc."

Liêu thị đề tay lên trán, nhắm lại mắt. Sau một lúc lâu mới mở mắt, chậm rãi nói: "Chỉ thứ hai bên kia, chính ta sẽ qua gõ cửa. Chỗ chúng ta bên này, nguoi thay ta chinh đồn, bắt đầu từ ngày mai còn có kẻ nào làm loạn nói láo, bị bắt được, nhất loạt xử nặng!"

Thảm bà tử lập tức hiểu được ý nghĩ của Liêu thị.

Từ Bang Đạt là đứa con mà bà luôn yêu thương từ trước đến nay. Bất hạnh mất sớm, bà đương nhiên một lòng muốn giúp hắn giữ vững môn diện sau khi chết. Mà môn diện này, người chưa mất Sơ Niệm đương nhiên ắt không thể thiếu. Đây cũng chính là nguyên nhân Liễu thị đối với lần xảy ra chuyện này có vẻ khoan dung như vậy, thậm chí cũng chưa từng đề ra nghi vấn, hạch hỏi Sơ Niệm về tình hình cụ thể tí mĩ, lời nói ra cũng đều là lời an ủi. Nàng ắt không thể thiếu, Liễu thị làm sao có thể cho phép hạ nhân loan truyền loại lời đồn tổn hại đến danh tiết nàng? Đương nhiên là phải chỉnh đốn lại rồi. Bà ta lập tức vâng lời, vỗ vỗ ngực nói: “Thái thái yên tâm, cứ giao cho ta được rồi!”

Liêu thị gật đầu, suy nghĩ một chút, lại nói: ”Ngươi nhất định phải trông chừng Thu Liễu thật kỹ cho ta, trước khi sinh đứa nhỏ ra, ngàn vạn lần không thể xảy ra chuyện!”

Thẩm bà từ vâng lời, lại nhớ tới lão bà của Từ Canh gần đây cứ luôn luôn lui tới, hỏi: “Vậy người nhà kia làm sao bây giờ? Ta thấy thái thái làm như không vui. Đơn giản phân phó người gác cổng, sau này không cho vào là được.”

Liêu thị lắc đầu, thờ dãi nói: “Chờ một chút đi! Tiếp qua mấy tháng, xem thế nào rồi nói sau.”

Thẩm bà từ ngăn ra, rồi nghỉ lại, sau khi hiểu ra, vội gật đầu xưng phải.

Sơ Niệm sau khi trở về, đảo mắt liền qua nửa tháng.

Chỉ thấy Thẩm bà từ lại đây thăm dò vài lần, trừ lần đó ra, bà bà Liễu thị chẳng những không hỏi nàng câu nào về quá trình bị cướp rồi được cứu, ngược lại về mặt còn ôn hoà an ủi chính mình, có phần cảm thấy thật bất ngờ.

và lại ngay từ đầu, cũng nghe phong phanh lời đồn liên quan đến chuyện nàng thất trinh lưu truyền ở hai bên phủ đệ, nhưng mà rất nhanh, lời này cũng không ai nhắc đến nữa.

Một chuyện vốn dĩ nàng đã dự đoán phải gây sức ép một thời gian, vậy mà lại êm ả trôi qua, thật sự là xuất hồ ý liệu. Tự nàng nghiêng ngả một hơi, dần dần cũng hiểu được nguyên do trong đó.

Điều duy nhất cảm thấy kỳ quái chính là, theo như kiếp trước, Liễu thị rất nhanh liền làm chủ cho Từ Thuyền làm con thừa tự đem tới đây. Hiện giờ, Liễu thị đương nhiên cũng muốn để nàng thay vong phu thủ tiết. Nhưng vì sao tới bây giờ còn trì hoãn không đề cập tới việc này? Nàng biết người nhà kia đoạn thời gian này vẫn liên tiếp tới lui.

Sơ Niệm đối với chuyện nhận con thừa tự này, đã sớm chuẩn bị tốt việc ứng đối. Chỉ còn chờ Liễu thị mở miệng. Hiện giờ dường như bà ấy không có động tĩnh gì, mặc dù cảm thấy kỳ quái, nhưng đương nhiên tự nàng cũng sẽ không hành động trước, cứ chờ bà ta thôi.

Ngày ngày cứ như thế thật êm đềm mà đến tháng hai.

Ngày này, trong kinh truyền ra một tin tức: Bình vương ở Yên Kinh sau khi đập đổ Phúc vương ở Sơn Đông, mới vừa non nửa tháng trước, chính thức vươn cờ đối kháng với Kim Lăng, đóng quân ở ngoài đại danh phủ, đã xảy ra xung đột lần đầu tiên với quân trung ương.

Cuối cùng, độ sức quân sự đầu tiên giữa hai đội quân Bắc Nam chấm dứt với việc năm nghìn người đầu quân vào quân đoàn phương Bắc.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Lâu Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Thế cục càng ngày càng khẩn trương. Cứ cách mười ngày nửa tháng, ắt sẽ có tin tức mới về trận biến loạn truyền đến kinh thành: bắc quân xuống Hà Bắc; Bắc quân bị cản đường, lương thảo không đủ cung ứng, bị quân trung ương bức lui trở về; Bắc quân công hạ Nguyên thành thủ phủ, Nguyên thành lại bị quân trung ương phản công chiếm trở về....

Nhưng ngay từ khi bắt đầu, không như người ta trông đợi, rằng quân trung ương danh tiếng triệu tập hơn mười vạn nhân mã, sẽ nhanh chóng bình định Bắc quân bất quá chỉ có mấy vạn nhân mã, mà song phương người tới ta đi, vẫn trong trạng thái giằng co. Cũng may chiến trường tranh đoạt thủy chung vẫn bị chặn ở vùng Hà Bắc, xuôi xuống hướng nam Đại Sở, vẫn còn nhiều vùng chưa bị lan đến.

Cứ như vậy mãi cho đến cuối năm Nguyên Khang thứ nhất. Khi mà khắp thành Kim Lăng trên từ thế gia môn phiệt, dưới đến quán trà trên phố, cơ hồ ánh mắt mỗi người đều nhìn chăm chăm vào cuộc chiến đang hồi nảy lửa ở phương Bắc. Thì vào một đêm tháng sáu bình thường, dưới chân núi ngoài thành Kim Lăng khoảng trăm dặm, tại một thôn trang cũng bình thường gọi là Thạch Phàm, nơi bất quá chỉ lác đác phân bố mấy chục hộ gia đình, trong một gian tứ hợp viện cuối thôn, có một nữ tử trẻ tuổi, giờ phút này đang nằm ngửa trên giường, tóc tai bù xù, cả người mờ mờ như sương, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ đứt quãng khiến người nghe phải nổi gai ốc.

Chủ hộ nhà này gọi là Chu Đại, nương tử của hắn là họ hàng xa với nữ hầu của Quốc công phu nhân Quốc công phủ – Thảm bà tử người bên cạnh Liễu thị. Hơn nửa năm trước, vợ chồng Chu Đại được Thảm bà tử đưa cho một khoản hậu hĩnh, bảo rằng muốn đưa một nữ nhân đến nhà hắn dưỡng thai chờ đến ngày sinh, có điều là nữ nhân này cứ chỉ điên rồ, thần trí có hơi mơ hồ. Chu Đại tham tiền tài, lại là lòi của Thảm bà tử, hắn đương nhiên đáp ứng ngay. Đến đêm ngày hôm sau, trong cái kho chứa đồ ở chái nhà tây mà vốn ngay cả chính hắn cũng không bao giờ mò tới liền có một nữ nhân đến ở. Lúc ấy tuy chỉ chạm mặt, trong ấn tượng của hắn thì nàng kia hình dáng tiều tụy, nhưng vẫn nhìn ra được cực kỳ xinh đẹp, hắn không kiềm được còn nhìn thêm vài lần, bị lão bà phát hiện, hung hăng néo cánh tay. Sau khi người được đưa đến, liền có hai bà tử theo đến ở cùng, từ lúc đó, tất cả đồ ăn thức uống mọi sự đều do hai bà tử xử lý, vợ chồng Chu Đại không còn thấy mặt nàng kia lần nào nữa. Lúc đầu ngẫu nhiên còn nghe được trong phòng kia truyền đến tiếng nữ nhân gào khóc, nhưng rồi nhanh chóng không còn âm thanh nào nữa. Mặc dù trong lòng hai vợ chồng Chu Đại cũng thấy có điểm khả nghi, lại nghĩ đó là chuyện nội bộ riêng tư của thế gia người ta, không phải chuyện mà người như bọn họ có thể hỏi thăm, đành làm bộ như không biết, chỉ nói với bên ngoài rằng nhà mình có đứa cháu gái họ hàng xa vừa mất chồng không còn đường nào đi, nên mới tìm lại đây tạm thời đặt chân nương tựa. Chớp mắt một cái đã tới lúc này, chuẩn bị sinh rồi.

Bất quá mới nửa năm trôi qua, mà Thu Liễu đã gầy không còn ra hình hài gì. Cả thân người chỉ còn cái bụng lớn nhô ra. Từ đêm qua, nàng ta bắt đầu đau đốn quần quai đau bụng sinh trên cái giường lót rom khô. Cho tới bây giờ, hòn thịt trong bụng kia trước sau vẫn không chịu ra. Âm thanh khàn khàn như bị dao cắt, mười móng tay cũng sớm bị cào gãy, chỉ còn trơ trọi hai cái đuôi động đậy trên giường, trên mặt đất rơi rớt tán loạn rom rạ nhiễm máu loang lổ.

Hai bà mẹ lúc này cũng sớm đồ mồ hôi đầm đìa, mệt đến cơ hồ không đứng nổi. Theo lời của Thảm bà tử đứng bên cạnh nói, đã biết giữ đứa nhỏ là quan trọng nhất, một tia thương hại cuối cùng trong lòng đối với sản phụ trên giường cũng hoàn toàn biến mất. Hóp miếng nước, lau mồ hôi xong, họ tới bên cạnh Thu Liễu, kéo chân nàng ta ra thật to thành hình chữ M. Một bà mẹ liền dùng sức đè ép từ thượng phúc đi xuống, người còn lại đưa tay dò vào giữa hai chân Thu Liễu.

Sản phụ bỗng mở to hai mắt đã tan rã thất thần, hét lên một tiếng thảm thiết thê lương. Non nửa canh giờ sau, một hòn thịt dính đầy máu trong cơ thể sản phụ trượt đi ra giữa hai chân nàng ta. Thảm bà tử xông đến, đẩy người bên cạnh ra, vừa thấy liền thốt lên kinh hãi, nhưng lập tức phát giác không đúng, kinh hoàng nói: “Tại sao lại không khóc?”

“Cô nãi nãi đừng nóng vội, để cho tôi!”

Một bà mẹ nhanh nhẹn cắt cuộn rốn cho đứa bé, xong xoay chân, lòng bàn tay liền bóp bóp đánh xuống mông đứa bé, đứa bé bị bà ta đánh, phát ra tiếng khóc oa oa nỉ non.

“Chúc mừng Thảm ma ma, là con trai!”

Bà mẹ vui vẻ ra mặt, nhanh chóng lau sạch người đứa bé, rồi dùng vải bố quấn lại.

Trong mắt Trảm bà tử hiện lên vẻ hưng phấn, cuối cùng có thể thả lỏng, hướng về phía tây chấp tay lạy vài cái. Bà cẩn thận tiếp nhận hòn thịt vừa mới được sinh ra, khi bà ta xoay người định đi ra ngoài, thì người trước đó mãi không nhúc nhích – Thu Liễu, bỗng nhiên giống như bị gọi hồn về, gầy dựa trên giường ngồi dậy thẳng tắp, một trận quay cuồng ụp đến sau gáy, nàng ta dùng giọng yếu ớt thì thào cầu xin: “Xin ma ma rủ lòng thương, đừng lấy đi hài tử của ta!”

Thảm bà tử dừng bước, quay đầu lại nhìn Thu Liễu, chuyển đứa bé trên tay ra ngoài, cũng lệnh cho hai bà mẹ kia đi ra ngoài, đóng cửa lại. Xong rồi bà ta mới bước một bước tới trước mặt Thu Liễu, nhìn chằm chằm nàng, trên mặt phủ một tầng sương lạnh.

Thu Liễu co rúm lại, bỗng nhiên ngắt giọng nói: “Ta nói sai rồi... nói sai..... Đứa nhỏ sinh ra rồi..... Có phải bây giờ ta nên cầu xin, xin các người bỏ qua cho ta một mạng hay không?”

Thảm bà tử cúi người xuống, liếc mắt nhìn giữa hai chân nàng ta còn không ngừng xuất huyết, đề thấp giọng nói: “Ngươi hại chết Nhị gia, giờ còn muốn yên ổn? Thái thái từ tâm, đương nhiên sẽ không động tới ngươi. Về phần ngươi có thể sống hay không, thì xem ý trời đi!”

Cả người Thu Liễu bắt đầu run lên bần bật giống như bị sốt rét, cả người ngã sấp xuống mặt đất, bỗng nhiên lại cất tiếng cười to. Một người vốn dĩ sắp hấp hối, nhưng vào lúc này lại có thể phát ra âm thanh sắc nhọn như thế, ngay cả người ở bên ngoài nghe được, tóc gáy phía sau lưng cũng dựng thẳng.

“Thái thái từ tâm, thái thái từ tâm....., thái thái thật đúng là từ tâm quá!” Thu Liễu cắn răng, cười. “Ta thấp hèn, muốn trèo cao nên đi quyến rũ đàn ông. Nhưng tội danh hại chết Nhị gia này, dù ta có thành quỷ cũng không nhận nổi! Ta leo lên giường của tam gia nhà bà, vốn cũng muốn tốt đẹp mà đi theo tam gia, có điều hắn cũng không xem ta ra gì, còn đưa ta đến trước mặt Nhị gia. Bọn họ đều là gia, ta bất quá là con nha đầu thấp hèn, có thể làm cho đàn ông vui vẻ là tốt rồi! Ta nhận mệnh! Các người đợi đến hôm nay, là muốn đem đứa nhỏ này xem như con Nhị gia mà nuôi dưỡng chứ gì? Nói cho các người biết, rốt cuộc nó là con của ai, ngay cả chính ta cũng mơ hồ không thể biết được!”

Sắc mặt Thảm bà tử khê biến, thấp giọng nói: “Tiện nhân, ngươi nói bậy bạ gì đó?”

Mặt Thu Liễu trắng bệch không hề có chút huyết sắc nào, từ trên mặt đất chậm rãi ngồi dậy, nhìn chằm chằm Thảm bà tử, ánh mắt giống như một phen tiểu đao, từng đao từng đao một quét qua mặt Thảm bà tử, lạnh lùng cười nói: “Ai bảo ta lăng lợ hạ – tiện như vậy chứ! Ta cùng Nhị gia chỉ có một ngày, còn cùng tam gia ngủ thì, đêm này các người chắc là tự hiểu được. Chỉ là trước đó một ngày, ta còn gài gủi một gã sai vặt trong phủ các người, chuyện này các người chắc không biết rồi? Cho nên giọt máu đó, rốt cuộc là của Nhị gia, hay là tam gia, hay là của cái gã sai vặt kia, ngay cả bản thân ta cũng không rõ ràng lắm... Thái thái muốn nuôi, vậy thì ôm về nuôi cũng tốt. Không chừng ông trời có mắt, trùng hợp chính là con của Nhị gia thì sao?”

“Gã sai vặt đó là người nào?”

Thắm bà từ sắc mặt đại biến, hời một tiếng, tay liền vung ra, hung hăng tát cho nàng ta một cái. Thu Liễu giống như cọng cỏ lau đã gãy trong gió, thoáng cái đã ngã xuống mặt đất, trong mắt không ngừng rơi lệ, sau đó cũng không nói thêm một chữ nào, chỉ ha hả cười không ngừng, tinh thần như người điên. Dù là Thắm bà từ, nhìn chằm chằm nàng ta một lâu, cũng thấy nổi da gà. Suy nghĩ một chút, bà ta sợ mặt đứng dậy muốn đi.

“Thái thái, còn có bà nữa, các người nhớ kỹ cho ta, ta Lý Thu Liễu cho dù là biến thành quỷ, cũng nhất định không bỏ qua cho các người... Chờ đó...”

Thắm bà từ tức giận nhốt nữ nhân đang điên cuồng cùng tiếng khóc như quỷ mị kia lại phía sau cánh cửa trong gian phòng ỏi bức tràn ngập huyết tinh. Chà xát cánh tay, chờ kia con nổi da gà biến mất, bà ta đi ra sân, thấp giọng thì thầm vài câu với hai bà từ gác cửa, quay đầu lại nhìn cánh cửa đóng chặt, rồi lập tức vội vàng rời đi.

— <http://greenhousenovels.com> —

Màn đêm buông xuống, một chiếc xe ngựa phủ bạt tối màu dừng ở cổng hông phía tây Quốc công phủ, vài người ôm một số bọc gì đó, lẩn vào trong màn đêm, vội vã đi vào.

Trong phòng ngủ của Liễu thị, đèn đuốc sáng choang. Ngụy quốc công Từ Diệu Tổ hàng năm không ở nhà, dù có trở về nhà, thì cũng sống một mình một gian phòng ở nam sương. Thế mà phía trước giường trong gian phòng ngủ này, lại vẫn luôn đường đường chính chính trưng một đôi dép lê lúc trước ông từng mang, mở tủ quần áo ra, bên trong cũng xếp đầy xiêm y của ông. Cứ như là nam chủ nhân chỉ tạm thời xuất môn lúc này thôi, ít ngày nữa sẽ thấy trở về nhà bình thường.

Thắm bà từ như u linh lướt vào phòng, thấp giọng thì thầm với Liễu thị vừa đứng dậy đón. Sau một lúc lâu, sắc mặt Liễu thị từ vui đến buồn rồi lại thành hoảng sợ, cuối cùng trợn trừng mắt lên, ngã ngồi xuống ghế, sắc mặt trắng bệch.

Thắm bà từ cuống quýt đi đến vuốt lưng cho bà, sau một lúc lâu, Liễu thị mới thờ được bình thường, sắc mặt vẫn còn xám trắng, lẩm bẩm nói: “À nói là thật hay giả? Là thật hay giả? Vậy phải làm sao bây giờ mới được đây?”

Thắm bà từ hừ một tiếng, nói: “Thái thái, theo ta thấy, thì chính là tiện nhân này có ý nói như vậy, có ý muốn khiến cho người không được thoải mái thôi. Người quên sao, lúc trước khi người khảo vấn tam gia, không phải tam gia đã nói nha đầu kia khi theo hần vẫn còn thân xử nữ sao? Tiện nhân này, ta xưa nay đã biết, thật sự tâm cao khí ngạo, ý vào bản thân mình có vài phần nhan sắc, ánh mắt mọc trên đỉnh đầu, từ trước đến nay ít qua lại với bọn sai vặt trong phủ, sau khi thành người của tam gia, làm sao có thể còn xen lẫn cùng gã sai vặt được chứ? Đứa nhỏ này, không phải của Nhị gia, thì chính là của tam gia, nuôi lớn một chút nhất định xác định được.”

Liễu thị tin, hoặc là nói, bà càng nguyện ý tin lời này của Thắm bà từ, trầm ngâm một lát, sắc mặt cuối cùng cũng dịu lại, nhũn mỳ hỏi: “À Thu Liễu kia, thế nào rồi?”

“Thái thái, người luôn luôn thiện tâm. Nhưng à tiện chân kia, nhìn là biết không phải cái dạng an phận. Nếu rơi vào tay người biết chuyện, phiền toái nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ...” Dứt lời tiến đến bên tai Liễu thị, thấp giọng nói thêm vài câu. Sau khi Liễu thị nghe xong, hơi hơi do dự, Thắm bà từ lại nói tiếp: “Cũng không phải chúng ta cố ý hại à ta, là chính à quá phận, không thể trách chúng ta. Thái thái người ngẫm lại đi, nếu không tại à, Nhị gia nhà chúng ta có đi sớm như vậy sao?”

Liễu thị bị nhắc tới chuyện thương tâm, nhớ tới đứa con đã chết, trong lòng một trận thương cảm, lại cộng thêm một trận hận ý, gật đầu nói: “Cũng đúng! Vì để tích đức, ta cũng không đành lòng đối phó à ta như thế nào. Việc này giao cho người là được. Ta tin người.”

Thắm bà từ vội vàng vâng dạ, lại thấp giọng nói: “Thái thái, đứa nhỏ đó ta thấy, mặc dù còn chưa rõ ràng, có điều cái mắt cái mũi, quả thực y như cùng một cái khuôn mẫu đúc đi ra với Nhị gia của chúng ta vậy đó, cũng không khóc không quấy. Người có muốn đi xem hay không?”

Liễu thị sớm đang có ý này, Thắm bà từ vừa nói như vậy, trong lòng nôn nao, vội gật đầu. Thắm bà từ hầu hạ bà mặc y phục, cũng không đem theo nha đầu nào khác, lặng lẽ đi đến một góc yên lặng trong phủ.

— <http://greenhousenovels.com> —

Sơ Niệm đối với chuyện này hoàn toàn chẳng biết. Nhưng đã gần nửa năm trôi qua, nàng chờ mãi vẫn chưa nhận được hồi âm gì từ tổ phụ Tư Chương Hóa ở nhà về lá thư lúc trước nàng đã gửi. Trong lúc đó nàng cũng âm thầm nhờ Chu Chí giúp mình cùng mẫu thân Vương thị đưa qua lại vài bức thư. Theo ý Vương thị nói thì, bà cũng đã thử vài lần, nhưng miệng của lão nhân quả rất kín kẽ, chưa nói đồng ý cho nàng về tông, cũng chưa nói là không đồng ý, ngay cả bà đến nay cũng không rõ thái độ của ông rốt cuộc là như thế nào.

Đội đến bây giờ, cái ý nguyện muốn tự mình đối mặt nói chuyện với tổ phụ, để xem rốt cuộc ông ấy có ý gì câu Sơ Niệm ngày càng mãnh liệt. Mấy ngày trước, nàng lại nhờ Chu Chí chuyển đến mẫu thân mình một phong thư. Thế nên hôm qua, Liễu thị liền được thư của nhà họ Tư, nói rằng Vương thị ốm đau, lâu ngày không gặp Sơ Niệm, có chút nhớ thương, mong rằng con gái có thể về nhà ở hai ngày, giúp bà giải sầu.

Từ ngày Sơ Niệm bước vào Tư gia tới nay, đây là lần đầu tiên Vương gia đưa ra thỉnh cầu như vậy. Liễu thị cũng không làm khó dễ, chuyển thư đến cho Sơ Niệm, cho phép nàng ngày kế về nhà mẹ, thậm chí còn ôn hoà nói: “Vợ lão nhị, mẫu thân người không khỏe, người cứ về thăm, ở lại vài ngày cũng không sao.”

Sơ Niệm có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới bà bà dễ dàng đồng ý nhanh như thế. Sau khi tạ ơn, ngày kế, hành lễ với Liễu thị, rồi lên xe ngựa do Chu Chí hộ tống, hướng về Tư gia.

Chương 44

Ngày hôm nay, vừa khéo là ngày họp chợ, trảng chiến sự đang diễn ra nóng bỏng sục sôi bấy giờ ở phương bắc, dường như chẳng chút ảnh hưởng đến ngày tháng bình thường của dân chúng trong thành Kim Lăng. Đặc biệt là hai con đường lớn trên phố tây, người đến người đi, ngựa xe không dứt. Khi xe ngựa của Quốc công phủ đi tới một chỗ rẽ, xa phu vì tránh một chiếc xe ngựa từ hướng đối diện phi nhanh tới, nên áp sát vào trong một chút, nhưng không cẩn thận đụng trúng một cỗ kiệu lớn vừa quẹo ra, kiệu phu nhất thời không giữ vững, thân kiệu lắc lư nghiêng sang một bên, kết quả là người ngồi trong kiệu ngã nhào ra ngoài. Chờ tùy tùng trong hàng ngũ la lên phản ứng lại, chen chúc đi cứu, thì người nọ đã ngã nằm úp sấp trên mặt đất, tư thế không mấy nho nhã, ngay cả mũ trên đầu cũng văng sang một bên.

Chu Chí thấy đụng trúng người, mà đối phương xuất hành phô trương hẳn cũng là người phú quý, không dám chậm trễ, vội mệnh xa phu trước ngừng xe ngựa sang một bên, vội vàng báo cho Sơ Niệm đang ở bên trong xe, sau đó liền xuống ngựa đi đến xem thử. <http://greenhousenovels.com>

Từ nhỏ đã ở Quốc công phủ, đối với các hậu duệ quý tộc nhiều nhà môn phiệt trong thành Kim Lăng, hẳn đương nhiên biết rõ. Chờ khi nhận ra người đang được hạ nhân ba chân bốn cẳng nâng dậy, trong lòng hẳn không khỏi âm thầm kêu khổ. Thì ra người này không phải nhà khác, lại đúng ngay chỉ tôn nhà Thái Bình hầu, con trai của Ngũ thành Bình mã ti Chỉ huy sứ Đoàn Lương – Đoàn Tú, chính là một trong thế gia công tử nổi danh trong kinh. Trớ trêu là cha hắn – Đoàn Lương cũng xuất thân là võ tướng, có hiềm khích với Ngụy quốc công Từ diệu tổ, hai nhà không thân, ngày thường cũng ít lui tới. Giờ lại đụng trúng người không thể đụng này, hẳn vội xông lên trước tiến đến thờ dài tạ lỗi, giải thích: “Không phải là cố ý va chạm Đoàn thế tử. Thật sự là mới vừa rồi phía đối diện có xe ngựa phóng nhanh, xa phu né tránh, trong lúc vô ý mới đụng trúng kiệu lớn của Đoàn thế tử. Thế tử có bị thương không?”

Đoàn Tú được người hầu nâng dậy khỏi mặt đất, phủ phui bụi đất trên y bào, đeo mũ vào xong, trừng mắt mắng: “Người người nhà ai? Mất chó các người mù rồi sao...” Nói còn chưa dứt lời, liền có tùy tùng bên cạnh nhận ra Chu Chí, nói nhỏ bên tai hắn là Từ gia Ngụy quốc công phủ. Hắn ngăn ra, liếc mắt sang chiếc xe ngựa đang dừng bên đường kia một cái, bỗng chốc hất đầu, nhìn Chu Chí xì một tiếng khinh miệt, nói: “Ta còn tưởng là ai, thì ra là cái Từ gia nổi danh phân tặc kia! Là các người theo ta đến đây, cố ý va chạm gây sự phải không? Người không cần nói với ta mấy lời vô nghĩa này nữa. Bản thế tử bị các người hất khỏi kiệu, hôm nay ta cũng không cần gì khác, chỉ muốn đụng lại xe ngựa nhà các người, huề nhau thôi!” Dứt lời vung tay áo, lệnh cho đám tùy tùng của mình: “Lên, xông lên hết cho ta, lật tung xe ngựa nhà hắn lên cho ta!”

Ở giữa chốn đông người, còn có vô số người qua đường dừng lại xem náo nhiệt, vì sao Đoàn Tú dám không kiêng nể gì như thế? Kể ra thì, từ lúc chiến sự căng co ở phương Bắc, Nguyên Khang đế Triệu Khâm phân ngại Liêu gia, phần vì công huân của tổ tiên Ngụy quốc công phủ, mặc dù hẳn không đối với Từ gia như thế nào, nhưng thánh ân lại ngày một nhạt đi, tục truyền rằng đã mấy tháng nay hắn không đặt chân đến chỗ Từ quý phi. Phàm là người có chút đầu óc, ai chẳng biết chờ bình định xong trận đại loạn này, kết cục sau này của Từ gia cũng chỉ càng thảm thương? Đường đường hào môn thế gia như thế, truyền thừa đến ngày hôm nay, nhưng chỉ vì sinh ra cái trường tôn phản nghịch, mà lại rơi vào cảnh môn đình lạnh lẽo, ngay cả thân hữu chí giao ngày xưa thường xuyên lui tới cũng nháo nhào tránh né. Khi người bên ngoài bàn tán, cũng chỉ là đồn thổi hoặc cảm thán hoặc vui sướng khi người gặp họa mà thôi. Về phần Đoàn gia, đương nhiên là vui sướng khi người gặp họa. Đoàn Tú này bất quá hơn hai mươi tuổi, vốn dĩ luôn luôn ngang ngược thích quất tháo người ta, hôm nay gặp chuyện đối đầu như vậy, sao có thể dễ dàng bỏ qua? Tuy biết rằng ngồi trong xe ngựa nhất định là nữ quyến Từ gia, nhưng hắn đâu thèm để ý nhiều như vậy, không nháo to chuyện lấy lại thể diện là không thể.

Chu Chí trông thấy mười mấy cái tùy tùng của Đoàn gia nghe Đoàn Tú lệnh một câu liền xông đến xe ngựa nhà mình, làm sao có thể khoanh tay? Lập tức rút về, lệnh cho ba bốn gã sai vặt đi cùng nhau vây quanh bên cạnh xe ngựa, có nén giận, nói: “Hôm nay làm Đoàn thế tử ngã một phen, quả thật là tiểu nhân sai trước. Tự chịu lỗi cũng không phải nói chơi, dù cho thế tử quất tiểu nhân một phen, cũng cam tâm tình nguyện. Nhưng thế tử làm thế này, tiểu nhân tuyệt đối không dám theo cùng! Nếu thực gây lớn chuyện, dưới chân thiên tử, tuyệt đối không sợ không thể nói lý!”

Đoàn Tú thấy tên đầy tớ Từ gia bộ dáng như vậy mà dám nói chuyện với mình, hơi ngẩn ra.

Từ gia hiện giờ mặc dù không được lòng hoàng đế, nhưng còn nhà mẹ đẻ của quốc công phu nhân Liêu thị, hiện giờ lại như mặt trời giữa trưa. Nếu thực sự làm lớn chuyện, chính hẳn khi trở về nói không chừng quả thật cũng bị trường bối quở trách. Lần lượt do dự, khéo mắt hắn thoáng liếc thấy người người lóp lóp trên đường vây xem đều đang nhìn mình, đều đang bàn tán, chợt nghĩ, nếu chỉ vì tên nô tài nhà này nói một câu như vậy mà hắn liền lui về, thế chẳng phải toàn bộ thể diện của hắn đều vứt đi sao? Liêu gia kia dù đắc thế thế nào, với Từ gia bất quá chỉ là quan hệ thông gia mà thôi, có thể làm gì nhà hắn chứ? Xong, hắn lập tức vung tay lên, mắng: “Đụng trúng ta trước, ta chỉ muốn đụng lại thôi, có chỗ nào đuôi lý chứ hả? Lên hết cho ta!”

Bên hắn ta có hơn mười người, mà Từ gia chỉ có ba bốn gia đình đi theo, lúc cùng xông lên, lo đầu hở đuôi, mặc dù Chu Chí đã cực lực bảo vệ một bên càng xe, nhưng xe ngựa vẫn bị mấy người Đoàn gia nhấc lên từ phía sau, Chu Chí nổi giận gầm lên một tiếng, một đòn gánh đảo qua, liền hất mấy người ngã xuống đất, kêu la oai oái.

Đoàn Tú nghe thấy ở đầu xe truyền ra một tiếng kêu sợ hãi của nữ tử trẻ tuổi, càng to gan, quát: “Phế vật vô dụng! Nhanh, đứng lên hết cho ta, xốc cho ta!”

Ngay lúc đó, phía bên trong xe ngựa bỗng vang lên một giọng giận dữ của nữ tử. Nàng nói: “Đoàn thế tử, xe ngựa nhà ta vô ý va chạm kiệu của người hại người ngã nhào, quả thật là chúng ta không phải. Nếu như nhận lỗi không thể làm cho thế tử nguôi giận, thì chờ ta trở về bẩm với bà bà, rồi lại sai

người đem đủ lễ tới cửa tạ lỗi vậy? Giờ này đường hẹp đông người, chỉ vì chút việc nhỏ này, xe kiệu của hai nhà lại chắn cả con đường, khiến nhiều người qua đường vây xem như thế, chẳng phải sẽ mất thân phận lắm sao?”

Giọng nói này ngay lập tức áp chế được âm thanh nhốn nháo bên ngoài xe. Gia đình Đoàn gia vừa đứng lên còn tính đánh tiếp cũng ngừng tay, hai mặt nhìn nhau.

Người lên tiếng nói chuyện, đúng là Sơ Niệm. Nàng với Xích Tố cùng nhau ngồi ở bên trong, sớm nghe được động tĩnh bên ngoài, đợi một lát, thấy sự tình chẳng những không ổn thỏa, ngược lại còn cảm thấy thùng xe nghiêng về phía trước, hại Xích Tố ngồi không vững thiếu chút nữa là ngã sấp hệt lên sợ hãi, vội vàng giữ lại, nhờ vậy mới ổn định lại cơ thể. Mắt thấy tình huống không khống chế được, trong lòng bắt đầu nổi giận, nên nàng mới ra tiếng ngăn lại.

Đoạn Tú cũng là loại người phong lưu, trước đây khi ở cùng một chỗ với đám hồ bằng cầu hữu, đã nghe những người từng tới phúng viếng ở Ngự quốc công phủ nhắc tới nhan sắc của tân quả tôn tức phụ. Hiện giờ nghe thấy trong xe ngựa vang lên tiếng quát lớn của nữ tử trẻ tuổi, mặc dù nén giận, lại thấp phần trong triều, lại nghe nàng nói “bầm bà bà”, hần lập tức biết ngay thân phận của nàng, chính là đứa cháu dâu còn trẻ tuổi đã phải thủ tiết của Từ gia. Trong lòng ngứa ngáy, hần muốn tận mắt nhìn một chút xem mỹ nhân rốt cuộc đẹp đến cỡ nào, trông mắt đảo quanh, tách mọi người đến trước thùng xe, hần giả vờ đứng không vững ngã đến, tay vừa định vén rèm xe, thì bị Chu Chí trong tư thế sẵn sàng đón địch ngăn trở, không có phòng bị, hần thật sự không đứng thẳng được, lao đảo một chút lại té ngã ra đất, khiến nhiều người bàng quan nhất thời được một trận cười to.

Mặt Đoạn Tú lúc đỏ lúc trắng, lúc này thật sự rất giận, cũng không cần người hầu đỡ, chống đỡ mặt đất đứng dậy, cắn răng nói: “Đánh, đánh chết tên nô tài to gan lớn mật này cho ta! Dám ra tay với bốn thể tử!”

Đám người Đoàn gia nghe lệnh, vừa khi muốn vây lên đánh thì, ngay lúc đó, bên ngoài đám người bỗng nhiên vang lên một tiếng khiển trách: “Túc Vương vương giả lâm đến đây, kẻ nào lại dám ngăn trở đường đi, làm ồn ào hỗn loạn?”

Mọi người nghe tiếng, đều quay đầu lại, nhìn thấy ở phía sau có một chiếc kiệu lớn hoa lệ không biết đã dừng lại từ khi nào. Màn kiệu xốc lên, một nam tử khoảng hai mươi mấy nhẹ nhàng bước xuống, đầu đội mũ trầm anh, áo bào xanh thêu chỉ vàng, cài đai ngọc bích, chân đi giày đen viền đỏ của bậc đế vương, cộng thêm sắc diện như quan ngọc khí độ bất phàm. Lúc này người đó đang nhíu mày nhìn về phía hai người đang gây chuyện, bảy tám người cười ngựa bên cạnh đó là hộ vệ của vương phủ. Người vừa lên tiếng là quan thống lĩnh hộ vệ, đang cầm roi ngựa chỉ sang, ánh mắt uy nghiêm.

Từ sau khi Phúc vương, Bình vương lần lượt gây loạn, tất cả những ai còn lại một chữ vương của Đại sở, hoặc tự nguyện, hoặc bị bắt, cũng phải rời khỏi đất phiên, hiện giờ đều bị tập trung tới Kim Lăng. Mỹ nam tử trẻ tuổi này đúng là một chữ vương của Triệu gia, mọi người cuống quýt lui về hai bên, thoáng chốc đã lộ ra một lối đi, bốn phía lập tức trở nên lặng ngắt như tờ.

Người này là Túc vương Triệu Tấn, mười tuổi đã được lập vương. Năm nay tuy tuổi còn trẻ, nhưng bồi phận lại cao, là Vương thúc của Nguyên Khang đế Triệu Khâm, tộc đệ của Bình vương. Từ nhỏ đã nổi tiếng nhờ nân tuệ, văn chương uyên bác, tinh thông được lý âm luật, kết giao với nhiều văn sĩ, trong số nhiều phiên vương họ Triệu, người này xem như khá được lòng dân.

Đoạn Tú thấy nam tử trẻ tuổi này đúng là Túc vương, biết mẫu thân hần – Túc thái phi là muội muội ruột của thái hoàng thái hậu quá cố, bà di của đương kim hoàng thượng. Mùa xuân năm trước khi đại thọ năm mươi, Thuận Tông bệnh tật triền miên còn không quên gửi đến người di ruột này một phần lễ trọng. Biết là đừng nói chính mình, dù là tổ phụ hần Đoạn hầu gia có đến đây, thì giờ này cũng phải cung kính hạ bái, tức khắc liền thu thủ vào bộ dạng vờ lại trước đó, chỉnh đốn y quan, tiến ra bái kiến.

Chu Chí thấy trận tranh cãi này ngoài ý muốn kinh động đến Túc vương, cũng âm thầm kinh hãi, sợ tên Đoạn Tú ác ôn đó cáo trạng trước, hần vội quỳ xuống từ xa bái lễ, tự giới thiệu xong liền nói: “Khởi bẩm Vương gia, mới vừa rồi đều không phải do nhà chúng ta gây sự. Việc là hôm nay đưa mẹ hai về nhà mẹ đẻ thăm viếng, trên đường vô ý va chạm kiệu lớn của Đoạn thế tử, thế tử ngã một phen, nhưng lại không chịu nhận tạ lễ, nhất định đòi phải hát mẹ hai nhà chúng ta từ xe ngựa xuống, rồi mới được đi. Mong Vương gia minh xét.”

Triệu Tấn thoáng nhìn về chiếc xe ngựa đang lẳng lẳng đứng ở trên đường, suy nghĩ giây lát, rồi nói với Đoạn Tú: “Đoạn thế tử có bị thương không?” Khi nói chuyện, ngữ khí mặc dù ôn hòa, lại mất lại thấp thoáng hàm uy, bắn về phía Đoạn Tú.

Đoạn Tú tự biết đuối lý, ngượng ngùng nói: “Chân, chân hơi bị trẹo một chút...”

Triệu Tấn mỉm cười, vẻ sắc lạnh trong mắt mới rồi hoàn toàn tan biến, thay vào đó là vẻ ảm áp như nước mùa xuân, nói: “Khó trách thế tử tức giận như thế. Nhưng nếu không quá đáng ngại, thì hôm nay xem như nể mặt bốn vương, việc này dừng ở đây thì như thế nào? Làm tắc đường như vậy, quả thực không thích đáng.”

Sắc mặt Đoạn Tú hơi hơi đỏ lên, dù cho trong lòng không cam, cũng nào dám bác mặt mũi của hần, vội vàng nói phải, lại quăng cho Chu Chí một câu “Nể mặt Vương gia ta mới tha cho ngươi”, hướng đến bái biệt Triệu Tấn xong, hần xoay người quay về kiệu của mình, vội vàng dắt người đi.

Sơ Niệm thấy một hồi tranh cãi rốt cục trôi qua như thế, nàng vạch một góc màn xe lên nhìn ra, thấy Chu Chí đang bái tạ Túc vương ở đối diện, người đó xua tay xoay người muốn đi. Suy nghĩ nhanh chóng, nàng liền cất tiếng nói: “Vương gia xin dừng bước. Sự việc mới vừa rồi, toàn bộ là nhờ Vương gia đã mở kim khâu, nên thiếp thân lúc đó mới miễn bị nhục nhã. Tuy vô cùng cảm kích, nhưng không tiện xuống xe, xin cho thiếp thân ngay tại nơi này bái tạ Vương gia.” Dứt lời nàng đứng dậy, cách mệnh hướng về phía hần thi lễ.

Triệu Tấn dừng bước, xoay về phía phát ra tiếng nói của Sơ Niệm, khẽ cười nói: “Thiếu phu nhân không cần đa lễ. Tính kỹ thì, ta cùng Thiếu phu nhân cũng có phần sâu xa. Chuyện mới rồi chưa quá nhiều đến Thiếu phu nhân thì tốt rồi.”

Sơ Niệm nhất thời có chút khó hiểu hần nói gì. Nàng nghĩ không ra bản thân mình cùng Túc vương phủ thì có giao tình gì? Mà cũng không tiện hỏi nhiều,

chỉ nói lại lời cảm tạ mà thôi. Triệu Tấn thoáng vuốt cằm, nhìn thoáng qua nàng đang ở cách một bức màn xe rồi xoay người lên kiệu. Đội đoàn người đi qua hết, Chu Chí vội chỉ huy hạ nhân khởi hành lại, xe ngựa tiếp tục chạy về phía trước.

— Bạn đang xem truyện tại <http://greenhousenovels.com> —

Tới Tư gia, được nghênh đón vào, nàng ngồi trò chuyện cùng Vương thị và đệ đệ Kế Bản đã lâu không gặp, tất nhiên là nói không hết ly tình. Vương thị biết Liêu thị cho phép Sơ Niệm về ở lại ít ngày, trong lòng vui mừng, đuổi đi đám người Chu Chí đi, bảo ngày mai lại đến tiếp. Chờ đến khi trước mặt chỉ còn chính mình cùng Sơ Niệm, bà liền hỏi chuyện lần trước nàng gặp nạn ở Sơn Đông, thở dài nói: “Ốc lậu thiên phùng liên dạ vũ (*), sao lại xảy ra chuyện như vậy. Con ở trong nhà đó, giờ có thể vì chuyện đó mà bị uất ức gì hay không?”

(*) Ốc lậu thiên phùng liên dạ vũ: nhà đột gặp mưa suốt đêm

Lúc trước khi trao đổi thư từ với Vương thị, Sơ Niệm đã đề cập qua việc này, nói bản thân mình không ngại. Giờ gặp Vương thị lại hỏi, biết bà rất lo lắng cho mình, nàng liền cười nói: “Thật sự con không chịu ảm ức gì mà. Bà ở trước mặt con, cũng chưa từng nhắc đến nửa câu.”

Vương thị thấy nàng không giống như gương ép nói không, lúc này mới dám yên tâm, nói: “Tổ phụ con giờ này còn chưa quay về. Đợi ông về rồi, con lại đi bái kiến.”

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Lâu Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Đến buổi chiều Tư Chương Hóa mới quay về. Sơ Niệm đến thư phòng bái kiến ông.

Gần một năm không gặp, thoát nhìn thấy tổ phụ cũng không có gì thay đổi so với lần cuối cùng nàng gặp trước khi rời nhà xuất giá. Vẫn là dáng ngồi thẳng tắp, gương mặt dài xương xương vô cảm, con mèo đen Hồn Độn ông nuôi nhiều năm dường như cũng nhiễm tính khí chủ nhân, cứ ngồi ở một góc bàn, dùng cặp mắt như hạt thủy tinh trong suốt lấp lánh nghiêm túc nhìn nàng chăm chăm, mãi không nhúc nhích.

Tư Chương Hóa thấy Sơ Niệm, cũng không lộ ra chút sắc mặt vui mừng mà ông cháu lâu ngày gặp lại nên có, chỉ nhàn nhạt gật đầu, sau khi bảo nàng đứng dậy, hùng hăng nói: “Về rồi à? Sức khỏe của cha mẹ chồng và cả tổ mẫu cháu đều khỏe chứ?”

Sơ Niệm trả lời xong, thấy ông không nói thêm gì nữa, chỉ cúi đầu lật xem một cuốn sách trước mặt, tỏ vẻ như nàng có thể đi rồi. Nàng đã đợi rất lâu mới đợi được cơ hội này, sao có thể cứ vậy mà xoay người đi được? Lùi sang bên cạnh một bước, nàng mở miệng hỏi: “Tổ phụ, dạo trước cháu có nhờ mẫu thân gửi cho người một phong thư. Tôn nữ cả gan, xin hỏi trong lòng tổ phụ có dự tính gì?”

Tư Chương Hóa ngừng tay lại, ngẩng đầu nhìn thẳng vào Sơ Niệm, trong mắt ông lóe lên một tia khó hiểu, sau đó, khóe môi thể nhưng phá lệ lộ ra chút ý cười nghiền ngẫm, từ tốn nói: “Theo cháu thì nên tính thế nào?”

Sơ Niệm kinh ngạc, thậm chí là kinh hãi.

Trong ấn tượng của nàng, từ khi nàng bắt đầu có trí nhớ cho tới bây giờ, nàng chưa từng thấy tổ phụ cười. Thậm chí nàng còn cho rằng ông ấy bẩm sinh không biết cười, giống như con Hồn Độn mà ông ấy nuôi, vĩnh viễn chỉ có một loại biểu tình mà người ta không thể nhìn thấu. Nhưng giờ, khi nàng hỏi chuyện này ông lại tỏ ý cười, không nghĩ ngờ gì đây chính là dấu hiệu tốt. Sơ Niệm cảm thấy bản thân trong nháy mắt tràn đầy tự tin, được tiếp thêm dũng khí, nàng nói: “Tổ phụ, hẳn là người vẫn còn nhớ, tôn nữ lúc trước có đề cập qua, quân đội triều đình hà tất như người ta sở liệu, có thể lập tức tiêu diệt Bắc quân. Đã hơn nửa năm trôi qua, tình thế hiện giờ, chứng thật dự đoán của tôn nữ có thể thành sự thật. Người là gia gia ruột thịt của cháu, cho dù người không vui, cháu cũng phải nói thẳng. Tôn nữ sở dĩ dám ở trước mặt người “ban môn lộng phủ” (múa riu qua mắt thợ), thứ nhất vì cháu muốn nhìn thấy Tư gia chúng ta sau này có thể mượn thế đổi vận; thứ hai, chính là cháu không muốn phải phí hoài cả đời ở Tư gia như vậy. Cho nên cháu cả gan, khẩn cầu tổ phụ xem xét thời thế, sớm kíp ra quyết định. Nếu mất cơ hội này, chỉ sợ sau này hối hận thì đã muộn.”

Ý cười trên mặt Tư Chương Hóa mới vừa xuất hiện lại dần tan mất, khôi phục lại dáng vẻ trước đó, ông dùng đôi mắt đã nhòa nhìn chăm nàng một lúc lâu, rồi thản nhiên nói: “Sao cháu dám chắc Bình vương sẽ thắng? Nếu vạn nhất cuối cùng bị thất bại, mà ta lại nghe lời tin tưởng cháu, đầu phục về phe hán, khi đó chẳng phải là rước họa vào nhà?”

Sơ Niệm đón nhận ánh mắt của ông, nàng nói: “Tổ phụ nói rất có lý. Nhưng cũng như một vụ buôn bán, có người thua lỗ, có người kiếm lời. Ngoại trừ vận khí, thương nhân càng không thể thiếu khả năng quan sát và đầu óc. Những lời lúc trước cháu viết trong thư, rốt cuộc là ăn nói bừa bãi hay là có căn cứ, dựa vào kinh nghiệm của tổ phụ, so với cháu đương nhiên trong lòng ngài càng hiểu rõ. Cháu cả gan nói một câu thế này, thực ra cho tới giờ phút này, số quan viên trong triều có cùng nhận định như này không ở số ít. Bởi có thể nhận thấy tình thế này, cũng không có gì khó. Cái khó chính là có sớm quyết tâm kíp thời bất lấy cơ hội hay không, và còn phải quả quyết hành động, đi trước một bước, chiếm lấy thời cơ trước tiên so với người khác. Tổ phụ có cho rằng lời của tôn nữ có vài phần đạo lý?”

Tư Chương Hóa nhìn chăm chăm Sơ Niệm đang đứng trước mặt ông, không thể phủ nhận. Đến khi Sơ Niệm bị ông nhìn có hơi bất an thì Tư Chương Hóa bỗng nhiên nói: “Sơ Niệm, từ nhỏ cháu đã được giảng dạy nữ kinh, sở trường thường ngày bất quá cũng là các việc nữ hồng khuê các. Vì lẽ gì bỗng nhiên tính tình đại biến, trượng phu mới qua đời liền không chịu ở góa? Chẳng phải liệt nữ không lấy hai chồng, thủ tiết mới là bổn phận một nữ tử nên tấn trách sao. Chẳng lẽ cháu không muốn sau này có thể tiếng thơm muôn đời?”

Khi ông hỏi câu này, sắc mặt không chút thay đổi. Nhìn không ra hỷ nộ, cũng nhìn không ra tán thành hay không.

Sơ Niệm suy nghĩ một chút, lùi về sau mấy bước, đoan đoan chính chính quỳ xuống, nằng nập đầu về phía ông rồi mới ngẩng dậy, nói: “Tổ phụ nói rất đúng. Nhưng tổ phụ có điều không biết, tôn nữ mặc dù từ nhỏ đã được dạy dỗ cẩn thận, cũng thấy hổ thẹn vì đức hạnh bản thân trước giờ không được toàn hảo. Gả vào Từ gia chưa được mấy tháng đã thành góa phụ, quay đầu tự nhìn lại mình, cháu nghĩ đến cuộc đời sau này, trong lòng khó tránh khỏi thể lương. Nếu tổ phụ muốn cháu thủ tiết ở Từ gia mà giúp ích cho Từ gia chúng ta, thân là trưởng nữ Từ gia, cho dù tôn nữ không muốn nhưng cũng sẽ gánh vác trách nhiệm. Có điều lấy tình thế hiện giờ mà xem xét, bảo cháu tiếp tục thủ tiết tại Từ gia, bất quá là phí hoài tuổi xuân mà thôi. Chẳng lẽ tổ phụ còn cần tấm bảng “tiết phụ liệt nữ” của cháu làm biển treo sao?”

Lúc nàng nói tới đây, ước chừng âm điệu có hơi cao lên, con mèo đen đang ngồi trên bàn bỗng nhiên kêu một tiếng, phóng về phía Sơ Niệm. Móng vuốt sắc nhọn quét qua làn váy của nàng, một tiếng xoạt nhỏ vang lên, trên lớp lụa trắng mỏng xuất hiện một vết rách. Nó lập tức chuồn đi, cong lưng bay nhanh lên vào một góc âm u trong thư phòng.

Tư Chương Hóa không nhúc nhích, Sơ Niệm cũng không nhúc nhích, ông cháu hai người, cứ vậy mà trực diện độ mắt với nhau.

Sau một lúc lâu, Tư Chương Hóa đột nhiên hỏi: “Cháu và trưởng tử Từ gia Từ Nhược Lâm, có quen biết từ trước?”

Từ Nhược Lâm tuy rằng đã sớm bị trục xuất khỏi từ đường, nhưng người trong kinh thành, bất luận khi nào nhắc tới y, luôn thói quen cho rằng y vẫn là trưởng tử Từ gia —— loại chuyện như huyết thống, chính là thâm căn cố đế. Bất luận bề ngoài hiện giờ là thế nào, cũng không thể thay đổi ấn tượng cố chấp của người ngoài về huyết thống.

Trong lòng Sơ Niệm lộp bộp.

Nàng không hiểu tại sao giờ này tổ phụ lại bỗng nhiên nghĩ đến hỏi chuyện này. Thấy cặp mắt lờ lờ kia của ông vẫn nhìn mình chăm chăm không xoay chuyển. Nhìn như vô thần, nhưng nàng biết kỳ thật ông đang nghiên cứu bản thân mình —— trong thư phòng vẫn rất mát mẻ, nhưng lúc này phía sau lưng của nàng lại lặng lẽ toát mồ hôi.

“Nói thật cho ta!”

Tư Chương Hóa chậm rì rì bỏ thêm một câu.

Sơ Niệm miễn cưỡng cười, nói: “Cháu với y trước giờ bất quá chỉ chạm mặt vài lần, chưa nói tới quen biết. Tổ phụ hỏi chuyện này làm gì?”

Tư Chương Hóa ờ một tiếng, dường như đang cân nhắc xem lời nàng là thực hay giả, lại hỏi: “Vậy cháu đối người này, thấy thế nào?”

Sơ Niệm dần dần bình tĩnh lại, đắn đo một hồi, cẩn thận nói: “Người này tâm cơ thâm trầm, năng lực xuất chúng. Bình vương được thiên hạ, thì y cũng là cá chép vượt long môn. Có điều tổ phụ...” Nàng nhìn ông, cường điệu nói, “Quan hệ giữa y với người của Từ gia luôn luôn lạnh nhạt, lại bị trục xuất khỏi môn đình, sau này dù y đắc thế, cũng tuyệt đối sẽ không vì cháu vẫn thủ tiết cho huynh đệ của y mà đối Từ gia chúng ta có gì...”

“Trục xuất khỏi từ đường bất quá là làm cho người ta thấy mà thôi!” Tư Chương Hóa cắt ngang lời nàng, thản nhiên nói, “Sau này nếu đúng như lời con, y lại đắc thế, chuyện đầu tiên chính là muốn đem danh tự viết lại vào gia phả! Hoàng đế với nhu cầu cấp bách muốn được danh chính ngôn thuận và sự phò tá từ các ngôn quan lễ chế, tuyệt sẽ không cho phép một đại thần bị trục xuất khỏi môn đình ở trong triều đình.”

Sơ Niệm nhìn về phía tổ phụ của mình. Nàng biết ông nói đúng. Nhưng thái độ của ông đối với chuyện nàng quy tông(*), đến tận giờ, trước sau cũng vẫn như lời mẫu thân Vương thị đã nói vậy, lấp lửng nước đôi.

(*) quy tông: nhắc lại: quy tông ở đây nghĩa là quay về nhà mẹ đẻ như khi chưa xuất giá, thậm chí sau này còn có thể lấy chồng khác.

“Tổ phụ, chuyện của cháu, nếu ông không phản đối, cháu đơn giản xem như ông đã ngầm thừa nhận.”

Nàng suy nghĩ xong, cuối cùng nói như vậy.

Tư Chương Hóa nhìn nàng chăm chăm. Thư phòng lại im phăng phất. Vào lúc Sơ Niệm bị ông lờm đến lo sợ bất an, ông bỗng nhiên nói: “Việc này, nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ. Nếu cháu quy tông, bà cô của cháu nhất định sẽ bị người Từ gia oán trách. Nếu bà ấy gặt đầu, ta liền thành toàn cho cháu. Nhưng mà, giờ chưa phải lúc. Bây giờ cháu còn phải quay về.”

Sơ Niệm không thể tin nhìn tổ phụ của nàng, còn cho rằng bản thân mình đang mơ. Dù nói thế nào nàng cũng không ngờ đến, ông lại nhẹ nhàng đồng ý cho nàng như thế. Nhưng nàng biết nàng không nghe sai, đề xuống cảm giác muốn rơi lệ, nàng thấp giọng nói: “Cháu hiểu rồi.”

Tư Chương Hóa e hèm, tóm lấy con mèo đen không biết đã lặng lẽ chui xuống dưới chân ông từ khi nào, nhắm mắt tựa vào lưng ghế tựa, tay nhẹ nhẹ vỗ về đầu con mèo. Con Hổ Độn mà trước giờ Sơ Niệm không thích mấy, lúc này lại dịu ngoan nằm trên chân ông, trong cổ họng phát ra tiếng kêu gừ gừ nhỏ nhỏ.

Sơ Niệm biết mình nên đi ra ngoài. Nàng cung kính quỳ xuống dập đầu nói lời cảm tạ ông, sau đó đứng dậy rời đi.

Chờ khi tiếng bước chân nhỏ nhẹ của nàng hoàn toàn biến mất, Tư Chương Hóa chậm rãi mở mắt ra, thả Hồn Động lên trên bàn, ông bồn chồn lấy một phong thư từ trong ngăn kéo ra, lại mở đọc. Khuôn mặt trước giờ không có mấy biểu tình của ông, lúc này cũng dần dần ửng đỏ lên bởi sự hưng phấn. Cuối cùng ông đứng bật dậy khỏi ghế, chấp tay sau lưng không ngừng qua qua lại lại trong đại thư phòng rộng rãi. Tựa hồ nếu không làm vậy, ông sẽ không thể áp chế được mạch máu trong cơ thể đang không ngừng sôi trào khắp toàn thân.

Phong thư này, đương nhiên không phải là phong thư kia của Sơ Niệm. Mà là mấy ngày trước, có người từ phương Bắc, thông qua con đường bí mật đưa đến tận tay ông.

Mặc dù đã đọc qua rất nhiều lần, nhưng vào thời khắc này, cảm giác của ông trừ bỏ kích động, còn có run rẩy. Khi nghĩ đến chỗ hưng phấn, cả người thậm chí bất giác hơi hơi run lên. Loại trạng thái này, khiến ông nhớ tới thời tuổi trẻ của mình, ông chính là loại công tử phóng đảng thích lăn lộn trong sông bạc —— nhìn chuẩn thời cơ, liền bắt chấp tất cả mà vùng tay.

Ông bản tính trời sanh trong máu đã có tiềm chất cờ bạc. Hoặc là nói, trong huyết mạch Tư gia, vẫn luôn chảy dòng máu cờ bạc. Tổ tiên Tư gia, vốn là một ti ngục địa phương của tiền triều, lúc ấy thanh thế thái tổ còn chưa hùng mạnh lãnh binh công thành, thời điểm đó chính ông ấy đã dẫn đầu giết Thái Thú, thả tù nhân trong ngục, mở cửa nghênh đón thái tổ vào thành. Thành quả của canh bạc năm đó chính là Ân xương bá tước phủ hôm nay. Mà giờ đây, dòng máu cờ bạc trải qua nửa đời người trong quan trường đã bị mài mòn hầu như biến mất, trong thời khắc phong vân tể hội này, lại một lần nữa nổi lên không thể ngăn chặn.

Ông biết còn nhiều hơn tổ tiên mình, lần này, tỷ lệ phần thắng còn lớn hơn nữa. Nếu đã vậy, sao lại không ra tay đánh lớn một phen? Đạo này ở Hộ bộ, mỗi ngày đều âm ỉ túi bụi với người bên bộ binh. Chiến tranh là phải đốt tiền, lương thảo phải đến nơi. Nhưng quốc khố cũng không dư dả, mấy năm nay liên tục giao chiến với Bắc Nhung, đối phó với nhiều thổ ty và phòng ngự phiên lại ở tây nam, đã vắt kiệt hộ bộ từ lâu. Đối mặt với sự đùn đẩy của hộ bộ, hoàng đế tức giận đến nỗi muốn xuất ngân lượng từ nội khố của chính mình ra trợ cấp chiến sự. Hộ bộ đối việc này đương nhiên vừa ý, gần đây còn thật sự bắt đầu làm dự thảo. Ông thân ở giữa, đương nhiên rõ ràng mỗi bút dự toán đi đến nơi nào. Mà từ dự thảo nơi đến, đương nhiên cũng không khó nhìn lên ý tưởng cùng kế hoạch tác chiến của bộ binh...

Hiện giờ xem ra không chỉ có mình ông là dân cờ bạc, đứa cháu gái đích tôn mà ông vốn chẳng để mắt tới, thì ra cũng là tay bạc can đảm dám vô lễ với cả ông.

Còn người chủ động gửi thư cho ông kia, ở cuối thư làm như tiện tay vô ý bồi thêm một câu: “Về phần cháu gái, góa phụ Từ gia. Nếu nàng cầu xin quay về, hy vọng chớ chối từ. Đặc biệt sắp xếp, Trí tạ ơn.”

Đối với lá thư chẳng được bao chữ này, Tư Chương Hóa phí thật nhiều tâm tư, hoàn toàn không thấu đáo được hết những từ khi nãy. Đều là nam nhân, ông nhạy cảm nhìn ra được trong này có một chút huyền diệu. Nhưng đối với chút phát hiện này, ông chẳng mấy may nghĩ ngợi, thậm chí còn cảm thấy hưng phấn vì trong tay có thêm lợi thế.

Hiện giờ điều ông phải làm, đó chính là dứt khoát buông tay, sau đó nắm chặt lợi thế trong tay mình, lẳng lặng chờ đến thời khắc bắt đầu chứng nghiệm.

—— truyện đăng tại <http://greenhousenovels.com> ——

Trong thôn Thạch Phàm, Thu Liễu đang nằm đờ trên giường như người chết, hờ hững mặc kệ mấy bà tử ở bên cạnh ngất nhéo cánh tay xanh tím, liên tục hỏi cái gã sai vặt kia là ai.

Tình huống như vậy đã giằng co gần nửa tháng. Mấy bà tử cũng kiệt sức rồi, chỉ vì ngại lệnh bề trên phân phó mà không dám dừng lại.

“Con tiện nhân này, già bộ chết, lấy kim ra châm...”

Một bà tử sau khi hưng hăng ra sức nhéo một phen, phát hiện thấy nàng ta vẫn không nhúc nhích, ngay cả mí mắt cũng không chớp cái nào, sinh nghi, liền đưa tay qua thăm dò hơi thở nàng ta, run lên, nói với bà tử đối diện: “Không, không thở nữa?”

Kết quả như vậy, kỳ thật đã trong dự đoán. Cho nên hai cái bà tử mới đầu còn kinh hoảng nhưng dần dần bình tĩnh lại, ngược lại còn cảm thấy vui vì được giải thoát sớm, cuối cùng dửng dưng nhìn nàng ta một cái, oán hận nói: “May cho mày, báo hại hai lão nương ở lại cái núi này lâu như vậy...”

Đêm đến, Chu Đại dùng cái bao tải lớn chứa nữ tử rồi khiêng lên trên vai, dựa vào ánh trăng mờ mờ, bước thấp bước cao đi vào núi.

Chuyện kiểu này, hẳn lần đầu tiên làm, hiển nhiên kinh hồn táng đảm, trong lòng oán giận hai cái bà tử kia không tự đi làm, chỉ sai một mình hắn đi làm chuyện không hay ho này. Vì không nhìn rõ đường mà vài lần xém té lăn ra đất. Cuối cùng tìm được một nơi mà hẳn cho là có thể chôn xác, quăng bao tải xuống thật mạnh, chửi một tiếng để tăng can đảm, sau đó hắn dùng cái cuộc mạng theo đào một cái hố. Chờ mọi thứ đều chuẩn bị xong, đang muốn kéo cái bao tải vào trong hố, bỗng nhiên hắn nghe thấy bên trong phát ra tiếng rên rỉ yếu ớt. Nhất thời da đầu run lên, hắn xoay người định bỏ chạy.

“Đại... Đại ca... Tôi chưa chết... Làm ơn làm phúc cứu tôi...”

Nữ nhân trong bao tải dùng giọng nói yếu ớt tưởng như nắm lấy liền đứt mà khẩn cầu. Có lẽ bởi vì nhiều ngày không nói chuyện, cổ họng được điều dưỡng, lúc này đây âm thanh phát ra hơi khàn khàn, lại trẻ hơn.

Chu Đại dừng chân, sau khi xác định không phải là xác chết vùng dậy, chậm chạp quay lại bên cạnh bao tải, ngồi xổm xuống, run rẩy tháo sợi dây thừng cột miệng bao.

Ánh trăng chiếu xuống lộ ra khuôn mặt nữ tử. Đầu tóc rối bù, tuy rằng đã không nhìn ra nết mạo khi xưa, nhưng giờ phút này khi nàng ta chậm rãi mở mắt ra, đôi mắt xéch kiêu mị long lanh quyến rũ, dù Chu Đại sống nửa đời người cũng chưa từng gặp qua.

Hắn bình tĩnh nhìn nàng. Chần chờ một chốc. Bỗng nhiên nhớ đến người nhà kia, nhất thời cảm thấy bức bách, run giọng nói: “Muội... Muội tử... Xin lỗi, nếu cô không chết, tôi chỉ có thể gọi mấy bà ấy quay lại...”

Thu Liễu cúi đầu thờ dài một tiếng, nhìn gã đàn ông ngồi xổm bên chân mình, nâng tay lên, nàng ta chậm chậm mở vạt áo.

Cơ thể nàng ta rất gầy, nhưng bởi vì mới sinh, bộ ngực cũng trướng lên to lên. Ở dưới ánh trăng trắng đến chói mắt, trắng hơn lõi cuốn hơn cả bạc, tựa như nam châm hút chặt lấy ánh mắt đàn ông.

“Đại ca... Tôi biết ca là người tốt...”

Thu Liễu kéo tay hắn tới phía trên bộ ngực của mình, nhẹ nhàng xoa nắn, âm thanh như khóc như than.

“Muội vốn cũng là con gái nhà quan, thế nhưng từ nhỏ bất hạnh, sau khi phụ thân chịu tội, cửa nát nhà tan, muội mới bị bán thành tỳ nữ.... Ca hãy thương xót xót thương muội đi. Muội thật sự bệnh nặng lắm, nếu ca không chịu này lòng từ bi, muội chỉ còn con đường chết... Ca cứu muội, sau này muội sẽ báo đáp, rồi muội sẽ đi tìm biểu ca của muội nương tựa, tuyệt đối sẽ không liên lụy đến ca...”

Khi bàn tay chạm lên hai luồng tuyết trắng phồng lên kia, bị động xoa nắn, liền cảm thấy mê muội, hơi thở đột nhiên hỗn loạn, cả người như hóa thành tượng gỗ.

— truyện đăng tại <http://greenhousenovels.com> —

Đông đi, xuân đến.

Nguyên Khang năm thứ nhất cứ vậy mà trôi qua. Trong số tin tức chiến sự truyền đến truyền đi, cuối cùng cũng truyền đến tin Bắc quân bỗng nhiên vòng qua Tây Bắc, Từ Nhượng Lân kinh lược chỉ huy đánh vào Sơn Tây, chiếm thủ phủ Đại Đồng làm hạ lễ tân niên trình lên Kim Lăng. Người Kim Lăng vốn dĩ đã quen đặc chí bắt đầu có phần chết lặng, tựa như sâu bọ ngủ đông bị cơn sấm mùa xuân bừng tỉnh, bỗng chốc lại bị tin tức tiếp theo làm cho hưng phấn vô cùng – hoàng đế Triệu Khâm rốt cục nổi giận! Sau khi liên tiếp triệu hồi Ngụy quốc công Từ Diệu Tổ không có kết quả, nhiều lần bị ông dùng lý do cơ thể bệnh tật triệu miên để thoái thác, giờ đây, hắn liên tục ban ra ba đạo thánh chỉ khiển trách, kịch liệt lên án ông quốc nạn áp xuống đầu mà chẳng chút quan tâm, nghiêm lệnh cho ông lập tức quay về triều thay thế cho Lý Tục liên tiếp thất bại. Từ Diệu Tổ cuối cùng không chịu nổi áp lực, suốt đêm từ đạo quan chạy về Kim Lăng. Vào tháng hai đầu năm, với sự hộ tống của hai giám quân do đích thân hoàng đế phái đi, ông nắm giữ ấn soái tiền quân ra Bắc.

Đối với trận chiến sắp đến của hai phụ tử đối đầu gặp nhau nơi chiến trường, người ở Kim Lăng mặc kệ thương ngày hợp hay không hợp với Từ gia đều thích chí, nhất là ở phụ nữ trong khuê phòng, mọi người vui sướng khi người gặp họa, nghị luận xôn xao, cuối cùng không hẹn mà cùng cho ra một cái giáo huấn đủ để có thể thức tỉnh lòng người. Đó chính là nữ tử tất nhiên phải thủ đức, nhưng nam tử trong nhà, cũng không thể tùy tiện vâng ý đi sai bước nhầm. Nhìn mà xem, Ngụy quốc công phủ Từ gia hiện giờ đang diễn tuồng đó, không phải là tại Ngụy quốc công thời trai trẻ ở bên ngoài không quản được cái đầu gây ra hậu quả xấu hay sao? Nợ cha con trả. Hiện giờ tự làm tự chịu, để xem ông ta thu dọn cục diện này như thế nào đây.

Hết cuốn một

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Lâu Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Chương 46

Tháng năm, năm Nguyên Khang thứ hai, biến loạn đã diễn ra hơn một năm nay, mà từ ngày Ngụy quốc công Từ Diệu Tổ nắm giữ ấn soái tiền về phương bắc, cũng đã trôi qua ba tháng.

Quân trung ương hiện giờ chủ yếu phân thành hai chi chủ lực. Thứ nhất, là thân tín của Binh bộ thượng thư Phương Kỳ Chính – đại tướng Trương Nham, dẫn dắt đội quân hai mươi vạn nhân mã, chủ yếu đóng quân từ phía bắc Sơn Đông, kéo dài về phía nam, một bên giám sát Phúc vương ở Thanh Châu vẫn luôn co đầu rút cổ, hiếm khi bắt ngờ đánh vào trận phòng ngự, một bên cản trở bắc quân nam hạ. Thứ hai, là thân tín của Liêu Thời Xương – Lý Tục, người đã bị rút về phía sau, để Từ Diệu Tổ thay thế ra trận, thống lĩnh hơn mười vạn nhân mã, tiếp nhận Hà Bắc đồng thời trấn thủ các vùng phía Bắc.

Thực tế đã chứng minh, hoàng đế xuất chiêu này quả nhiên hiệu quả phi thường. Chỉ mới mấy tháng, trong khi chiến trường phía bắc từ Sơn Đông đến phía nam mặc dù thỉnh thoảng vẫn có tin xấu truyền đến, nhưng từ Hà Bắc đến các vùng phía Bắc, Đại tướng quân Từ Diệu Tổ từng uy chấn bốn phương, bảo đao bất lão (groom quý không cùn), sau nhiều năm mới xuất núi trở lại, liền liên tiếp phá hủy hơn mười cứ điểm phòng vệ của Bắc quân, đoạt lại một loạt bốn năm thành trì đã thất thủ ở vùng phụ cận trước đó, tiêu diệt gần một vạn quân của Bắc quân, thậm chí ngay cả hai viên Đại tướng dưới tay Binh vương được xưng Phi Hổ, Thanh Long cũng chết trong cuộc chiến thủ thành. Tin tức truyền về Kim Lăng, cả triều phần khởi vui mừng, ví như Liêu Thời Xương – nhạc phụ của Từ Diệu Tổ, cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Ông và Phuong Kì Chính, cùng là hai nguyên lão nội các, bản thân ông lại là đương kim lão sư của hoàng đế, trên triều đương nhiên nhất ngôn cửu đỉnh. Nhưng không thể phủ nhận, bởi vì thằng cháu ngoại hồ Từ Nhược Lâm đó, mà ngay cả ông dần dà cũng gặp không ít khó khăn. Những khi đối đầu với Phuong Kì Chính, vẫn bị vây ở thế hạ phong. May mà cuối cùng nhờ có nữ tể (con rể) Từ Diệu Tổ, có thể giúp ông vẫn hồi lại phân lượng trong triều đình, đồng thời, việc này đương nhiên cũng giúp Từ gia bởi vì sanh ra đứa cháu chẳng ra gì mà lấy công chuộc tội.

Cho triều Từ Diệu Tổ rồi nui, là chủ ý của ông. Hiện tại quả nhiên đã chứng minh, ý tưởng này là đúng. Từ Diệu Tổ – chuỗi bảo đao này còn chưa rỉ sắt. Chỉ cần chuỗi đao này còn dùng được, Liêu Thời Xương tuyệt đối không phải lo lắng khi hấn lâm trận sẽ phản chiến lá mặt lá trái. Một đứa con bị trục xuất khỏi gia môn so với cả gia tộc, bên trọng bên khinh, Từ Diệu Tổ người từng trên lưng ngựa giúp Đại Sở để quốc mở mang bờ cõi, nhất định sẽ biết cân nhắc. Trừ phi hấn cả đời này đều rút đầu rút cổ đóng cửa ở trong đạo quan không ra. Chỉ cần buộc hấn ra chiến trường, điều duy nhất hấn có thể làm, chính là xuất ra sát khí năm xưa, dùng hết mọi biện pháp công thành đoạt đất, nguyện trung thành với hoàng đế. Khi Liêu Thời Xương từ chỗ cung nhân biết được tin tức, liền tiếp mấy đêm gần đây Hoàng Thượng đều ở lại cung của Từ quý phi, ông vô cùng hồi hận bản thân mình trước đó tại sao lại không nghĩ đến con rể vẫn luôn tránh trong đạo quan, làm chậm trễ hơn một năm thời gian, càng làm hống không biết bao nhiêu thời cơ chiến đấu tuyệt hảo.

— <http://greenhousenovels.com>

Trong phủ Ngụy quốc công, không khí ngột ngạt bấy lâu nay cũng nhờ Ngụy Quốc Công grom quý chưa cùn mà thoải mái hơn nhiều. Khi bọn hạ nhân bàn đến mấy trận đại thắng gần đây, đều dương dương tự đắc, có cảm giác rất quang vinh.

Mà lúc này, điều Quốc công phu nhân Liêu thị quan tâm mỗi ngày, không phải là ở cổng và sân dần dần lại có chút thân hữu khôi phục đi lại, không phải Sơ Niệm, đứa con dâu vẫn im lặng ở Trạc Cẩm viện giống như người ẩn dật, thậm chí ngay cả tin tức của trượng phu Từ Diệu Tổ truyền về từ tiền tuyến, cũng không cách nào phân tán lực chú ý của bà. Điều quân lay lòng bà nhất hiện giờ, chính là đứa cháu bé bỏng đã gần một tuổi được bà gọi là Trùng ca nhi – ái tử Từ Bang Đạt đã mất của bà có nhũ danh là Trọng ca nhi. Mỗi lần nhìn thấy đứa bé này, bà tin chắc đây là con trai lưu lại kỉ niệm cho bà. Vốn muốn dùng cái tên Trọng ca nhi để gọi nó, nhưng nhớ tới đứa con mất sớm, lại sợ điềm xấu, nên bà mới đổi thành Trùng ca nhi. Theo như lời Thảm bà từ nói, tên xấu mới dễ nuôi.

Bắt đầu từ mùa hạ năm trước, hầu như cách mười ngày nửa tháng, bọn hạ nhân sẽ trông thấy Liêu thị ngồi xe ngựa đi ra ngoài một chuyến, nhưng chưa bao giờ biết bà đi đâu làm gì. Ban đầu cũng có chút nghi ngờ, nhưng sau một thời gian, dần dần họ biết, thì ra chủ mẫu đến am Thanh Viễn thấp hương bái Phật. Cuối cùng tin tức truyền đến tai Từ quốc thái, còn khen ngợi tấm lòng bà một phen.

Hôm nay, Liêu thị lại xuất môn, ngồi xe ngựa xóc nảy ra khỏi thành, cuối cùng tới được am Thanh Viễn, vào Quan Âm đường thấp nén hương theo lễ thường, rồi sau đó liền đi thẳng vào một khoảnh sân yên ắng hoàn toàn bị phong bế ở phía sau. Vào trong, từ tay nhũ mẫu đón lấy Trùng ca nhi, chơi với nó, nghe tiếng chuông bạc trên sợi dây đỏ ngân vang khi lay động trên hai cổ tay nó, trong mắt bà tràn đầy tình cảm ấm áp.

“Ma ma, bà xem, ánh mắt này, mũi này, còn có miệng này, không chỗ nào là không giống như đúc với tiểu nhị của chúng ta...”

Bà chạm nhẹ khuôn mặt đỏ hồng của đứa bé, xoa bóp tay chân nhỏ bé mập mạp, miệng cứ như vậy nói liên miên cần nhần không ngừng, nhìn không đủ, sờ cũng không đủ.

Mỗi khi như vậy, Thảm bà từ sẽ cười ôn hòa: “Chứ còn gì nữa! Ta đã nói như vậy từ lâu rồi. Trùng ca nhi cùng Nhị gia nhà chúng ta, thật sự từ một cái khuôn mẫu đúc ra!”

Liêu thị nghe nói như thế thì cười híp mắt, một ngum một ngum hôn đứa bé, giống như hôn chính con mình trước đây khi còn quần tã.

Từ Thanh Viễn am đi ra xe ngựa, Thảm bà từ rút cục nói: “Thái thái, có phải đã đến lúc nên suy nghĩ đem đứa bé về nhà rồi không? Cũng không thể nuôi ở bên ngoài hoài vậy được.”

Liêu thị nghe nói như thế, ý cười trong mắt mới vừa rồi vẫn còn dần dần tan ra, mày hơi hơi nhíu lại: “Ta so với bà càng nóng vội. Nhưng mà...” Bà thở một hơi dài.

Thảm bà từ biết, Liêu thị ngoại trừ lo lắng sẽ bị người ta biết chuyện có được đứa bé này trong thời gian quốc tang, càng khiến lòng bà bất an, là đứa bé này, rốt cuộc có phải con của Nhị gia hay không, hoặc là nói, rốt cuộc có phải giọt máu của Từ gia hay không. Dù là khi bà nhìn ngắm Trùng ca nhi, sẽ luôn miệng gọi “cháu của bà”, nhưng một khi xoay lưng đi, khi thật sự suy nghĩ chuyện mang đứa bé về Quốc công phủ, chất độc mà Thu Liễu đã gieo vào lòng bà sẽ không kìm được mà thoát ra, làm bà khó chịu, lo lắng bất an.

“Tiện nha đầu, tâm địa thật là ác độc, chết đến nơi còn không quên cắm một cây đao vào lòng thái thái!” Thảm bà từ cắn giận nói, lập tức nhỏ tiếng, tiến đến bên tai Liêu thị thì thầm vài câu.

Liêu thị trước mắt sáng ngời, muốn nói gì đó, rồi lại chần chờ.

Thảm bà từ nói: “Thái thái, người uống sữa của ta mà lớn, đối với ta, người còn thân hơn cả nữ nhi ruột thịt. Ta cũng sẽ có gì nói đó. Ta cảm thấy những lời về gã sai vặt gì đó, rõ ràng chỉ là do tiện nha đầu kia phải muốn người chịu khổ sở mà có ý nói như vậy. Trùng ca nhi, ta thấy, mười phần là của tam gia.”

Ánh mắt Liêu thị âm trầm hẳn đi, bà nói: “Nếu thật sự là của tiểu tam, nuôi dưới danh nghĩa tiểu nhị cũng không có gì, so với nhận con nhà khác về làm con thừa tự thì càng tốt. Ta sợ, chỉ sợ...” Bà ngừng lại, thở dài, “Biện pháp đó của người, có dùng được thật không?”

Thắm bà từ nói: “Bảo đảm hữu dụng! Ta đã cố ý đi dò hỏi rồi, nghe nói hai năm trước, ở quê nhà ta xảy ra một vụ án. Có một đứa bé con nhà phú hộ bị bắt cóc từ lúc nhỏ, sau này lớn lên mới tìm được, nhưng mà đôi phương không chịu trả lại, nói là con trai nhà mình. Hai nhà tranh chấp không xong, Huyện lệnh liền dùng biện pháp trích máu nghiệm thân này, quả nhiên một nhà hợp, một nhà mãi vẫn không hợp, bấy giờ mới phán ra công đạo.”

Liêu thị trầm ngâm sau một lúc lâu, rốt cục cắn răng nói: “Vậy cho người đi gọi tiểu tam đến đây!”

Từ Bang Thụy lớn hơn Sơ Niệm một tuổi, hiện giờ đã muốn mười bảy, nhưng vẫn là cái loại người há miệng chờ com, còn chưa có nghị thân. Thật sự là khi Từ gia xảy ra chuyện như vậy, chẳng những Liêu thị không còn lòng dạ nào nghĩ đến chuyện này, mà những nhà khác cũng không nguyên ý cùng nhà họ kết thân.

Đã hơn một năm Từ gia lên lên xuống xuống, nhưng đối với Từ Bang Thụy mà nói cũng không có ảnh hưởng gì lớn, ngược lại bởi vì Từ gia hiện giờ chỉ còn duy nhất mình hắn – dòng độc đinh, vô luận là ở trong mắt Liêu thị hay là đa số hạ nhân, hắn ngược lại có vẻ như càng quý giá. Bắt đầu từ năm trước, đám bằng hữu thân thiết luôn đi cùng, tỷ như Bình Dương hầu, tôn tử Hạ Hầu quý phủ, dần dần đều xa lánh hắn, hắn không có chỗ để đi, liền làm ở trong viện của mình, cùng bọn nha đầu Hương Điền, Tuyết Tinh trong viện ôm ấp, vô pháp vô thiên. Ngay cả muội muội Thanh Oanh của hắn còn không chịu được, đã từng đến khuyên vài lần, bị hắn trơ mặt quăng cho một câu “Mẹ cũng không quản ta, muội muội người cũng thật nhiều chuyện, cẩn thận sau này biểu ca không thích nữa” đẩy trở về, khiến Thanh Oanh tức giận trở về khóc một hồi. Chuyện là Thanh Oanh vài năm trước đã đính hôn với biểu ca Liêu Thắng Văn con nhà huynh đệ của Liêu thị, vốn ước định cuối năm nay sẽ thành hôn. Nhưng Từ gia hiện giờ thành như vậy, anh trai và chị dâu Liêu thị liền đổi ý. Đạo trước có lần Liêu thị sai người tới thử hỏi chuyện này, anh trai và chị dâu liền kiếm cớ tránh né đùn đẩy cho qua, bảo là thời điểm còn sớm, chưa ổn thỏa... rồi sau lại lấy bất tự của Thanh Oanh cùng Liêu Thắng Văn ra xem, trước kia thì hợp, nhưng giờ tuy hợp lại không may mắn. Cho rằng lúc trước xem đã bị lầm lẫn, giờ phải suy nghĩ phương pháp phá giải, bảo chờ một chút. Trong lòng Liêu thị buồn bực, biết là anh trai và chị dâu bợ cao đạp thấp cố ý hời hợt, nhưng cũng không thể nê hà, ngược lại quay sang Thanh Oanh trút giận mấy câu, rồi cũng cho qua. Chỉ có Thanh Oanh là mắc phải tâm bệnh, giờ bị Từ Bang Thụy nói như vậy, làm sao còn chịu được, đương nhiên đau lòng không thôi.

Tới nay, sau từng ấy thời gian, Từ Bang Thụy cùng đám bạn cũ ngày trước dần dần lại hợp về một chỗ, hiển nhiên là vui đầu ở bên ngoài vui chơi đến quên cả trời đất. Ngày hôm đó vừa đi chơi trở về, hắn liền bị Liêu thị đang ngồi chờ một bên dùng đầu ngón tay chọc vào ót, oán hận mắng: “Người cái tên không nên thân này! Hiện giờ chúng ta chỉ trông cậy vào một mình người, người không cố gắng học hành tiến tới, ngược lại mỗi ngày ở bên ngoài lêu lổng như vậy, người muốn làm ta tức chết sao?”

Cái miệng của Từ Bang Thụy, xưa nay đều ngọt như hũ mật, lúc này mới xoay quanh Liêu thị đổ dành. Nghe mẫu thân tức giận đau lòng, hắn vội vàng chấp tay xin tha thứ, rồi thốt ra một hơi những lời hứa hẹn thề thốt sau này hắn chắc chắn sẽ học giỏi. Lúc này sắc mặt Liêu thị mới dần dần bình tĩnh trở lại, nói: “Theo ta đến một nơi!” Dứt lời xoay người liền đi. Từ Bang Thụy không rõ chuyện gì, gãi gãi đầu đi theo Liêu thị. Một đường bị đưa ra ngoài thành, thấy Thanh Viên am, hắn biết đây là tòa am nhà mình đáng cung, vốn một mối nhưng tinh thần phần chần lại ngay lập tức, nghĩ thầm, đi nhìn một chút tiểu sư phụ xinh xắn mà ngày thường không thể gặp cũng tốt. Chờ gặp đi ra nghênh tiếp chính là một lão ni kêu Diệu Tâm, mấy ni cô cùng đi ra phía sau cũng chẳng một ai có thể vào mắt, liền tức khí, hỏi: “Mẹ à, người dẫn con đến cái am ni cô này làm cái gì?”

Liêu thị không thèm nhìn, chỉ lập tức đưa hắn đi vào cái sân phía sau kia. Nhũ mẫu bé Trùng ca nhi đi ra, lấy cái au bạc, nắm lấy ngón tay Trùng ca nhi, dùng ngón chân chạm lên ngón tay một chút, nặn ra một hai giọt máu sau đó nhúng vào au nước. Lúc này bà mới nói với Từ Bang Thụy đã sớm ngày người: “Đưa tay ra đây!”

Từ Bang Thụy bị dọa nhảy dựng, lúc này mới hiểu ra là cũng muốn ở chạm một chạm trên tay mình. Mắt thấy tiểu hài nhi kia khóc dữ dội, nghĩ thôi cũng đã thấy đau rồi, hắn vội rút tay về muốn chạy. Liêu thị lại quát lên: “Tay!” Thắm bà từ đứng ở một bên nhanh chóng đẩy hắn lên phía trước, cười nói: “Gia của ta ơi, chút xíu là xong rồi, chỉ như bị sâu cắn một ngặm thôi.”

Từ Bang Thụy thấy mẫu thân nghiêm khắc nhìn chính mình, hiểu được là tránh không khỏi, đành phải vờ tay, nhin đau để bà từ nắm đầu ngón tay chạm một cái, dùng sức nặn ra vài giọt máu, cũng nhúng vào trong au nước mới vừa rồi. Xoa xoa đầu ngón tay, hắn thấy Liêu thị cùng Thắm bà từ đều tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vào mấy giọt máu bên trong au, vẻ mặt khâm trương, hắn cũng tò mò nhìn vào, trừng mắt lên hỏi: “Làm cái gì vậy...”

“Thái thái, hòa, hòa!”

Thắm bà từ bỗng nhiên hét lên một tiếng kinh thiên động địa, thiếu điều muốn nhảy dựng lên. Liêu thị cũng nhìn thấy vài giọt máu mà con trai vừa nhúng xuống kia, đã hòa lẫn cùng với máu của Trùng ca nhi, nhất thời thở ra một hơi nhẹ nhõm, cười đến cũng là cười toe toét.

“Mẹ, mọi người đây là...”

Từ Bang Thụy ngờ nghệch còn đang định hỏi, bỗng nhiên ngừng lại, nhất thời hiểu ra, hắn tròn to hai mắt, nói: “Này... đây là lấy máu nghiệm thân sao?” Lại nhìn về phía Trùng ca nhi được đổ dành đã dừng khóc, ngờ ngác nói: “Này, đây là con ta? Ai, ai sinh?”

Liêu thị vui mừng lộ rõ ra mặt. Thấy hắn đã đoán ra, lại sợ hắn đi ra ngoài nói lung tung, nghĩ thầm, cho hắn hiểu rõ cũng tốt. Liền đưa hắn sang một gian tĩnh thất bên cạnh, đem chuyện Thu Liễu sinh đứa nhỏ nói ra, thờ dài: “Mẹ đây cũng không còn cách nào khác. Nhị ca người ra đi quá sớm, không lưu lại con trai con gái gì, tâu từ người tuổi tác lại nhỏ, nếu không có con trai, sau này làm thế nào có thể giữ được? Sau này mẹ sẽ đem Trùng ca nhi giao cho tâu từ người, cũng coi như thay Nhị ca người chống đỡ môn diện. Có điều lại lịch của Trùng ca nhi, bởi vì có được khi quốc tang, việc này người trăm ngàn lần không thể đi ra ngoài nói lung tung. Chúng ta hiện giờ đang đứng ở đầu ngọn gió, nhờ có cha người khó khăn lắm mới lấy lại được chút thể diện. Chuyện này nếu lọt vào tai người khác họ sẽ tóm lấy điểm yếu này vạch tội chúng ta, khi đó thực sự rất phiền toái!”

Từ Bang Thụy sau khi hiểu được tâm tư mẫu thân, bà rốt cuộc đang nói cái gì, hắn cơ bản nghe chẳng lọt tai. Ngơ ngác ngây người, hắn thậm chí nghĩ đến quả tầu (*) Sơ Niệm kia, tính ra nàng so với mình còn nhỏ một tuổi, mà lúc nào cũng bày ra một bộ dáng vẻ như cự người cách xa ngàn dặm. Nàng cứ ru rú trong Trắc Cẩm viện suốt, ngoại trừ những khi ngẫu nhiên đến chỗ lão thái thái vấn an có thể gặp được, ngày thường ngay cả cái mặt cũng không nhìn thấy; chạm mặt, hắn cũng chỉ có thể nhìn ngắm mà thôi bởi vì từ trước đến nay nàng đối với hắn không hoà nhã, bên người lúc nào cũng có hai ba

nha đầu đi theo, ngay cả một câu cũng chưa có cơ hội nói, càng miễn bàn tới cơ hội gần gũi thân cận.

(*) quả tẩu: chị dâu góa bụa

Trong đầu Từ Bang Thụy không khỏi nhớ đến dáng vẻ nàng mới mấy ngày trước đây khi chạm mặt ở chỗ lão thái thái: trên búi tóc đen dày chỉ cài một đoá ngân châm bạch châu, áo màu nguyệt bạch vân hoa đào, làn váy màu trà nhàn nhạt, thanh lệ đứng ở nơi đó, làn da như ngọc bạch, hai mắt óng ánh, so với khi vừa đến đây dường như rõ ràng đã trở nãi thêm vài phần. Ông trời mở mắt, thế nhưng đã đưa nàng đến giúp hấn nuôi con. . .

Từ Bang Thụy miên man suy nghĩ một hồi, chỗ nào đó bên dưới nhất thời căng thẳng, thiếu chút nữa là ngóc đầu ra.

“Có nghe hay không? Việc này nếu ngươi có lá gan dám đi ra ngoài nói lung tung, ta nhất định không tha cho ngươi!”

Liêu thị thần sắc nghiêm túc, lạnh lùng nói.

Từ Bang Thụy bình tĩnh khỏi giấc mộng, cuống quýt gấp người, gật đầu nói: “Mẹ yên tâm! Con trai mặc dù hồ đồ, nhưng việc này, còn hiểu được nặng nhẹ, nhất định không dám nói lung tung ra ngoài, nếu nói ra sẽ bị ngũ lôi oanh đình!”

Liêu thị thấy hấn trịnh trọng, lúc này mới nhẹ lòng, quay về phòng kia dặn dò nữ mẫu chăm sóc Trùng ca nhi, sau đó mới cảm thấy mỹ mãn rời khỏi Thanh Viễn am.

*** <http://greenhousenovels.com>

Hai ngày sau, Sơ Niệm ở trong phòng mình, cùng với Thanh Oanh tới chơi cùng nhau làm châm tuyền (thêu thùa may vá).

Cô em chồng này ở kiếp trước hầu như chẳng hề lui tới. Từ sau lần rơi xuống vách núi gặp chuyện không may trở về đó, nàng ấy đối với nàng thân thiết hơn nhiều. Hiện giờ, có lẽ sầu muộn vì hôn sự không như ý, nàng ấy so với bình thường còn lui tới thường xuyên hơn. Nhưng mà tính cách nàng ấy cũng rất mạnh mẽ, mỗi lần đến, quyết không đề cập tới chuyện đó, chỉ ngồi cùng nàng nói vài chuyện phiếm khác, hoặc là thỉnh giáo chút ít kỹ thuật thêu thùa vì Sơ Niệm có đôi tay thêu thùa vô cùng khéo léo, nàng ấy rất hâm mộ.

Sơ Niệm hiểu được trong lòng nàng ấy không thoải mái, nhưng cũng bất lực, mỗi lần nhắc tới chuyện kia, chỉ có thể dùng lời tinh tế khuyên nhủ mà thôi. Lúc này hai người cũng là một bên thêu thùa, một bên nói chuyện phiếm, dần dà liền nói tới chuyện chung thân đại sự. Thanh Oanh liếc nhìn Sơ Niệm một cái, lắc đầu thờ dài nói: “Tẩu tử, ngươi cuối cùng cũng khuyên ta phải phóng khoáng tâm, nói thật với ngươi, cái loại người như Liêu Thắng Văn này, ta căn bản là không hiếm lạ. Chẳng những đã nghe nói hấn phóng đảng, mà hiện giờ thêm việc này, càng chứng minh cái loại người này trở mặt vô tình, ta có gì phải lưu luyến chứ? Chỉ hận không thể sớm hủy hôn ước, đổi cho ta một thân tự do thật tốt! Ta cũng không sợ thanh danh bị phá hủy sau này không gả đi được. Qua vài năm nữa, nếu thực không ai muốn, ta liền xuất gia làm ni cô, sống không chút ràng buộc đến hết đời này là được. Nhưng thật ra ngươi, chỉ hơn ta hai tuổi mà thôi, đã phải giam mình trong cái viện này như vậy, tẩu tử, trong lòng ngươi cam tâm sao?”

Sơ Niệm ngược mắt lên, thấy nàng thật sự mở to mắt nhìn mình, liền tránh nặng tìm nhẹ, cười nói: “Làm ni cô cũng không phải là ý kiến hay, ngươi yên tâm, Liêu Thắng Văn không xứng với ngươi, sau này ngươi chắc chắn có được nhân duyên tốt mà.”

Nàng nói như vậy, cũng không phải bịa chuyện vô căn cứ. Từ Nhục Lân sau này đắc thế, Từ Thanh Oanh đương nhiên không lo nhân duyên, cái tên biểu ca từng vứt bỏ hôn ước chính là người đầu tiên quay đầu lại.

Thanh Oanh cười nói: “Những chuyện này đều là nhìn không thấy, ta cũng không muốn nghĩ nhiều. Hay là nghĩ làm thế nào trải qua một ngày tốt đẹp hiện giờ...”

“Nhị nãi nãi, thái thái bảo ta đến, mời nhị nãi nãi đi qua, có việc cần bàn bạc.”

Đúng lúc này, Trần Châu đến đây, cười nói.

Thanh Oanh thấy mẫu thân mình tìm Sơ Niệm có việc, vội đứng lên, cầm lấy mấy kiêu hoa văn trước đó Sơ Niệm cho nàng, cùng nha đầu Ngưng Mặc cáo từ đi về trước.

Sơ Niệm đứng dậy, chỉnh trang qua loa quần áo, liền đi sang viện của Liêu thị.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Lâu Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Chương 47-1

Cho người ngoài đều lui ra hết, Liêu thị hòa ái cùng Sơ Niệm nói vài câu chuyện phiếm, sau đó liền thờ dài: “Chóp mắt một cái, tiểu nhị đã ra đi gần một

năm rồi. Giờ phút này nhớ tới, ôi người làm mẹ như ta, trong lòng vẫn rất khó chịu...” Nói rồi, bà rút ra chiếc khăn tay từ trong tay áo, nhẹ nhàng xoa xoa khóe mắt.

Sơ Niệm thấy mắt bà đỏ ngầu, nhớ tới những chỗ tốt của Từ Bang Đạt khi còn sống, trong lòng nàng cũng hơi phiền muộn. Một nam tử như vậy, nếu không phải người sớm ra đi, cho dù cả đời này không thể viên phòng, nàng cũng nguyện ý theo hắn đến già...

Liêu thị hít vào một hơi, thấy Sơ Niệm cúi đầu không nói, bà nhích lại ngồi gần bên người nàng một chút, nắm lấy tay nàng, nhìn nàng nói: “Vợ tiểu Nhị, từ ngày ngươi vào cửa đến giờ cũng một năm rồi. Ta nhìn thấy được, ngươi là đứa con ngoan, ôn lương nhu trình (*), không những ta, chúng ta Từ gia từ trên xuống dưới nhắc tới ngươi, không ai nói không tốt...”

(*) ôn hòa, lương thiện, nhu mì, tiết hạnh

Sơ Niệm đã quen dáng vẻ ra uy ngày thường của Liêu thị. Bà ta đối với nàng mặc dù cũng xem như hòa nhã, nhưng hành động thân thiết như vậy, cũng chưa từng có bao giờ. Tay bị nắm lấy, còn nghe bà khen bản thân như vậy, trong lòng thoáng lộ bộ một chút, liền đoán được lời bà ta sắp nói. Truyện được đăng chính thức tại <http://greenhousenovels.com>

Nàng luôn chờ bà mở miệng, đề cập đến chuyện con thừa tự. Nhưng mãi mà vẫn không thấy động tĩnh, thậm chí ngay cả người nhà Từ Thuyền, cũng đã lâu không tới lui trong phủ, chắc là bị ngăn cản. Cho nên ngoài mặt nàng mặc dù không có gì, nhưng trong lòng vẫn có chút nghi hoặc. Chẳng lẽ đời này, trong đầu Liêu thị lại không có ý niệm về con thừa tự khiến nàng thủ tiết? Nàng luôn cảm thấy điều đó là không thể tưởng tượng, thậm chí mơ hồ cảm thấy bất an, dường như có chuyện gì có quan hệ đến bản thân mình đang lặng lẽ phát sinh, mà nàng lại hoàn toàn không hiểu được là chuyện gì. Lúc này rốt cục được Liêu thị mở miệng, nàng ngược lại cảm thấy thở phào nhẹ nhõm. Nhân tiện nói: “Mẫu thân khen thật rồi. Con cũng không tốt như mẹ nghĩ đâu.”

Liêu thị vốn tưởng rằng nàng sẽ đáp những lời đại loại như “Đều là bổn phận người vợ”, không ngờ tới nàng lại nói một câu như vậy. Bà thoáng ngẩn ra, cũng không nghĩ ngợi gì, quyết định nói rõ. Hắng giọng, nhân tiện nói: “Mẹ hôm nay lại đây, kỳ thật là có chuyện muốn cùng người thương nghị. Tiểu nhị ra đi, cũng chưa để lại cho người con trai con gái gì. Mẹ hiểu dù người lập chí thủ tiết, có điều một người phụ nữ không con không cái, sau này cũng không chỗ nương tựa. Dù sao cũng không phải chuyện đáng kể gì. Mẹ liền nghĩ giúp người tìm một đứa con trai thừa tự. Thế thì khi già người có chỗ dựa, sau trăm tuổi, hương khói của người cùng Bang Đạt cũng có thể kéo dài. Người thấy như thế nào?”

Sơ Niệm thẫn thờ hít một hơi, đợi tim đập ổn định rồi, nàng nhìn về phía Liêu thị, nói: “Mẹ, con cũng có mấy câu muốn nói, cứ nghĩ khi nào thì đi tìm người, còn chưa có cơ hội, vậy thì nhân dịp này đi. Chuyện mẹ nói muốn nhận con thừa tự, chỉ sợ con không tiện.”

Liêu thị tròn to mắt, sắc mặt khẽ biến. Sơ Niệm làm như không phát hiện, tiếp tục nói: “Có chuyện, có thể người không biết. Bang Đạt trước khi mất, từng dặn dò con, nói con nhất định không cần thủ tiết cho hắn, đồng ý cho con về nhà mẹ đẻ. Con đáng đo suy nghĩ, cảm thấy hắn đối với con thật quá tốt, do đó cũng quyết định như vậy. Vậy nên chuyện nhận con thừa tự dưới danh nghĩa của con, chỉ sợ con không thể chấp nhận.”

Khi nàng nói chuyện, ngữ điệu rất bình tĩnh. Sau khi Liêu thị nghe xong, sắc mặt cũng đại biến, nhìn chằm chằm nàng dường như không nhận ra nàng vậy, trong ánh mắt bà tràn đầy kinh hãi. Sau một lúc lâu, bà mới run giọng nói: “Vợ tiểu Nhị, có phải thân mình người không khỏe nên hồ đồ rồi không? Sao lại nói ra những lời như vậy?”

Sơ Niệm suy nghĩ một chút, đứng lên khỏi ghế, rồi đi tới trước mặt Liêu thị quỳ xuống, khấu đầu, sau đó trịnh trọng nói: “Mẹ, con không nói năng hồ đồ đâu. Đây là lời Bang Đạt từng nói, cũng là ý của chính con.”

Trên mặt Liêu thị bùng lên sự tức giận. Ngón tay bấu chặt vào trong lòng bàn tay, nhìn chằm chằm Sơ Niệm đang quỳ gối trước mặt mình, há to miệng thở dốc một lúc lâu, mới lạnh lùng nói: “Người thật sự suy nghĩ kỹ càng chưa? Chuyện như thế này, cũng không phải một mình người muốn thế nào thì như thế đó. Từ gia có biết không?”

Sơ Niệm thưa: “Lần trước khi con trở về nhà thăm mẫu thân, có thoáng đề cập qua. Trường bối trong nhà nghe xong, cũng không phản đối.”

Liêu thị tỏ vẻ mặt không thể tin được, thất thanh nói: “Không thể nào! Bọn họ làm sao có thể cho phép người làm ra chuyện như vậy? Ngay cả thể diện cũng không cần nữa sao?” Nói xong bà ta đứng bật dậy, trừng mắt nhìn nàng chằm chằm. Thấy nàng chỉ rũ mắt xuống, không nói tiếng nào, vẻ mặt không chút ngại ngùng, chứng tỏ nàng đã sớm hạ quyết tâm, bà ta tức giận đến phát run, đi qua rồi đi lại hai vòng, rốt cục miễn cưỡng áp chế lửa giận trong lòng, cứng rắn nói: “Người nếu đã nói ra những lời này, thì ta cũng nói thật cho người biết. Ta đã nuôi dưỡng đứa bé ở bên ngoài gần một năm trời, sắp tới sẽ đem trở về đây. Người thủ cũng phải thủ, không thủ cũng phải thủ(*)! Vì đứa nhỏ này chính là cốt nhục của Bang Đạt!”

(*) Thủ: thủ này là thủ tiết

Sơ Niệm kinh ngạc giương mắt, nhìn Liêu thị đứng ở trước mặt, vẻ mặt kiêu căng đang quan sát mình. Bỗng nhiên nàng nhớ tới việc Thu Liệu vô thanh vô tức biến mất hồi năm trước, loáng thoáng hiểu ra chuyện gì, nàng liền chậm rãi từ trên mặt đất đứng dậy, nói: “Ý của mẹ, chẳng lẽ là nha đầu Thu Liệu kia đã sinh con cho Nhị gia?”

Liêu thị hừ lạnh một tiếng, nói: “Không tởi. Đứa bé đó, chính là cốt nhục của tiểu nhị do Thu Liệu sinh ra. Con ta nếu để lại tôn tử, người đây chính là mẹ cả, còn muốn phủ tay tự tìm đường cho mình sao? Ta lúc trước chưa nói gì, là bởi đứa bé này tới không đúng thời cơ. Bây giờ có nói với người cũng không sao, người cũng không dám như thế nào.”

Chỉ trong nháy mắt, mà trong đầu Sơ Niệm xẹt qua không biết bao nhiêu ý niệm. Ngoài ý muốn, kinh ngạc, mờ mịt, mâu thuẫn tranh nhau mà đến...

Liêu thị thấy nàng cúi đầu không nói, cho rằng nàng đã bị áp đảo, khẩu khí tức giận trong lòng lúc này mới hơi thông một chút, vẫn cứng ngắt nói: “Đứa

bé này ta nhất định phải ôm trở về. Sau này người an tâm nuôi dưỡng, ta sẽ không để tâm những lời người mới vừa nói kia nữa.” Truyện được đăng chính thức tại <http://greenhousenovels.com>

Sơ Niệm trầm ngâm không nói, trong đầu bỗng nhiên liền xẹt qua sự việc vào ngày thọ của Tư quốc thái năm trước, khi Vân Bình tìm chỗ giải quyết lại ngoài ý muốn bắt gặp Từ gia lão Tam cùng Thu Liễu thân hoan, trong đầu nàng bỗng nhiên xuất hiện một ý niệm. Chờ Liễu thị nói xong, nàng ngẩng mặt nhìn bà ta, từ tốn nói: “Mẹ, chỉ sợ người bị nha đầu Thu Liễu kia lừa rồi!”

Liêu thị tròn mắt, tức giận nói: “Người có ý gì?”

Sơ Niệm không nhanh không chậm nói: “Có một chuyện, chỉ sợ mẹ cũng không biết. Bang Đạt trước khi đi, đã nói với con rất nhiều lời. Ngoại trừ dặn con không cần thủ tiết, chàng còn nói với con, kỳ thật ngày ấy ở Lâm Phương Uyển, mặc dù chàng bị Tam gia dụ uống xuân dược, nhưng khí lực vẫn là không đủ, đến cùng cũng không thật sự làm chuyện đó với Thu Liễu. Chàng đã nói như vậy, Thu Liễu làm sao còn có thể mang thai con của chàng được? Nhất định là nha đầu kia muốn giữ mạng sống, cố ý nói gạt người thôi. Đến cuối cùng cha ruột của đứa bé này không biết là ai, sao mẹ có thể dễ dàng tin đó là cốt nhục của Nhị gia được?”

Đương nhiên Từ Bang Đạt không nói với Sơ Niệm những lời này. Nhưng hiện giờ khi Sơ Niệm nói ra, cũng đương hoàng có đầu có đuôi. Liêu thị lại bị trạc trúng tâm tư, làm sao ngờ được Sơ Niệm đang bịa chuyện? Áp chế chột dạ, bà ta lạnh lùng nói: “Ta biết tiểu Nhị luôn luôn coi trọng người. Nó nói với người những lời này, bất quá là để dễ dàng người vui vẻ mà thôi! Vậy mà người cũng cho là thật sao?”

Sơ Niệm thoáng nhíu mày nói: “Đúng là như vậy? Con thật sự cũng hy vọng là chàng chỉ dỗ con. Nhưng lúc ấy chàng lại chỉ thiên mà thề, nói nếu lừa con, liền trọn đời không được siêu sinh!”

Mặt Liêu thị thoát đỏ thoát trắng, cương ở nơi đó sau một lúc lâu, bỗng nhiên rơi lệ, nói: “Được, được, ta đây nói thật cho người biết. Đứa bé đó là của Tam đệ Bang Đạt. Ta vốn là muốn tìm cho người đứa con thừa tự để sau này dưỡng lão. Hiện giờ Tam đệ người có đứa bé này, lại không tiện nuôi dưỡng dưới danh nghĩa hần, đưa đến chỗ của người, chẳng phải càng tiện sao? Đứa bé này đã là cốt nhục của Từ gia ta, lại do người nuôi dưỡng từ nhỏ đến lớn, khi trưởng thành cũng dễ dàng thân cận. Người bình thường đều rất nghe lời, vì sao lúc này lại không chịu chút lòng thông cảm chứ?”

Sơ Niệm nhớ tới bộ dáng đáng khinh của tên Từ Bang Thụy kia mỗi khi thấy mình liền nhìn chằm chằm không tha, thậm chí lúc này nếu không liều mạng từ chối, sau này lại phải ở dưới tình huống Từ Nhượng Lân như hổ rình mồi mà nuôi đứa bé có thể là con hần, toàn thân nổi hết da gà. Trong lòng nàng thống khổ cũng không phải giả, nước mắt cũng thuận thế rơi xuống, nức nở nói: “Mẹ, đứa bé đã con của Tam đệ, càng không thể nuôi dưỡng dưới danh nghĩa của con. Tam đệ hiện giờ còn chưa thành thân, sau này có chủ mẫu đến đây, biết chuyện trước đó hần đã có đứa con, lại còn là do con nuôi dưỡng, nàng chẳng phải sẽ oán con? Con trăm ngàn lần không có gan đảm nhận trách nhiệm này.”

Liêu thị nghe đến đây đã hiểu, con dâu này uống công cưới về rồi. Dầu muối không ưa, nàng ta quyết tâm muốn ra đi, cuối cùng bà lau khô lệ, hừ lạnh một tiếng, nói: “Ta thật sự là trăm ngàn lần không ngờ tới, Từ gia môn hộ như vậy, thế nhưng lại dưỡng ra một nữ nhân như người! Tiểu Nhị nhà ta thực mệnh khổ, trong kinh thành nhiều nữ tử trong sạch như vậy không cưới, sao lại cưới phải người chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Lâu Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 48: Chương 47 – 2

Liêu thị nghe đến đây đã hiểu, con dâu này uống công cưới về rồi. Dầu muối không ưa, nàng ta quyết tâm muốn ra đi, cuối cùng bà lau khô lệ, hừ lạnh một tiếng, nói: “Ta thật sự trăm ngàn lần không ngờ tới, Từ gia môn hộ như vậy, thế nhưng lại dưỡng ra một nữ nhân như người! Tiểu Nhị nhà ta mệnh thực khổ, trong kinh thành nhiều nữ tử trong sạch như vậy không cưới, sao lại cưới phải người chứ?”

Sơ Niệm cũng hiểu được tâm tình bà ta vào lúc này, cho nên chỉ cúi đầu mặc bà ta quở trách. Liêu thị mắng xong, ánh mắt nhìn nàng chằm chằm như nhìn thấy rắn độc, đột nhiên lướt qua nàng, vội vàng đi ra ngoài.

Chờ bóng dáng bà ta khuất hẳn, Sơ Niệm áp chế chút lo lắng trong lòng mình lại, rồi cúi đầu chậm chậm đi về viện của mình. Nàng đoán Liêu thị chắc hẳn là đi tìm Tư quốc thái. Quả nhiên, tới buổi chiều, Kim Châm người bên cạnh lão thái thái tự mình đến kêu nàng.

Khi Sơ Niệm đi vào phòng Tư Quốc thái, thấy bà đang ở cùng Quả nhi, cả hai ngồi đối diện nhau, đang ăn chè hương hạnh hạt sen.

Bắt đầu từ năm trước, khi Từ Nhượng Lân đi khỏi, Quả nhi liền đến ở chỗ Tư Quốc thái. Sơ Niệm nhìn ra, lúc trước Quốc thái dường như có ý để nàng giúp đỡ chăm sóc đứa nhỏ này, nhưng không nói rõ, nàng cũng liền làm bộ như không hiểu, chứ không giống như trước kia ôm chuyện vào người như vậy. Chỉ sợ nàng quá mức thân mật với Quả nhi, khiến cho Từ Nhượng Lân hiểu lầm, sau này càng khó vạch rõ quan hệ.

Quả nhi nhìn thấy Sơ Niệm, cười vẫy tay nói: “Nhị thẩm thẩm, người muốn cùng ăn không?”

Sơ Niệm nhìn Tư quốc thái, thấy bà vẫn tĩnh tế ăn trong bát trước mặt, ngay cả khóe mắt cũng không đảo qua, phảng phất như nàng căn bản không ở

trước mặt. Nàng liền cười lắc đầu nói với Quả nhi: “Nhị thẩm thẩm mới vừa ăn qua vài thứ, bụng no rồi.”

Quả nhi nói: “Ngon lắm. Nghe nói là hạt sen loại nhất vừa mới hái trong hồ ở Kim Đài viên, không có nhiều, đều đưa tới đây hết, chưng cách thủy rất mềm. Nhị thẩm thẩm, người không ăn thật sao?”

Con bé vừa nói đến hồ sen ở Kim Đài viên, Sơ Niệm liền nhớ tới chuyện hoang đường ở kiếp trước khi cùng Từ Nhượng Lân xảy ra chuyện sau đó nàng phải trả giá bằng cả tính mệnh của mình, trong lòng nhất thời cuộn cuộn lên một loại cảm giác không biết là từ vị gì, còn chưa kịp trả lời, Từ quốc thái đã nói: “Quả nhi, nếu nàng ăn thì nói nha đầu Minh Nhi đưa đến trong phòng nàng là được rồi.” Dứt lời lấy thìa, múc một muỗng đưa đến bên miệng con bé. Quả nhi nuốt xuống hết, lại nhìn Sơ Niệm cười.

Sơ Niệm thấy Từ quốc thái mặc dù khẩu khí nói chuyện hơi bất đồng với ngày thường, nhưng còn có tâm tình ăn uống, nên trước hết có thể thoả hiệp nhõm đôi chút. Vì thế nàng yên lặng đứng ở một bên, cùng Tống thị, Kim Châm, Ngọc Trạo cùng hầu hạ. Trong phòng nhất thời chỉ còn nghe tiếng bát muỗng chạm khẽ thanh thủy. Chờ dùng xong rồi, Từ Quốc thái bảo dâng trà, sau cùng bà lấy khăn chậm rãi lau miệng, kêu Tống thị dẫn theo Quả nhi về phòng trước, cũng cho lui hết những người còn lại trong phòng, chỉ còn lại bà cùng Sơ Niệm. Lúc này bà mới ngồi dựa vào tháp quý phi, nói: “Chuyện hôm nay là như thế nào. Bà bà cháu tức giận chạy đến chỗ ta, nói hết những điều cháu nói. Nói cháu không chịu thủ tiết cho Nhị nhi, muốn được quy tông?”

Sơ Niệm thưa đúng vậy. <http://greenhousenovels.com>

Lão thái thái lại nói: “Cháu thật sự nghĩ như thế nào? Nói rõ với ta.”

Sơ Niệm đi tới trước tháp quý phi, quỳ gối dưới chân bà: “Hôm nay bà bà tìm cháu, nói sẽ đem một đứa bé về làm con thừa tự...” Nàng đem những điều quan trọng ban nãy kể lại một lần, nói, “Ý của bà bà, là để cháu nuôi dưỡng con của Tam đệ, cứ vậy mà thủ tiết cho Bang Đạt. Cháu không đồng ý.”

Từ Quốc thái nhìn nàng chăm chăm, từ thần sắc bà không nhìn ra được là cảm xúc gì, một lát sau, bà chỉ hỏi: “Vì lý do gì?”

Sơ Niệm đáp: “Thứ nhất, cháu cảm thấy việc này thật sự dây dưa không rõ. Thứ hai, đúng như cháu đã nói qua với thái thái trước đó, cháu vốn không nghĩ cả đời này cứ như vậy mà thủ tiết ở nơi đây. Cháu muốn quy tông.”

Nàng nói xong, thẳng thắn đón nhận ánh mắt lão thái thái đối diện.

Sơ Niệm nhìn ra, trong mắt lão thái thái, ngoại trừ có kinh ngạc đến không thể tin nổi giống như Liêu thị, dường như còn có một loại cảm xúc khôn kể khác mà nàng cũng nói rõ được là cái gì.

“Tổ mẫu,” nàng hít vào một hơi thật sâu, nói, “Cháu hiểu rõ trong đầu động ý niệm này, đó là sai, càng làm khó cho tổ mẫu. Cháu cũng không có mặt mũi cầu xin tổ mẫu điều gì, chỉ xin người đừng vì cháu bất hiếu mà tức giận ảnh hưởng tới sức khỏe của bản thân.”

Trải qua một hồi trầm mặc khó chịu, Từ Quốc thái bỗng nhiên nói: “Được rồi, cháu cũng đừng ở trước mặt ta nói những lời thế nữa. Ta chỉ thấy lạ là, từ khi tiêu Nhị nhi không còn nữa, sao ngay cả cháu tính tình cũng thay đổi...” Lại trầm ngâm một lát, bà thở dài nói, “Nếu như chính cháu đã có ý như vậy, ta lẽ nào lại cưỡng ép cháu canh giữ ở Từ gia? Nói thật với cháu một câu xuất phát từ đáy lòng. Không phải ta chưa từng hối hận, trước kia không nên chọn một cửa hôn nhân như vậy cho cháu. Ta già rồi, bị khó chịu một chút cũng không có gì, bất quá bị người ta ở sau lưng trút giận vài câu mà thôi. Không giống như cháu, mới chừng này tuổi đầu, bảo cháu thủ tiết đến già đến chết, quả thật không đành lòng. Trước đó bà bà cháu lại đây nói việc này xong, ta liền sai người đưa một phong thư cho huynh đệ ta, mới vừa được hồi đáp...”

Bà ngừng lại, nhìn thấy đôi mắt Sơ Niệm bỗng nhiên tỏa sáng lấp lánh.

“Sơ Niệm, cháu nói thực đi, cháu không muốn ở lại Từ gia, ngoại trừ nguyên nhân mới vừa nói kia, còn có ẩn tình nào khác chăng?”

Quả tìm Sơ Niệm hơi hơi nhảy dựng. <http://greenhousenovels.com>

Nàng không biết rốt cuộc tổ phụ đã hỏi đáp như thế nào. Nhưng theo như hiểu biết của nàng về tổ phụ, ông nhất định sẽ không để lộ quá nhiều. Quốc thái hẳn là không biết ẩn tình trong đó, càng không nói đến cái loại quan hệ bất thường giữa nàng và Từ Nhượng Lân. Cho nên nàng cố áp chế sự hồi hộp, cố gắng trấn định nói: “Không có ẩn tình nào khác. Chỉ là cháu không muốn thủ tiết mà thôi.”

Từ Quốc thái khẽ hừ một tiếng, như là tự nói một mình: “Huynh đệ kia của ta, nếu không có nguyên do khác, hẳn có thể dễ dàng đồng ý cho cháu quy tông vậy sao?” Dứt lời liền nhủ mảy.

Sơ Niệm không dám lên tiếng trả lời, chỉ quỳ gối trước mặt bà, mắt nhìn chăm chăm xuống đất mãi không nhúc nhích.

“Bỏ đi. Ngay cả tổ phụ cháu cũng chưa nói không được, ta còn có thể nói cái gì? Cháu đứng lên đi.” Cuối cùng, bà nói như vậy.

Sơ Niệm nói tiếng tạ ơn, từ trên đất đứng dậy, lại nghe thấy bà nói: “Ta đã là tổ mẫu nhà chồng cháu, lại là bà cô nhà mẹ đẻ cháu, đơn giản sẽ dong dài vài câu thôi. Bà bà cháu cũng không dễ dàng. Việc hôm nay, nhất thời chỉ sợ nàng ta khó có thể tiếp nhận, lại càng không dễ vậy mà thả cháu trở về. Sau này cháu cũng đừng nghĩ chuyện sẽ được nàng ta đối đãi hoà nhã, nếu đụng tới những chuyện khó chịu, thì nhường nhịn đi.”

Sơ Niệm đáp: “Không có tổ mẫu phân phó, cháu cũng hiểu được.”

“Ừ,” Tư Quốc thái xuất thần một lát, thờ dài một tiếng nói: “Như vậy đi. Gần đây trong nhà rối loạn, trong lòng ta cũng không được thanh tịnh. Vừa lúc tiểu Nhị nhi mất đi cũng gần đây năm... Qua vài ngày nữa, cháu theo ta đến Hộ Quốc tự ở lại đó mấy ngày đi. Một là làm gió giáp năm tiểu Nhị nhi, thứ hai, mọi người cũng được thanh tâm.”

Sơ Niệm đáp ứng. Thấy bà nói xong lời này liền nhắm mắt, nét mặt thả lỏng, nàng biết chính mình nên lui xuống, liền xoay người nhẹ tay nhẹ chân rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Lâu Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Chương 48-1

Khi lòng của Liêu thị trong phủ quốc công tại Kim Lăng như dầu sôi lửa bỏng, thì ở phương bắc xa xôi, Bình vương Triệu Cư tự mình cầm binh thẳng tiến phương bắc nhằm ngăn chặn thế phản công sắc bén của Từ Diệu Tổ, cũng gặp phải nguy cơ hung hiểm, một phen sống chết trong tay kẻ khác. Trong lúc bảo vệ vùng phụ cận Ngưu Đầu sơn, đầu tiên ông bị rơi vào thế gọng kềm do Từ Diệu Tổ tỉ mỉ bày bố, bị tấn công bao vây, hao binh tổn tướng. Sau khi mạo hiểm phá vòng vây, lại lọt vào hiểm họa toàn quân bị mai phục ở phía trước. May mắn vào thời khắc chỉ mình treo chuông, vốn dĩ đang ở bắc Sơn Đông xa xôi quần nhau với Trương Nham – Từ Nhựt Lân dần dặt một chi khinh kỵ binh viện quân đuổi tới, cứu ông thoát ly hiểm cảnh. Mà tiên phong của chi khinh kỵ binh viện quân này, chính là thế tử Triệu Vô Dạng đã mười sáu tuổi. Trải qua gần hai năm thời gian đi theo bên cạnh Từ Nhựt Lân, đã làm cho hắn cấp tốc trưởng thành, thành một danh thiếu niên tư thế oai hùng bùng bùng phần chấn, ánh mắt sáng ngời, hành sự quả cảm. Một vài lão làng trong Bắc quân nói, thế tử rất có vài phần thần thái của Bình vương khi tuổi trẻ.

“Từ Tường, người từng khuyên bốn vương không thể tùy tiện xuất binh, nhưng bốn vương thật sự không muốn để phụ tử người binh đao tương kiến, nên mới mệnh cho người tiếp tục lưu lại vùng bắc Sơn Đông, để bốn vương tự mình lãnh binh đến đó, muốn cùng Từ Đại tướng quân nhất quyết cao thấp. Tiếc rằng vẫn là binh bại, nếu phút cuối không có người kịp thời đuổi tới, sợ ta đã bị bắt trở thành tù binh...”

Bình vương thoát ly hiểm cảnh rút về Yến kinh, cả một đêm trước khi đi, lúc ông tự thoại cùng Từ Nhựt Lân trong quân trại, trong ngữ điệu cũng không có nghĩ lại mà sợ, nghe ra, ngược lại còn có chút thổn thức.

Phong Hi Tái là mưu sĩ thân cận của Bình vương, cùng Từ Nhựt Lân, Thẩm Đình Văn được xưng tam đại nhân tài. Phong Hi Tái dùng chữ “mưu” trừ danh, Từ Nhựt Lân dùng chữ “dũng” trừ danh, ngoài ra vị võ tướng Thẩm Đình Văn thì dùng chữ “dũng” trừ danh.

“Nhớ năm đó, lúc bốn vương hơn mười tuổi mới tới Yến kinh, Từ Đại tướng quân đã uy chấn bốn bề, chiến Bắc Nhung, bình Tây Nam, càn quét thổ man Liêu Đông, có ai trong thiên hạ mà không biết đại danh ông ấy? Từ trước đến nay, bốn vương đối với ông đều kính ngưỡng. Hiện giờ ông ấy khởi phục xuất sơn, thua dưới tay ông, bốn vương tâm phục khẩu phục. Đáng tiếc lần này ta thất bại, chỉ sợ phụ tử hai người không thể không can qua đối nghịch. Thật sự là kẻ dưới tay ta chẳng ai có khả năng hơn người có thể dùng được. Tùy tiện sai phái đi ra, ta sợ chỉ làm tăng thêm thương vong mà thôi. Chỉ có Đình Văn có lẽ miễn cưỡng có thể dùng, nhưng hắn hiện giờ còn đang ở tại phía nam, dù cho khẩn cấp điều hắn đến, ta sợ không hẳn có thể át được thế bắc thượng của Từ Đại tướng quân...”

Từ Nhựt Lân lúc này, lẳng lặng đứng ở trước mặt Bình vương. Ánh sáng từ ngọn đèn trong lều chiếu đến trên mặt y, vẻ mặt trừ bỏ nhất quán kiên nghị, thực rõ ràng cũng soi ra một tia mù mịt trong mắt y.

Y nói: “Nhựt Lân đa tạ Vương gia. Chỉ là nghĩ đến lần bao vây ở Ngưu Đầu sơn, lòng vẫn còn sợ hãi. Nếu như Vương gia có điều chỉ sơ xuất, Nhựt Lân chết vạn lần cũng không hết tội. Nhưng xin Vương gia yên tâm, ngày nào còn chưa bắt được Thảo bắc Kinh lược Từ đại tướng quân, thì ngày đó Từ Nhựt Lân ta còn chưa có mặt mũi quay về Yến kinh gặp Vương gia!”

Thời điểm hắn nói đến mấy tiếng “Từ đại tướng quân” này, ánh mắt lóe lên, từng chữ từng chữ một trong miệng nhả ra.

Triệu Cư nhìn hắn, cười khỏ, lắc đầu nói: “Làm khó cho người.” Suy nghĩ một chút, ông lại nói: “Có thể thấy được, Từ đại tướng quân đã dốc toàn lực. Hai quân giao chiến, các vị kỳ chủ. Bốn vương cũng không trách ông. Có điều dù sao cũng là phụ thân của người. Nếu chúng ta có thể thắng, người hà tất phải khó xử ông ta. Nên làm như thế nào, đến lúc đó tự người xem rồi làm, không cần cố kỵ bốn vương.”

Từ Nhựt Lân siết chặt quai hàm, nói tiếng tạ ơn Bình vương. Bình vương khoát tay, như chợt nhớ tới điều gì, nói: “Vô Dạng đi theo bên cạnh người lâu như vậy, hiện giờ thật sự lịch lãm không ít. Lần này giải vây chi chiến, ta thấy nó đầu tàu gương mẫu, rất có vài phần anh dũng.”

Từ Nhựt Lân mỉm cười nói: “Thế tử vốn rất cần mẫn hiếu học. Hiện giờ bắt quá trưởng thành mà thôi.”

Bình vương khẽ gật đầu. Hai người sau đó lại họa đồ trên đất đàm luận tình huống dụng binh thời gian gần đây. Thẳng đến khi đêm tàn, Từ Nhựt Lân mới cáo lui mà đi.

Nửa tháng sau, ngay tại vùng núi Ngưu Đầu, Thảo Bắc Kinh Lược Từ Diệu Tổ khi bắc thượng bị tướng tử của hắn – Từ Nhựt Lân thống lĩnh Bắc

quân chặn đường. Qua mấy trận chiến thử quy mô nhỏ, hai quân cuối cùng tiến đến hai bên bờ sông Cổ Tổng, triển khai một hồi đại chiến quyết tử.

Trên chiến trường, không có phụ tử. Từ Diệu Tổ sau mấy lần truyền đạt hịch văn chiêu hàng không có kết quả, buộc phải dùng đến hỏa khí, phát động tấn công, đạn pháo mãnh liệt công kích sang thành lũy phòng vệ cờ long hồ pháp phối ở bờ bên kia. Khói bụi tan đi, gần một ngàn phát đạn pháo đã san phẳng bờ bên kia thành bình địa, tầng tầng lớp lớp đất bị lật ngược. Sau đó Từ Diệu Tổ hạ lệnh binh lính qua sông. Khi binh lính sang tới nơi, lại phát hiện nơi đó bất quá chỉ có mấy ngàn lính Bắc quân đang phô trương thanh thế, vừa chiến vừa trốn. Sau khi Từ Diệu Tổ biết được tin, đột nhiên phát giác không đúng, vội vàng hạ lệnh đại quân lui lại. Nhưng bây giờ đã quá muộn. Gần một vạn binh lính Bắc quân trước đó đã lạng lẽ vòng ngược ra phía sau đại quân của Từ Diệu Tổ, nhanh chóng khống chế hậu phương bờ nam đang bị bỏ trống, đại pháo bởi vì không tiện mang theo bị bỏ lại ở bờ nam cũng rơi vào tay Bắc quân. Trong nháy mắt gần trăm khẩu pháo đồng loạt khai hỏa, nhắm ngay đoàn quân trung ương còn đang ở giữa hai bờ sông. Bất ngờ không kịp đề phòng, quân trung ương bị pháo bắn trúng toi bời, huyết nhục tứ tung. Loạt pháo qua đi, số Bắc quân trước đó đã mai phục trên núi Ngưu Đầu nhận được hiệu lệnh xung phong liều chết xông ra, phối hợp với binh lính trên bờ nam, trước sau vây kín, phát động công kích quân trung ương bị kẹp ở bên trong. Trận đại chiến này, giết chóc thiên địa biến sắc, nhật nguyệt vô quang. Từ sáng sớm đến hoàng hôn, thi thể chồng chất cơ hồ chặn cả dòng Cổ Tổng, máu nhuộm đỏ hơn nửa mặt sông.

~~~~ truyện đăng chính thức tại <http://greenhousenovels.com>

Tà dương như máu.

Trên chiến trường vẫn tràn ngập khói thuốc súng, mùi lưu huỳnh gay mũi, tiếng kêu rên thống khổ của thương binh rầm rĩ, bên bờ sông, mấy con chiến mã khát khô cổ đang cúi đầu tham lam há mồm uống nước sông nhiễm hồng. Từ Nhựt Lân không mang khôi giáp (*), trên thân là chiếc áo giáp màu đen nhuộm máu, vài thân binh thấp tùng vây quanh y, nhanh chóng bước về phía một cái lều lớn đang trước. Trên người y, áo giáp cùng bội đao giắt bên hông va vào nhau phát ra tiếng sần sật, ánh mắt của y lướt từ xa đến gần, chậm rãi tuần tra qua phiến đất khô cằn dưới chân, trong đôi mắt đỏ đậm sung huyết, che kín hân ý lạnh lẽo.

(*) khôi giáp: mũ sắt

Đang cầm đao canh giữ trước lều, Trâu Tùng Long từ xa xa đã thấy Từ Nhựt Lân đi về phía này, hần nhanh chóng tiến lên nghênh đón.

Trong lúc chiến đấu hần cũng bị thương không nhẹ, nhưng chỉ bằng bó đơn giản qua loa, thậm chí ngay cả vết máu trên mặt cũng không kịp lau đi, đã đến đây canh giữ.

Đây là một hồi đại chiến thảm khốc. Hơn mười vạn nhân mã quân Trung ương, phỏng tính sơ sơ cũng chết khoảng mấy vạn, trên trăm khẩu pháo bị phá hủy, cuối cùng hơn phân nửa quân đầu hàng, có số ít lưu binh khác chạy tứ tán. Mặt khác phía quân đội bắc quân, tuy rằng cuối cùng giành được thắng lợi, thậm chí bắt được Từ Diệu Tổ – vị tướng chỉ huy cao nhất đối phương làm tù binh, nhưng cái giá phải trả cũng không nhỏ. Dưới sự chỉ huy của Từ Diệu Tổ trong lúc ra sức kháng cự, vài viên tướng cấp cao chỉ thủ lần lượt bỏ mình, binh lính chết cũng quá vạn. Nhưng cũng may cuối cùng giành được chiến thắng, giờ phút này hần cực kỳ hưng phấn – vì hần biết ý nghĩa của thắng lợi này. Có lẽ đây là bước ngoặt lớn trong chiến sự Nam Bắc. Không chỉ là vấn đề tiêu diệt sĩ khí của đối phương. Sau khi đập tan nhánh quân chủ lực này của trung ương, lấy nhân lực tài lực hiện giờ của Kim Lăng, mặc dù đến trung hạ du Trường Giang trung bình (*), nội trong thời gian ngắn căn bản là không có khả năng triệu tập lại một đội quân có kinh nghiệm quân sự phong phú đủ để chống lại Bắc quân trên chiến tuyến. Điều kế tiếp bọn họ phải làm, chính là tóm lấy khí thế sấm sét này, tập trung lực lượng đối phó đội quân của Trương Nham đóng ở vùng bắc Sơn Đông trực thuộc phía nam cùng Phúc vương lòng dạ khó lường ở Thanh Châu, sau đó vượt sông, thẳng tiến Kim Lăng.

(*) trung bình: triệu tập dân chúng nhập ngũ

“Từ kinh lược, Từ đại tướng quân ở bên trong. Ông ta bị thương. Hạ quan đã kêu quân y đến trị liệu, nhưng ông ta lại kháng cự, cảm xúc dường như có chút kích động, hạ quan vì đề phòng chuyện ngoài ý muốn, bắt buộc dĩ phải trối ông ta lại...”

Bởi vì tù binh này cùng thống soái chỉ huy của mình có quan hệ đặc thù, cho nên khi Trâu Tùng Long nói chuyện, rất là khéo léo. Sự thật là, Từ Diệu Tổ bị thương khi bị bắt về đây đầu chỉ có “chút kích động” thôi, mà là điên cuồng như một đầu sư tử. Hần bắt buộc dĩ đành phải sai người trối ông lại. Nếu không chỉ sợ cả lều trại đã bị ông ta lật nhào.

Từ Nhựt Lân chỉ thản nhiên ờ một tiếng, bước chân chẳng hề chậm lại, lập tức đi tới trước cửa lều lớn, một phen vén lên màn trướng, khom người đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Lâu Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Chương 48 – 2

Từ Nhựt Lân chỉ thản nhiên ờ một tiếng, bước chân chẳng hề chậm lại, lập tức đi tới trước cửa lều lớn, một phen vén lên màn trướng, khom người đi vào.

Trong lều còn chưa thấp nển, cho nên ánh sáng khá âm đạm. Nhưng Từ Nhực Lân chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn thấy, phụ thân của y, cũng là địch thủ của y trong trận chiến này – Từ Diệu Tổ, hiện đang bị trói vào thân cột to dùng để chống lều, ông ta tóc tai bù xù, mặt đầy vết máu, tim đầu thấy nét tiên phong đạo cốt ngày trước?

Từ Diệu Tổ bỗng hát đầu lên, thấy Từ Nhực Lân đi vào, nhất thời mắt như sắp nứt ra, chửi ầm lên, đến cả lều lớn còn muốn rung rung.

“Đồ tiểu súc sinh nhà ngươi! Thì ra trước đó một đường bại lui, chính vì muốn dẫn dụ quân ta tới bờ sông này! Ngươi cái đồ nghiệp chương! Dám dùng kế với lão tử! Có bản lĩnh thì thả ta ra! Lão tử lại thống thống khoái khoái đại chiến với ngươi một hồi!”

Từ Nhực Lân chậm rãi đi tới trước mặt ông ta, đứng khoanh tay trước ngực. Một đôi mắt màu đỏ gay gắt nhìn ông. Bỗng nhiên tặc lưỡi, nói: “Bình bát yếm trà. Từ Đại tướng quân ông đi qua cầu còn nhiều hơn ta đi đường bộ. Trên chiến trường số người chết dưới mưu kế của ông không thể ít hơn so với ta được. Sao khi tới lượt ông, cũng chỉ cho châu quan phóng hỏa, lại cấm dân chúng đốt đèn? Còn muốn ta thả ông ra chiến lại một trận? Ta thấy ông chắc là tu tiên tu đến hồ đồ, đang ban ngày nằm mơ chăng?”

Cặp mắt Từ Diệu Tổ cũng sung huyết như y lúc này trùng to như ngư linh, hai cơ gò má vặn vẹo run rẩy, lớn tiếng mắng: “Tiểu súc sinh! Ngươi như nương của ngươi, sao lại sinh ra ngươi cái đồ nghiệt chủng khi quân diệt tổ như vậy chứ! Sớm biết có ngày hôm nay, lúc trước khi nương ngươi sinh ngươi ra, ta nên một đao kết liễu ngươi đi, đỡ phải hôm nay liên lụy đến nước này!” Một mạch “niệt chủng”, “tiểu súc sinh” mắng không ngừng.

Ánh nhìn của Từ Nhực Lân bỗng nhiên chuyển sang rét lạnh. Y hơi hơi nheo mắt lại. Thấp giọng nói: “Ông lại mắng một tiếng nữa thử xem!”

Từ Diệu Tổ xi một tiếng khinh miệt, cả giận nói: “Nghiệp chương! Lão tử còn không được mắng tiểu súc sinh ngươi?”

Từ Nhực Lân nhìn ông chòng chọc, sát một tiếng, hàn quang chột lóe, y đã rút ra nhận lĩnh trường đao, gơ tay chém xuống. Từ Diệu Tổ chỉ cảm thấy chỗ hai má một lần hơi mát, cúi đầu thì thấy chòm râu của mình đã bay xuống trên mặt đất, đúng là bị y chém rớt.

“Ông còn mắng một tiếng nữa, có tin lần này ta cạo trọc đầu ông hay không?”

Từ Nhực Lân nhe răng cười nói.

Từ Diệu Tổ cảm hận phát điên lên, giận dữ hét: “Trói buộc lão tử như vậy thì là anh hùng hảo hán gì chứ? Có bản lĩnh thì thả ta ra, để xem lão tử có đánh chết đồ nghiệp chương nhà ngươi hay không! Khỏi phải giữ lại gây họa cho người nhà!”

Từ Nhực Lân bỗng nhiên thu lại nụ cười, lạnh lùng và ghê Từ Diệu Tổ: “Lão già kia! Ông tưởng rằng ta không dám đánh với ông sao? Ta đã muốn dân ông lâu rồi!” Trong lúc nói, y một đao chém đứt dây thừng quấn quanh cột trụ, keng một tiếng quảng đi trường đao trong tay, co tay thành nắm đấm mạnh vào mặt Từ Diệu Tổ. Từ Diệu Tổ lệch cả mặt ra, cả người bị chấn động bởi lực đạo hung mãnh đó, lão đảo ngã ra sau, nện vào cái bàn thấp trong lều, rầm rầm một tiếng, cái bàn ngay lập tức gãy vụn trên mặt đất. Thấy ông ta gãy dựa đứng lên từ nền đất, lau vết máu trên khóe miệng, hai mắt phun hỏa nhìn mình, Từ Nhực Lân nói: “Một quyền này là thay nương ta. Đánh ông tên đồ đệ vô lại cường đoạt tình yêu của người khác!”

Từ Diệu Tổ nổi giận gầm lên một tiếng, từ trên mặt đất bật bắn người lên, đánh về phía Từ Nhực Lân. Từ Nhực Lân chặn ngang chop lấy một quyền nghênh diện mà ông ta vung đến, cùng lúc chính y tàn nhẫn tung thẳng một cú thiết quyền vào mặt ông ta. Tức thì, hốc mắt Từ Diệu Tổ nhất thời vỡ tan, máu tươi dính đầy mặt, tình trạng vô cùng đáng sợ.

“Một quyền này, cũng là tính thay cho nương ta. Đánh tên bạc hạnh bội tình bạc nghĩa như ông!”

Từ Nhực Lân từ trên cao nhìn xuống Từ Diệu Tổ đang ngã trên đất, thần tình dữ tợn.

Từ Diệu Tổ ở trên ngựa, mặc dù còn có thể lấy một chọi mười. Nhưng dù sao tuổi đã cao, có thể chịu được hai cú thiết quyền mà Từ Nhực Lân đã dùng hết toàn lực sao? Lúc ngã xuống đất, ông ta chỉ cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, bên tai ông ồm ồm đi. Giãy giụa đứng lên một lần nữa, bắt quả chỉ lão đảo được hai bước, lại gục ngã xuống đất.

“Không phải ông muốn đánh chết ta sao? Lão già kia! Đứng lên cho ta! Già chết có thể lảng tránh quá khứ sao?”

Từ Nhực Lân ngồi xổm bên chân ông ta, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Từ Diệu Tổ vẫn gục trên mặt đất không nhúc nhích, nhắm mắt nghe đũa con ở bên tai dùng những lời đại nghịch bất đạo tiếp tục khiêu khích chính mình. Có lẽ bởi vì tình trạng kiệt sức, cũng có lẽ cơ thể thật sự quá mức đau đớn. Thời khắc này, ngọn lửa giận ngùn ngụt sinh ra vì một hồi đại chiến thảm thiết trước đó cũng theo khí lực xói mòn mà dần dần hạ xuống. Thời điểm nằm ngưỡng mặt trên đất, ông thậm chí còn có cảm giác thống khoái của sự giải thoát đang đến gần.

Một lần nữa đi công thành đoạt đất, phải chém giết với chính con trai của mình, đều không phải là ý muốn của ông. Nhưng tình thế ép buộc, ông không thể không làm vào. Mà một khi đã sai bước leo lên lưng ngựa, ông đã biết ông không hề có đường lui. Điều duy nhất có thể làm chính là có trách nhiệm đối với chiến sĩ nghe theo hiệu lệnh của mình, dùng hết toàn lực tiến lên, để vị hoàng đế đang nổi giận đằng đằng nhìn thấy lòng tận trung của Từ gia. Đến giờ, ông đã thất bại, nhưng ông quả thật đã dốc hết sức. Còn có thể như thế nào? Mặc dù Kim Lăng không chịu lượng giải, chỉ riêng chiến sự mà nói, ông không thẹn với lương tâm.

Ông thở dốc từng hơi từng hơi, nhìn con trai người đang ngồi xổm trước ông, nhìn xuống ông, màu đỏ đậm trong đôi mắt phảng phất như có thể nảy ra lửa, bỗng nhiên ông thấp giọng nói: “Ngươi đánh đúng lắm. Nếu thế có thể giải mối hận của mẫu thân ngươi, dù ngươi đánh chết ta, ta cũng không oán.”

Dứt lời, ông nhắm mắt lại.

Từ Nhực Lân xiết chặt nắm tay kêu rằng rặc, gân xanh trên trán giựt liên hồi. Y nhìn chăm chăm người đàn ông dưới chân mình, lúc này vẻ mặt đã tan rã dường như mặc y xử lý. Sau một hồi lâu, rốt cục y chậm rãi đứng lên, sau khi hít vào mấy hơi thở sâu, y gọi ra bên ngoài: “Người tới!”

Một trận trời long đất lở mới rồi trong lều, đã sớm rơi vào tai đám người Trâu Tùng Long bên ngoài, cả đám đều xiết nghiêm mặt, đứng cách khá xa, chỉ coi như không có nghe được. Chờ tiếng động dần dần ngừng hẳn, truyền đến tiếng Từ Nhực Lân gọi vào, mới thờ phào nhẹ nhõm, vội vàng đi vào, nói: “Đại nhân có gì phân phó?”

Màu đỏ trong mắt Từ Nhực Lân vẫn hừng hực, âm điệu lại như băng hàn, y nói: “Mang theo tín vật của ta, bí mật đưa người này đến Lạc Dịch bộ ở Vân Nam, giao cho thổ ty (*) Thái Bố Đáp. Tùy ông ấy xử trí.”

(*) thổ ty: là một chức quan trong một bộ tộc nhỏ

Mí mắt Từ Diệu Tổ hơi hơi động đậy, dường như muốn mở mắt ra. Nhưng rồi vẫn không mở, chỉ im lặng thờ dài.

Trâu Tùng Long nhanh chóng liếc mắt nhìn Từ Diệu Tổ vẫn đang ngã gục trên nền đất, chần chờ.

Lạc Dịch bộ đó, nằm ở vùng tây nam, đại đa số bộ tộc phần lớn mặc dù đều quy phục đại sở hạt, nhưng phía nam tiếp giáp Bồ Châu lại không cam lòng cúi đầu làm nước chư hầu, quan hệ phức tạp. Từ Nhực Lân lúc nhỏ đến từ Lạc Dịch bộ, hẳn tự nhiên rõ ràng. Nhưng lúc này, đưa Từ Diệu Tổ đến nơi đó...

Trâu Tùng Long nghi ngờ thì nghi ngờ, nhưng rất nhanh đáp ứng, đi ra ngoài gọi người vào trong dùng cân nâng Từ Diệu Tổ đi, xong tới cạnh y, đưa một phong thư đi qua, nói: “Kim Lăng mới vừa gửi đến.”

Từ Nhực Lân nhận lấy, xé mở, sau khi nhanh chóng xem hết nội dung được thuật trong thư, gương mặt âm trầm rốt cục chuyển biến, màu đỏ trong mắt dần dần cũng bắt đầu tàn đi.

Trâu Tùng Long biết đây là thư do Chu Chí trong Quốc công phủ gửi tới cho y. Hầu như một hai tháng sẽ có một lần. Thấy y xem thư xong, tâm tình dường như tốt hơn rất nhiều, hẳn cũng không hỏi trong thư đề cập chuyện gì, chỉ là mượn cơ hội nói ra nghi ngờ vừa nảy của mình, nói: “Đại nhân, đưa Từ Đại tướng quân đến nơi đó, thật sự thích hợp sao?”

Từ Nhực Lân xem lại một lần nữa nội dung trong thư, cuối cùng ngẩng lên, lúc này mới thản nhiên nói: “Một tướng quân bại trận bị bắt, giờ ngoại trừ nơi đó, còn có thể đưa ông ta đi nơi nào được? Ngoại tổ phụ của ta đương nhiên rất hận ông ta. Muốn dùng lễ đối đãi như xưa thì không có khả năng, nhưng thiết nghĩ cũng không đến nỗi lấy mạng ông ta.”

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Lâu Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Chương 49-1

Chuyển ngữ: Hiểu Văn

Trong thư Chu Chí gửi cho Từ Nhực Lân, nội dung thuật lại cho y những chuyện xảy ra trong phủ quốc công đoạn thời gian qua cùng chuyện liên quan đến Sơ Niệm. Hắn kể dường như thái thái vừa mất một đứa trẻ, có ý nhận nuôi dưới danh nghĩa nhị thẩm thẩm. Nhưng có lẽ nhị thẩm thẩm không đồng ý. Bởi vì không lâu sau đó, nàng được Tư quốc thái đưa đến ở lại trong Hộ quốc tự. Mà sau khi nàng đi, thái thái trong phủ mặt hầm hầm suốt ngày, gặp ai cũng khó chịu. Hắn còn đích thân đưa thái thái đến Tư gia hai lần. Đoán rằng cũng là vì chuyện này.

Chu Chí đoán không được đầy đủ, nhưng cơ bản vẫn khá chính xác. Ngày hôm đó Liêu thị một lần nữa từ Tư gia quay về, người còn ngồi trên xe ngựa, không muốn to tiếng để người bên ngoài nghe được, cẩn thận nói với Thẩm bà từ bên cạnh: “Mới vừa rồi người cũng nghe thấy. Ta không màng mặt mũi đi sang đó mấy lần, khuyên can mãi, chỉ thiếu điều quý gối trước bà ta thôi. Bà ta lại nói cái gì là ta suy bụng ta ra bụng người? Nếu nữ nhi nhà ta gả đi gặp chuyện như vậy, nàng không chịu thủ tiết, thì dù nàng chết ở phu gia cũng đừng nghĩ đến chuyện trở về nhà! Chẳng phải thấy nhà chúng ta hiện giờ khôn đồn, đập thập treo cao sao? Nếu chúng ta vẫn còn như lúc xưa, Tư gia bọn họ dám nói chuyện với ta như vậy sao?”

Thẩm bà từ nói: “Thái thái xin người bớt giận. Tôn hại đến sức khỏe của bản thân mình thì thật không đáng. Luôn luôn có biện pháp mà. Nhị thẩm thẩm không phải còn đang ở nhà chúng ta hay sao?”

Liêu thị cá giận nói: “Người đừng nhắc đến con nha đầu Tư gia đó. Ta càng nghĩ càng giận! Con ta nếu không phải muốn lấy lòng nàng, sẽ uống loại thuốc kia sao? Không uống cái thứ đó, nó có ra đi như thế không? Thế mà nàng ta, người thấy nàng trước giờ đối với Bang Đạt có chút quan tâm nào không? Thường ngày nếu có chút lưu ý mây may, cũng không để chuyện như vậy phát sinh! Thật là kẻ gây tai họa! Nghênh về nhà loại người không dùng được như vậy làm cái gì? Sớm biết vậy không bằng cưới người có phúc tướng về, đó mới là phúc khí của Tư gia. Còn lão thái bà kia nữa, ngại nhà

chúng ta hiện giờ không đủ chuyện để lo sao, muốn Từ gia trở thành trò cười ở Kim Lăng lần nữa sao? Xảy ra chuyện như vậy, không nghĩ cho Từ gia, mà lại dấu mặt che chở cho cháu gái mình. Ta còn chưa nói gì cả, bà ta đã sợ ta sẽ nuốt cháu gái mình, vội đưa bảo bối đi Hộ quốc tự! Người nói xem, trên đời này có người ngốc cánh tay ra ngoài như vậy sao? Bà ta cũng là bà nội ruột thịt của tiểu nhị nhà chúng ta mà! Nếu không nhờ Liễu gia ta chống đỡ, Từ gia lúc này không biết đã thành cái dạng gì, làm sao còn đến phiên bà ta bao che khuyết điểm như vậy!”

Thắm bà từ nghe bà nói càng lúc càng lớn tiếng, sợ xa phu ở bên ngoài nghe được, vội suy khê hai tiếng, rồi mới nhũu mày thờ dài: “Nếu Từ gia không đồng thuận, nha đầu kia một người quyết ý, cũng không thành việc. Hiện giờ chỉ lo chỗ Từ gia cũng có ý này, nàng ta sẽ có chỗ dựa vững chắc. Đại Sở chúng ta, không có luật lệ nào mà phu gia có thể giam giữ không cho con dâu về nhà ngoại...”

Liêu thị hừ một tiếng nói: “Đại Sở chúng ta, cũng không có luật nào nói nhà ngoại nói về, phu gia liền phải để con dâu quay về. Để ta ngẫm lại, nhất định phải nghĩ ra cách nào đó... Nếu để nàng ta thật sự quy tông như vậy, Từ gia đâu chịu nổi nhục này!”

Chộp mắt đến tháng năm. Sơ Niệm theo Tư quốc thái đến Hộ quốc tự cũng đã hơn nửa tháng. Ngoại trừ nàng, ngay cả Quả nhi, Quốc thái cũng nhất định dẫn theo đến.

Suốt nhiều ngày trời khô ráo, thời tiết dần nóng lên, nhưng trên núi lại mát lạnh. Cuộc sống nơi chùa tự, ngủ sớm dậy sớm, đúng giờ đọc kinh cúng bái của một tu sĩ, đối với Sơ Niệm mà nói, bất giác có chút buồn tẻ. Rồi khỏi cái tứ hợp viện đã giam cầm nàng gần hai năm, không, hẳn là năm năm kia, cuộc sống hiện nay đơn giản lại bình tĩnh thế này, quả thực giống như là mơ. Nàng cảm thấy bản thân mình như chim chao lượn cánh, như cá gặp nước sâu. Tiếng chuông du dương sớm tối nơi đây, tiếng Phật ca hư ảo, ngay cả phiến lá xanh mướt phủ đầy sương, thậm chí một đoá hoa đại thoáng qua bên đường, nàng đều thấy tuyệt vời. Ngụy Quốc công phu kia, nếu có thể, cả đời này nàng mãi mãi không muốn đặt chân vào nữa.

Ngày hôm đó sau giờ ngọ, sau giờ tụng kinh buổi sáng, thấp hương quỳ lạy trước đức Phật, niệm xong hai mươi mốt lần kinh Văn sanh, Quốc thái dùng cơm chay xong liền đi nghỉ trưa, Quả nhi đi theo Sơ Niệm, cùng nàng ngủ trên giường nhỏ ở Vân phòng. Chộp mắt một lát, đến giữa trưa, Sơ Niệm cũng buồn ngủ, cảm giác dường như Quả nhi xuống giường, nàng mở mắt nhìn một chút, thấy cô nhóc mang giày ngồi trên ghế, đang cầm bút vẽ vờ trên bàn. Biết cô nhóc ngủ không được tự tìm trò chơi, cũng tùy cô nhóc, nàng lại nhắm mắt ngủ. Lại qua chốc lát, khi đang mơ mơ màng màng sắp ngủ, chợt nàng nghe thấy một tiếng động, dường như có vật gì đó rơi xuống đất, vừa mở mắt ra nhìn, nàng liền hoảng sợ, con buồn ngủ tức khắc bay đến chín tầng mây, ngay lập tức bật dậy.

Trong gian phòng này, ở một bên vách tường có một chiếc tủ kệ dùng để đồ lật vật, sau khi Sơ Niệm vào ở, dùng tầng trên cùng làm giá sách, để những cuốn sách mà nàng tự mang theo cùng với kinh Phật. Lúc này Quả nhi đang đứng lên ghế, nhón chân với tay lấy một quyển tập vẽ ở tầng trên cùng. Quyển tập rút ra, vô ý kéo theo một phong thư nhét bên trong ra, rơi xuống trên mặt đất.

“Nhị thẩm thẩm, đánh thức người sao?”

Quả nhi thấy Sơ Niệm thức giấc, thần sắc khẩn trương, có chút lung tung, đứng trên ghế ngơ ngác nhìn nàng, ngập ngừng nói, “Cháu... cháu ngủ không được, muốn lấy quyển tập vẽ đó...”

Sơ Niệm vội nói không sao cả, ngồi xuống nhặt lá thư trên mặt đất, nhanh chóng nhét vào ngăn tủ. Quả nhi thoáng nhìn ngăn tủ bị nàng đóng chặt ngay lập tức, không nén được lòng tò mò, hỏi: “Nhị thẩm thẩm, thư ai gửi tới? Sao còn chưa mở?”

Sơ Niệm hàm hồ đáp hai tiếng, liền cười nói với Quả nhi: “Cháu đi về đi.” Dứt lời bé cô nhóc về bên chiếc bàn.

Quả nhi áy náy nói: “Nhị thẩm thẩm người ngủ lại đi. Cháu sẽ im lặng mà, sẽ không làm phiền đến người.”

Sau đó Quả nhi thật sự không gây ra bất cứ tiếng động nào, còn Sơ Niệm lại vô tâm tình ngủ tiếp. Nghĩ tới lá thư mới rồi bị cô nhóc vô tình kéo ra, tìm nàng đập loạn lên, rồi lại hốt hoảng một hồi...

Phong thư này, là mấy ngày trước đây Chu Chỉ đưa tới tay Xích Tố. Vì Xích Tố biết, hai năm nay Sơ Niệm thường xuyên thông qua hần liên hệ tin tức với nhà mẹ đẻ Vương thị, cho nên chưa từng hoài nghi nguồn gốc, nhận xong liền lặng lẽ đưa cho Sơ Niệm.

Thư đã tới tay ba bốn ngày, Sơ Niệm lại mãi không chịu mở ra. Nàng biết đây không do mẫu thân nàng Vương thị gọi đến. Ngoài phong bì hoàn toàn trống không, không có bất cứ chữ nào. Nhưng khi cầm nó trên tay, nàng dường như nghe thấy trên đó một thoáng mùi thuốc súng...

Từ buổi sáng mùa xuân lạnh lẽo năm Nguyên Khang thứ nhất đó, khi nàng nhìn Từ Nhược Lân đạp tuyết dần đi khuất trong tầm mắt đến bây giờ, đây là phong thư đầu tiên nàng nhận được từ y.

Nàng không biết trong thư y muốn nói gì. Nhưng vào thời điểm chuyện quy tông của nàng rốt cuộc cũng sắp thành, bỗng nhiên lại nhận được thư của y. Trước khi đi y từng nói qua những lời đó, từng câu từng lời dường như lại văng vẳng bên tai. Nàng cảm thấy khẩn trương, tò mò, cũng không phải hoàn toàn không muốn biết y rốt cuộc đã viết gì cho nàng. Nhưng ngoại trừ điều đó, cảm giác lớn nhất phong thư này mang đến cho nàng đó là bất an, theo cùng với đó là cảnh giác khắp người. Cho nên nàng không muốn đọc, hoặc là nói, là không dám đọc. Dù cho đây là phong thư đầu tiên y viết cho nàng trong khoảng thời gian dài như vậy.

Sơ Niệm tâm phiền ý loạn, nằm trong chốc lát, dứt khoát ngồi dậy đi đến bên cạnh Quả Nhi, chỉ bảo cô nhóc vẽ tranh, tâm tình lúc này mới dần bình tĩnh lại. Đến khi qua giờ nghỉ trưa, khi đám người Xích Tố, Tổng thị tiến vào hậu hạ thức dậy, Tổng thị cười nói: “Mợ hai, từ lúc Túc thái phi và tiểu quận chúa tới đây, Quả Nhi của chúng ta liền có bạn chơi cùng. Bất quá mới mấy ngày mà thôi, hai người đã thân như tỷ muội tốt rồi! À, tiểu nha đầu của tiểu quận chúa đã đến đang chờ bên ngoài, nói là tiểu quận chúa mời Quả Nhi cô nương nhà chúng ta đi qua đây!”

Tiểu quận chúa mà Tổng thị nhắc đến, chính là Vạn Bình quận chúa cháu gái của Túc vương Triệu Tấn mà ngày ấy ở trên đường Sơ Niệm có gặp mặt

một lần, tuổi xấp xỉ Quả Nhi, là nữ nhi của Lạc Dương quận chúa, tỷ tỷ Triệu Tấn. Vài năm trước Tích quận chúa cùng phò mã chẳng ngờ bất hạnh cùng nhau mất đi, chỉ để lại một nữ nhi như thế. Túc thái phi đau buồn vì mất nữ nhi, thế nên luôn xem cháu ngoại như bảo bối, nuôi dưỡng bên cạnh mình. Bởi vì trận biến loạn này, Túc thái phi theo Triệu Tấn cùng nhau từ đất phong về Kim Lăng. Quen sống ở vùng mát mẻ, không chịu nổi thời tiết oi bức ở Kim Lăng, mới tháng năm, người liền dẫn theo Vạn Bình cũng lấy thân phận cư sĩ đến Hộ quốc tự tu hành, hiện đang ngụ ở gian thiền viện bên cạnh Tư quốc thái. Tư quốc thái khi còn trẻ, cùng Túc thái phi là khuê trung mật giao, điểm này Triệu Tấn cũng biết, cho nên lần trước khi ở trên đường ra tay giúp đỡ Sơ Niệm, mới nói một câu sâu xa như vậy. Hiện giờ hai người đã già, không ngờ cơ duyên xảo hợp trở thành láng giềng, cùng nhau ra vào không nói, hai tiểu cô nương lại hợp ý, vì thân thể tương đồng, ngày thường ở nhà đều cô đơn một mình, bên cạnh tuy có nha đầu nữ hầu vây quanh, cũng không tránh được tịch mịch, đúng lúc gặp gỡ nhau như thế, nhất thời thân thiết gắn bó với nhau như keo.

Sơ Niệm nghe nha đầu của tiểu quận chúa đang đợi bên ngoài, vội giúp đỡ Quả Nhi thay quần áo chải đầu xong, tự mình đưa cô nhóc đi qua, dặn dò Lục Đài đi theo cẩn thận hầu hạ, rồi mới quay về.

Chiều muộn, trong phòng cũng không nóng, thích hợp nghỉ ngơi, Sơ Niệm lại trần trọc khó ngủ. Chuyện phong thư bị Quả Nhi vô tình kéo ra từ lúc trưa vẫn khiến nàng tâm thần không yên cho tới giờ. Nàng buồn rầu phát hiện, nguyên bản bởi vì cố ý không nghĩ đến, cho nên cảm thấy bóng dáng người nam nhân kia đã nhạt phai, giờ phút này bỗng nhiên lại rõ ràng trở lại. Chỉ cần nhắm mắt, dung mạo rạng rỡ đó sẽ xuất hiện trong đầu nàng, hoặc cười với nàng, hoặc nhíu mày giận dữ với nàng. Không thể xóa đi, rõ ràng sinh động.

“Không được quên ta.”

Thậm chí, có khoảnh khắc, bên tai nàng như là lần thứ hai vang lên những lời cuối cùng y nói lúc ấy, cảm giác thấy đầu ngón tay y vuốt qua khuôn mặt nàng vậy.

Đến nửa đêm, nàng cuối cùng không chịu được nữa, ngồi dậy xuống giường từ trong ngăn tủ sờ soạn lấy ra phong thư. Dựa vào bên cửa sổ, nương vào ánh sáng mờ ảo từ chiếc đèn lồng trên hành lang xuyên qua cửa sổ, nhìn chăm chăm vào chỗ trống trên phong bì. Một lúc sau, cuối cùng hạ quyết tâm.

Mặt sau thiền viện dành cho các nữ cư sĩ ở lại đi thẳng ra phía trước có một điện thờ Quan Âm không quá lớn. Vào ban ngày, Sơ Niệm theo Tư quốc thái, Túc thái phi cùng đến nơi này niệm kinh bá phát. Nàng mặc quần áo vào, không kinh động đám người Xích Tố Thúy Kiều, tự mình theo ánh trăng mà đi đến Quan Âm điện, đến nơi, đẩy ra cánh cửa khép hờ, nàng lách mình đi vào.

Trong Quan Âm điện, phật đăng được châm để cháy sáng suốt đêm. Đêm nay ngoài trời gió lớn, dù đã đóng chặt cửa, mà cơn gió vẫn không biết từ góc nào len lỏi, thổi trúng ngọn đèn dầu lung la lung lay, không biết sẽ tắt đi khi nào.

(Phật đăng: đèn thờ nơi bàn phật)

Sơ Niệm vào trong Quan Âm điện, bái lạy trước đức phật Bồ Tát mặt mũi hiền lành, quỳ gối trên bồ đoàn lặng yên cầu nguyện một hồi, cuối cùng rút phong thư ra, xuất thần trong chốc lát.

Nàng vốn cũng không tin vào thần phật, luôn cảm thấy thế gian này quá nhiều đau khổ, thần phật mặc dù nghìn mắt nghìn tay, e rằng cũng khó độ hết chúng sinh. Nhưng bản thân đã trải qua nhiều chuyện thần kỳ như thế, bỗng nhiên nàng lại cảm thấy trong lúc mình cùng cực nhất đã được thần minh độ thế, phước phận đến khi vừa ném trái lổ lẫm. Cho nên mấy ngày nay đi theo quốc thái, nàng thật sự vô cùng thành kính.

Dưới ngọn đèn dầu lay lắt, nàng nhìn phong thư trong tay, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua mặt giấy thô nhám, xúc cảm tựa như lòng bàn tay của y.

Cuối cùng nàng đứng dậy, châm một góc thư vào ngọn nến đang cháy, sau đó thả vào lư hương. Nhìn phong thư bị ngọn lửa liếm tới, cuộn cuộn nổi lên, vụn vụn, cho đến khi hoàn toàn hóa thành tro tàn, hòa thành một thể với hương tro trong lư hương, lúc này nàng mới nhẹ nhàng thở ra một hơi dài. Dù mọi loại nỗi lòng từ khi thu được phong thư này tới nay, dường như cuối cùng cũng tiêu tán theo ngọn lửa.

Bất luận y nói cái gì, nàng không xem cũng không nghe, đốt sạch sẽ là cách tốt nhất.

Cả tòa Quan Âm điện tĩnh mịch, chỉ có ngọn lửa trên phật đăng vô thanh lay lắt. Sơ Niệm lại yên lặng quỳ trên bồ đoàn một lát, bên tai bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng vang kỳ lạ, loáng thoáng nghe thấy bên ngoài dường như có người đang lớn tiếng la hét gì đó. Vội vàng đứng dậy, khi nàng mở cửa bước ra, vừa ngẩng đầu, cả người liền sợ ngây ra. Nàng nhìn thấy mấy gian văn phòng chỗ mình ở, không biết khi nào đã nổi lửa, lúc này đã bốc lên thành một khoảng hùng hực ánh lửa.

Trong nháy mắt, quả tim của nàng như muốn nhảy ra khỏi yết hầu, vội vàng nhấc váy nhanh chóng chạy về.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Lâu Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Chương 49-2

Cả tòa Quan Âm điện tĩnh mịch, chỉ có ngọn lửa trên phật đăng vô thanh lay lắt. Sơ Niệm lại yên lặng quỳ trên bồ đoàn một lát, bên tai bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng vang kỳ lạ, loáng thoáng nghe thấy bên ngoài dường như có người đang lớn tiếng la hét gì đó. Vợ vàng đứng dậy, khi nàng mở cửa bước ra, vừa ngừng đầu, cả người liền sợ ngây ra. Nàng nhìn thấy mấy gian vân phòng chỗ mình ở, không biết khi nào đã nổi lửa, lúc này đã bốc lên thành một khoảng hùng hực ánh lửa.

Trong nháy mắt, quả tim của nàng như muốn nhảy ra khỏi yết hầu, vội vàng nhấc váy nhanh chóng chạy về.

Sao có thể không lo sợ? Quốc thái, Quả Nhi, còn có rất nhiều nha đầu bà tử cùng đi theo, cả nhóm người đều ở tại sân này, còn có cả Túc thái phi ở bên cạnh kia nữa. Đã nhiều ngày trời không mưa, thiền viện phía sau mặc dù đã được trát vữa nhiều lần, nhưng xà ngang cột dọc làm từ gỗ đã lâu năm, hơn nữa tới nay gió khá lớn, nếu để cháy lan ra, hậu quả không thể tưởng được.

Sơ Niệm vội vã chạy về gian phòng của mình, đưa mắt nhìn, trên cả hành lang dài khói đặc cuộn cuộn, ngọn lửa đã bốc cao đến tận nóc nhà.

“Mợ hai! Thì ra người ở chỗ này!”

Xích Tố ôm chặt lấy cánh tay của nàng kéo về phía sau, tránh đi một ngọn lửa thành linh bị gió thổi tới, nước mắt lăn dài, nức nở nói: “Thì ra người đã ra ngoài! Thật tốt quá! Trước đó ta tỉnh dậy chạy đến đây, thấy lửa cháy trước phòng của người, cửa cửa sổ nơi nơi đều là lửa, đi vào cũng không thể nào vào được, gọi người lại không trả lời, còn tưởng rằng người chết cháy ở bên trong...”

Thế lửa đã kinh động mọi người gần đó đều chạy ra ngoài. Xuyên qua đám người hỗn loạn, Sơ Niệm nhìn thấy Kim Chân Ngọc Trứ một trái một phải đỡ Tư quốc thái phía đầu kia hành lang từ gian vân phòng chạy ra. Nhìn quanh một vòng, cũng không thấy Quả Nhi, tóm lấy Xích Tố, ngắt lời nàng nói, lớn tiếng hỏi: “Quả Nhi, Quả Nhi đâu?”

Xích Tố hoảng sợ còn chưa kịp bình tĩnh, theo ánh mắt nàng bối rối tìm khắp nơi, nhất thời không trả lời được, Thúy Kiều ở bên cạnh đang bị sặc khói ho khan khò khè xoay người reo lên: “Quả Nhi cùng tiểu quận chúa chơi vui quá, đêm qua sau khi Tống nhũ mẫu bầm lão thái thái, dường như cho cô bé ngủ bên đó...”

Sơ Niệm quay phắt về phía tường viện bên cạnh, bởi gió đông nam tới nay, ngọn lửa đã thổi sang nuốt lấy một loạt gian nhà bên cạnh. Không thấy được tình hình, chỉ nghe thấy động tĩnh bên kia tường, mọi người chắc chắn đều bị kinh động cả rồi. Nàng ngay lập tức chạy băng qua con đường khác còn chưa bị lửa quét tới sang bên kia. Đến nơi, nhìn thấy phía trước một loạt vân phòng cũng đã bốc khói mù mịt, trong ánh lửa tàn phá, Tống thị cùng nhũ mẫu của tiểu quận chúa Như Nương đương run rẩy ngã dưới đất, Túc thái phi bất chấp trên người chỉ mặc trung y, cả người sốt ruột đến độ cơ hồ muốn giẫm chân, nếu không có nha đầu bên cạnh đỡ lấy, thân mình đã muốn sụm xuống đất. Lúc này đến cả giọng đều run rẩy lạc cả đi, chỉ không ngừng lặp lại quát hỏi: “Người đâu? Vạn Bình ở đâu? Lúc các người chạy ra, lại không đưa bọn chúng theo cùng?”

“Lửa cháy quá nhanh, khi con tỉnh dậy, lửa đã bén vào, lập tức liền vọt vào trong phòng tiểu quận chúa tìm người. Nhưng mà trên giường lại không thấy các nàng! Tìm không thấy người, lửa càng lúc càng lớn, lúc đó con đành phải chạy ra ngoài...”

Mặt Tống thị dường như bị lửa làm tổn thương, tóc cũng cháy xém, giọng khàn khàn. Thấy Sơ Niệm chạy tới, hai mắt ngấn lệ một chút liền trào mi, nắm sụm xuống không ngừng khóc rống lên.

Lúc này Tư quốc thái cũng chạy tới, nghe rõ tình hình, sắc mặt đại biến, lạnh lùng nói: “Người thực sự đã tìm khắp nơi? Trong phòng quả thật không có tiểu quận chúa cùng Quả Nhi?”

“Khỏi bầm lão thái thái, lúc ấy hoảng loạn, nhưng trên giường quả thật không thấy người đâu, có thể các cô nương đã tự chạy ra trước...”

Như Nương lúc ấy kỳ thật không có vọt vào trong tìm kiếm như Tống thị, mà chỉ vòng vo ở bên ngoài, thấy Tống thị chạy ra, cũng ngay lập tức chạy theo ra. Giờ phút này sắc mặt trắng bệch, trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi, cả người đều lạnh run. Rõ ràng chỉ ngóng trông dự đoán kia là sự thật.

Ngay lúc đó, từ trong vân phòng bỗng nhiên vọng ra vài tiếng khóc thét của bé gái, Tư quốc thái gọi lớn: “Chúng còn ở trong phòng!”

Mọi người quay nhìn về hướng vừa mới phát ra tiếng kêu, rõ ràng là từ trong phòng tiểu quận chúa, gần mười nha đầu bà tử lập tức chạy tới hành lang, chỉ là chưa chạy được vài bước, người còn chưa tới bậc thang, đã bị khói lửa cuộn cuộn nóng rực trước mặt áp lùi trở lại, nhất thời quỳnh quáng hỗn loạn, có người bị dọa khóc, có người lạng lẽ lùi về phía sau, không còn ai dám xông vào.

Túc thái phi tìm như bị đao cắt, ghen ngào nói: “Các người không đi, ta đi! Vạn Bình của ta còn ở bên trong...” Nói xong một phen đẩy ra nha đầu bên cạnh đang diu mình định xông vào trong, khiến mọi người hoảng sợ vội vàng giữ chặt lấy người.

Sơ Niệm nghe thấy rõ ràng, tiếng bé gái thét chói tai mới vừa rồi, đúng là tiếng của Quả Nhi.

Khu vực này là nơi chuyên dành cho nữ cư sĩ tá túc, cách khá xa với nơi của các tăng nhân ở phía trước, hơn nữa trung gian còn có một cánh cổng được khóa kỹ. Hòa loạn lúc này, nếu còn chờ các tăng nhân tới cứu, chỉ sợ người trong phòng đã chẳng còn mạng. Vừa nghĩ đến con bé giờ đang bị vây trong biển lửa, có thể mất mạng bất cứ lúc nào, nhất thời tìm như bị đao cắt. Lướt khắp chung quanh, nàng nhìn thấy dựa bên tường viện có một tấm ván vừa được đưa đến hôm qua để thay mới cửa, nhanh chóng chạy qua, cũng không biết khi lực từ đâu tới, dụng thẳng tấm ván chắn trước người, trong tiếng kêu sợ hãi của mọi người sau lưng nàng hướng thẳng về phía hành lang.

Ván cửa chặn lại ngọn lửa trước mặt, Sơ Niệm nín thở, không màng cái nóng bao quanh, liều mình lao thẳng vào trong, phá tung vào cánh cửa đang cháy, nhờ ánh lửa, nhìn thấy trong phòng khói mù mịt, khí nóng đốt người.

Sơ Niệm chạy thẳng vào trong phòng trẻ rồi mới ngừng lại.

Tóc của nàng đã bị cháy sém, ống tay áo, làn váy cũng bị bén lửa, vừa rồi khi xông vào đây, hai tay ôm hai bên tấm ván cũng bị bỏng. Giờ phút này nàng cũng bất chấp con đau bỏng rất khắp người, vội vàng dập tắt lửa trên người.

“Quả Nhi, Quả Nhi!”

Sơ Niệm bị sắc khói chảy nước mắt, vẫn lớn tiếng gọi.

“Nhị thâm thâm!”

Quả Nhi đang ngồi xổm trong góc không ngừng ho khan, nghe thấy tiếng gọi của nàng, bật dậy nhào tới. Sơ Niệm ôm chăm lấy cô nhóc.

“Còn có Vạn Bình! Bạn ấy vừa mới hôn mê bất tỉnh!”

Quả Nhi chỉ vào một tiểu cô nương khác đang nằm bất động trên đất, nước nở nói.

Trong thời khắc này, Sơ Niệm ngược lại trở nên bình tĩnh. Hành lang đã hoàn toàn chìm ngập trong biển lửa, khí lực và tốc độ của bản thân nàng cũng đều có hạn. Nhờ vào tấm ván kia, đứng nói là đưa hai tiểu cô nương này ra, chỉ sợ ngay cả chính nàng cũng không thể lao ra một lần nữa.

Chẳng lẽ hôm nay lại chết ở chỗ này vậy sao?

Nàng dùng sức quạt đi làn khói mịt mù ngăn trở tầm mắt phía trước, nhìn thấy cao cao trên bức tường phía tây đối diện có cái cửa sổ nhỏ chừng một thước (*) dùng để thông gió, trong lòng khẽ động, nàng kéo chiếc bàn kê sát bên dưới, lại xách một cái ghế leo lên, dùng sức phá cửa, ôm Quả Nhi lên bàn, cố sức nâng cô nhóc lên, đẩy ra phía ngoài.

(*) thước: đơn vị đo chiều dài của Trung Quốc; bằng ~ 1/3m

“Nhảy xuống đi, đừng sợ!”

Mảnh đất phía sau phòng là đất bùn. Quả Nhi nhắm mắt lại nhảy xuống. Sơ Niệm lại bế Vạn Bình đã hôn mê lên, lại dùng sức đẩy ra bên ngoài. Làn sóng nhiệt cùng với ánh lửa hùng hục áp tới sau lưng, nàng cũng leo lên luôn qua khung cửa. Cũng may nàng có dáng người nhỏ nhắn, khung cửa sổ thông gió không tới một thước này còn không làm khó được nàng. Sau một hồi gian nan giãy dụa, trong tiếng quần áo bị rách toác, nàng cuối cùng cũng giẫy ra khỏi cửa sổ, cả người ngã úp sấp trên mặt đất.

Sơ Niệm bất chấp con đau trên tay chân vì da bị bỏng rát, sợ phòng ốc sập xuống, ôm lấy Vạn Bình còn chưa tỉnh lại, cùng Quả Nhi cùng nhau chạy ra chỗ đất trống. Đến khi tới chỗ có khoảng cách an toàn, lúc này chân nàng mới mềm nhũn, cả người liền ngã ngồi trên mặt đất.

Tiểu quận chúa lúc trước bị ngộp khói bất tỉnh, cũng may được đưa ra ngoài đúng lúc, không khí bên ngoài thoáng mát, lại bị té ngã vài lần như thế, dần dần liền tỉnh lại, thấy bản thân đã thoát khỏi nguy hiểm, liền oa một tiếng, tựa vào người Sơ Niệm khóc thút tha thút thít.

Sơ Niệm ôm lấy hai tiểu cô nương còn chưa hết hoảng loạn, không ngừng an ủi, nàng nhìn về phía trước cách đó không xa cả một dãy nhà đã hoàn toàn chìm trong biển lửa, thời khắc này nàng mới cảm thấy hoàn toàn kiệt sức, nghĩ lại còn không hết sợ hãi. Ngay cả chính nàng cũng không thể tưởng được, trước đó mình như thế nào lại nghĩ vô phân cớ (*) như thế, trong tích tắc nghe thấy tiếng Quả Nhi hét gọi, nàng cái gì cũng không nghĩ liền vọt vào biển lửa, ý niệm duy nhất trong đầu chính là nhất định phải cứu được cô nhóc ra?

(*) nghĩa vô phân cớ: làm việc nghĩa không chùn bước

Từ tiền viện, các tăng nhân cuối cùng cũng lục tục chạy tới dập lửa. Nhưng vì phụ cận không đủ nguồn nước, chỉ dựa vào đập phui với dùng bồn hất nước, sao có thể dập được trận lửa nhờ gió thổi bùng cháy lớn hùng hục như vậy chứ, cuối cùng cũng đành trơ mắt nhìn mấy khu nhà kề cận nhau càng cháy càng mạnh, đến khi cháy sạch không còn gì chống đỡ, cuối cùng ầm ầm sập xuống mà thôi.

Tư quốc thái cùng Túc thái phi tận mắt thấy Sơ Niệm lao vào trong, lại không đi ra, cho đến khi phòng ở sập xuống, được người đưa đến gian thiện phòng khác tạm thời ổn định, chờ đến hừng đông lại thu thập tàn cục, vẫn không thể chấp nhận sự thật như vậy. Tư quốc thái lặng lẽ không ngừng rơi lệ, Túc thái phi lại không thể chịu đựng, nhất thời không thở được, liền ngất đi. Bọn hạ nhân vừa ẩn huệet nhân trung vừa khóc gọi, đương lúc mọi người trong phòng đang rối loạn, chợt có một tiểu sa di sắc mặt vui mừng chạy vào, miệng reo lên: “Tin vui, tin vui! Vị thiếu phu nhân kia cùng hai vị tiểu thí chủ đều vô sự! Sư huynh ta phát hiện các nàng ở mảnh đất trống phía sau! Hiện giờ đang đưa người về đây đây!”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người trong phòng đều vỡ òa, ngay cả Túc thái phi vừa mới tỉnh tỉnh cũng vội đầy mấy người đang vây quanh mình ra, hài cũng không không mang, chân trần chạy ra ngoài, đến khi nhìn thấy Vạn Bình tiểu quận chúa đi đến trước mặt, thấy trên mặt cô nhóc ngoại trừ có chút vết tro bụi, toàn thân trên dưới cũng không bị thương chỗ nào khác, nhất thời xúc động ôm chặt lấy tâm can bảo bối vào lòng mà khóc lên.

Bên kia, Tư quốc thái cũng ôm Quả Nhi kiểm tra khắp nơi, thấy cô nhóc quả thật không việc gì, cũng không hỏi tình hình cụ thể và tỉ mỉ, chỉ nhìn sang Sơ Niệm, chảy nước mắt, nắm chặt tay nàng, nghẹn ngào gật đầu nói: “Con ngoan, con làm chuyện tốt rồi...”

Sơ Niệm muốn cười, nhưng chỗ da trên tay chân bị thương thật sự đau đến độ chỉ muốn cắt bỏ đi, chợt bị Tư quốc thái nắm lấy, đau như xát muối, ai nha một tiếng. Tư quốc thái lúc này mới phát giác vết bỏng trên mu bàn tay nàng, cuống quýt kêu lên: “Mau mời lang trung!”

Một đêm hỗn loạn qua đi, sáng sớm ngày kế, Sơ Niệm còn nằm ở trên giường, hai tay hai chân bị băng bó như bốn đòn bánh tét. Xích Tố ngồi bên cạnh, vừa giúp nàng tía đi mấy lọn tóc đêm qua bị cháy sém, vừa nhỏ giọng kể nàng nghe diễn biến sự việc sau đó.

Thì ra đêm qua Quả Nhi Vạn Bình ngủ cùng nhau, hai đứa ngủ tới nửa đêm thì lần lượt thức dậy, cũng không biết ai nhắc đến cha mẹ mình trước, rồi xúc động rơi lệ. Vạn Bình so với Quả Nhi nhỏ một tuổi, liền nói muốn kết nghĩa kim lan với cô nhóc, ước định sau này thường xuyên qua lại lẫn nhau. Quả Nhi đương nhiên đồng ý. Hai người liền bắt chước bộ dáng mọi khi xem diễn, hữu mô hữu dạng quỳ trên mặt đất bái tỷ muội. Sau đó trong lòng càng cảm thấy khẩn khít hơn, làm sao còn ngủ được? Đương lúc rúc trong ổ chăn to nhỏ, thì bên ngoài lửa đã bén đến, mà không hề hay biết. Nghe thấy có tiếng bước chân cùng tiếng gọi truyền đến, cứ tưởng hai người động tĩnh bị phát hiện, nhũ mầu đi vào bắt ngủ, tình tình hoạt bát Vạn Bình liền kéo Quả Nhi cùng nhau núp vào trong cái rương đặt sát góc tường, nghĩ rằng lúc đó sẽ dọa nhũ mầu một phen. Tổng thị đi vào trong, tâm ý vốn đang hoảng loạn, trên tay cũng không cầm đèn, chỉ sờ soạn trên giường thấy trống rỗng, nhất thời không lưu ý đến cái rương ngay góc tường, hoang mang rối loạn chỉ tìm vài lượt trên giường và trong tủ, không tìm thấy ai, thấy lửa bên ngoài càng lúc càng lớn, quyết định chạy ra. Như Nương cùng mấy nha đầu khác đứng ở ngoài cửa thấy nàng tay không mà ra, còn ai lại đi vào tìm? Đều chạy tứ tán, vậy nên mới để hai tiểu cô nương kẹt lại bên trong. Hai đứa chui ở trong rương chờ tới chờ lui, chờ không thấy cái rương bị mở ra, đến khi tự mình mở đi ra ngoài, phát hiện ngoài cửa đã bị lửa chiếm nuốt, bấy giờ mới thét lên sợ hãi.

“Mợ hai... May mà có người, bằng không Quả Nhi cùng tiểu quận chúa đã có thể...”

“Ai...”

Xích Tố lấy lược giúp nàng chải mái tóc dài vừa tía xong, than thở một tiếng, trong mắt không dấu được vẻ kiêu ngạo. “Đừng nói là các nàng, ngay cả các hòa thượng trong Hộ quốc tự này, nhắc tới hành động đêm qua của người, cũng không có một ai là không bội phục. Mợ hai, sao người có thể can đảm như vậy? Lửa cháy lớn như vậy mà người cũng dám xông vào?”

Sơ Niệm nở nụ cười, đang muốn mở miệng, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng thông báo, Vạn Bình nói: “Mợ hai, Túc vương điện hạ tới, nói muốn cảm tạ mợ hai.”

Sơ Niệm đang muốn nói vài câu như để nàng thuận tiện sẽ đi qua, bên ngoài cửa đã truyền đến giọng nam mà lần trước đã nghe qua. Nghe thấy Túc vương Triệu Tấn nói:

“Đêm qua biết được tin tức, ta đã gấp rút chạy suốt đêm đến đây, đến tận lúc này, trong lòng vẫn chưa hết lo lắng. Gia mẫu cùng cháu gái đã được an bài quay về thành. Phu nhân đêm qua đã cứu cháu gái ta, đại nghĩa đại dũng, khiến đáng tu mi (*) cảm thấy không bằng... Triệu Tấn vô cùng cảm kích, lại khâm phục. Nghe nói phu nhân tay chân đều bị thương, trước khi rời khỏi, ta nghĩ nếu không tự mình nói lời cảm tạ với phu nhân, trong lòng nhất định không an. Nên mới mạo muội đến đây tạ ơn. Ta sẽ sai người đưa thuốc tới, mong rằng phu nhân an tâm dưỡng thương, sớm ngày khôi phục.”

Triệu Tấn nói xong, hướng về phía cửa cúi người, rồi mới xoay người đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Lâu Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.